

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

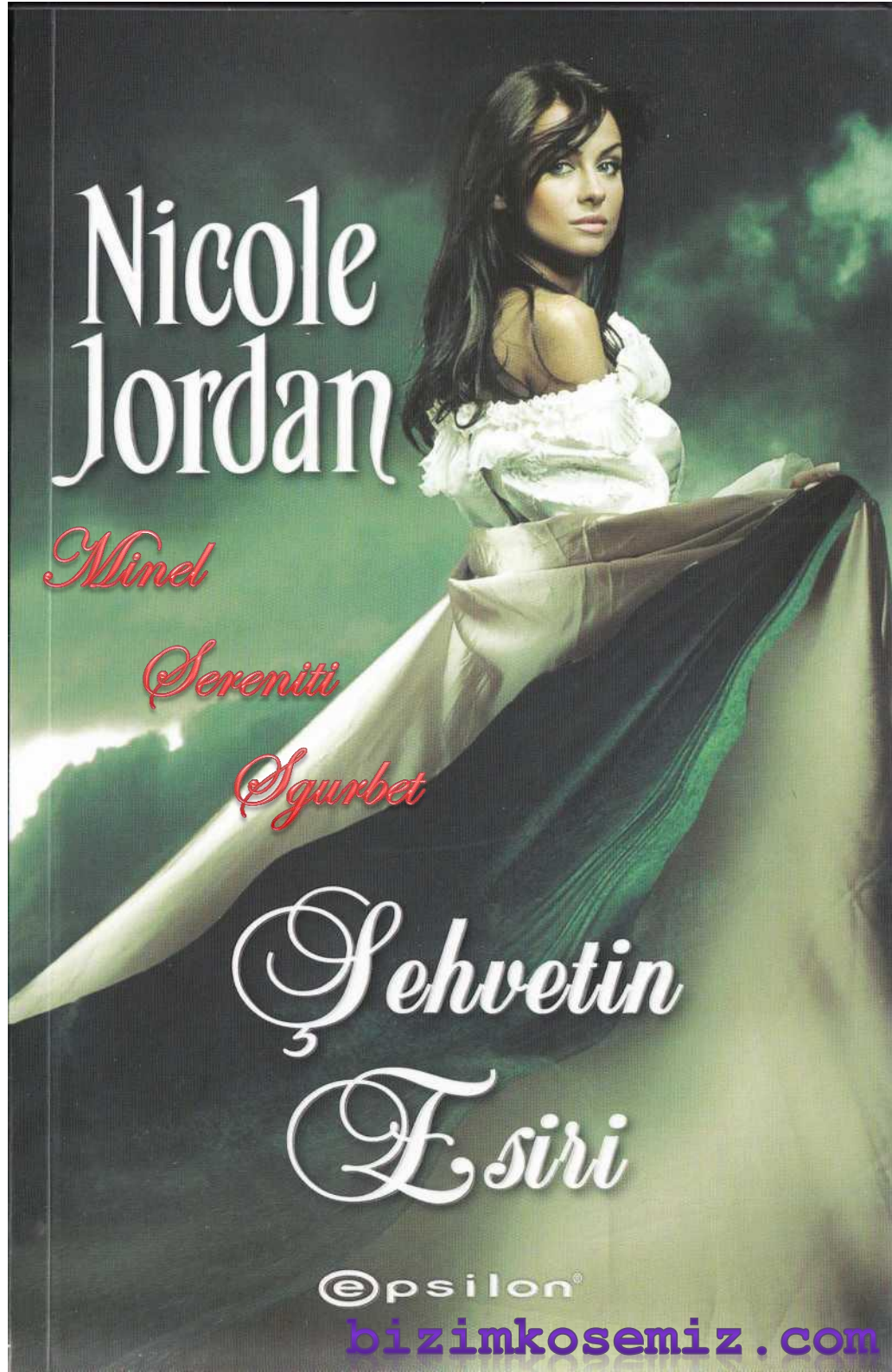
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Annesinin son nefesini verene dek nasıl bir aşk acısı çektiğini bilen
Raven Kendrick, kalbini asla birine vermeyeceğine dair ant içer.
Fakat adı bir skandala karıştığında, Londra'nın kötü şöhretli kumarhane
sahibinden bir evlilik teklifi alır ve bu teklifi kabul etmek zorunda kalır.
Esrarengiz kurtarıcısıyla yakınlaşması ise genç kızın sadece en vahşi
fantezilerinde tattığı ihtirasla yüzleşmesine ve bu hisle
mücadele etmesine sebep olur.

Kell Lasseter kardeşinin neredeyse hayatını mahvettiği masum bir genç
kızı korumak adına özgürlüğünden vazgeçer. Yarı İrlandalı olması ve
karanlık geçmişi yüzünden küçümsenen Kell diğer sosyete güzellerinden
epeyce farklı olan bu büyüleyici hırçın kızdan etkilenmeden edemez.
Ancak kardeşine bağlılığı ve inatçı gelini arasında kalan genç adamın
gerçek aşka erişebilmek için öncelikle bir şekilde Raven'ın
kalbini kazanması gerekmektedir.

"Elinizden bırakamayacağınız ihtiras ve duygu yüklü bir aşk hikâyesi."
Romantic Times

"O kadar ateşli bir kitap ki sayfaları çevirirken parmaklarınız yanacak."
Rendezvous

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisoyfo**ll.com.tr

Şehvetin Esiri

Orijinal Adı: Ecstasy
Yazarı: Nicole Jordan
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Nil Bosna
Editör: Aslı Güçlü
Düzeltili: Fahrettin Levent
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Fotoğrafı: www.fotolia.com

1. Baskı: Aralık 2011

ISBN: 978-9944-82-483-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2002 Anne Bushyhead

Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Sertifika No: 16053
Tel: (0212) 482 99 10
Fax: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21
pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Shvetin

Esiri

NICOLE JORDAN

Çeviri
Nil Bosna

©psilon®

Birinci Bölüm

Londra, Kasım 1813

Adam dalgaların arasından çıplak bir halde çıktı. Islak, pürüzsüz kaslı vücudu Karayip güneşinde parlıyordu. Parlak turkuaz denizin çevrelediği bedeniyle bir pagan tanrısını andırıyordu. Fakat o bir tanrı değildi. Genç kızın namusunu ve kalbini çalmış olan bir korsandı.

Berrak bembeyaz kumsalda bacakları iki yana açık, gördüğü her şeye hükmedermiş gibi dimdik dururken etrafına sıcaklık, güç ve tehlike yayıyordu. Tahrik olmuşluğunu açıkça gösteren erkeksi bedeni genç kızın nefesini kesmişti.

Karanlık bakışları, genç kızın içine çektiği titrek nefesi duymuşçasına ona sabitlendi. Genç kız hatlarını seçemese de adam ona bakarken adeta kendinden geçiyordu. Yüzünü göremiyordu, tek gördüğü o yoğun ve yakıcı bakan kara gözleriydi.

Amacı her çevik adımında belli olan adam ona yaklaştı. Onu yere yatırıp aç dudaklarıyla onunkilere sataşırken, genç kız kumun sıcaklığını sırtında hissedebiliyordu.

Öpüşü gücüyle değil ama etkisiyle tahrip edici, dokunuşları vahşi ve şehvetliydi.

Dudaklarının tadı damağında kalırken ellerini aşağı doğru kaydırды, hem şefkatli hem de acımasızdı. Başını eğip genç kızın boynunu, omuzlarını, sonra da çıplak göğüslerini öptü. Dudakları sıcacıktı, güneşten bile daha kavurucuydu. Bir göğüs ucunu kavradı ve genç kızın zevkten kıvranmasına neden olacak şekilde sertçe emdi.

Genç kız inleyerek bacaklarını onun için araladı. Adam erkekliğini onun kadınsı yumuşaklığına bastırduğunda ise uylukları arasında hissettiği sızı daha da uyarıldı.

“Lütfen...” diye yalvardı.

Adam onun bu acil ihtiyacını anlayıp amansızca derinlerine gömüldü. Genç kız, erkekliğiyle tamamlanırken zevkten ağlamak istedi.

Fakat sonra adam kımıldamadı ve genç kızın şiddetle ulaşmak istediği doyum anını reddetti. Bakışlarının yakıcı karanlığı, adaleli vücudunun ağırlığı kadar etkiliydi ve kızı yere yapıştırmıştı.

“Nasıl evlenirsin onunla?” diye sertçe sordu. “Nasıl kendini ona vermeyi düşünebilirsin?”

“Mecburum. Seçme hakkım yok. Kutsal bir yemin ettim.”

Adamın yoğun bakışları kızın içine işledi. “Senin dükün soğuk ve ihtirassız. Sana benim hissettirdiklerimi hissettiremez. Kanını benim gibi kaynatamaz.”

Genç kız onun her söylediğinin doğru olduğunu bilerek başını yana çevirdi. Yaklaşan evliliğini düşündüğünde içini derin bir ümitsizlik kaplıyordu. Unutmak istemişti... Ama korsanı buna izin vermemişti.

Adam dişlerini sıkarak kızın saçlarını kavradı. “Sen bana aitsin, sadece bana. Benimsin sen, anladın mı? Ve ben de seninim. Beni sen yarattın.”

Sahiplenici tavrı genç kızı etkiledi ve heyecanlandırdı. “Evet,” dedi.

Adam geri çekilip yeniden kuvvetli bir şekilde onun derinlerine doğru kaydı. “Ona gittiğinde hatırlayacağın ben olacağım. Sana istekli çığlıklar attıran benim dokunuşum, benim tadım, benim sertliğim.”

“Evet. Evet... Sadece senin.”

Onu tatma ve hissetme arzusuyla adamın dudaklarını kendininkilere yaklaştırdı...

Adam bu yakınlaşma üzerine hareket etmeye başladı; ona vahşice sahip oluyordu. Kesinlikle nazik değildi, fakat kız da zaten öyle olmasını istemiyordu. Daha fazlası için kalçalarını kaldırdı ve titreyerek onun ritmine karşılık verdi.

Adam, “Daha çok,” diyerek onu kışkırttı. “Daha fazla. Teslim ol...”

Doyum anı genç kızın içini kırılğan titremelerle doldurdu, ta ki adam kendi doyum anını yaşayana dek. Sonunda şiddetli açlıkları bastırılmıştı, adam nefes nefese kalmış bir halde genç kızın üzerine yığıldı.

İpeksi dalgalar sıcaklamış tenini ve aralarında tutuşan ihtirası serinletirken genç kız tükenmiş bir halde orada yatıyordu...

Raven Kendrick hayallerinden sıyrılıp yavaşça odasının farkına vardı. Bedeni hâlâ yaşadığı o güçlü doyum anının ve korsanının anısı ile sızlarken, sabahın erken saatlerinin ürpertici ışığı ipek perdelerden içeri süzülüyordu. O kanını kaynatan vahşi, tatlı bir yangındı... Ve sadece bir hayaldi...

Özlemle içini çekerek yatağında döndü ve hâlâ sızlayan göğüslerinin üzerine bir yastık bastırdı. O sahip olabileceği tek gerçek tutkuymdu.

Âşığı bazı zamanlar etten kemikten bir adam kadar gerçek görünse de sadece hayallerini süslüyordu. Bir kimliği ya da bir geçmişi yoktu. O ışıldayan bir Karayip sabahında, bedenini yağmalamak ve kalbini esir almak için rüyalarında kıyıya çıkmıştı...

Aralarında yaşananların etkisiyle genç kızın gözleri kapandı. Uyluklarının arası hâlâ sıcak ve nemliydi, fakat gerçek yaşamda bir erkeğin yanıp tutuşan erkekliğinin derinliklerini doldurmasını hiç hissetmemişti.

Yine de hayal edebiliyordu. Aslında hiçbir bakirenin asla bilemeyeceği şeyleri biliyordu. Annesi ölürken ardında ona Kalp Tutkusu adlı nadir bulunan erotik bir kitap bırakmıştı. Bu kitap Elizabeth Kendrick'e umutsuzca sevdiği ve terk etmeye zorlandığı adam tarafından - anılarını canlı tutmak adına bir tür ayrılık hediyesi olarak - verilmişti.

İsimsiz bir Fransız kadın tarafından kaleme alınmış olan bu kitap gerçek, trajik bir aşk öyküsünü yansıtıyordu ve cinsellikle ilgili detaylarla doluydu. Raven'in annesini yıllar boyunca teselli etmişti, çünkü canlı bir şekilde anlatılan öykü hem acısını yansıtmış hem de kaybolan tutkusunu yeniden yaşamasını sağlamıştı.

Ancak bu, namuslu genç bir bayanın sahip olamayacağı kadar skandal yaratacak tarzda bir kitaptı.

Raven cüretkâr bir şekilde kaşlarını çatı. Korsanının hayallerini besleyerek kötü bir şey yapıyor olabilirdi, ancak hayallerinde dilediği kadar özgürlüğün tadını çıkarabilirdi. İçindeki derin doyumsuzluğu bastırabilir, sosyal yıkıma kurban gitmeden yasaklanmış açlığını hafifletebilirdi. En önemlisi de bir zamanlar annesinin yapmış olduğu gibi kalbini ve ruhunu kaybetme korkusu duymadan kendini âşığına tamamen verebilirdi.

O bilindik korku nabız gibi atarken Raven istemsizce yumruklarım sıkı. Kalbini asla gerçek bir erkeğe vermeyecekti. Aşkın annesini nasıl mahvettiğini, onu nasıl puslu anıların kölesi yaptığını görmüştü. Annesi yıllar boyunca her gece yastığına kapanıp kaybetmiş olduğu aşkın yasını tutarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamış, gündüzleri de her dokunaklı satırı ezberleyerek kıymetli kitabını okumuştü.

Hatıraların etkisiyle gözleri buğulanan Raven komodine uzandı ve çekmecedan mücevher kaplı bir kitap çıkardı. Annesinin ölüm döşegindeyken bile hiçbir zaman sahip olamayacağı bir adamı arzulararak hayatını boşa harcadığını görmek onu inanılmaz derecede üzmüştü.

Annesinin ölümü Raven'ı eksik ama kararlılıkla dolu bir halde bırakmıştı. Asla annesinin yaptığı hatayı yapmayacak ve umutsuz bir aşka kurban olmayacaktı. Ruhuna hiçbir erkek asla sahip olamayacaktı. Kendi kaderini sadece kendisi kontrol edecekti. Evlenmeye karar verebilirdi ama sevgi bu denklemin hiçbir parçasını oluşturmuyacaktı.

Kapı hafifçe tıklatılınca, Raven karanlık düşüncelerinden sıyrıldı. Kitabı çabucak çekmeceye koydu ve izin verince, elinde bir tepsi taşımakta olan özel hizmetçisi içeri girdi.

“Günaydın, hanımefendi,” dedi Nan şüphe götürmez heyecanlı bir ses tonuyla. “Size güzel bir kahvaltı hazırladım, çünkü beslenmeniz gerekli. Düğün törenine saatler kaldı.”

Bu sözler üzerine Raven’in kalbi açıklanamayacak bir şekilde sıkıştı. Düğün günü sonunda gelmişti.

Yerinden yavaşça doğruldu ve aniden iştahı kaçmasına rağmen Nan’in tepsiyi kucığına koymasına izin verdi.

Hizmetçi sürekli konuşarak ona bir fincan çikolatalı süt doldurdu. “Bir düşünün, hanımefendi! Yakında bir düşes olacaksınız. Peri masallarındaki gibi.” İfadesi derin bir hürmetle dolu olan Nan kendisini tutarak içini çekti. “Affınıza sığmıyorum, hanımefendi. Çenemi tutmalıydım. Fakat daha önce hiç gerçek bir düşes tanımadım.”

Raven gülümsemeye çalıştı. “Bu oldukça doğru, Nan. Huşu içindeyim.”

Şömineye yönelen hizmetçi kasım soğuğunun etkisini kırmak için ateşi harladı, sonra da dönüp hafif bir reverans yaptı. “Banyo suyunuz ısınıyor, hanımefendi. Eğer isterseniz banyo yapmanıza ve giyinmenize yardımcı olmak için yarım saat içinde geri dönerim.”

“Tamam, teşekkür ederim, Nan.”

Hizmetkâr odadan çıktığı zaman Raven sorumluluk duygusuyla çatalını eline aldı, fakat tekrar yerine bıraktı, çünkü iştahı çoktan kaçmıştı. Birkaç saat içinde seçmiş olduğu adamla, sosyetenin en yüksek kademelerinde saygı gören bir soyluyla evlenecekti. Bugünü aylardır sabırsızlıkla bekliyordu - peki şimdi neden kendi idamına gidiyormuş gibi hissediyordu?

Gelinlere özgü asabiyet. Gerginliği sadece buna bağlanabilirdi. Düğün gününde her gelin kuşkulu olurdu. Düğümlenen midesindeki heyecanı yatıştırmaya kararlı bir şekilde başını salladı. Geleceğine dair almış olduğu karar üzerine son anda kaygılanması çok saçmaydı. Halford Dükü’yle yapacağı evlilik sadece annesinin dileğini - soylular arasında hak ettiği konumu güvence altına almak - yerine getirmeyecek aynı zamanda dışlanmış bir yabancı olmamasını da garantileyecekti.

Nihayet bir yere ait olacaktı.

Bir düşes olarak sosyeteye kabul edilecekti... Yirmi yıldan daha uzun bir zaman önce kızgın bir baba tarafından Batı Hint Adaları’na sürgün edilen annesinin reddedildiği sosyete.

Raven mide bulantısını göz ardı etmeye çalışarak fincanı dudaklarına götürdü. Müstakbel kocası Halford Dükü gururlu, dik kafalı ve kendisinden iki misli yaşlı olabilirdi.

- ayrıca kaza eseri yaşanan trajediler neticesinde iki genç eşi toprağa verme talihsizliğini tatmıştı - ama Raven onun karısı olarak hayatının büyük bir kısmında başına musallat olan ümitsiz yalnızlık hissiyle mücadele etmek zorunda kalmayacaktı.

Karşılaştığı dezavantajlar düşünülüğünde, Halford’ı cezbetmiş olduğu için şanslıydı. Bir İngiliz vatandaşı olmasına rağmen Batı Hint Adaları’nda doğmuştu ve İngiltere’ye ilk kez geçen ilkbaharda annesinin ölümünden bir yıl sonra gelmişti. İsteksizliğini zor da olsa sindirerek kendisine yabancılaşmış olan ailesiyle barışmıştı - baş belası büyükbabası ve sosyeteye ilk kez tanıtılmasına destek veren ejderha büyük halası.

Raven o zamandan beri kabullenilmenin kendisine ne kadar çok şey ifade ettiğini ve ait olma hissini nasıl derin bir şekilde el üstünde tuttuğunu fark ediyordu.

Rahatlamasına ve şükran duymasına neden olan şey ilk sezonunda zafer kazanmış olmasıydı. Sayısız, hayran tarafından rağbet görmüş ve uygunsuz olan pek çoğundan da

- tahminen yarım düzine kadar - evlenme teklifi almıştı. Ağırbaşlı durarak en saygın kişileri bile aldatmıştı. Yüzlerine karşı nanik yapmak ne kadar hoşuna gidecek olsa da sosyete dâhil olmasına engel teşkil edebilecek her şeyden kaçınmıştı. Onlardan biri olmak istiyorsa, aksini yapamazdı.

Resmi olamaması kesinlikle bir engeldi, Raven bunun farkındaydı. Karayipler'deki Montserrat Adası'nda yetişmiş olması ona özgürlük tanıdı ve çocukluğunu erkek gibi تنها koylarda yüzerek, korsancılık oynayarak, dahası ata binerek geçirmişti. İsmi bile alışılmışın dışındaydı; babasının İspanyol atalarından birine benzeyen saç rengine göre ismi konmuştu.

Ama İngiltere'ye gelince, uyum sağlamak uğruna her bir tutku işaretini önleyerek ve boğucu davranış kurallarına katlanarak neşesini frenlemeye uğraşmıştı, çünkü kabullenilme konusunda kararlıydı.

Hoşnutsuzluğunu hafifletme yollarından biri de sabahın erken saatlerinde parkta yaptığı dörtnal koşularıydı. İhtiras özlemi çektiği zaman da fantezilerine ve hayali korsan âşığına geri dönüyordu. Sadece bir hayal olmasına rağmen korsanının - gerçek yaşamdaki düşün yapamayacağı ve yapmayacağı ölçüde - açlığını bastıracağından emindi.

Raven aniden kış sabahının serinliğini hissederek ürperdi. Kuruntularını kafasından atıp tepsiyi kenara koydu ve yataktan kalktı. Normalde tam şu anda ata biniyor olurdu, fakat bugün hazırlanacağı bir düşün vardı.

Kapısı vurulduğunda yün sabahlığını üzerine henüz geçirmişti. Büyük halası onu şaşırtarak içeri girdi.

Catherine, Leydi Dalrymple, görkemli bir bayandı - uzun boyu, etkileyici yüz hatları ve gümüş saçlarıyla oldukça zarifti.

"Ters giden bir şey mi var?" diye kaşlarını çatarak sordu Raven. Aylardır birlikte yaşıyorlardı ve büyük halası onu bir kez bile bu şekilde ziyaret etmemişti. Hatta normalde bu kadar erken kalkmazdı.

Catherine Hala zor da olsa gülümsemeyi başardı. "Ters giden bir şey yok. Sadece sana bir düşün hediyesi getirdim." Hint ağacından bir kutu uzattı. "Bu annene aitti. Sanırım Elizabeth onlara sahip olmanı isterdi."

Raven annesinden bahsedilince kalbinin burkulduğunu hissetti. Merakla kutuyu açtı ve içinde çok değerli olduğu belli olan bir dizi inci ve bir çift inci küpe görünce nefesi kesildi.

Genç kız bu cömertlik gösterisine neyin sebep olduğunu merak ederek büyük halasına sorgulayıcı bir bakış attı. Leydi Dalrymple ona karşı genellikle hoşlanmama sınırında ihtiyatlı bir şekilde davranırdı.

"Bugünleri göreceğimize dair ciddi şüphelerim vardı," dedi halası. "Fakat artık nikâhın eli kulağında olduğuna göre bunları almaya hakkın olduğunu düşünüyorum."

"Çok güzeller," diye mırıldandı Raven.

"Elizabeth giderken bunları almayı reddetti," dedi Catherine Hala kınayıcı bir ses tonuyla. "Bunları iyi bir fiyata satabileceği düşünülürse, karşı koyması çok mantıksızdı. Ama ben düşününde onları takmak isteyebileceğini düşündüm."

Halasının hediyesiyle şaşkın ama minnettar olan Raven ölçülü bir şekilde cevap verdi. "Evet, teşekkür ederim. Onları takmak çok hoşuma gidecek."

Catherine Hala odadan çıkmak üzereyken, "İtiraf etmeliyim ki beni epey şaşırttın, Raven," dedi. "Böylesine avantajlı bir evlilik yapacağını hiç düşünmemiştim."

Genç kız kendisini tutamayarak, "Neden?" diye sordu. "Kökenimin gayrimeşru olduğu göz önünde tutulunca böylesine üstün bir amacım olacağına inanmadığınız için mi?"

"Şükürler olsun ki kökeninin sırrını birkaç kişi biliyor. Hayır, açıkçası, Halford'ı kocan olarak kabul etmeni beklemiyordum. Pek çok talibin vardı... Bize inat olsun diye kabul edilemez birini seçebileceğinden korktum."

Gerçekten de pek çok talibim vardı, diye düşündü Raven. Hatta içlerinden biri Halford'la nişanı ilan edildikten sonra bile bıkip usanmadan peşinden koşmuştu, öyle ki onu neredeyse

bir skandala bulaştıracaktı. Neyse ki halası bu olası felaket hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

“Asla böylesine düşüncesizce davranmazdım, Hala... Hakkımdaki tüm kanılarına rağmen.”

“Belki de...” diye yanıt verdi halası. “Yine de aranızdaki farklılıktan ötürü Halford’la olan nişanın tüm bu aylar boyunca devam edeceğinden şüpheliydim.” Dudakları titrek bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hatta onun nezaketini bir tür kibir olarak yorumladım. En azından yaradılış olarak senin için hiç de doğru bir eş gibi görünmüyor.”

“O kadar da kötü biri değil,” dedi Raven savunmaya geçerek. “Halford kesinlikle vakur ve görgü kurallarına bağlı bir adamdır.”

“Güzel, aşk evliliği yapmak gibi gülünç fikirlere sığınmadığın için memnun oldum. Aşk mutluluğu garantilemez, annen sonsuz kederi keşfettiğine göre.”

Raven kaskatı kesildiğini hissetti. “Evet, tam aksi. Aşk büyük bir ıstırap getirebilir. Bu dersi çok iyi öğrendim, Catherine Hala.”

“Annenden daha mantıklı olduğun çok açık.”

Raven öfkesini saklamak adına bakışlarını indirdi. Annesi hakkında tartışmayı ya da acı anıları deşmeyi hiç istemiyordu.

Yaşlı kadın dudaklarını büzdü. “En azından geleceğin Elizabeth’in istediği gibi olacak. Annenin akılsızlığından ötürü reddedildiği toplumda sana ait bir yer.”

Raven dayanamayarak çenesini kaldırdı ve halasına keskin bir bakış attı. “Ailesi onu kovduğu zaman reddedildiği toplum demek istiyorsunuz sanırım,” diye karşılık verdi.

Catherine kaşlarını çatı. “Elizabeth’i evlenmeye zorlamaktan başka bir seçeneğimiz yoktu. Tam bir yıkımla karşı karşıyaydı. Davranışları skandal yarattı... Evli bir adamla görüşmesi ve ondan hamile kalması...”

Annesinin günahlarının böylesine hor görülerek sınıflandırıldığını duyunca Raven’in tüyleri diken diken oldu. “Büyükbabamın onu evlatlıktan reddedip okyanusun öteki ucuna yollaması gerekmezdi!”

“Belki de gerekmezdi.” Catherine’in ifadesi daha da donuklaştı. “Fakat Jervis doğru kararı verdi. Hiç kimse ondan kızının evlilik dışı bir çocuk dünyaya getirmesini hoş görmesini bekleyemezdi.”

“Bu nedenle mi onu sevmediği bir adamla evlenmeye ve gözden uzaklaşması için sürgüne zorladı?”

“Seni temin ederim ki Elizabeth o evliliğin kurtuluşu olduğunu anladı. Kendrick’le evlenmek onu rezaletten korudu ve seni bir piç olarak doğmaktan kurtardı!”

Raven içinde kıpırdanmaya başlayan o tanıdık suçluluk duygusuyla irkildi. Annesinin yapmış olduğu fedakârlığın farkındaydı. Ve varlığının annesinin çöküşüne neden olduğunu. Yine de evlilik zorunluluğu büyükbabasının ya da halasının bu kadar kalpsiz ve acımasız olması için bir mazeret değildi.

“Eğer annem yabancılar arasında yaşamak zorunda kalmasaydı...” dedi Raven gergin bir şekilde. “Ailesi, arkadaşları ve aşına olduğu çevreyle kuşatılmış olsaydı... Belki de umutsuz tutkusunun üstesinden gelebilirdi. Ama asla sahip olamayacağı bir aşkın özlemini çekerek eriyip soldu.”

“Kendi zaafı yüzünden suçlayacağı kimse yoktu. Ve vermiş olduğu kararın bir hata olduğunu anlayınca pişman oldu.”

“Saygısızlık ediyorsam bağışlayın beni, Hala,” dedi Raven alaycı bir ses tonuyla. “Fakat bunu bilmeniz nasıl mümkün olabilir ki?”

“Çünkü bana öyle söyledi. Elizabeth bana yıllar boyunca zaman zaman yazdı.”

Raven halasına dik dik baktı. “Annemin size yazdığını hiç fark etmedim.”

“Gerçekten yazdı.” Catherine’in gri gözlerinde hâlâ mesafeli bir ifade vardı. “Mektupları aklının başına gelmiş olduğunu net bir şekilde gösteriyordu. Saygınlığını yitirdiği ve yetiştirilmiş olduğu mevki ya da ayrıcalığı kaybettiği için pişman olmuştu. Sahip olabileceği hayatı kaçırdı ve bunu senin hak ettiğini düşündü... Farklı bir kadere sahip olman konusunda bu nedenle böylesine kararlıydı.”

Bu kadarı kesinlikle doğru, diye düşündü Raven karamsar bir şekilde. Annesi hatasını düzeltme konusunu neredeyse takıntı haline getirmişti. Ona bir leydi olmanın inceliklerini aşılama çalışarak saatler harcamıştı - aslında her ikinci çayında - bu sayede Raven sonunda İngiliz sosyetesinde hakkı olan pozisyonunu alabilecekti. Tam ölüm döşegindeyken Raven’a soylu bir evlilik yapması için yemin ettirmişti...

“Annemin mektupları hâlâ sizde mi?” diye sordu Raven konuyu değiştirme arzusuyla.

“Hayır. Onları saklamadım. Fakat eminim ki kızının koca olarak kendine bir dükü seçtiğini bilseydi rahatlardı.”

“Rahatları...” diye düzeltti Raven. “Üzerime piç damgası yapışmadığı için endişelenmediğimi bilseydi.” Duraksadı. “Sosyetenin ne kadar zalim olabileceğini biliyordu, bu yüzden geçmişimin keşfedilmemesi için mevki ve varlıkla korunmamı istiyordu. Düşes olmak hor görülmeye karşı bir korunma sağlayacaktır.”

“Güzel, onun yaptığı gibi aileni utandıracak bir şey yapmamış olmandan ötürü rahatladım.”

Raven kendisini kontrol etmeye çalışarak ellerini yumruk yaptı. “Mademki sizi utandıracağım bu kadar kaygılanıyordunuz, o halde neden beni bu eve kabul ettiniz ve sosyeteye takdimimi finanse ettiniz?”

“Tabii ki itibarımızı korumaya kararlı olduğum ve büyükbabanın kulağına hiçbir şey gelmemesi için.” Catherine zarif bir şekilde burnunu kıvrırdı. “Bana kalırsa Jervis sanki mirasçısıymışsın gibi üzerine bu kadar düşerek oldukça akılsızca davrandı. Elizabeth öldüğü zaman çok haşın davrandığına dair anlamsız bir kanıya kapıldı...”

“Çünkü çok haşındı,” diyerek araya girdi Raven. Büyükbabası, Jervis Frome, Vikont Luttrell, kızının öldüğünü öğrenince onunla barışmadığına pişman olup hissettiklerinde ciddi bir değişim yaşamıştı. Sağlığı bozulmaya başlayınca da tek torunuyla tanışmak ve geçmişteki inatçılığından ötürü özür dilemek üzere Raven’ı İngiltere’ye davet etmişti.

Görünüşe bakılırsa Catherine Hala’nın söyleyecekleri bu kadardı, çünkü otoriter bir tavırla çoktan arkasına dönmüştü. “Yeterince oyalandık. Acele etsen iyi olur. Meşhur dükü mihrapta bekletmek olmaz.”

“Tabii,” dedi Raven serinkanlı bir şekilde. “Sosyete söz sahibi olan belli başlı kişilerden biri olduğunuza göre biliyorsunuzdur, Hala.”

Genç kız yalnız kalınca halasının aşağılamasının acısını hissederek incilere uzunca bir süre baktı. Aşağılanmak onun için alışılmış bir şeydi...

Elizabeth evli bir ticaret filosu patronuyla tutkulu bir aşk yaşayıp evlilik dışı hamile kalarak sosyal konumunu tehlikeye atınca, burnu büyük ailesini çileden çıkarmıştı. Felaket ancak onu yoksul bir komşunun küçük oğluyla - ona ve piç kızına tamamen hor davranan bir kişiyle - evlendirerek bertaraf edilmişti.

Herkesin babası farz ettiği adamı, Ian Kendrick’i hatırlayınca Raven korkuyla sindi. Yirmi yıldan beri herkesin gözü önünde Bayan Kendrick olmuştu, fakat üvey babası onu asla kendi çocuğu olarak kabul etmemiş ve onun gerçekte bir piç olduğunu unutmamasına asla izin vermemişti.

Onu kasten karalamış ve ne yapıp edip Raven’ın kendisini değersiz hissetmesine neden olarak annesini zaafı ve ıstırapı yüzünden suçlamıştı. Evlilik anlaşmasının şartları açıkltı:

Karayipler’de Elizabeth’le kalması karşılığında küçük bir çiftlik ve aylık gelir. Fakat Ian Kendrick sekiz yıl önce bir binicilik kazasında ölene dek kaderine - hayat standardını zar zor sağlayacak imkânlarla bir adaya sürgün edilmiş olmak - sövüp durmuştu; karısı ise uzun zamandır çektiği aşk acısı yüzünden paramparça olmuş ve zayıf düşmüştü. Kızlarına gelince...

Raven sakinleşmeye çalışarak omuzlarını dikleştirdi. Gizli utancını “piç” kelimesini anlayacak yaşa gelene dek taşımıştı. Keşfinin verdiği korku mantıksız olduğu halde, ona ısrarla kur yapan diğer tüm taliplerin hepsinden önce Halford’ı tercih etmesinin esas sebebi buydu. Ve uygunsuz olanlardan dikkatle kaçınmış olmasının nedeni de. Yeterince saygın bir evlilik yaparsa, güçlü ve önemli bir soyluyla birlikte olursa, şüpheli geçmişinden korunmuş olacaktı.

Kuşkusuz kökenini saklayarak müstakbel kocasını aldattığı için suçluydu. Ama Halford tam olarak istediği gelini elde etmiş olacak, diye düşündü Raven meydan okuyan bir tavırla. Bakireydi, alımlı görünüyordu, iyi bir soya ve aile bağlarına sahipti, dahası düşes rolünü üstlenecek meziyetleri vardı. Ve Halford’a istediği vârisleri canı gönülden verecekti.

Tabii bu arada o da kendi istediğini elde etmiş olacaktı: Yeterince iyi olmadığını düşündüğü kibar dünya tarafından sonunda kabul edilmek ve güvenilir bir koca. Annesinin yaptığı hatayı hiçbir zaman yapmayacaktı. Soğuk, sevgisiz bir anlaşma kalbini paramparça edebilecek ateşli bir tutkudan daha iyiydi. Eninde sonunda onunla hem muhabbet, hem de doyurucu bir dostluk geliştirme umudu olmasına rağmen düke âşık olma tehlikesi yoktu.

Onlarıntı mantık evliliği olacaktı, ötesi yoktu. İki de kendilerinden ne istendiğinin farkında olarak uygar bir şekilde birlikte yaşayacaklardı.

Hayali âşığı nasıl olsa açlığını bastıracaktı. Tutkuyu hissetmek, arzuyu ve sıcaklığı deneyimlemek için fantezilerine başvurması gerekirse de... Pekâlâ, tanınmış kocası İngiliz formalitelerine bir ömür boyu katlanmayı umuyorsa, böyle bir kaçışa kesinlikle ihtiyacı olacaktı.

Aslında onun hayal kurması ettiği yeminlere ya da kocasına hiçbir zarar vermeyecekti. Halford’a tamamen sadık olacaktı... Zihni hariç.

Hizmetçinin gelmesi için zili çalmak üzereyken kararını yineleyerek derin bir nefes aldı. Nişanlısı çok geçmeden kilisede - Hanover Meydanı’ndaki St. George Kilisesi’nde - sosyete de yer alan arkadaşlarının ve tanıdıklarının yüzlercesiyle onu bekliyor olacaktı. Ve Raven bu özel günde en iyi haliyle gözükme niyetliydi.

* * *

Genç kız iki saat sonra giriş salonuna uzanan merdivenlerden indi. Büyükbabası bastonundan destek alarak kız kardeşi Catherine’in hemen yanında duruyordu. Yaşlı vikont kasabaya geldiği zaman nadiren burada kalırdı. Kız kardeşi kadar göze hitap etmese de onun gibi uzun boylu ve gümüş saçlıydı. Kalbi zayıftı ve uzun süredir hastaydı.

Raven onun yanına gidince, yaşlı adamın gözleri yaşlarla doldu.

“Öyleyse onaylıyorsun, değil mi büyükbaba?” diye sordu genç kız ona gülümseyerek. Annesini yıllar önce reddettiği için onu tamamen affedememişti, fakat İngiltere’ye geldiğinden bu yana aradan geçen neredeyse sekiz aylık zaman zarfında bir çeşit uzlaşmaya varmışlardı.

Yaşlı adam titreyen eliyle torununun elini tuttu. “Elbette çocuğum. Çok güzel görünüyorsun.”

Raven da güzel görüldüğünü düşünüyordu. Kıyafeti soluk limon sarısı ışıltılarla bezeliydi, fildişi tonlarındaki etekleri ise altın renkli iplikle dikilmişti. Ve annesinin incilerini takmış, kuzguni saçları zarif bir şekilde tepeden toplanmıştı.

Vikontun yanında durup burun kıvrıran büyük halası bile aynı fikirdeydi. “Gerçekten çok güzel, Jervis, fakat böyle pohpohlayarak torununun başını döndüreceksin. Ve Raven bir çocuk değil. Yirmi yaşını dolduralı aylar oldu.” Lord Luttrell her zamanki gibi kız kardeşinin asabi ses tonunu duymazdan geldi ve torununun elini okşadı. “Seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım. Muhteşem bir düşes olacaksın.”

Raven içgüdüsel bir cevap verdi. Büyükbabasının fikrine göre - dünyadaki çoğu kişi için bu böyleydi - bir kadının değeri kocasının toplumdaki konumuna göre ölçülürdü. Fakat onun inancına göre büyükbabası sadece onun iyi bir hayatı olmasını istiyordu.

İlişkilerinde iz bırakmış olan gerginliğe rağmen Lord Luttrell onu ailesinin el üstünde tutulan bir üyesiymiş gibi hevesle karşılamıştı. Ve Raven bu yakınlıktan ötürü oldukça memnun olduğunu hissetmişti. Büyükbabası ve Leydi Dalrymple dışında - hiçbir zaman alenen sahiplenemeyeceği Amerikalı üvey erkek kardeşini saymazsa - başka akrabası yoktu. Genç kız birkaç yıl önce ölen gerçek babasını, varlıklı nakliye amirini tanımamıştı bile. Ve vikontun merhum kızı için gerçekten yas tuttuğunu, inatçılığından ötürü pişman olduğunu biliyordu.

“Annen burada olup seni göremediği için üzgünüm,” dedi büyükbabası titrek bir sesle.

Raven boğazının düğümlendiğini hissetti. O da bu mükemmel evliliğe şahit olması için annesinin burada bulunmasını dilerdi.

Catherine Hala, “Jervis, duygusallık içinde debelenmeyi bitirdiysen,” diye keskin bir şekilde müdahale etti. “Katılacağımız bir tören var.”

“Evet, elbette,” diye homurdanarak kız kardeşine yatıştırıcı bir şekilde baktı Luttrell.

Raven halasının uşağından pelerinini aldı, ardından büyükbabasının kendisini Dalrymple’in malikânesinin giriş merdivenlerine götürmesine izin verdi. Vikontun heybetli görünen armalı at arabası onları kiliseye götürmek için hazırda bekliyordu.

Uzun süredir malikânede çalışan seyis, Michael O’Malley genç kızı uğurlamak için arabanın yanında duruyordu ki bu durum Raven’ı çok sevindirdi.

“Muhteşem görünüyorsunuz, hanımefendi,” dedi İrlandalı canlı aksaniyle. “Ve ne kadar da gurur verici bir gün.”

Raven gülümseyerek hantal, gri saçlı adamı kucaklamak için kenara çekildi. “Teşekkür ederim, O’Malley,” dedi duygudan ötürü boğuk çıkan bir ses tonuyla.

Halasının ani gerginliğini ve büyükbabasının onaylamaz kaş çatışını görmezden gelerek adamı yanaklarından öptü. Çocukluk döneminin büyük bir kısmında, O’Malley onun için seyisten ziyade bir baba olmuştu. Dahası Batı Hint Adaları’ndan İngiltere’ye tanımadığı akrabalarıyla tanışmak için gelirken ona eşlik etmişti. Dostu olarak kaldığı için Raven ona minnettardı.

Genç kız döndü ve zarif at arabasına binerken seyisin kolundan tutmasına izin verdi. Aniden bir gürültü duyulunca, kendilerine doğru hızla gelmekte olan at arabasını görmek için sokağın yukarısına doğru merakla baktı. Arabanın perdeleri çekiliydi ve sürücünün üzerinde hayalet gibi görünmesine neden olan kapüşonlu bir pelerin vardı.

Araba garip bir şekilde yanlarından geçerken yavaşladı, sonra silahlı ve maskeli olan üç kişi hızla dışarı fırlarken gürültüyle durdu. Adamlardan ikisinin silahlarını ona doğrultması, diğerinin ise elindeki sopayı sallaması Raven’ı şoke etti.

“Bizimle geleceksin,” dedi adamlardan biri onu işaret ederek sert bir sesle.

“Sen de kim oluyorsun?” diye sordu Lord Luttrell.

Raven şaşkınlıktan donakalmıştı. Lider hızla yanına geldi ve kolunu sıkıca tutup genç kızı at arabasına doğru sürüklemeye başladı.

O’Malley vahşi bir şekilde homurdanarak araya girdi, fakat sopalı adam silahını

acımasızca sallayarak hemen onun karşısında belirdi.

Raven bir an için bunun bir kâbus olup olmadığını merak etti, ancak at arabasına doğru sürüklenirken kolunda hissettiği acı oldukça gerçektir.

“Bu da ne demek oluyor?” diyerek haykırdı Leydi Dalrymple. “Yeğenimi derhal rahat bırakmanızı istiyorum!”

Fakat saldırgan bu emre aldırış etmedi. Bunun yerine genç kızı sertçe çekerek beline kolunu sardı ve ayaklarını yerden kesip onu havaya kaldırdı.

Öfkeden nefesi kesilen Raven bu kaba adamdan kurtulmak için mücadele etmeye çalıştı ancak topuklu ayakkabıları bile saldırganın kaslı bacaklarında hiçbir işe yaramıyordu. Genç kız çaresizlik içinde başını eğdi ve ceketinin üzerinden adamın omzunu ısırdı, bu isyankârlığı şakağına bir tokat yemesine neden oldu, öylesine şiddetli bir darbe aldı ki gözlerinde şimşekler çaktı.

Sersemlemiş bir halde arkasına baktığında, halasının yüzündeki dehşet dolu ifadeyi gördü. Ve büyükbabasının suratına yansıyan korkuyu.

Durumun vahametini fark edince daha da çok korkmaya başladı: Güpegündüz kaçırlıyordu!

Sonra seyisin aldığı sopa darbesiyle yere serildiğini gördü. At arabasının içine itilip yere kapaklandığı anda acı dolu tiz bir çığlık attı. Arabanın kapısı arkasından çarpılarak kapanırken, kıyafetinin omuz kısmının yırtıldığını fark etti.

Afallamıştı ve nefesi kesilmişti. At arabası sallanarak harekete geçtiği sırada dışarıdan yükselen haykırışları güç bela algılayabildi. Başı dönerek el yordamıyla koltuktan destek aldı ve sürünerek deri kaplı minderlere tırmandı.

Yalnız değildi.

“Sen!” diye haykırdı karşısında duran siyah saçlı adamı fark edince. Daha önce elinden zor da olsa kurtulmuş olduğu aynı saplantılı adamdı: Geri çevrildiği için durumu kabullenemeyip ona saldırmış olan istenmeyen bir talip. Raven onu en son gördüğünde, adam yardım amacıyla araya girmiş olan O’Malley ile kavga ediyordu.

Sean Lasseter’ın zalim gülümsemesi aşikâr bir tehditti, fakat genç kızın yüreğini ağzına getiren asıl şey göğsüne çevrilmiş tabancaydı.

“Bunca aydan sonra beni hatırlıyorsunuz demek ki Bayan Kendrick? Gururum okşandı doğrusu.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Raven nefes nefese kalmış bir halde silahı süzerek.

“Basit bir intikam,” diye yanıtladı adam, sesi ipeksiydi.

“İntikam mı? Niçin?”

Adam paltosunun cebinden bir cep şişesi çıkarıp dudaklarına götürdü ve kana kana içti. Genç kız arabanın dar sınırları içinde keskin içki kokusunu duyabiliyor, adamın donuk sarhoş bakışlarını görebiliyordu.

“Şüphesiz biliyorsun,” dedi adam, sesi acımasızdı.

Aniden tabancasını yukarı doğru kaydırıp ve Raven vurulacağını düşünerek hızla geri çekilip yüzünü tehditten korumak adına çılgınca kollarını kaldırdı. Fakat adam namluyu indirip silahın kabzasını genç kızın kafasının yan tarafına hızla çarptı ve Raven bundan başka hiçbir şey göremedi.

İkinci Bölüm

“Beni eskrim maçından çağırarak kadar geçerli bir nedenin olmalı,” diye kibarca belirtti Kell Lasseter kumarhanenin ikinci katına ulaştığında.

Güzel Emma Walsh onu merdivenlerin başında bekliyordu. “En geçerli sebep,” diye karşılık verdi gergin bir ses tonuyla. “Kardeşin...”

Kell paniğe kapıldığını hissetti, o tanıdık korumacı duyguları aniden kabardı. “Ters giden nedir? Sean’ın başına bir şey mi geldi?”

“Hayır, başına bir şey gelmedi. Fakat buraya bir bayan getirdi, Kell, korkarım ona zarar verme niyetinde. Elinde bir kamçı var ve onu yatağa bağladı.”

Siyah kaşlarını çatan Kell içinde farklı türde bir endişe taşıyordu. Çekici küçük kardeşi tahrik edildiği zamanlarda vahşileşip tehlikeli olabiliyordu - fakat onun bir kadına karşı fiziksel şiddet uyguladığını hiç görmemişti. Yine de son birkaç aydır Sean’ın karanlık ruh hali sıkça kendini gösteriyordu...

“İtibarımız...” dedi Emma dehşetle ürpererek. “Eğer ona tecavüz ederse itibarımız...”

Emma da benim gibi kulübün şöhretini korumaya oldukça istekli, diye düşündü Kell zalimce, fakat genç kadının acı verici geçmişi nedeniyle savunmasız herhangi bir kadına sempati duyabileceğini biliyordu. Tecavüzden bahsetmesi Kell’in midasını düğümlemişti.

“Onu durdurmalısın, Kell. Bayan Kendrick toplumda tanınan, güçlü bağlantıları olan bir bayan.”

Kell bu ismi duyunca kaskatı kesildi. Bayan Raven Kendrick sosyetenin sevgilisiydi ve geçen yaz süresince Sean’ın hayatını cehenneme çevirmişti - onu İngiliz donanmasının kelimelerle anlatılamaz gaddarlığına teslim ederek.

“Neredeler?”

“Senin yatak odanda.”

Kell yeterince düşünmeden bir sonuca varmamak adına kendine hâkim olmaya çalışarak dişlerini sıktı. Sean içindeki şeytanlarla yıllarca mücadele etmişti, fakat donanmadaki askeri mükellefiyetinden beri saplantılı düşüncelere kapılan kinci biri haline gelmişti. Zorunlu hizmeti sırasında çektiği işkence mi onu sonunda bu sınıra sürüklemişti?

Kell kulübünde kaldığı zamanlarda kullandığı yatak odasına doğru uzun adımlarla ilerledi. Altın Post zarif bir kumarhaneydi; kumar zemin katta oynanıyor, bu katta ise sadece özel odalar bulunuyordu.

Yatak odasının kapısının kilitli olduğunu fark etti. “Sean,” diye bağırarak sertçe kapıyı çaldı.

Cevap alamayınca topuklarının üzerinde döndü ve bitişikteki çalışma odasına gitti, ardından yatak odasıyla bağlantı sağlayan ikinci bir kapıya doğru ilerledi. Kapı kilitli değildi, bir süre düşündükten sonra açtı.

Saçları darmadağın bir kadın yatakta yan yatıyordu, bağlı elleri başının üzerinde gerilmiş ve karyola başlığına sabitlenmişti. Çıplak sayılmazdı ancak ince pamuklu iç gömleği uzun bacaklarını gözler önüne sererek dizlerinin üstüne dek sıyrılmıştı. Kapkara saçları vahşi bir şekilde çıplak omuzlarından aşağıya dökülmüştü.

Kell kalbinin teklediğini hissetti. Sosyeteye tanıtılır tanıtılmaz soyluların hayranlığını kazanan göz kamaştırıcı Bayan Kendrick buydu demek ki. Yolları daha önce hiç kesişmemişti, bunun sebebi muhtemelen Kell’in sosyeteden uzak durmuş olmasıydı - seçkin tabaka arasına ısrarla katılmaya hevesli olan kardeşinin aksine.

Gözleri kapalı olan kız kıpırdamıyordu, fakat zor durumda olduğu belliydi.

Kell içgüdüsel olarak kızı bu zor durumdan kurtarması gerektiğini düşündü, ama

sezgilerinin - kardeşinin bir kadına bu kadar zalimce davranmasının şoku, dehşet, hiddet - hemen üstesinden geldi. Genç kızın kim olduğunu aklından çıkarmamalıydı: Buz kalpli ve baştan çıkarıcı bir bayan; sadece spor olsun diye kendisinden kolayca etkilenen genç adamları ayartıp onları kaçınılmaz sona mahkûm eden biri. Sean’a çektiği ıstırap ve acı için bir şekilde cezalandırılmayı hak etmişti - bu çok ağır bir kefaret olsa da.

Kell’in bakışları kardeşine kaydı. Sean şöminenin yanındaki koltuğa oturmuştu, bir elinde viski şişesi diğerinde ise bir binici kamçısı sallıyordu. Yüzünün sol tarafında üç uzun çizik vardı.

Kell istemsizce kendi yanağındaki yara izine dokundu. Fakat kardeşininkinin aksine onunki eski bir yara iziydi ve artık acı vermiyordu.

Simsiyah saçları ve atletik yapılarıyla birbirlerine benzeseler de Sean daha ince ve daha kısaydı, gözleriye ağabeyininki kadar siyah değil yonca yeşiliydi.

Sean kafasını kaldırdı ve kanlanmış yeşil gözleriyle ona baktı, sarhoş gibiydi.

Kell bu güç durumla başa çıkabilmek için sakin olması gerektiğini bilerek karmaşık duygularına aldırış etmedi.

“Kendini neden odama kapadığını açıklamak ister misin?” diye sordu sonunda içeri girip kapıyı arkasından kapatarak.

Sean elindeki şeyi yataktaki hareketsiz güzele doğru salladı. “Bu benim intikamım,” diye mırıldandı. “Onu kaçırdım. Soylu evliliğini bozdum. Dükü artık ona sahip olamayacak.”

“Peki ya kırbaç?” diye sordu Kell.

“Benim gibi o da kamçılanmayı hak ediyor. Ancak bu kırbaç dokuz düğümlü ipten olmadığından pek acıtmayacak maalesef.” Boğazından alaycı bir tını yükseldi. “Tanrım... Bu bunu ayıkken yapamazdım... Cesaret gerektiriyordu...” Şişeyi kaldırdı.

Kell kardeşinin planlı intikamını soğukkanlılıkla gerçekleştiremeyip kendini içerek uyuşturmaya çalıştığını düşünerek az da olsa rahatladığını hissetti. Sean şeytan tüyü olan, asabi, çabuk öfkelenen - kuşkusuz yarı İrlandalı olması yüzünden - çekici ve pervasız bir serseriydi fakat karanlık mizacı tamamen İngiliz sorgulamalarının bir sonucuydu.

Ve bu durumda Sean haklı yere hoşnutsuzluk duyuyordu. Geçen haziran ayında Bayan Kendrick, Sean ona talip olmaya cüret etti diye onu dövmesi için seyisini yollamıştı. Londra sokaklarında bilinci kapalı bir şekilde bırakılan Sean, bir hükümet örgütü tarafından yakalanmış ve sırtında mosmor yara izleri bırakan bir deneyime neden olan, insanlıktan uzak dört ay boyunca kraliyet donanmasında hizmet etmeye zorlanmıştı.

Kell bu süreyi korku ve suçluluk duymadan düşünemiyordu. Kardeşi aniden ortadan kaybolduğu zaman onu çılgınca aramış ve sonunda Sean’ı İngiliz donanmasının insafsızlığından kurtarmıştı. Ancak kardeşinin çektiği acıyı önleyemediği ve söz vermiş olduğu gibi onu koruyamadığı için kendini suçlamadan edemiyordu.

Başını eğmeden önce Sean’ın yeşil gözleri aniden yaşlarla doldu. “Onu sevdim, Kell. Bu... Bunu neden yaptı? Benimle gönül eğlendirdi, sonra da kahrolası düküyle evlenmek için beni geri çevirdi... Beni tam anlamıyla başından attı. Kalpsiz kahpe.”

Kell kardeşinin zorla askeri göreve zorlanmasına neden olan bu baştan çıkarıcı kadına karşı şiddetli bir öfke duydu. Yine de onu şu anda kamçılama fikri dayanılmazdı.

Kardeşinin yanından geçerek kamçıya uzandı. “Onu gerçekten dövmek istemiyorsun, Sean. Suçu ne olursa olsun kadınlara gaddarlık yapacak kadar alçalamazsın.” Ağabeyi kamçıyı alıp uzaklaştırdığı zaman Sean derhal itiraz etti. “E-evet. Yapabilirim... O be-benim rehinem. Beni incittiği gibi ben de o-onu inciteceğim.”

Kell kamçıyı yandaki masaya fırlattı ve kardeşinin oraya koymuş olduğu diğer silahları fark etti - bir tabanca ve ölümcül görünümlü bir bıçak. Belli ki Sean her olasılığa hazırlıklıydı.

Tam o sırada genç kız kıpırdandı. Kell masanın üzerinden bıçağı alıp onun yanına gitti. Kızın soylu yüzü kızarmıştı, fakat Kell serbest kalması için ellerindeki bağları keserken hainliğini hatırlayıp ona sempati duymamaya çalıştı.

Genç kız bir an için ona boş boş baktı ve Kell donakaldı. Uzun siyah kirpiklerinin gölgelediği mavi gözlerini görünce, Bayan Kendrick'in kardeşinin üzerindeki büyüleyici etkisinin farkına vardı.

İrileşmiş gözbebekleri kızın uyuşturulmuş olduğunu ortaya koyuyordu. Kirpikleri indi ve fildişi teninin üzerinde titredi. Sonra genç kız hafifçe inleyerek döndü ve yüzünü yastığa gömdü.

Kell hem ona sıcaklık sağlaması hem de neredeyse çıplak olan bedeni görüş açısından çıkarmak için yatak örtüsünü genç kızın üzerine çekti. Kardeşi gibi onun tehlikeli cazibesinin kurbanı olmaya hiç niyeti yoktu.

"Ona ne verdin, Sean?" diyerek omzunun üzerinden sordu.

"Af-frodizyak içirdim. B-beni tırmaladığı zaman."

"Kantarit vermedin değil mi?" dedi Keli sertçe. "Ona kunduzböceği tozu vermedin değil mi?"

"Hayır... Vermedim. Doğuya özgü bir şey. Bu da işe yarıyor. Madam Fouchet'den aldım."

Kell bir kez daha rahatladığını hissetti. Madam Fouchet Sean'ın sık sık uğradığı birinci sınıf bir genelevin sahibiydi. Afrodizyak ve onun uygun dozu hakkında bilgi sahibi olmalıydı. Daha da önemlisi, söylendiğine göre ölümcül olan kunduzböceği tozundan da kaçınmış olmalıydı. Öyle bile olsa ilacın etkisinin saatler önce geçmeye başlamış olması gerekirdi...

Kell bu lanet olası durum hakkında ne yapacağını merak ederek bir elini sabırsızlıkla saçlarının arasından geçirdi.

"Neden afrodizyak?" diye sordu dalgın bir şekilde. "Onu seninle savaşılamayacak hale getirmek istediysen, neden sadece uyuşturucu bir ilaç vermedin?"

"Beni istemesini sağlamak için." Sean'ın yüzünde bir an için kederli, soluk bir tebessüm belirdi. "Bir zamanlar istediği gibi. Beni istedi, Kell. Öyle sıcaktı ki..."

Bu sözler üzerine Sean zor da olsa ayağa kalktı ve yatağa doğru ilerledi, yüz ifadesinden kararlılık okunuyordu.

"O-onun bana yaptığı gibi ben de onun vücudunu kullanacağım..."

Kell onun kadar kararlı bir şekilde kardeşini durdurdu. Sean ona göz kırptı, sonra da kaşlarını çatı. "Beni durdurmaya mı niyetlisin?"

"Kınanmayı ne kadar hak ederlerse etsinler, genç leydilere tecavüz edemezsin."

"Fakat o bir leydi değil," dedi Sean hüzünlü bir ses tonuyla. "Yeterince masum görünüyor ama bana bedenini verdi... Ve unutma ki o bir İngiliz."

Sean'ın son sözleri Kell üzerinde bıçak kadar keskin bir his uyandırdı. Söylenenlere göre Bayan Kendrick kardeşinin evlenme teklifini Sean sadece unvansız olduğu için değil aynı zamanda yarı İrlandalı olduğu için geri çevirmişti.

Kell çenesinin tanıdık bir öfke sonucu kasıldığını hissetti. Kendini beğenmiş bu ayartıcı bayan sosyal konumunun altındakileri hiç şüphesiz küçümsüyordu. İngiliz Lasseter'ların İrlandalı annesini küçümsedikleri gibi. Annesinin ölümüne sebep olan böylesi bir küçümseme her aklına geldiğinde Kell öfkeleniyordu.

Kardeşinin adaletten yana haklı arzusu ile yataktaki çaresiz güzeli koruma konusunda ikilemde kalan Kell omzunun üzerinden baktı.

Belirgin bir hassasiyetle başını salladı - bu tavrı zayıf ve güçsüz kişileri fazla önemseydiğini ortaya koyuyordu. Ancak İngiltere'nin yarısının acımasızca kalbini kırmış olan baştan çıkarıcı bir kadın için nasıl sempati duyabilirdi ki? Özellikle de yıllar önce erkek kardeşini bir daha hiç

kimsenin incitmesine izin vermeyeceğine dair yemin etmişken.

Ama yine de... İntikamının önüne geçerek Sean'ı korumuş olacaktı. Belli ki Sean bu güzel kadını baştan çıkarıp terk etmeyi planlamıştı ancak bunun bedeli bir felaket olacaktı.

"Aslında onun işkence görmesini istemiyorsun," diye ileri sürdü Kell alçak bir sesle.

"Evet, istiyorum."

"Peki ya kulüp? Saygın bir leydiye yapılan şiddetli bir saldırı yüzünden itibarımı yok etmek mi istiyorsun?"

Sean yüzünü buruşturarak şişeyi dudaklarına götürdü. "umurumda değil," diye mırıldandı.

Kell gözlerini kısıtı ve gecikmeli bir şekilde kardeşinin Bayan Kendrick'i kendi evine değil de neden buraya getirdiğini merak etti. Sean belki de ondan derinlerde planlamış olduğu intikamın önüne geçmesini istiyordu. Ya da belki de aklına başka bir intikam koymuş ve Kell'i kendi entrikalarına kasten karıştırmıştı...

Kardeşinin kırılganlığıyla tanıdık bir sancı hisseden Kell bir elini onun koluna koydu. "Eve gitmelisin, Sean. Onu inciterek daha fazla tatmin olmayacaksın. Bayan Kendrick'in saygınlığı şu anda zaten tamamen mahvoldu. Bu yeterince uygun bir intikam, değil mi?"

Sean homurdanarak kardeşinin elini üzerinden itti. "Hayır! Yeterli değil."

Kell kardeşine kararlı bir bakışla baktı. "Sean," dedi sakın ama uyarıcı bir sesle.

Genç adam aniden ağlayacakmış gibi bakarak başını eğdi. Ardından yataktaki bayana bir bakış attıktan sonra kafasını salladı.

Kell kardeşini kapıya götürüp kilidi açtı. Kapıyı araladığında karşısında koridorda endişeyle beklemekte olan Emma'yı bulunca da memnun oldu.

"Biri onu eve götürsün," diye mırıldandı Kell. "Onunla yarın, akli başına geldiği zaman ilgileneneğim."

"Evet, elbette," dedi Emma ve destek olmak için Sean'ın beline kolunu dolayıp onu merdivenlere yönlendirdi.

Kell onların uzaklaşmasını izledikten sonra usulca kapıyı kapadı ve ikilemiyle yüzleşmek için derin bir nefes aldı. Bu da neydi böyle? Yatağındaki mazlum, bilinçsiz kadınla ne yapacaktı?

Bu acınası durumda onu ailesine kesinlikle götüremezdi. Aslında güvenliği için ona göz kulak olması gerekecekti. Eğer ona verilen afrodizyak kantaridin yarısı kadar bile güçlüyse, genç kız şehvetle rotadan çıkabilirdi. Ve eğer tek başına bırakılırsa, karşılaştığı herhangi bir adama saldırabilirdi...

Hayır, ilacın etkisinden uyuyarak kurtulması ve ailesinin yanına sabah olduğunda dönmesi daha iyi olurdu.

Kell kaşlarını çatı. Örtüyü üzerinden atmış olan Raven Kendrick başını sağa sola çevirip çıplak bacaklarını gözler önüne sererek yatakta kıvranıyordu.

Kell metin olarak yatağa yaklaştı. Genç kız sırtüstü dönmüştü ve incecik iç gömleği pembe göğüs uçlarıyla uyluklarının arasındaki bukleleri gözler önüne seriyordu. Fakat Kell'i bir anda büyüleyen asıl şey, genç kızın kalp şeklindeki yüzünü çevreleyen olağanüstü kuzguni lüleleriydi.

Bayan Kendrick aniden elini ona doğru uzattı ve gözlerini üzerine dikerek şaşırtıcı bir kuvvetle onun kolunu kavradı.

Kell kendini sık kirpiklerle çevrelenmiş mavi gözlerin derinliklerine bakarken buldu.

Kasıklarındaki hareketlenmeye lanet ederek küfretti.

Ama genç kız onu görünce rahatlamış gibi birdenbire sakinleşti ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Korsanım benim..." diye fısıldadı. Narin dudaklarında beliren bitkin

tebessümde inanılmaz bir duygusallık vardı...

Lanet olsun. Bu güzel, istenmeyen rehineye karşı yumuşamaması neredeyse imkânsızdı. Ancak bu geceden onun kurbanı olarak sağ salim çıkabilmek için kalbini katılaştırması gerekiyordu.

Kolunu onun şaşılacak derecede kuvvetli kavrayışından kurtararak ibrik ve kâsede genç kızın ateşli bedenini serinletecek kadar su olmasını umarak lavaboya gitti. Uzun zaman önce ahlaksız bir şenlikte benzer bir ilacın etkilerine tanık olmuştu - tabii o zamanlar en çılgın dönemiydi. Kız sonunda cinsel ihtiyaçla için için kaynayan bir volkan gibi kızışacaktı. Çare bulunamazsa, Bayan Kendrick'in ilaç yüzünden deneyimleyeceği işkence Sean'inkinden beter olacaktı. Kell birazcık merhameti varsa onun acısını hafifletmeye çalışmalıydı...

Öğleden sonrasının gri kış tonlarını yansıtan pencereye acımasızca baktı. Şömineye gidip ateşi harladı ve artan soğuğa karşı koymak adına bir kürek kömür ekledi. Emma'ya yemeği daha sonra getirmesini söyleyecekti.

Büfedeki kristal içki sürahisine uzanıp kendine bir kadeh viski doldurdu. Sonra da uzun bir gece geçireceğini bilerek dişlerini gıcırdatıp beklemek üzere koltuğa gömüldü.

Üçüncü Bölüm

Raven sevgilisinin temasının nefis ferahlığını umutsuzca araştırarak onun elinin altında yay gibi kıvrıldı. Teni çok gergin, aşırı hassastı, bacaklarının arasındaki sızı ise dayanılmazdı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Buna bir son ver." İllüzyon ve farkındalık arasında bocalarken kendini çok hararetli, çok sıcak hissediyordu.

"Sakin ol," diye mırıldandı adam adeta huysuz bir kısraklı terbiye eder gibi.

Adamın elleri kıyafetin üst kısmından içeri kaydı ve dolgun göğüslerini okşadı. Genç kız onun bu rahatlatıcı dokunuşuyla içini çekti.

Fantezisi bu zamana dek hiç bu kadar canlı, hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Korsanının şimdiye dek deneyimlemediği kadar farkındaydı. Bedeninden yayılan hayvani sıcaklığın. Erkeksi kokusunun. Dudaklarının enfes tadının. Okşayışlarının ısrarcı yumuşaklığının...

Raven neredeyse arzudan titreyerek körcesine şiddetli bir ihtiyaçla ona doğru uzandı.

Adamın da onu istediği söylenebilirdi. Çıplak değildi ancak üzerindeki binici pantolonu sertleşmiş erkekliğini belli ediyordu. Fakat Raven onun kasıklarına dokunduğu zaman, adam kasıldı ve ulaşamayacağı kadar geriye çekildi.

Çok geçmeden elleri daha da aşağılara, uyluklarının arasına kaydı, sanki tam olarak neyin özlemine çektiğini biliyordu.

"Bırak da sana yardım edeyim..."

Raven sözlerini güçlükle anlıyordu ama sesi şiir gibi geliyordu kulağına: Karanlık, şehvetli ve canlı. Hafifçe inleyerek kalçalarını ona doğru kaldırdı ve parmaklarını yatak örtüsüne geçirdi.

Adamın dokunuşu onu tüketen korkunç sızıyı dindiriyordu... Nemli ve arzulu bedeni üzerinde sihir gibiydi. İçinde oluşan baskı artınca Raven arzuyla çığlık attı.

Adam okşamalarını kesmeksizin ona doğru eğildi ve dudaklarını iç gömleğin altından kendini belli eden göğüs uçlarına bastırdı. Bu ıslak sıcaklık genç kızın adeta içini dağılıyordu.

Adamın parmakları mest edici bir şekilde aklını başından almayı sürdürürken Raven keskinleşen bir zevkle yüksek sesle inledi.

Okşayışları kanını giderek daha da çok kaynatıyordu. Saf, dizginlenemez duygular içini eritiyordu. Bu yoğunluktan sıyrılma çabasıyla karşı koydu ama adamın kadife sesi onu yeniden harekete geçirdi.

“İşte bu kadar, hadi izin ver...”

Raven başını eğdi ve vahşi bir ihtiyaçla onun elini tuttu. Onu içinde hissetmeyi nasıl da arzuluyordu! Adam onu yeniden reddetti. Fakat rahatlaması için parmağını kaygan derinliklere kaydırды. Genç kız nabzının hızlandığını, kalbinin hazdan ötürü hızla attığını hissetti. Yanıyor ve onunla tamamlanmak için haykırıyordu. İhtiyaç içinde istemsizce kalçası aşağı yukarı hareket ederken bedeni ürperiyordu.

Bu duygu yoğunluğu insafsızca şiddetlendi ve Raven heyecandan çılgına döndü. Çok geçmeden zevkten titreyerek doyuma ulaştı ve o an gerçekten saadetten ölebileceğini düşündü.

Sonunda kontrol edilemez bir şekilde kasılan bedeni hafifledi ve Raven bitkin bir halde öylece kalakaldı. Yakıcı hararet dinerken uzuvlarının gevşediğini, ağırlaştığını hissetti.

Adama döndü ve ona sokulup yüzünü sert göğsüne gömdükten sonra uykuya daldı.

Kell genç kızın bedeninin üzerinde yarattığı etkinin farkında olarak alçak sesle küfretti. Yaklaşık olarak dört saattir onunla ilgileniyordu ve kasıklarındaki sızı artık acı veriyordu.

Kızın ıstırabını elinden geldiğince yatıştırmıştı ancak kendisinininkini yatıştıramıyordu. Bayan Kendrick onun tutsağıydı ve tamamen onun merhametine kalmıştı. Hangi aşağılık onun uyuşturulmuş durumundan faydalanırdı ki? Bacaklarının arası bir erkeği bekleyerek yanıyor olsa bile?

Genç kıza verilen afrodizyak bildiklerinin hepsinden daha güçlüydü. Onu cinsel olarak doyumsuz ve çılgına dönmüş bir hale getirmişti. Kell becerisinin farkında olsa da bu onu doyurmaya yetmeyecekti. Daha fazlasına ihtiyaç duyacak, daha fazlasını isteyecekti...

Kell yavaşça kızın sıcaklığından uzaklaştı, fakat bu mesafe bile bir gelişme sayılmazdı. Lambayı söndürmüş olmalıydı zira genç kızın ateşini ıslak bezle hafifletmeye çalışırken iç gömlek nemlenmiş ve zar gibi vücudunu sarmıştı. Sertleşmiş göğüs uçları ince pamuklu kumaşı geriye çekiyordu.

Bakışları istemsizce genç kızın vücudunun aşağı kısımlarına kaydı... Narin kalçalarına, uyluklarına, uzun pürüzsüz bacaklarına. Lanet olsun, bu onunla birleştiğini, onun o uzun bacaklarını kalçalarına doladığını hayal etmesine neden oluyordu...

Uyarılmış bir halde beklenti içinde erkekliği sızlıyordu.

Bedenindeki amansız gerginliği dindirmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Kızın durumu saatlerce süreceği benziyordu, bu yüzden cazibesine karşı direnecek cesareti kendinde bulmalıydı.

Bakışlarını yukarılara yöneltip genç kızın yüzüne odaklandı. Uykudayken kalpsiz bir kahpeye benzemiyordu. Tam aksine pürüzsüz yanaklarına değen uzun kirpikleriyle dokunaklı bir şekilde savunmasız görünüyordu.

Kell bu kadar dikkat çekici bir kadını şimdiye dek hemen hemen hiç görmemişti. Alışılmadık bir güzellikti: Taze, canlı ve bütünüyle büyüleyici. Ve dudakları... Şehvetli, tahrik edici dudakları uyurken aralanmıştı...

O inanılmaz dudakları öpmekten kaçınmıştı ama kız yüzünü onunkine yaklaştırıp yakardığında... Esef edilecek o zayıflık anında... Kell onun sıcaklığını tadarak pes etmişti.

“Düşüncesiz budala,” diye kendi kendine homurdandı Kell.

Tam o sırada genç kız ona daha da yaklaştı ve Kell gerildi. Çizmelerini ve paltosunu çıkarıp aralarında bariyer olması için diğer eşyalarının üzerine koymuştu, böylece ten tene olmanın yakın teması ile baştan çıkmayacaktı. Ancak giysiler çok ama çok az bir güvenlik sağlıyordu.

“Muhteşem korsanım benim...” diye mırıldandı genç kız parmaklarını onun göğsünde dolaştırarak.

Korsan mı? Ona ikinci kez böyle hitap ediyordu. Kell bir kaşını kaldırarak kızın elini yakaladı ve hızla bedeninden uzaklaştırdı. Sosyeteye takdim edilen bir kız korsanlar hakkında ne bilebilirdi ki? Fakat diğer yandan evlenmemiş bir bayanın bilmesi gerekenden çok daha derin bir deneyimi olduğu aşikârdı.

Doğrusu onun yeterince belirgin olan cinsel bilgisi - ve cesareti - karşısında şaşkıındı. Kardeşiyle nasıl alay ettiğini ve ona nasıl acı çektiğini artık daha iyi anlayabiliyordu.

Genç kız ona doğru kıpırdandı ve Kell onun geçici rahatlamaının sona erdiğini anladı. Bikkın bir şekilde iç çekerek ona arzu ettiğı şeyi vermek için elini aşığıya uzattı.

Eli kızın yumuşaklığına değince nemin parmaklarını kapladığını hissetti. Parmaklarını hafifçe derinlerine kaydırđğı zaman genç kız inledi.

Kızı bir süre okşadı, sonra parmaklarını o sıcak derinliklere doğru kaydırđı. Bayan Kendrick okşayışıyla inleyerek kıvranıyordu.

Genç kızın hareketleriyle arzusu keskinleşen Kell acı içinde dişlerini sıktı. Ona dokunmak ateşe dokunmak gibiydi: Güzel, sıcacık ve vahşi.

Bu gece içinde genç kızın sayısız doyum anına bir yenisi daha eklenirken Kell'in nefesi kesildi. Çığlığı keskin ve ıstırap dolu olan Bayan Kendrick kollarının arasında yay gibi kavisleniyor ve titriyordu.

Kell onun fırtınalı ihtirası dinene dek onu kucakladı. Ancak yatışır yatışmaz, bu işkenceye daha ne kadar katlanacağını düşünerek kollarını gevşetti.

Sükûnetten faydalanarak dinlenme amacıyla gözlerini kapadı. Bu amansız sızıyı dindirmek için tek yapması gereken şey kendine dokunmaktı...

Uyuyakalmış olmalıydı, çünkü inanılmaz bir hisle gözlerini araladı. Kara saçlı bayan onun üzerine eğilmişti ve hareketsiz bedeni üzerinde nefis işler çıkarıyordu. Pantolonunun düğmelerini açmıştı ve dudakları erkekliğinin üzerinde geziniyordu...

Kell cesaret verici bir şekilde onun kara saçlarını kavradı...

Ve bu farkındalıkla tedirgin olarak kaskatı kesildi.

Artık tamamen uyanıktı. Kızın ellerini yakalayıp bedeninden uzaklaştırdı. Bir hata, diye düşündü çok geçmeden. Çünkü iç gömleğinin yaka kısmından taşan göğüsleri tam karşısında mükemmel bir görüntü sunuyordu.

İşte tam o anda arzu dolu bir fırtına koptu içinde.

Bakışlarını kızın çekici göğüslerinden ayırıp tutkuyla donuklaşmış safir derinliklere daldı.

"Onu asla sevmeyeceğim, yemin ederim," diye boğuk bir sesle mırıldandı genç kız. Ona daha da yaklaştı, davetkâr dudakları onunkilerin üzerinde dolaşıyordu. "Ben seninim. Sadece senin..."

"Lanet olsun," diye homurdandı Kell. Raven Kendrick'in durumundan faydalanmayı reddetmiş olsa da kız bir erkeğe duyduğı açlıkla ipleri eline almıştı bile.

Ve Kell kahrolası bir aziz değildi - hatta bundan çok ama çok uzaktı. Kız inanılmaz derecede cezbediciydi ve ona karşı koyamadığını hissedebiliyordu.

Sonra genç kız dilini baştan çıkarıcı bir şekilde ağzının içine kaydırđı. Kell kendini korumak adına onu yana itmeyi denedi, ancak tam o anda sertleşmiş göğüs uçları avuçlarına değdi.

Kell inledi ve Bayan Kendrick bacaklarını iki yana açıp üzerine oturduğı zaman ona karşı koyamadı. Kız alev alev yanıyordu ve ihtiyaç duyduğı şeyi almasının artık vakti gelmişti...

Kell onu kalçalarından kavrayıp erkekliğinin üzerine çekti ve enfes sıcaklığını hissederek vahşice soludu.

Kız aniden gerildi, hafifçe kalçalarını hareket ettirdi, ardından yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Kell birden irkildi, şoke olmuştu. Kızın el değmemiş gerginliği barizdi. O bir bakireydi.

Geri çekilip onu hızla kendinden uzaklaştırdı.

Raven Kendrick donuk gözleriyle ona yalvarırcasına bir bakış attı.

“Lütfen...” diye fısıldadı.

Ve uyluklarını hızla onun erkekliğine bastırdı, leğen kemikleri ihtiyacının ıstırabıyla onun baskı yapıyordu.

Kell merhamet ederek onun kalçalarını kavradı ve elini uyluklarının arasına götürerek ona yardım etti. Genç kız kendinden geçip çılgınlık atarak ve vücudunda tek bir kemik yokmuş gibi kıvranarak doyum anına ulaşip sonunda üzerine yığıldı.

Bu beklenen can sıkıcı son üzerine Kell onun enfes bedenini kırılanmışçasına özenle kavradı.

Nasıl hâlâ bakire olabilirdi? Bir sosyete fahişesine yaraşır kirpikleri, ihtiraslı dudakları ve ayartıcı şöhreti yüzünden onun cinsel deneyimi olduğunu düşünmüştü. Afrodizyak onun bu umutsuz şehvetine bir açıklama getirebilirdi elbette, fakat tecrübeli öpüşünde ya da cüretkâr dokunuşlarında masum ve bakir olan hiçbir şey yoktu.

Mesleği kumarbaz olan biri olarak Kell, kızın bakire olmadığına dair servetinin yarısını ortaya koyacağı bir bahse bile girebilirdi. Kaybedeceği aşikâr olan bir bahise.

Şeytan götürsün, erkekliğine yapılan ateşli saldırı kızın erkek bedenine yabancı olmadığını akla getiriyordu...

Belki de gerçekten cinsel tecrübesi vardı, fakat bekâretini kocası için saklıyordu. Soylu kocası için. Bayan Kendrick’in dün dükle evleneceğini anımsayınca Kell aniden kaşlarını çatı. Aslında Sean’ı sonunda eyleme geçmeye ve intikam almaya iten şey bu olmalıydı.

Kell istemsizce kızın saçlarının nefis kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. Uçarı kardeşi başına nasıl bir bela açmıştı böyle? Lanet olsun. Şimdi bu kızla ne yapacaktı?

Tam o sırada kız iç çekip burnunu onun omzuna gömdü. Kell garip bir hassasiyetle dolup taştığını hissetti - sinirine dokunan tamamen istemsizce bir histi bu.

Sean’ı zalimce kırdığı için Raven Kendrick’e hâlâ kızgındı, fakat bu konuda ilk kez kardeşinin doğruluğunu sorgulamaya başladı. Kızın ona bedenini sunmuş olduğu açıkça bir yalandan ibaretti. Sosyete güzelinin kötü bir bayan olmaması da mümkün olabilir miydi?

Kuşkusuz gaddarca zoraki göreve alınmasıyla Sean’ın kıza olan hisleri boyut değiştirmişti. Yine de Kell onun karanlık yanının uzun zaman önce kendini gösterdiğinden emindi. Kardeşinin ne kadar üzüldüğünü biliyordu. Daha da kötüsü kardeşi hâlâ ona karşı içten içe kaynayan bir öfke duyuyor, on yılı aşkın bir süre önce ahlaksız amcasının yanına bırakıldığı için onu suçluyordu.

Kell tanıdık bir üzüntüyle gözlerini sıkıca yumdu. Annesi anlamsız bir şekilde öldüğünde, on beş yaşındaydı ve on yaşındaki Sean’dan sorumlu olmuştu - amcaları yasal vasileri olarak kabul edildiği halde. Ancak küçük kardeşini koruma görevinde başarısız olmuş ve onu farkında bile olmadan ahlaksız amcasının yanına bırakmıştı.

O zamandan beri bunu telafi etmeye çalışıyordu. Hatıraların etkisiyle parmaklarını yanağına götürdü. William Lassetter’in aşağılık suçunu keşfettiği zaman, amcasıyla yaptığı vahşi bir kavga sonucu bu yarayı almıştı. Piç kurusunu öldürmek istemişti, ancak bunun yerine Sean’la birlikte Dublin’e kaçmış ve onu emniyette tutacağına dair yemin etmişti.

Bir süre boyunca sokaklarda yaşamışlar ve aşırarak hayatta kalma mücadelesi vermişlerdi. Kell karınları doysun diye kumar becerilerine güvenmeyi öğrenmişti. Sadece birbirlerine sahiplerdi. Ancak sonra amcaları onları İrlanda’ya dek takip etti...

Kell bu karanlık anıyı hızla bastırdı. Ancak kardeşi hakkında giderek artan kaygılarını ya da Sean’ın intikamının Raven Kendrick’e odaklanması fikrini düşüncelerinden uzaklaşamıyordu.

Gerekirse kardeşi için hayatını verebilirdi. Kumarhanesinde edinmeye çalıştığı itibarı

Sean'ın kasten mahvetmeye çalışmış olabileceğini düşünmek ona acı veriyordu.

Fakat eğer kindarlıktan değilse, onun Bayan Kendrick'i buraya getirmesinin başka ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

Kollarının arasındaki mavi gözlü büyüleyici güzel aklına gelir gelmez Kell irkildi. Kızın saçları ellerinin üzerine ipeksi bir şekilde yayılmıştı ve yumuşacık göğüsleriyle kömür gibi yanan uyluklarını hissetmek dahi istemediği güçlü duyguları uyandırıyordu...

"Kahretsin," dedi yeniden hem kıza, hem de kardeşine lanet ederek.

Şimdiye dek deneyimlemediği en vahşi şehveti hissetmesine neden olduğu için kıza. Ve bu lanet olası durumu fitillediği için Sean'a.

Dördüncü Bölüm

Şuursuzluğundan kurtulmaya çalışan Raven gözlerini açtığı anda kendisini çığırdayan ateşe bakarken buldu. Kendisine yabancı gelen odada etrafa bakınarak bir süre hareketsiz kaldı. Zevkli bir şekilde gösterişli olmasına rağmen parıldayan maun mobilyalarda ya da bordo ve altın tonlu eşyalarda kadınsı en ufak bir eşya dahi yoktu. Bu bir erkeğin odasıydı. Aman Tanrım.

Kafası karışmış bir halde elini ağrıyan şakağına bastırdı. Karmakarışık düşüncelerinin içinde korsan sevgilisinin hatıraları geziniyordu. Tanrı aşkına, o neredeydi?

"Güzel, uyanmışsın," diye mırıldandı hoş bir kadın sesi.

Raven başını sertçe sesin geldiği tarafa döndürünce acıyla irkildi ve sandalyeden kalkıp yatağın yanına gelen sarı saçlı zarif görümlü kadınla karşılaşınca donakaldı.

Kadın ona yardım etmeye çalışmıştı. Aman Tanrım, kâbusu gerçek miydi?

"Rüya görmüyordum, öyle değil mi?" diye sormayı başardı zayıf, kulak tırmalayan bir sesle.

"Hayır, korkarım görmüyordun."

Korktuğu başına gelen Raven'in yüzü bembeyaz kesildi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Berbat hissediyordu. Sersem gibiydi ve başı zonkluyordu. Ağzında talaş tozu yutmuş gibi bir tat vardı. Elini saçlarına götürdü ve sol şakağının yukarısında bir yumru keşfetti. Dahası bilekleri çürümüşü ve sıyrıklarla doluydu. Bacaklarının arasında ise taze bir hassasiyet hissediyordu...

Bu dehşet verici farkındalıktan kaçınarak dikkatle kadına baktı. "Ben... Neredeyim? Ne zamandan beri.

"St. James Sokağı'ndaki bir kumarhanedesin. Altın Post'ta. Ben Emma Walsh, burada çalışıyorum ve sen de buraya dün getirildin."

Yaşananlar hızla gözünün önüne geliyor ve Raven'in ürpermesine neden oluyordu. Düğün gününde istenmeyen bir talip tarafından kaçırılmış ve kafasına darbe almıştı. Bilinci yerine geldiğinde kendini sınıksı bir şekilde yatağa bağlı halde bulmuş ve Sean Lasseter'in elinden iğrenç bir karışım içmek zorunda kalmıştı.

Daha sonrasında yaşanan her şey bulanıktı... Fakat rüyaları şehvetli ve erotikti... Korsan sevgiliyle nefes kesici sevişmelerle doluydu...

Raven geçen gecenin yüz kızartıcı olayları hakkında yanılma umuduyla sıkıca gözlerini yumdu. Onlar da mı gerçektir? Tutku, sıcaklık, yumuşak okşayışlar... Dehşete kapılıp inkâr ederek başını salladı...

"Artık güvendesin," dedi Emma onu rahatlatmaya çalışarak.

Raven gözlerini açmak için kendisini zorladı. "Seni hatırlıyorum," dedi sonunda. "Onu

durdurmaya çalıştın...”

“Evet. Fakat korkarım pek başarılı olamadım. Sonunda Kell’i çağırman gerekti.”

“Kell mi?”

“Kell Lasseter. Sean’ın ağabeyi. Kulübün sahibi o. Karanlık ruh hallerinden birine girdiği zaman Sean’la nasıl haşa çıkacağını bilir.”

“Kell... O... Dün gece yanımda olan kişi mi?”

“Evet. O olmasaydı, Sean seni daha da ciddi bir şekilde incitebilirdi.”

Gözleri uzaklara dalan Raven, geçen gece yatağını paylaşan sevgiliyi hatırlayınca yanaklarının kızardığını hissetti. Onun korsanı olduğunu düşünmüştü... Aman Tanrım.

Bu anıları düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışırken aklına başka bir şey geldi. “Ailem... Nerede olduğumu biliyor mu?”

“Sanmıyorum.”

“Endişeden çılgına dönmüş olmalılar. Büyükbabamın kalbi zayıftır.” Keskin bir nefes aldı. “Tanrım, ona ne söyleyeceğim?”

“Belki de şu anda bunun için endişelenmemelisin. Sana kahvaltı getirdim. Bir şeyler yiyebilecek gibi hissediyor musun kendini? Dün yemek yiyecek durumda değildin.” Raven dikkatini masanın üzerindeki tepsiye yöneltti ve aç olduğunu fark ederek şaşırıldı.

“Evet... Teşekkür ederim.”

“Sana bir de sabahlık getirdim. Sanırım senden daha uzunum ama bu ihtiyacını karşılayacaktır.” Raven’ın vücudunu süzdü. “Üzerindekini yıkayıp ütölememe de izin vermelisin.”

Raven güzelim gelinliğine neler olduğunu anımsayınca irkildi. Tüm gücüyle onunla ve iplerle mücadele ederken, Sean Lasseter kıyafeti yırtarak üzerinden çıkarmıştı. Ve inci kolyesini parçalara ayırmıştı...

Eli boğazına gitti. “Annemin incileri!” dedi. “Telaşlanma,” dedi Emma. “Onları emniyete aldım ve tamir edilebileceklerini sanıyorum.”

Raven gözlerinin yaşardığını hissetti ancak yapabileceği tek şey gözyaşlarına hâkim olmaktı.

Emma sempatik bir ifadeyle gülümseyerek onun elini okşadı. “Tazelendikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Lavabonun altında bir kâse ve sıcak su dolu bir ibrik var. Banyo yapman için gereken düzenlemeleri de ayarlayacağım. Ve giyebileceğin günlük bir elbise bulacağım.” Raven minnettar bir baş işaretiyle yerinden doğrulmaya çalıştı. “Normalde bu kadar aciz değilimdir.”

“Elbette değilsin. Fakat şoke olan çoğu bayanın yüzleştği zorlu bir sınavdan geçiyorsun.”

Raven zayıf bir şekilde gülümsemeyi başardı. “Şoktan ölebilirim.”

Emma da ona gülümseyerek karşılık verdi. “Yine de ben Kell’in sana yardım etmek için elinden geleni yapacağından ve durumu düzelteceğinden eminim.”

Raven içten içe inledi. Onunla yüzleşemezdi. Geçen gece aralarında olup bitenlerden sonra bu imkânsızdı. Anlaşılan o ki kurtarıcısı oydu ama yine de onun çaresiz durumundan faydalanmıştı - ahlaksız adam.

Emma’nın elinde bir sabahlıkla beklediğini görünce, Raven iç gömleğini çıkardı ve teşekkür ederek sabahlığı üzerine geçirdi.

“Bana teşekkür etmen gerekmiyor,” dedi Emma. “Kell bana senin ihtiyaçlarını karşılamam için talimat verdi. Hazır olduğun zaman seninle konuşmak istiyor.”

Fakat ben onunla konuşmak istemiyorum, diye düşündü Raven içten içe.

Yalnız kalınca yavaşça yataktan çıktı. Kendisini güçsüz hissediyordu, içmek zorunda kaldığı ilaç hâlâ etkisini gösteriyor olmalıydı. Geleceğini düşününce gergin, soğuk bir panik

dalgası içinde yükseldi. Bir felaketle yüz yüzeydi...

Vahim durumunu düşünerek elini yüzünü yıkadı, sonra şöminenin önündeki sandalyeye oturup Emma'nın getirdiği kahvaltının tadına bakmaya başladı.

Birkaç lokma kızarmış ekmek ve bir rafadan yumurta yedikten sonra kendini kesinlikle daha iyi hissetti, ancak düşüncelerinin karmaşıklığını hiçbir şey çözemiyordu. Yardımına koşan adamı ve onun yumuşaklığını anımsadı. Kurumuş boğazımın acısı hafiflesin diye limon aromalı su içirdi bana, diye düşündü. Ve ateşler içindeki bedenimi tekrar tekrar serinletti...

Raven ıstırap verici anılarla yeniden inledi.

Tam o sırada arkasındaki oda kapısı hafifçe vuruldu. Şaşırarak ve cevap vermeye çekinerek omzunun üzerinden kapıya baktı. Ancak o kararını veremedi, kapı açıldı ve odaya bir adam girdi.

Aman Tanrım, onu hiç böyle hayal etmemişti. Uzun boylu ve atletik yapıydı, saçları ise dalgalı ve simsiyahtı. Kaşının üzerine özensizce düşen bukle dikkati haşın yüz hatlarına ve ürkütücü olan şehvetli dudaklarına çekiyordu. Ama Raven'ı en çok rahatsız eden şey dik bakışlarıydı. O siyah kirpiklerle çevrelenmiş kara gözler şaşırtıcı bir şekilde tanıdık geliyordu.

Raven da ona dik dik baktı. Adamın hayali sevgilisine benzerliği inanılmazdı...

Yine de farklılıklar vardı. Adamın sol elmacık kemiğinin üzerinden boydan boya bir yara izi geçiyor ve onu korsanından daha tehlikeli kılıyordu. Ve keskin yüz hatlarında hiç sevecenlik yoktu.

Adam kapadığı kapıya tek omzuyla lakayt bir tavırla yaslandı ve onu soğuk, araştıran bakışlarla izlemeye devam etti.

Raven onun sabahlığa göz attığını görünce yüzünün kızardığını hissetti. Sabahlığın içinde çırılçıplak olduğunu biliyor olmalıydı.

Ayağa kalktı ve adamla yüz yüze geldi. Sabahlığın kenarını kendini savunurcasına boğazına dek çekmiş sıkıca tutuyordu. Korsanı hiçbir zaman ona bir tehdit gibi görünmemişti.

"Ne yapıyorsun burada?" diye içgüdüsel olarak sertçe çıktı. Öfkenin kırılganlıktan daha iyi olduğuna inanıyordu.

"Sanırım burası benim yatak odam." Cevabı alaycıydı.

"Bir centilmen bir leydinin özeline bu şekilde izinsiz girmez."

Bu saldırgan sözler adamın kapkara kaşlarından birini kaldırmasına neden oldu. "Bu da benim bir centilmen varsayıldığımı gösteriyor," dedi.

Kesinlikle tanıdık biri gibi konuşmuştu. Sesinin tınısı alçak ve kültürlüydü... Raven'ı gece boyunca avutmuş ve tatlı sözlerle yatıştırmış olan sesti bu. Beyaz bir gömlek, kaliteli görünen kahverengi bir yelek, devetüyü bir pantolon ve çizme giymişti. Ceketsiz ve kravatsız oluşu gayri resmi görünmesine neden oluyordu.

Kapıdan uzaklaşıp Raven'a doğru ilerledi. Böylesine adaleli olduğuna göre bir sporcu olmalı, diye düşündü genç kız dalgın bir şekilde. Ve etrafına kesinlikle taze bir canlılık yayıyordu...

Raven rahatsız edici bu farkındalıktan sıyrılmak isteyerek, "Ben giyinik değilken burada olmak zorunda mısın?"

"Geçen geceyi göz önüne alırsak, kuralları gözetme konusunda endişelenmek için biraz geç oldu. Ateşini hafifletmeye çalışırken marifetlerinin her birine tanık oldum."

"Yaptığına hafifletmek mi diyorsun?"

"Yaptığım şey senin acını dindirmektir, Bayan Kendrick. İnan bana, eğer müdahale etmeseydim, çok daha kötü olurdu."

Raven onun gece yarısı gibi kara gözlerinin alaycı bir şekilde parıldadığını görünce

sinirlendi. Hiç bu kadar gizemli, küstah bir erkek görmemişti... Fantezileri dışında elbette. Yeniden kızardığını hissetti. “Ben şey... Biz şey...”

Adam bu belirsiz kekelemeyi her nasılsa hemen anladı. “Evet bana saldırdın. İleri gitmemen için elimden geleni yaptım. Fakat hayır, cinsel ilişkiye girmedik. Dokunulmamış değilsin ama hâlâ bakiresin.”

Bu sözler karşısında Raven daha da kızardı ve bakışlarını ondan uzağa çevirdi.

“Bu pek de inandırıcı bir performans değil, Bayan Kendrick.”

Sesindeki hor görme genç kızın çenesini kaldırmasına neden oldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Mağdur bir kurban numarası yapman hiç inandırıcı değil. Bakire olabilirsin, fakat hiç de masum değilsin. Hiçbir erkekle birlikte olmadığına inanmamı bekleyemezsin.”

Raven cevap verme konusunda zorlandı. Elbette gerçek bir erkekle hiç beraber olmamıştı. Ancak kuşkusuz annesinin kitabından edindiği bilgiler onu olduğundan çok daha tecrübeli göstermişti.

“Senin neye inandığının...” dedi nefesi kesilerek. “Pek bir önemi yok. Kendimi sana açıklamak zorunda değilim.”

Adamın sert bakışlarına karşılık kendini savunmak zorundaydı. Bayılacakmış gibi hissederek aniden dönüp yeniden sandalyeye oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Adam şaşırtıcı bir şekilde ona iyi olup olmadığını sorduğunda sesi şefkat doluydu.

“Ah, evet, gayet iyiyim,” diye mırıldandı Raven öfkeyle. “Kaçırıldım, dövüldüm ve uyuşturuldum!”

Adam daha da yakınına geldi. Çenesini kavrayıp yüzünü kaldırdı ve delici kara gözleriyle onu dikkatle incelemeye başladı.

“Kardeşinin bana yaptıklarından sonra nasıl iyi olabilirim?” diye sordu Raven kararsız bir sesle. “Kafama silahıyla vurdu ve bayılmama neden oldu. Bilincim yerine geldiğinde ellerim bağlıydı ve elinden iğrenç bir karışım içmek zorunda kaldım...” Bileklerindeki çürükleri göstermek adına kollarını yukarı kaldırdı. “Bana gaddarca davrandı.” Kell Lasseter’ın yüzünde bir an için haşin bir hoşgörüsüzlük belirdi ama sonra hızla kayboldu. “Kardeşimin sana yaptıklarından ötürü üzgünüm, Bayan Kendrick. Bu bağışlanamaz. Fakat sen de tamamen suçsuz değilsin. Özellikle de spor olsun diye saf genç erkekleri baştan çıkarıyorsan.” Raven kaşlarını çatarak gözlerini kıstı. “Bu bir yalan! Ben kimseyi baştan çıkarmadım, özellikle de senin kardeşini. En büyük suçum arkadaşlık teklifini kabul etmek oldu.”

“Onu yarı İrlandalı olduğu ve unvan eksikliği yüzünden geri çevirdin... Çünkü onun üzerinde düşünmeye bile değmeyeceğini düşünüyordun.”

“Evlence teklifini reddettim ama zaten bana teklifte bulunduğu zaman nişanlıyım.”

Kell Lasseter’ın ifadesi sertleşti. “Ama sana bakma cüreti gösterdiği için onu dövdürdün.”

“Kesinlikle böyle bir şey yapmadım! Kardeşin bir akşam ben arkadaşlarımla birlikte Vauxhall Bahçesi’ndeyken sarhoş oldu. Bana yanaştı ve elbisemi yırttı, neredeyse bana tecavüz ediyordu...”

“Yani seysisini onun üzerine saldığını inkâr mı ediyorsun?”

“Evet, inkâr ediyorum!” Ona öfkeli bir bakış attı. “Seysisim sadece beni korumak için araya girdi ki bunun için ona son derecede minnettarım. Çünkü bu güç bela atlatılmış bir skandaldı.”

“Fakat öncelikle Sean’ın ölesiye dövülmesini emrettin.”

“Sana söylüyorum, öyle olmadı. O’Malley ona vurdu, doğru, fakat sadece kardeşinin beni serbest bırakması için.”

“Seysisin seninle Vauxhall’de gezinmek için tesadüfen mi oradaydı, Bayan Kendrick?” diye

alaycı bir şekilde sordu Lasseter.

“Hayır, o sadece bana göz kulak oluyordu! Kardeşin uzun zamandır peşimden koşuyordu ve tehlikeli bir hale gelmişti. Havai fişek gösterisi sırasında beni arkadaşlarımdan yanından ayırıp koruya sürükledi. O’Malley arkamızdan geldi. Bundan sonra kardeşine ne olduğundan pek emin değilim, çünkü o sırada kendimden geçmişim. Bildiğim kadarıyla O’Malley onu sarhoşluğundan uyuyarak kurtulması için orada bıraktı.”

Kell’in çenesi seğirdi. “Bu hiç de Sean’ın anlattığı hikâyeye benzemiyor.”

“Eğer öyleyse, o zaman seni aldatmış... Hakikati tamamen çarpıtmış.”

“Sırtındaki yara izleri hiç de çarpıtma falan değil, Bayan Kendrick.”

“Hangi yaralar?”

“Maruz kaldığı insanlıktan uzak dayaağın bir eseri. İngiliz Kraliyet Donanması’nın iltifatları. O gece Sean askeri bir ekip tarafından yakalandı ve cehennemde dört ay geçirdi. Dokuz düğümlü kamçının bir erkeğin bedenine vereceği zarar hakkında hiç fikrin var mı? O yaraları ölene dek bedeninde taşıyacak.”

Raven ne söyleyeceğini bilemeyerek adama bakakaldı. “Böylesine bir gaddarlığa maruz kaldıktan sonra Sean’ın intikamı bu kadar arzu etmesinde şaşacak bir şey var mı?” diye acımasızca sordu Lasseter.

Raven açıklanamaz bir şekilde kendini suçlu hissederek yutkundu. “Eğer bu doğruysa, o zaman özür dilerim. Fakat yemin ederim ki kasıtlı değildi. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. O geceden sonra bana bir daha yaklaşmadı. Açıkçası artık karşıma çıkmadığı için müteşekkirdim. Ne yapacağımı bilemez durumdaydım...”

Kell genç kızın güzel yüzünden geçen her bir duyguyu inceleyerek ona kuşkuyla baktı. Anlattıkları doğru olabilir miydi? Sean’ın askeri göreve alınmasından o sorumlu olmayabilir miydi? Yoksa o sadece karşılaştığı her akılsız erkeği kandırma becerisine sahip, mükemmel bir oyuncu muydu? Sean’ın çöküşünü o planlamadıysa bile masum bir adamla ilgilenmeyi deneyemez miydi?

“Belki de kardeşini sandığın kadar iyi tanıımıyorsundur...” diye mırıldandı genç kız düşüncelerini bölerek.

Bu yorum üzerine alaycı bir ifade takınmak Kell için çok zordu. Sean bu kahrolasica anlaşmazlıkta gerçekten kurban mıydı? Yoksa kurban olan kız mıydı? Kell bir kez daha ikisine karşı içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti.

“Her neyse...” Raven titrek bir nefes aldı. “İntikamıyla tatmin olmuş olmalı, çünkü beni mahvetti.”

Aniden alt dudağı titredi. Bu Kell’in onda gördüğü ilk kırılma işaretiydi. Genç kız azimle gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken, Kell kalbinin şiddetle burkulduğunu hissetti. Kızın korunmasızlığı duygusuzlaştığı bir yerlere dokunmuştu.

Raven omuzlarını dikleştirdi ve ağırbaşlı bir ifade takındı. Gözleri yaşlarla parlıyor olsa da gururla ona dik dik bakıyordu.

Kell kızın esir edici güzelliği karşısında bedeninin verdiği tepkiye içinden sövdü. O gözler öylesine canlı, çarpıcı bir maviydi ki... Vahşi İrlanda denizi renginde. Geçen gece istekle kabaran göğüs uçlarını, yumuşak kalçalarının kasıklarına baskısını anımsayarak dişlerini sıktı. Şehvet tehlikeliydi ve sempati de ondan farksız değildi.

“Kardeşin nerede?” diyerek aniden sordu genç kız.

Bu soru üzerine Kell kaşlarını çatı.

“Suçuyla yüzleşmesi gerek. Ne çeşit bir korkak bu kadar alçakça davranıp sonra da kaçır ki? Ya da sonuçla başa çıkmak için ağabeyini ardında bırakır?”

“Kaçmadı. Onu ben yolladım.”

Raven ellerini yumruk yaparak sıktı, açıkça öfkelenmişti. “Tamam ama seni temin ederim ki cezasını çekecek. Bana yaptıkları için idam edilmeli.”

Kell bedenindeki her bir kasın gerildiğini hissetti. Yaşananların bu noktaya sürükleneceğini tahmin ediyordu. Bayan Raven Kendrick’in onun cezalandırılmasını isteyeceği belliydi. Dürüst olmak gerekirse haklıydı da. Sean’ın davranışı onu hasta ediyordu. Kell sırf bu nedenle gecenin büyük bir kısmını kardeşini bu fiyaskodan nasıl kurtaracağını düşünerek geçirmişti.

Raven Kendrick belirttiği gibi kötü biri olmasa bile - ki şu anda bu çok muhtemel görünüyordu - Sean için tehlike barıydı. İntikamını gerçekleştirdiği için asılmayabilirdi belki ama kızın ailesinin güçlü bağlantılarıyla hapse girebilirdi.

Lanet olsun, Sean kesinlikle cezalandırılmayı hak etmişti, fakat hapse atılmak onu mahvederdi.

Kell kardeşinin böylesi bir kadere maruz kalmasına izin veremezdi. Raven Kendrick yasalara başvurma niyetindeyse... Tamam, sadece onu yeniden düşünme konusunda ikna etmesi gerekecekti. Ve bu da ona olası ne gibi bir tazminat vereceği anlamına geliyordu.

Kell sessizce dururken, genç kız isyankâr bir şekilde ona bakıyordu. “Şimdi, eve gitmek istiyorum.”

Kell bir an için duraksadı. “Korkarım henüz gitmene izin veremem.”

Kız ona dik dik baktı. “Neden olmasın? Ailem meraktan ölmek üzeredir.”

“Bu kadar perişan görünürken seni ailenin yanına geri yollayamam.”

“Kardeşin yüzünden bu kadar perişan görünürken, demek istiyorsun sanırım.”

“Belki de... Ama bu durumda kurban olduğuna hâlâ ikna olmuş değilim.”

“Fikrin tamamen konu dışı.”

“Öyle bile olsa, şimdilik burada kalacaksın.”

“Neden? Beni yeniden taciz edesin diye mi?”

“Seni taciz etmek mi, Bayan Kendrick? Geçen geceki zahmetlerim için bana böyle mi minnet ediyorsunuz?” Hatıraların etkisiyle Raven’in yanakları kızardı. “Sana minnet borçlu olduğumu düşünmüyorum.”

“Öyle mi? ihtiyacını yatıştırmam için bana yalvardığını hatırlar gibiyim.”

“Kendimde değildim.”

Kell eleştiri oklarını üzerine çekmeye kararlı olarak kıza alaycı bir şekilde gülümsedi. Eğer kız ona kızgın olursa, Sean’a olan öfkesine odaklanma ihtimali daha az olurdu. “Tamam, korkma. Sana tekrar dokunmaya niyetim yok. Bu seni hayal kırıklığına uğratar mı?”

Onu kasten bu kadar kıskırtıyordu ve genç kız buna kanıp isyankâr bir şekilde ona baktı. “Eğer erkek olsaydım...”

Kell tek kaşını kaldırdı. “Ne yapardın?”

“Seni düelloya davet ederdim.”

“Kaybederdim.”

Raven ayağa kalktı, ifadesi tutkulu öfkesini yansıtıyordu. “Beni burada tutamazsın!”

“Sanırım yapabilirim. Açıkça görülyor ki öfkenin yatışması için zamana ihtiyacın var.”

Raven’in verdiği tepki nasıl bam teline basılmış olduğunu gösteriyordu. Genç kız onun yüzünü tokatlamak için hızla elini kaldırdı. Kell ise onun elini yakalayıp bileğini kelepçe gibi sardı.

Raven çürümüş tenindeki baskıyla geri çekildi. Adamın gözlerindeki haşin ifadenin yumuşadığını fark etti. Tutuşu tenini yakıyor olsa da bakışları dayanılmaz derecede içtendi.

Derin bir nefes aldı. Kell Lasseter, korsan sevgilisini nasıl bu kadar andırabilirdi? Bakışlarını onun şehvetli, sert görünümlü dudaklarına çevirdi. Öpücüğünü yeniden tatmak için

nasıl böylesine bir özlem duyabilirdi?

Güç de olsa bakışlarını adamın dudaklarından ayırdı. Ondan nefret etmek istiyordu, ona karşı güçlü bir arzu dalgası hissetmek değil.

Kell kızın gözlerindeki ani ihtiyaç parıltısını görmüş gibi birdenbire elini çekip arkasını döndü.

Tek kelime etmeksizin bağlantı kapısına gitti ve kapıyı kilitledikten sonra anahtarı cebine attı. Ana kapıya giderken duraksadı. “Kahvaltını bitir ve banyo yap. Sonra konuşuruz.”

Adam odadan çıktığında, Raven anahtarın kilitte döndüğünü duydu, içinde yükselen paniği bertaraf etmeye çalışırken bir yandan da hüsrarla çığlık atmak istiyordu.

Kapana kısılmış ve bir alçağın merhametine kalmıştı. Onu kardeşinden korumuş olabilirdi ama Raven nedense Kell Lasseter’la ilgili tehlikeli bir şeyler hissediyordu. Zarar görmeden ailesinin yanına dönmesi için onu öylece serbest bırakacağına da inanmıyordu.

Peki ya ailesinin yanına geri dönerse ne olacaktı?

Raven geçmiş saatlerin feci olaylarını anımsayınca elini yeniden şakağına götürdü. Hasta olan büyükbabası şoktan ölmemiş bile olsa, geçen gecenin sonuçlarıyla bu kaçınılmaz olacaktı. Torununun onuru, itibarı zedelenmişti. Kuşkusuz Halford da onu istemeyecekti. Aslında soylu bir evlilik yapma şansı tamamen yok olmuştu. Annesinin onun için kurduğu hayaller gibi, hayatı da mahvolmuştu.

Boğazından davetsiz bir hıçkırık sesi yükseldi ve Raven içten içe ürperdiğini hissetti.

Silkinerek azimle sırtını dikleştirdi. Umutsuzluğa kapılmayı göze alamazdı. Kaçmalıydı... Burada, Kell Lasseter’ın tutuklusu olarak kalamazdı.

Pencerelerden birinin yanına gitti ve dikkatle aşağıya baktı. Eğer çarşafı birbirine bağlayarak bir ip oluşturabilirse, iki kat aşağı rahatlıkla inebilirdi. Fakat sonra ne olacaktı? Giysisi, ayakkabısı, bir araba kiralamak için parası yoktu... Kısacası tamamen savunmasızdı.

Umutsuz bir halde düşünmeye çalışarak odada gezinmeye başladı ve gözüne boy aynasına yansıyan görüntüsü ilişti. Aman Tanrım. Kendini tanımakta zorlanıyordu. Yabani bir sürtük gibi görünüyordu. Omuzlarına dökülmüş saçları darmadağınktı, yanakları ve dudakları kıpkırmızı kesilmişti, sevişerek tutkulu bir gece geçirmiş gibiydi... Gerçekten de yaptığı gibi - Kell Lasseter’la.

Hafifçe inledi. Adamın spor olsun diye kardeşini baştan çıkardığını düşünmesi hiç de hoş değildi. O arsız yaratık böyle bir zalimliği muhtemelen yapabilecek türde biriydi.

Lasseter’ı hatırlayınca Raven dişlerini gıcırdattı. Davranışı centilmenlikten çok uzaktı. Sadece hor görmüyor, aynı zamanda kasıtlı olarak kışkırtıyor gibiydi - onu kızdırmaktan zevk alıyordu sanki. Raven onun o haşın yüzünde beliren alaycı tebessümü silmeyi ne kadar da çok istiyordu. Ama şu anda çok güçsüzdü. Odada etrafına bakındı. İhtiyaç duyduğu şey bir tür korumaydı... Bir tür silah.

Önce gardırobu, sonra da masanın çekmecelerini araştırdı. Bir tabancayla karşılaşınca zaferle haykırdı. Bu dün Sean’in tehdit olarak kullandığı tabancaya çok benziyordu. Kullanıma hazır ve doluydu. Raven’in dudaklarında gergin bir tebessüm belirdi. Bu şartlar altında eve geri dönemezdi belki ama silahla kendini daha az çaresiz hissediyordu. Ve artık Lasseter’a karşı bir üstünlüğü vardı. Taleplerini kabul etmesi için onu zorlayabilirdi.

Raven içinde yükselen umut dalgasıyla neşelendi, biraz daha sakinleşti. İki üniformalı uşak bakır bir portatif küvetle sıcak suyla dolu kovalan içeri taşırken, duygularını kontrol altına alabildi. Yine de soğukkanlılığını koruyabilmesi pek de kolay olmuyordu. Hizmetkârlar bakışlarını kibarca ondan kaçırıyor olsalar da Raven bu koşullar altında görülmenin utancına katlanmak zorunda kaldı. Uşakların giderken kapıyı kilitlemeleri ise dikkati tutukluluğuna çekip yeniden canını sıktı.

Sıcak su ağrılarını hafifletti, fakat sıyrıkların ve çürüklerin sızısı dün kendisine yapılan zulmün taze bir hatırlatmışıydı. Endişeli bir şekilde önce bedenini, sonra da saçlarını özenle yıkadı. Sonraki yarım saati saçlarını fırçalayarak ve şöminenin önünde kurutarak geçirdi, tüm bu süre zarfında Lasseter'a ve iğrenç kardeşine olan öfkesi daha da arttı. Hiddetinin bir hedefinin olması onu en azından umutsuzluğa sürüklenmekten koruyordu.

Toka bulamadı, bu nedenle uzun buklelerini örüp ensesinde topuz yaparak topladı. Fakat işlerini bitirdiğinde, Bay Lesseter'dan ya da herhangi bir kıyafetten hâlâ bir iz yoktu. Öfkesi için için kaynamaya başlamıştı. Adam sonunda ortaya çıktığında, Raven yüzü kapıya dönük bir halde sabahlığının kıvrımları altına sakladığı tabancayla koltukta oturuyordu.

"Nihayet kendini göstermeye tenezzül ettin," dedi Raven. "Galiba tutuklu olmaktan hoşlanmadığımı size bildirmeyi ihmal ettim, bayım."

"Bir tutuklu değilsin, Bayan Kendrick. Benim konukseverliğimden faydalaniyorsun."

"Gerçekten mi? Konukseverliğin çok yetersiz. Önce beni buraya kilitliyorsun, sonra da saatlerce bekletiyorsun."

"Henüz bir saat oldu."

"Bir saat gerektiğinden de uzun. Ve benim giyecek hiçbir şeyim yok. Bayan Walsh asırlar önce bana makul bir kıyafet bulacağına dair söz vermişti."

"Ona beklemesini söyledim. Durumunu konuşma fırsatı yakalamadan yok olmanı istemedim."

"Konuşacak bir şeyimiz yok. Derhal eve gitmek istiyorum."

Kara gözleri kıza şüpheyle bakıyordu. "Seni daha iyi bir ruh halinde bulacağımı ummuştum."

"Şu anda daha iyi bir ruh halinde olmam mümkün değil, bayım."

Adamın isteksiz gülüşü alaycı bir cazibeyle yüklüydü. Bu kasti olabilirdi de olmayabilirdi de. "Bayan Kendrick, benim bir ismim var."

"Bundan hiç kuşku yok. Alçak, düzenbaz, gaddar..." Tebessüm yerini hafif bir irkilmeye bıraktı.

"Kötü muamele gördüğünü düşünmeni anlayabiliyorum..."

"Kötü muamele mi? Bana yaptığınız tüm o şeylere kötü muamele mi diyorsun?"

Kell lafı hiç kesilmemiş gibi sözlerine devam etti. "Fakat yeterince akli başında görünüyorsun. İçinde bulunduğun badireyi anlıyor olman gerek."

"Ah, mükemmel bir şekilde anlıyorum." Bir an için uzaklara baktı, kendine hâkim olmaya çalışıyordu. "Bir felaketle karşı karşıyayım."

"Karşılıklı bir anlaşmaya varabilirsek, bu ikimize de fayda sağlayacaktır. Bu olayı hiçbir şey olmamış gibi unutmam için ne gerekiyor?"

Göz göze geldiler. "Sessiz kalmam karşılığında bana rüşvet mi teklif ediyorsun?" Adama yakıcı bir bakış attı. "Kardeşini cezalandırmamamı bekliyorsan, aklını kaçırmış olmalısın. Ben onun günahlarına göz yummayı istesem bile - ki istemiyorum - büyükbabam yasal takibatta bulunacak kadar kızgın olacaktır. Alçak kardeşin hayatının geri kalanını hapiste geçirmezse kendini şanslı saymalı."

Kara gözleri kısılan Lasseter sık kirpiklerinin altından kızı inceliyordu. "Şikâyetlerin karşılığında doğal olarak bir tazminat isteyeceksin. Ama ben bir kumarbazım. Bu fiyaskodan kurtulacak bir yol bulmayı tercih edeceğine bahse girerim."

"Tabii ki tercih ederim. Fakat böyle bir skandalı örtbas edecek olası bir yol yok."

"Fırtına yatışınca kadar yurt dışına gidebilirsin. Ben zengin bir adamım. Uzun süreli bir ziyareti finanse edebilirim."

Raven'ın sesi küçümseyiciydi. "Servetin de, zaman da itibarımı kurtaramaz."

Kell duraksadı. "Peki ya evlenirsen?"

Raven ona dik dik baktı. "Delirdin mi sen?"

"Hiç de değil. Bu koşullar altında, tek seçeneğin bu olabilir."

"Kiminle evlenmemi öneriyorsun. Şimdi beni hangi centilmen ister..." Gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. "İtibarımın lekелendiğini göz önünde bulundurursak..." Adamın ifadesi gizemliydi.

"Sahip olduğun avantajlar düşünüldüğünde senin gibi bir bayanı kabul edecek adayların bulunabileceğini tasavvur edebiliyorum. Belki senin dükün gibi unvanı ve serveti olmayabilir ama..."

"Evet, kuşkusuz unvan şu an için erişemeyeceğim bir şey..." dedi acı dolu bir ses tonuyla. Raven sesinin onur kırıcı bir şekilde titrediğini duyunca silkinip ayağa kalktı ve tabancayı direkt olarak can düşmanına yöneltti. "Şimdi eve gitmek istiyorum, bayım." Kell'in bakışları aniden sertleşti. "Tehdit edilmekten hoşlanan bir adam değildir, Bayan Kendrick."

"Açıkçası senin hoşuna neyin gittiği umurumda bile değil. Dediğimi yapacaksın ve gitmeme izin vereceksin."

Kell kızın hiddetini göz ardı ederek gamsız bir şekilde şeytani bir kahkaha attı. "Yoksa ne olur? Beni vurur musun?"

"Evet, kesinlikle. Emma'ya benim için bir elbise getirmesini söyleyeceksin, sonra da eve gidebilmem için bir araba ayarlayacaksın."

"Hayır, ben öyle düşünmüyorum."

"Blöf yapmıyorum, Bay Lasseter. Ve iyi bir nişancı olduğumu da hesaba katmanızı öneririm."

Kell kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, meydan okur bir şekilde duruyordu. "Beni soğukkanlılıkla vurmaya mı niyetlisin? Nedense ben bundan şüpheliyim."

Adamın bu kibirli tavrı Raven'ın köpürmekte olan öfkesini tetikledi. Şimdiye dek hiç bu kadar kızdığını anımsamıyordu.

"Devam et öyleyse," diye emretti adam alaycı bir sesle. "Elinden geleni ardına koyma."

Raven adamın şehvetli dudaklarında beliren sırıtışı gördü ve o an aradan geçen saatler boyunca artan korkusu, hayal kırıklığı ve umutsuzluğu kontrolden çıktı.

Ona lanet ederek dikkatle nişan aldı ve tetiği çekti.

Beşinci Bölüm

Sağır edici bir patlama sesi duyuldu. Lasseter acıyla homurdanarak sol uyluğunu kavramak için eğildi. Parmaklarının altındaki soluk renkli pantolonu neredeyse anında kıpkırmızı oldu.

Donakalan Raven bir elini ağzına bastırdı, onu vurmuş olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. Bakışları onunkilerle buluştu, adamın tehditkâr bir şekilde kendisine baktığını gördü. Güzel, yaralı yüzü ve kömür karası gözleriyle son derece tehlikeli görünüyordu.

Adam ona doğru ilerlediğinde, Raven bir adım geriledi. Yüzündeki grimsi beyaz yara izi göze çarpıyordu ve genç kız bir an için gözlerinin intikamla parıldadığını fark etti. Fakat Lasseter ona yaklaşmak yerine yatağa doğru sendeledi ve yüzünü acı içinde buruşturarak oraya yığıldı.

Karmakarışık çarşafklar kandan sıırıslılam oldu, Raven onun yarasına bastırmak için çarşafı avuçladığını gördü.

"Çok mu kötü?" diye mırıldandı zayıf bir sesle.

Lasseter ona yakıcı bir bakış attı. Raven onun yakıcı bakışlarının yoğunluğundan

kaçınmayı denedi.

Yardım etmek isteyerek ona doğru ilerledi ama adam gözlerini uyarıcı bir şekilde kısarak elindeki tabancayı işaret etti. “Tanrı aşkına, daha fazla zarar vermeden şu kahrolası şeyi bırak.”

Tam o sırada kapı hızla açıldı ve Emma Walsh güzel yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle onlara bakakaldı. “Ne oldu?” diye sordu bakışları Raven ve yataktaki yaralı adam arasında gidip gelirken. “Bir silah sesi duydum.”

“Bayan Kendrick zarara uğramadı,” dedi Lasseter, “Ancak beni ölümcül bir şekilde yaraladı.”

“İnsaf et Tanrım,” diyen Emma yatağa doğru ilerledi. Kell aniden ona engel olmak için bir elini kaldırdı. “İyiyim. Sen sadece gidip biraz sargı bezi getir.”

Emma aceleyle dışarı çıkınca Raven pişmanlıkla, “Doğru mu söylüyorsun? Gerçekten iyi misin?” diye sordu.

“Lanet olsun, hayır!” diye sertçe karşılık verdi Kell. “Hayat boyu sakat kalacağımın eminim.”

Vicdan azabı çeken Raven tabancayı masanın üzerine bıraktı ve yatağın yanına gitti. “İzin ver bir bakayım.” Adam itiraz ederek yerinden doğrulmaya çalışınca, Raven onu göğsünden iterek buna engel oldu. Gömleğinin kırıksıkları altında göğsünün kaslı olduğunu fark edebiliyordu. Üzerine doğru eğildi ve yaraya bakmak için adamın elini oradan uzaklaştırdı. Uyluğunun yan tarafında hemen hemen iki buçuk santim genişliğinde bir yara izi vardı.

“Çok derin görünmüyor... İddia ettiğin üzere kesinlikle ölümcül bir yara değil.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm.”

“Bu kadar kaba olmana hiç gerek yok, Bay Lasseter. Özür dilerim seni incittim ve...”

“Sana neden inanmıyorum?”

Raven’ın yanakları yakıcı bir öfkeyle kızardı. “Seni vurmakta tamamen haklı olduğumu düşünüyorum.”

“Bu senin görüşün. Mevcudiyetime son vermesen bile, beni erkekliğimden edebilirdin.”

“Sadece bir sıyrık,” dedi Raven kendini savunarak. “İsteseydim seni çok daha kötü yaralayabilirdim.”

“Ne yazık ki kan kaybından ölmemle yetinmek zorunda kalacaksın.”

Genç kız gözlerini kısarak ona baktı. “Suçluluk duymamı istiyorsun, öyle değil mi?”

“Bu düşünce aklımdan geçmişti.”

Adamın alaycı gülümsemesi Raven’in hiddetini arttırdı. Genç kızın parmakları istemsizce uyluklarında dolaşınca, Kell geri çekilip hızla onun elini kavradı.

Raven birdenbire durgunlaştı. Adamın ısıltılı bakışlarıyla karşılaşınca başka türde bir tehlikenin farkındalığıyla afalladı.

Kell onunla aynı hislere kapılıp sessizce küfretti. Yarası öldürücü olmaktan uzak olsa da onu kızdırmaya yetecek kadar acı vericiydi, peki ama onun dokunuşuyla kendini nasıl böyle uyarılmış hissedebiliyordu? Erkekliği belirgin bir şekilde sertleşiyordu. Tek bahanesi bu mavi gözlü güzelle uzun, eziyetli bir açlık gecesini henüz atlatmış olmasıydı.

Dişlerini gıcırdatarak bu kadar acıya sebep olduğu için kıza lanet etti, tabii onu bu kadar istediği için kendine de lanet ediyordu. Onu uzaklaştırma niyetiyle uzanıp pantolonunun içine soktuğu gömlek eteğini çekip çıkardı. Raven bu hareket üzerine onu memnun ederek geriye sıçradı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu şaşkın bir halde. “Pantolonumu çıkarıyorum ki yaramı görebileyim.” Ona meydan okurcasına baktı. “Merak etme, Bayan Kendrick. Sana saldırmaya niyetim yok. Kadınının daha sıcak ve istekli olmasını tercih ederim.”

Raven çenesini kaldırdı. “Bana şu iğrenç sesle Bayan Kendrick demeyi keser misin

lütfe?”

“Sana ne dememi isterdin? Cadaloz mu? Dişı şeytan mı?”

Genç kız ona saldıracakmış gibi bakınca, alaycı bir şekilde sırıttı. “Rencide olmak istemiyorsan, en iyisi arkanı dön. Fakat önce bana kâseyi ve ibriği getir.”

Genç kız alışılmadık bir uysallıkla denileni yerine getirdi ve kâseyi alıp yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu, ardından gidip ibrikle bir havlu getirdi.

Lasseter ona sert bir bakış attığında ise aceleyle şöminenin yanında durmak üzere odanın karşı tarafına geçti ve ona sırtını döndü.

Bir kumaş hışırtısı duydu, sonra da pantolonunu ve iç çamaşırını yaradan uzaklaştırmak için sıyrırken adamın açıkça sövdüğünü işitti.

Raven alt dudağını ısırdı. Onu ciddi bir şekilde yaralamak istememiş, hafif bir yaraya sebep olarak kibrini kırmayı hedeflemişti. Fakat ya hedefi şaşmış ya da adam son anda hareket etmiş olmalıydı.

Bir an sonra alçak bir sesle, “Gerçekten özür dilerim,” diyerek özrünü belirtti.

“Sana inanıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Fakat sanırım senin kadar ben de kabahatliyim. Silahlı kızgın bir bayanı kışkırtmamam gerektiğini daha iyi anlamış olmalıydım.” Sesinde Raven’ı şaşırtan bir kara mizah vardı.

Sonraki sorusu da Raven’ı bir o kadar şaşırttı. “Böyle ateş etmeyi nerede öğrendin?”

“Şey... Seyisim öğretti. O’Malley bana pek çok marifet öğretti... Özellikle de binicilik ve atıcılık.”

“O’Malley mi?” Sesi yeniden sertleşmişti. “Kardeşimi döven ve askeri göreve alınmasına neden olan O’Malley mi?”

Neyse ki Raven, Emma Walsh sargı bezleri ve merhemlerle odaya girdi de ona cevap vermekten kurtuldu.

Omzunun üzerinden bakınca kadının malzemeleri yatağın üzerine koyduğunu, sonra da Lasseter’in uyluğundaki kanlı yarayı incelediğini gördü. Adam pantolonunu çıkarmıştı ve onu kasıklarını örtmek için kullanıyordu. Yine ile Raven kadının kafasının onun çıplak uyluğuna doğru eğildiğini görünce içten içe kıskançlık duydu. Onların sevgililermiş gibi birbirlerine samimi davranmalarından rahatsız olmaması gerekiyordu.

“Ciddi görünüyor,” dedi Emma yavaşça. “Bandajlamak için yardıma ihtiyacın var mı Kell?”

“Ben hallederim,” diyerek kısaca yanıt verdi adam. “Eğer istersen, sonrasında bu kanlı karmaşayı temizleyebilirsin.” Duraksayınca, Raven aniden bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti. “Ve Bayan Kendrick’in başka bir sorun çıkarmaması için dua et. Onu odana götür ve giydir. Daha fazla zarara neden olmadan onu evine götüreceğim.” Raven beklenmedik bir pişmanlık hissetse de derin bir nefes aldı. Kell Lasseter’ı vurmuş ve istediği şeyi elde etmişti. Öyleyse bu tahammül edilemez adama zarar verdiği için neden kendini tatmin olmuş hissetmiyordu?

Yarım saat sonra Raven’in üzerinde kendisine birkaç santim uzun gelen ödünç bir kaşmir elbise vardı. Neyse ki kıyafet yüksek yakalıydı ve geriye kısa bir süre önce yaşamış olduğu ahlaksızlığı hatırlatacak çok az şey kalıyordu. Emma’nın kurtarmayı başardığı annesinin incilerini de güvenli bir şekilde pelerininin cebine sokuşturmuştu minnetle.

Odanın kapısı vurulunca, Emma kapıyı açtı ve patronunu karşısında buldu. Lasseter içeri girdiğinde, Raven onun hafifçe aksadığını gördü. Bakışları adamın sol uyluğuna kayınca, onun yeni bir pantolon giymiş olduğunu fark etti; bedenini saran kumaşın altında sargının ana hatları belli oluyordu.

“Ciddi bir zarar almamış görünüyorsun,” diye mırıldandı genç kız anlamlı bir şekilde. “Bastonsuz yürüebildiğine göre.”

Adamın dudakları kıvrıldı. “Yaşayacağım benim tatlı cadalozum. Fakat seni affettiğimi düşünme hatasına sakın düşme.”

Raven’in hissetmeye başladığı pişmanlık anında alt üst oldu. Adam altındakileri görebilirmiş gibi gözlerini göğüslerinden ayırmadan elbiseyi incelemeye başladığında, öfkesi daha da artmıştı. Bakışları başka hiçbir erkeğin cüret edemeyeceği kadar ahlaksızdı.

Raven pelerinine sıkıca sarınırken meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

Fakat adam ona koridorda eşlik ederken, gururlu dış görünüşünü koruması o kadar da kolay olmadı, çünkü sendelemek için eteğini tutması gerekiyordu. Vicdanının sızlamasını göz ardı etmesi ise daha da zordu zira Lasseter’in titrek yürüyüşü göstermelik değildi ve acı çektiğini belli ediyordu.

Kell koridorun sonuna vardıklarında durdu ve pelerininin kapüşonunu çekerek Raven’ı şaşırttı. “Sabahın bu kadar erken saatinde misafir beklemiyorum, ancak ne olur ne olmaz kimliğini ilan etmeye hiç gerek yok.”

Raven durumunu hatırlayınca kalbinin sıkıştığını hissetti ama kararlı bir şekilde bunu düşünmemeye çalıştı.

Görkemli merdivenlerden inerken bir an için giriş salonunu ve ardındaki odaları görme fırsatını yakaladı. Ahşabın parıltısı, cilalı gümüşler ve göz alıcı kristallerin ışıltısı ile dekor bir kumarhaneye göre şaşırtıcı şekilde zarif görünüyordu. Sadece girişteki avize bile bir servete mal olmuş olmalıydı. Altın Post açıkça başarılı bir işletmeydi.

Mekânın esrarengiz sahibine göz ucuyla baktı ve görünürde bir centilmen olan bu adamın neden adı kötüye çıkmış bir iş yaptığını merak etti. Tehlikeli havası ve kardeşinin şiddet eğilimi göz önünde bulundurulduğunda, Kell Lasseter umduğu gibi şeytani bir hain değildi. Alaycı ifadesi ve kıvrak zekâsına rağmen, bir bayanın elinden vurulduğunda saldırganlık göstermemişti. Ve geçen gece Raven’a bir sevgili gibi hassas bir yaklaşım sergilemişti.

Raven aklından geçen bu samimi hisleri hızla bastırdı. Kell Lasseter onun hayranlığını hak etmiyordu. Bir kumarbaz olarak kuşkusuz kardeşi ömür boyu hapse atılmasın diye onun kurtarıcısı olmuştu. Ve onu orada kilit altında tutmuştu. Evet, alçakça davranışları yüzünden hor görülmeliydi.

Sokakta onları perdeleri çekili bir at arabası bekliyordu. Sorulduğu zaman Raven sürücüyü büyük halasının adresini verdi ve arabaya binerken Kell Lasseter’in yardımını geri çevirmedi.

Lasseter tek kelime etmeksizin onun yanına yerleşti ve yola koyulduklarında da sessiz kaldı. Raven nedense onun konuşmasını arzu ediyordu, hatta kendisine ateş ettiği için söylev vermesine bile razıydı. Dikkatini dağıtmaya ihtiyaç duyuyordu. Geleceğinin ne kadar umutsuz olduğunu anımsamıştı ve bu da yeniden midesinin kasılmasına neden oluyordu.

Bir tür felaketle karşı karşıyaydı. İtibarı yerle bir olmuş, hayalleri parçalanmıştı. Büyükbabası kuşkusuz kızına yaptığı gibi torununu da reddedecekti. Ve annesi... Annesi onu bu halde görseydi kesinlikle yıkılırdı.

Annesinin son anlarını anımsayan Raven gözlerini yumdu. Elizabeth Kendrick’in bir zamanlar güzel olan yüzü ateşten harap olmuş, bedeni ölümcül hastalıktan ötürü zayıf düşmüştü. Fakat umutsuzluktan boğuklaşmış bir sesle yalvarırken kızının bileğini hararetle tutuyordu:

“Söz ver bana, Raven. Benim gibi bir çılgınlık yapmayacağına ve bir soyluyla evleneceğine dair yemin et.”

“Söz veriyorum anne. Tabii ki söz veriyorum.”

Annesinin solgun dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti. “Artık huzur içinde

ölebilirim.”

Ah, anne.

Bu anıyla Raven gözyaşlarını tutmakta güçlük çekmeye başladı. Elizabeth Kendrick kızının İngiltere’ye dönebileceği ve bir piç olarak damgalanma korkusu olmaksızın toplumda yer alabileceği gün için yaşamıştı. Şimdi ise bu hayal yanıp kül olmuştu.

Raven içini parçalayan kaçınılmazlık duygusuyla acı çektiğini hissediyordu. Artık annesine vermiş olduğu sözü yerine getirebilmesi için hiçbir şansı kalmamıştı. Kendini umutsuzca yalnız hissetti, tüm yön ve amaç duygusunu yitirmişti.

Adamın alçak bir sesle, “Bunu al,” diye mırıldandığını duydu.

Raven adamın verdiği mendili aldı ve bu kadar zayıf olduğu için kendine lanet etti. Lasseter’ın delici bakışlarını üzerinde hissedince, yüzünü öteki tarafa çevirdi ve acı verici bir şekilde dişlerini sıktı.

Araba durunca kendine hâkim olmaya çalıştı. Pencereden dışarı bakarak otururken uzunca bir süre akrabalarıyla karşılaştığı zaman ne yapacağını düşündü. Ancak fırtınadan kaçınmanın hiçbir yolu yoktu.

“Biraz daha zamana ihtiyacın var mı?” diye sordu Lasseter. Karanlık bakışlarında sempatik bir ifadenin belirmiş olması şaşırtıcıydı.

“Evet ama sanırım bu sonucu değiştirmeyecek.” Sırtını dikleştirdi. “Umut yok. Ejderhaya göğüs germem gerekiyor.

“Ejderha mı?”

“Büyük halam, Leydi Dalrymple. İngiltere’ye geldiğim günden beri bir skandala neden olmamı bekliyordu. Şüphesiz bundan çok memnun olacak, çünkü hakkımdaki fikirlerini bizzat gerçekleştirmiş oldum.”

“Yaşananlardan ötürü seni suçlayacağını mı düşünüyorsun?”

“Kesinlikle. Onun tanıdığı hiçbir genç bayanın kendi düğün gününde kaçırılmayı başardığını hiç sanmıyorum.” Adamın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Sen gerçekten ömrümde görmediğim kadar türüne az rastlanır bir bayansın, Bayan Kendrick,” diye belirtti ancak ses tonu küçümsemeden ziyade iltifat yüklüydü.

Arabanın kapısını açıp dikkatle indi, sonra da dönüp Raven’in inmesine yardımcı oldu. Kapıyı kapadı ve eşlik ederken kıza garip bir bakış attı.

“İçeride güvende olduğunu görmek istiyorum,” dedi ve Raven onunla tartışmadı zira onun yanında olmasından anlamsız bir şekilde memnundu.

Ana kapıya uzanan merdivenleri çıkarlarken genç kız onun yüzünü buruşturduğunu gördü. Yarasının canını acıttığını fark edince de destek olmak adına uzandı. Lasseter ona sorgulayıcı bir şekilde baktı ancak sonra yardım teklifini kabul etti ve kolunu genç kızın omzuna doladı.

“Gerçekten bir bastona ihtiyacın var,” diye mırıldandı Raven aralarındaki yakınlığı görmezden gelmeye çalışarak. “Büyükbabam burada, halamın evinde birkaç tane bulundurur. Senin için bir tane bulacağım.”

Girişe ulaştıklarında adam onu serbest bıraktı. Raven kapıyı iterek açtı ve peşinde Lasseter’la içeri girdi.

Bir an için kolaya kaçıp gizlice odasına süzülmeyi düşündü. Fakat holde bekleyen iki uşak geldiğini çoktan haber vermiş olmalıydı, öyle ki çok geçmeden halasının kâhyası görüş açısına girdi.

“Hanımefendi!” Uşağın yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. “Geri döndünüz! Zarar gördünüz mü?” Yaşlı kâhya duraksadı. “Bağışlayın beni, hanımefendi. Endişeden çılgına döndük, sizden bir haber bekliyorduk.”

“Teşekkürler, Broady.” Raven gülümsemeyi başardı. “Ciddi bir zarar görmedim. Lütfen halama evde olduğumu haber verir misin?”

“Elbette, hanımefendi. Lord hazretlerine de haber vermeliyim. Büyükbabanız yataklara düştü, olanlardan sonra perişan oldu.”

Raven yenilenen suçluluk duygusuyla sarsıldı, içinde bulunduğu durum onu öylesine kaygılandırmıştı ki kaçırılmasıyla büyükbabasının sağlığının etkileneceğini düşünmek bile istememişti. Kendi yıkımının şoku onu öldürebilirdi.

Tam o sırada arka taraftaki oturma odasından halasının sesi duyuldu. “Raven, sen misin?” Gümüş saçlı kadın hızla yanlarına geldi. “Tanrı aşkına, iyi misin?”

“Yeterince iyiyim, hala.”

“Ne oldu? Aklımıza neler neler geldi!”

“Belki de yalnız konuşmalıyız, hala” diye önerdi Raven hizmetkârların önünde utanç verici ayrıntıları açıklamayı şiddetle reddederek.

Bu öneriyi göz ardı etmiş olması hiç şüphesiz halasının ne kadar alt üst olduğunu ortaya koyuyordu. “Bütün düşünebildiğimiz birinin Jervis’e karşı kin güttüğü oldu... Veya belki de Halford’a karşı. Seni kaçırın o canavarlar kimdi?”

Raven Lasseter’a göz attı. Adamın dudakları haşin bir şekilde düz bir çizgi halini almıştı ve genç kız onun bedenene de gerildiğini görebiliyordu. Kardeşini ele vermemesini beklediğini biliyordu, yine de Raven tereddütlüydü. Sean Lasseter’ın ismini vermek ne işine yarayacaktı? Onu gerçekten hapse göndermek istiyor muydu? Bunun Kell için ne gibi sonuçları olacaktı? Kardeşinin entrikalarına kolayca dâhil edilebilirdi.

Raven ona bundan daha fazlasını borçlu olduğunu fark etti. Her şeyden önce Kell onu kardeşinin azabından korumuştı. Ve az çok şerefli davranmıştı. İhtiyaç içindeki, savunmasız durumundan faydalanmayıp onun yardımına koşmuştu. Başka bir erkek onun gibi asil bir tutum sergileyebilir miydi? Raven da tüm bunların karşılığı olarak onu vurmuştu...

Genç kız sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra sözlerine başladı. “Kim olduklarından emin değilim, hala. Maske takıyorlardı ve beni bayıltmadan önce kendilerini hiç göstermediler.”

Yanında duran Lasseter’ın keskin bakışlarını üzerinde hissetti. Uydurma hikâyesine devam ederken soğukkanlılığını korumaya çalıştı. “Neyse ki bir centilmen beni kurtardı. Bu Bay Lasseter, hala. Bay Lasseter, büyük halam, leydi Dalrymple.”

Adam başını eğerek yaşlı kadına selam verdi, ancak Leydi Dalrymple kaskatı kesilmişti.

“Lasseter mı? Derbyshire’lı Lasseter’lardan mı?”

“Evet, leydim,” diye yanıt verdi adam.

“Siz Adam Lasseter’ın büyük oğlusunuz.” Kell inkâr etmeyince, kendini beğenmiş yüz hatlarında korku ve hoşnutsuzlukla karışık bir ifade belirdi. “Şöhretinizin ne kadar kötü olduğunu biliyorum, bayım! Siz kötü şöhretli bir kumarbazsınız, anneniz kimsesi olmayan bir İrlandalıydı, amcanızı öldürdüğünüz ise herkes tarafından kabul edilen bir başka konu!”

Bu sözler üzerine şoke olan Raven adama bakmadan edemedi.

Kell’in tebessümü tehditkârdı. “Doğrusu hangi konuda daha çok suçlu olduğumu düşündüğünüzü merak ediyorum, Leydi Dalrymple. Bir kumarbaz olduğum gerçeği mi? İrlandalı olmam mı? Yoksa bir katil olduğum söylentisi mi?”

Yaşlı kadın dehşet içinde elini yanağına götürürken titredi. “Aman Tanrım! Mahvolduk!” Hızla yeğenine döndü. “Bunu nasıl yapabildin, Raven? Bu katili evimize nasıl getirebildin?”

“Katil mi?”

Raven büyükbabasının boğuk sesini duyunca irkildi. Yaşlı adam merdivenleri yarıya kadar inmişti, üzerinde robdöşambırı vardı ve yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Bir eliyle

tirabzandan destek alıyor, baston tutan diğer eliyle de Lasseter'ı işaret ediyordu. "Yakalayın bu adamı!"

Bir an için kimse yerinden kıpırdamadı. Sonra uşaklar aniden emri algıladılar ve lordlarına itaat etmek üzere Lasseter'ı yakalamak için aceleyle ileri atıldılar.

Lasseter uşaklar onu yakalamaya çalıştığı zaman hızlı bir refleksle onları savuşturdu - yumruklarını kullandı ve her bir uşağın midesine ve yüzüne birkaç sert darbe indirerek onları kolaylıkla yere serdi.

Hizmetkârların soluk almak için inleyip hırıldayarak yerde kıvrandığını gören Raven'in nefesi kesildi. Yaralı bile olsa Lasseter onlar için fiziksel bir savunmadan çok daha fazlasını sergilemişti - fakat şu anda uyluğundaki kurşun yarası nedeniyle acıyla dişlerini sıkıyordu.

"Lanet olsun, yakalayın onu dedim!" diye kükredi büyükbabası.

Yaşlı kâhya duruma müdahale etmek için atıldığında, Raven hem onu korumak hem de Lasseter'a kalkan olmak için kollarını iki yana açarak onun yolunu kesti. "Broady! Dur!" Omzunun üzerinden büyükbabasına bir bakış attı. "Büyükbaba, ne yaptığını bilmiyorsun!"

"Biliyorum! Bu alçağın yakalanmasını ve hapse atılmasını istiyorum!"

"Büyük bir hata yapıyorsun. O bir alçak değil!"

"Torunumu kaçırdıysa..."

"Beni o kaçırmadı! O beni rehin tutan vahşilerin elinden kurtardı!" Hikâyesine daha fazla ayrıntı ekleyerek zaman kaybetmemek adına sözlerine devam etti. "Dahası beni korurken yaralandı. Aslında ona bir minnet borcum var."

"Sonunda itiraf ettin," diye fısıldadı Lasseter alaycı bir ses tonuyla.

Raven yalanlarına meydan okuma cüreti gösterdiği için omzunun üzerinden ona keskin bir bakış attı. Tam o anda halasının şoke olmuş hali gözüne çarptı. Yaşlı kadın yerde yatan hizmetkârlara bakarken dehşetle donakalmış görünüyordu.

"Broady," diye mırıldandı Raven. "Lütfen onlara yardım eder misin?"

Kâhya hanımına kısaca bakarak, "Elbette hanımefendi," dedi ve itaat etmek için acele etti.

Yaşlı adam uşakların yerden kalkmalarına yardım edip onlara evin arka tarafına doğru refakat ederken, Leydi Dalrymple uyuşukluğundan kurtuldu ve bir anda eski halini aldı. "Tanrı aşkına, aklından neler geçiyor, Raven Kendrick?" Düşmanca Lasseter'a baktı. "Evimde bu- bunun yeri yok... Bu vahşinin."

Kell Lasseter'ın bakışları ve sesi ne kadar serinkanlı olduğunu ortaya koyuyordu. "Ricanızı yerine getirememek beni üzüyor, leydim, ancak yeğeninizle ilgili bu durum çözülünceye dek bir yere gitmeye hiç niyetim yok."

Raven telaşla araya girdi. "Bay Lasseter'ın oturmasına izin vermeniz gerekiyor, çünkü yarasının acı verdiği eminim. Ve büyükbaba... Senin de oturman gerek. Yatağından çıkmamalıydın."

"Ah, büyükbabanın yatağa düşmesinin sebebi sensin!" diye acı bir şekilde karşılık verdi halası.

"Bunu neden oturma odasına geçip daha uygar bir şekilde konuşmuyoruz?" diye dişlerini sıkarak karşılık verdi Raven.

Genç kız oturma odasına doğru ilerledi. Lasseter'ın, büyükbabasının ve halasının kendisini takip etmesinden ötürü memnundu. Fakat salona girdiklerinde sadece büyükbabası oturdu. Öfkesini kontrol etmede açıkça çaba gösteriyor, diye düşündü Raven.

Raven da ayakta kaldı, bu şekilde kendini daha az savunmasız hissettiği için değil sadece içsel karmaşasını daha kolay saklayabileceğinden ötürü. Vahşi yumruklaşma ve akrabalarının Lasseter'a olan keskin öfkeleri onu beklediğinden daha fazla sarsmıştı. Lasseter'ın üzerinde

düşünülmeden açıkça yargılanıp suçlanması onu rahatsız etmişti. Öfkeli yapısına karşın onun gerçekten bir katil olduğuna inanmak istemiyordu. En azından onun geçmişi hakkında şu ya da bu şekilde bir kanıt oluncaya dek herhangi bir karara varma işini sonraya bırakmak istiyordu.

Fakat asıl endişelenmesine neden olan şey geleceğiydi. Yaşadığı bu kâbusa tahammül edilebilir bir sonuç düşünemiyordu. Ve hâlâ en kötüsü gerçekleşebilirdi. Uğradığı şok nedeniyle büyükbabasının sağlığı ciddi anlamda zarar görmüş olabilirdi. Ya da akrabaları Lasseter'ı hapse attırmaya çalışabilirler ya da ona düello şartı koşabilirlerdi... Tanrım, başına nasıl bir felaket gelmişti böyle!

Raven büyükbabasını ve - kısmen - halasını umursuyor, dahası onların bu fiyaskoyla daha fazla incinmelerini istemiyordu. Ancak onların incinmelerine nasıl engel olabilirdi? Ailesini rezaletten koruma çabasıyla Lasseter'in önerdiği gibi İngiltere'ye kaçabilirdi, fakat orada nereye gidebilirdi ki? Ayrıca kaçsa bile ailesinin bu utanca katlanması gerekecekti ve Raven akrabalarını kendisiyle birlikte aşağı çekmek istemiyordu.

Büyük halası yine söylenmeye başlamıştı, ancak Raven bunu sonradan fark etti, söylediklerinin çoğunu kaçırmıştı.

"Catherine, Raven'a neler olup bittiğini açıklaması için bir fırsat vereceksin," diyerek sertçe araya girdi Lord Luttrell.

Raven cevap vermek üzere harekete geçti. "Özür dilerim, büyükbaba, fakat dünkü olaylar için geçerli bir açıklamam yok. İnan bana, eğer yapabilseydim, sizi tüm bunlardan korurdum."

"Bundan şüpheliyim!" diye belirtti Catherine Hala. "Yanımıza geldiğinden beri bizi rezil edeceğin günü bekliyordun."

Lasseter'in onu korumaya hazırlanmış gibi yanına doğru hareket etmesi Raven'ı şaşırttı ve cesaretlendirdi.

"Bu doğru değil," diyerek karşılık verdi Raven halasına dişlerini sıkarak. "Öyle bir konuşuyorsun ki sanki kaçırılma olayı benim işimdi."

"Ah, gerçek her neyse, artık tamamen mahvolduk. Halford'la evlenmekten vazgeçtiğini mihrapta yüzlerce kişi gördü. Skandalı örtbas etmek için elimizden geleni yaptık, aniden hastalandığını ilan ettik. Ama bu uyduruk hikâyeye kimse uzun süre inanmaz. Aslında bizden zaten şüpheleniyorlar. Halford üç kez seni sormaya geldi, yüzünü göremeyince de öfkeden çılgına döndü. En son geldiğinde senden tamamen vazgeçtiğini ve bizimle olan tüm ilişkisini keseceğini söyledi. Lord ve Leydi Wycliff de bunda bir yalan kokusu aldı..."

Raven sıkıntılı bir şekilde dudağını ısırıldı. Brynn Treymayne, Leydi Wycliff en yakın arkadaşlarından biriydi. Ve diğer bir yakın arkadaşı geçen yaz Amerika'ya gittiğinde, Brynn'in kocası Lucian onu bir gardiyan gibi korumuştı. Aslında Lucian, kaçırılmasıyla ilgili hakikati bilseydi tüm kaynaklarını seferber eder ve onu bulmak için Londra'nın altını üstüne getirirdi.

"Ortadan kaybolman tam bir rezillik..." dedi halası küçümser bir ses tonuyla. "Tam bir gece boyunca yok oluyorsun ve yanında bir... Bir suçluyla birlikte geri dönüyorsun." Lasseter'a aşağılayıcı bir bakış attı. "Hayır, hiç umut yok. Sana derhal bir koca bulmamız gerekiyor." Raven işte tam o an kaskatı kesildi. "Buna izin vermeyeceğim, Catherine Hala."

"izin vermeyeceğim demekle ne demeye çalışıyorsun? Bizi bu durumdan kurtaracak olan tek şey evlilik!"

"Öyle olabilir ama kocamı benim yerime seçmeyeceksiniz."

"Başımıza gelen utancı idrak edemediğin belli."

"İdrak ediyorum, hala, fakat beni annem gibi zorla evlendirmenize izin vermeyeceğim."

Leydi Dalrymple omuzlarını dikleştirdi. "Bu nasıl bir terbiyesizlik! Seni evime aldığım için

gösterdiğin minnet bu mu? Öyleyse kulaklarını iyice aç genç hanım. Bundan böyle evimde hoş karşılanmayacaksın!”

“Bu kadar yeter, Catherine!” diye bağırdı ağabeyi. “Hayır, büyükbaba,” dedi Raven gergin bir halde. “O haklı. Buradan gitmem hepimiz için en iyisi. İstenmediğim yerde kalmayacağım.”

Kell genç kızın isyankâr tavrı karşısında şaşkındı. Genç kız ona İrlandalı annesinin kızdığı zamanki hallerini anımsatıyordu. Raven Kendrick, kesinlikle annesi gibi kavgacıydı. Kell şimdiye dek erkeksi içgüdülerini böylesine uyarıcı bir güzelle hiç karşılaşmamıştı.

Hiç istemese de genç kızın cesaretinin yanı sıra keskin zekâsına ve güzelliğine hayran olmaya başlamıştı. Ve bu son derecede tehlikeli bir bileşimdi.

Kell içten içe başını iki yana salladı, birkaç saat içinde onunla ilgili fikrinin bu denli değişmesi şaşırtıcıydı. Bu sabaha kadar Sean’ın, erkeklerin hayatını mahvetmekten zalimce zevk alan hain bir kadından intikam almak istemesinin normal olduğunu düşünüyordu. Fakat artık hikâyedeki yorumları sorguluyordu - daha da kötüsü Raven’in korunmasız olma olasılığıyla mücadele veriyordu.

Raven Kendrick hâlâ tehlikeli derecede baştan çıkarıcıydı, buna hiç şüphesi yoktu, fakat o olağanüstü gözlerindeki kırılmalı ifade kalbine dokunuyordu. Dürüst olması gerekirse, Sean’ın ona yaptıklarından sonra genç kızın daha da fazla incinmesini istemiyordu. Ve kızın tam olarak şu anda maruz kaldığı zorlamalar yüzünden aklına kendi annesine dair taze anılar geliyordu.

Bayan Kendrick’i korumak adına şiddetli bir mecburiyet hissediyordu, ama yine de genç kız ejderha halasına karşı kendini savunabiliyor gibiydi. Cesur bir öfkeyle titriyordu. İnadi yüzünden belli oluyor ve içten içe kabaran ateşini bastıramıyordu.

Kell bu düşüncelerden silkinip kurtularak isteksizce tartışmaya dahil oldu. “Sizinle özel olarak konuşabilir miyiz, Bayan Kendrick? Baş başa.”

Raven halasıyla yapmakta olduğu hararetli tartışmayı keserek ona baktığı sırada, Leydi Dalrymple çıkıştı. “Bu konuda onunla daha ne konuşabilirsiniz ki? Ona yeterince zarar verdiniz!”

“Onu rahat bırak, Catherine Hala!” dedi Raven. “Öfkeni Bay Lasseter’dan çıkarmaya hakkın yok! Ve evet, onunla özel olarak konuşmaktan memnuniyet duyacağım!”

Onu salondan çıkarmak için uzanıp Kell’in elini yakaladı. Ve Lasseter onun bu küçük temasıyla uyarıldığını fark edince şaşkına döndü, hiçbir uyarı olmadan böylesine yoğun bir arzu duyması gerçekten yadsıyamayacağı derecede tuhaftı.

İçten içe sövdü ve genç kızın kendisini salondan çıkarıp koridordan geçirerek yemek odasına götürmesine izin verdi.

Raven odaya girince onun elini bırakıp kapıyı arkasından kapadı ve halının üzerinde gezinmeye başladı. Gözleri vahşi ve korkusuz duygularla parıldıyordu. Kell onu merakla izledi ancak kız onun varlığını unutmuş gibi görünüyordu.

Genç kız sonunda kendine geldi ve ona onaylamaz bir şekilde bakarak, “Yaran dikkate alınır, oturman gerekiyor,” dedi.

“Sen ayakta dururken oturmam centilmence olmaz.”

“Şimdi de bir centilmen olduğunu mu ileri sürüyorsun?”

Kell tebessümünü bastırmak zorunda kaldı. “Ejderhayla çarpıştığın için bu kadar öfkeli olduğunu biliyorum, fakat bu kadar sert bir dille beni azarlaman için hiçbir sebep yok.”

Raven sakinleşmek için derin bir nefes aldı, kendine hâkim olmaya çalıştığı aşıkardı. “Evet, haklısın. Bağışla beni. Beni kıskırtmasına izin vermemeliydim.”

Kell bu özür karşısında az da olsa rahatlamış olarak, “Sana bir sorum olacak,” dedi.

“Kaçırılman hakkında neden yalan söyledin? Kardeşimi neden ele vermedin?”

Genç kız bir an için tereddüt ettikten sonra içini çekti. “Çünkü sana bir borcum olduğunu fark ettim. Beni kardeşinin intikamından korudun, hatta belki de tecavüzünden. Dahası büyükbabam üstlendiğin sorumluluğu öğrenseydi, seni direkt olarak dışarı çağırabilirdi! Düello yapmak için kalbi çok zayıf... Yaralanabilir ya da ölebilirdi. Ayrıca bir de cezalandırma konusu var. Dediğin gibi kardeşin zaten yeterince ıstırap çekti.” Omzunu silkti. “Artık eşitiz.”

Lasseter’in dudakları kıvrıldı. “Pek sayılmaz. Beni vurduğunu unutmuş görünüyorsun.”

“Ama sen de beni esir tuttun.” Mavi gözlerinde taze bir isyan parıltısı belirdi.

Kell bu konuda yeniden karşı karşıya gelmek yerine geri çekilmeye karar verip konuyu değiştirdi. “Dükün senden vazgeçmemiş olması olası değil sanırım.”

Raven aniden uzaklara daldı. “Aynen öyle. Halamı duydun... Halford benden vazgeçmiş durumda. Onu bu konuda gerçekten suçlayamam. Mihrapta geri adım attığımı binlerce kişi gördü.”

“Fikrini değiştirmeyeceğine inanıyor musun?”

“Bundan eminim. Halford Dükü görgü kuralları konusunda titizdir ve gururu efsanevidir. Nişanlı kaldığımız süre boyunca onu yeterince tanıdım. Böyle aleni bir küçük düşürülmeyle çileden çıkmış olmalı. Ayrıca geceyi başka bir erkeğin yatağında geçiren bir gelini asla kabul etmeyecektir. Hatta bir şekilde... Geçen gece olanları ört bas etmeyi başarsam bile...” Yüzü kızardı. “Bu kadar önemli bir konuda ona yalan söyleyemem.”

“Sana katılıyorum,” dedi Kell düşünceli bir şekilde. “Peki benimle ne konuşmak istiyordun?” diye sordu Raven.

Lasseter sorusunu sormadan önce derin bir nefes aldı. “Sana evlilik teklifi etmeye hazırım, Bayan Kendrick.” Raven’in nefesinin kesilmesi bu soruyla şoke olduğunu belli ediyordu. Ona uzun bir süre baktıktan sonra nihayet konuştu. “Benimle evlenmek istemiyorsun, bundan eminim. Neden böyle bir teklif yapıyorsun?”

Kell parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, içten içe verdiği savaş tamamen zıt duygulardan kaynaklanıyordu. Raven Kendrick’i yatağında bulduğu anda kaçırılmasının feci sonuçlar doğurabileceğini anlamıştı. Ne olasılıklarla yüzleşmek ne de kardeşini hayatını mahveden bir gönül avcısı ile evliliğe zorlamak istiyordu.

Vicdanı onu zorluyordu. Sean’ın kızı yaptıklarını telafi etmeyi bir tür onur meselesi haline getirmişti. Bayan Kendrick’e en azından kendisiyle evlenme seçeneği tanınması gerekiyordu, hevesle bu teklifi reddetmesini umsa bile.

“Çünkü evlilik itibarını bir ölçüde kurtaracak. Aynı zamanda kardeşimin de hapse atılmasına mani olmak istiyorum. Onun için davacı olmaman karşılığında seninle evlenebilirim.”

Raven sersemlemiş bir halde bir elini şakağını götürdü. Yemek masasına gitti ve bir sandalye çekip oturdu.

“Sanırım bana bir tür formalite evliliği öneriyorsun?”

“Evet. Daha sonra yollarımızı ayırabiliriz. Bir şeyler ayarlanabilir, böylece birbirimizi görmemiz de gerekmez.”

Raven ellerine bakarak sessizliğini korudu.

“Cevap vermeden önce...” Kell bir süre duraksadı. “Şöhretimin tamamen farkında olmalısın. Ahlaksız bir alçak olduğumu düşünüyorsun ki bu konuyu seninle tartışmayacağım. Toplum bana pek hürmet etmez. Bir kumarhane işletiyorum. Tabii İrlandalı kanım da yüzüme pek çok kapının kapanmasını garantiliyor. Bunun yanı sıra hiç unvanım yok.”

Raven tüm bunların farkındaymışçasına yüzünü buruşturdu. “Biliyorum,” dedi alçak bir sesle. Kell kızın gözlerinin dolduğunu görünce şaşırdı ama öfkelenerek bunu umursamamaya

çalıştı. Genç kız aklına yeni bir fikir gelmiş gibi görünerek ona baktı. “Halam amcanı öldürdüğünün bilinen bir gerçek olduğunu söylerken ne demek istedi?”

Lasseter kaskatı kesildi. Sonunda, “Uzun zamandır bir öfke nöbeti sırasında amcamı öldürdüğüme dair söylentiler var.”

Raven’in bakışları araştırmacıydı. “Peki yaptın mı?”

“Hayır dersem bana inanacak mısın?”

“Evet,” diye yavaşça karşılık verdi genç kız. “Sanırım. Söylentilere pek aldığımam. Geçen baharda erkek kar... Yakın bir arkadaşım katil olmakla suçlandı ve idama mahkûm edildi, fakat sonra tamamen amlandı.”

Kell kızın bu tuhaf tutumuyla bir kez daha şaşkına döndü. Geleneksel olmayan Bayan Kendrick’i hafife almamayı öğrenmesi gerekecekti.

Kızın sorusuna cevap vermeye gelince... Gerçekten amcasını öldürmekle suçlandığı halde gerçeği açığa çıkarmaya hiç niyeti olmamıştı. Geçmiş hakkındaki karanlık söylentiler amcasının öldüğü İrlanda’dan bu yana onu hep takip etmişti, fakat Kell bunları inkâr etmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

“Amcamın ölümünün gerekçelerinin açıklandığını söyleyebilirim,” dedi Kell gizemli bir şekilde.

Raven başını salladı, sonra da ayağa kalkıp odada gezinmeye başladı. Sonunda durdu ve heyecanını yatıştırmaya çalışırcasına kollarını kavuşturdu. “Haklı olabilirsin,” dedi ona bakarak. “Evlenmek tek seçeneğim. Bir felaketle karşı karşıyayım. Eğer derhal kendime bir koca bulmazsam, toplum tarafından dışlanacağım.”

Kell araya girerek ekledi. “Ailenin bizim evliliğimize şiddetle itiraz edeceğini de aklında tut. Büyük halan benim bir suçlu olduğumu düşünüyor.”

Raven yüzünü buruşturdu. “Doğrusu halamın senden hoşlanmaması senin lehine.”

“Yani uygunsuz bir kocayla ona nispet olsun diye mi evleneceksin?”

“Tabii ki hayır. Fakat onun beni bir şeylere zorlamasına izin vermeyeceğim.”

Genç kızın isyankâr bakışları yine Kell’in kalbine dokunmuştu. İsyanını anlıyordu; kendisi de isyankârdı. Fakat bu teklifini kabul etmesi için onu teşviklendireceği anlamına gelmiyordu.

Raven’in kasten huzurunu kaçırmak için ona sorgulayıcı bir şekilde baktı.

Karşılığında genç kız omuzlarını dikleştirdi. “Şöhretin ne kadar kötü olursa olsun, Bay Lasseter, bu yine de hiçbir seçeneğim olmamasından iyidir. Bekâr olarak topluma yüzümü gösterme şansını kaybettim artık. Bunun adaletsizce olduğunu düşünüyorum ama hayatın bir gerçeği. Ve dediğim gibi seçim yapacak durumda değilim.”

“Fakat halana evlenmeyeceğini daha yeni söyledin.”

“Hayır. Onun seçimini kabul etmeyeceğimi söyledim.”

“Arada fark var mı?”

“Muazzam bir fark var. Bu uzun hikâye ama kısacası şöyle açıklayabilirim... Annem ailesi tarafından... Hoşlanmadığı bir adamla evlenmeye zorlanmıştı. Ve benim onun adımlarını takip etmeye hiç niyetim yok.”

Kell genç kızın mavi gözlerinin acıyla dolduğunu fark etti. “Yine de benden daha iyi koca adayları olmalı.”

“Bu kadar kısa süre içinde aklıma kimse gelmiyor. Benimle evlenmeyi isteyen birini bulsam bile kendimi daha fazla teşhir etme riskim var. Eğer geri çevrilirsem... Şartlarımı gizli tutmak için hiçbir çarem kalmayacak.”

“Daha önce de önerdiğim gibi ülkeyi terk edebilirsin.”

“Toplumdan dışlanmış olarak yaşamak mı? Bu evlenmeye zorlanmaktan bile daha itici.” Sesi mırıltıya dönmüş olsa da öfkeden titriyordu. “Annem hayatının büyük bir kısmını

reddedildiği topluma beni hazırlayarak geçirdi, bu yüzden amacında başarısız olduğunu bilseydi kahrolurdu. Bu felaketi bertaraf ettiğimde büyükbabamın da rahat bir nefes alacağına eminim. Halamın da.”

Kell tek kaşını şüpheyle kaldırdı. “Halanın düşmanca gösterisinden sonra onu rahatlatmayı neden istediğini anlayamıyorum.”

“Çünkü ailemin benim yüzümden acı çekmesini istemiyorum. Bu yüzden onları korumak adına derhal evlenebilirim. Hizmetkârlar dönüşüme şahit oldular ve sessizliklerini uzun süre koruyamayacaklardır.”

Kell itiraz edecek oldu ancak kızın fikirlerinin doğru olduğunu reddedemedi.

Lasseter sessizliğini korurken, “Teklifinden pişman olmuş gibi bir halin var,” dedi Raven.

Kell huzursuzca kıpırdandı, yarası mı yoksa midesindeki gerginlik mi daha çok sıkıntı vericiydi emin olamıyordu. “Ben bekâr bir adamım, Bayan Kendrick. Papazın ilmeğinin boynuma geçmesine hevesli olmayışımı anlamalısın.” Raven’ın kaşları çatıldı ve bir an tereddüt ettikten sonra, “Aklında evlenmeyi düşündüğün biri mi var?” diye sordu.

“Hayır, yok,” diye kuru bir sesle yanıt verdi Kell. “Evlenmeye hiç niyetim yoktu. Özellikle de yakın gelecekte.”

“O zaman bir metresin olmalı. Çoğu erkek böyle yapıyor.”

Lasseter bu sözler üzerine kaşlarını kaldırdı ama kızın yanaklarının kızarması bu konuda konuşmaya alışkın olmadığını gösteriyordu.

“Gerçekten...” dedi Raven. “Metresinin olmasına aldırmam.”

“Cömertliğinden etkilendim,” dedi Keli.

“Güzel, birlikteliğimizi mali olarak da avantajlı bulabilirsin. Kendime ait iyi bir gelirim var... Babam tarafından sağlanmış bir fon. Ayrıca büyükbabam evlendiğim zaman iyi bir çeyizim olacağına da söz vermişti.”

“Senin servetine ihtiyacım yok,” diye açıkladı Kell, kızın onu satın alınabilirmiş gibi konuşması canını sıkıyordu.

“Pekâlâ, teklifinden vazgeçmeye niyetli değilsen, bunu kabul etmek zorundayım.”

Kell kaçınılmaz olanla savaşırken gözlerini kısarak Raven’a baktı. “Gerçekten dikkatle düşünmelisin, Bayan Kendrick. Sana temin ederim ki senin için berbat bir koca olacağım.” Kara gözlerini üzerinden ayırmadan ona doğru hareket etti.

Adamın yoğun bakışlarının sinirlerini bozduğunu fark eden Raven savunmaya geçerek bir adım geriledi. Teklifi yüzünden hâlâ şaşkındı. Kuşkusuz gerçekten berbat bir koca olacaktı. O adı kötüye çıkmış bir kumarbazdı, hatta kendisinden hoşlanmayan bir yabancıydı. Tartışmasız nahoş ve idaresi güç bir eş rolü üstlenecekti. Bu yüzden ona ateş etmemiş miydi?

Bu başarısızlığa mahkûm bir evlilikti. Ama bu konuda seçeneği yoktu. Herhangi bir koca hiç olmamasından daha iyiydi. Raven’ın ona ihtiyacı vardı.

“Karım olmak istediğinden emin misin?” diye mırıldandı Lasseter. Kolunu kavradığı zaman genç kızın nefesi kesildi. “Evet?” İpeksi ses tonu ve yakınlığı Raven’in titremesine neden oldu.

Raven’ın bakışları onun yaralı yanağına kaydı, ardından şehvetli dudaklarına... Onu öpmeye mi niyetliydi? Genç kızın kalbi o an yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başladı.

Fakat Lasseter onu öpmedi. Bunun yerine kıpırdamasına izin vermeyecek şekilde onu amansızca kollarının arasına aldı ve Raven’ı ilkel sıcaklığıyla sakinleştirdi.

“Benden korkmuyor musun Bayan Kendrick?”

Raven ondan korkuyor muydu? Çekici ama tehlikeli bir adamdı, en azından namusunu korumak adına ondan korkması gerekiyordu. Fakat açıklanamaz bir şekilde ondan korkmuyordu. Bu belki de onu fantezilerinde pek çok kez görmüş olduğu içindi.

Gözleri gizemli bir ifadeyle parıldarken adam bu haliyle ona korsan sevgilisini hatırlatıyordu.

“Hayır... Senden korkmuyorum,” diye kararsız bir şekilde fısıldamayı başardı. “Özellikle de beni kasten yıldırmaya çalıştığını düşünürsek.”

Adam ifadesi anlaşılmayan gözlerini üzerine dikip ona uzun uzun baktı. “Yani seni korkutup kaçırılmaz mıyım?”

“Hayır, bayım, yapamazsın.”

Kell’in dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Benim adım bayım değil.”

“Öyleyse, Bay Lasseter.”

“Benim adım Kell. Öyle söyle.”

“Öyleyse, Kell. Senden korkmuyorum, Kell.” Lasseter’in nasıl bir cevap vereceğini beklerken Raven’in kalp atışları daha da hızlandı.

Kell içten içe küfrederek onu serbest bıraktı ve arkasını döndü. Bir süre boyunca kendisiyle mücadele edermiş gibi çenesi kasılarak orada durdu.

Nihayet omzunun üzerinden kıza baktı.

“Pekâlâ,” diyerek teslim oldu. “Düzenlemeler yapılır yapılmaz evleneceğiz.”

Altıncı Bölüm

Raven Kendrick ani nikâhını açıklamaya çalışırken, akrabaları onu inanmaz bakışlarla dinliyorlardı. Ona asla dokunmamalıydım, diye düşündü Kell içten içe. Fiziksel olarak yıldırmanın genç kızın teklifi reddetmesine neden olacağını ummuştı, fakat ne yazık ki onu kollarının arasına almasıyla birlikte yaşadıkları ateşli gece aklına gelmişti: Uyarılmış bedeninin inanılmaz temasını, bir erkeğe duyduğu tutkulu açlığı, sebep olduğu sızıyı.

Lanet olsun, onu düşüncesizce kucaklamak bir hata olmuş, bedenini ve duyularını en ilkel düzeyde etkilemişti. Bedeni hâlâ sızlıyordu, zihni ise karışık, Kell devam etmekte olan sohbe bir türlü konsantre olamıyordu.

Bir süre önce evlenme kararlarını duyurmak için salona geri dönmüşlerdi ve hassas bir an boyunca hem büyükbaba hem de büyük hala şaşkınlıktan donakalmıştı. Sonra Lord Luttrell itiraz ederek hızla ayağa fırlamış ve bastonunu sallamaya başlamıştı. Raven ise onu sakinleştirmeye, felç geçirmesini önlemeye çalışmıştı.

Zihni karmakarışık olan Kell bir sandalyeye oturdu ve müstakbel gelinini izledi, kendini neden onu korumak zorundaymış gibi hissettiğini merak ediyordu. Eş istemiyordu. Özellikle de kardeşi gibi kolay etkilenebilir erkekleri baştan çıkararak çılgına çeviren bir eş. En azından papazın ilmiği karşılığında başka bir seçeneği olmuştu. Sean’ı hapisten ya da daha kötüsünden korumaya kararlıydı; Bayan Kendrick’den ya da onun öfkeli akrabalarından sakınmasını sağlayarak kardeşini gizlice ülke dışına çıkarabilirdi.

Onurunu göz ardı edemezdi elbette. Bir parçacık edebi olan her erkek bir bayana gösterilen şiddeti telafi etme mecburiyeti hissederdi. Ve işin doğrusu kızla uzlaşan kişi oydu. Kızın bütün geceyi geçirdiği yatağın ona ait olması gibi.

Ancak Kell onu gelini yapma konusunda daha çok savaş vermemesinin altında daha derin nedenlerin olduğundan şüpheleniyordu.

En basiti, onunla evlenmezse, genç kızın toplumun acımasızlığına karşı hiçbir savunması olmayacaktı. Kell annesinin iç açıcı olmayan görüntüsünün hiç aklından çıkmaması gibi kızın umutsuz ve yalnız halinin düşüncelerine dadanmasını istemiyordu.

Annesi İrlandalı bir doktorun kızıydı, babasının hastalarından birine âşık olmuştu: İrlanda’yı gezerken bir av kazasında yaralanmış olan bir İngiliz’e. Fiona kendi konumunun

oldukça üstünde bir evlilik yapmış ve üst tabakadan biriyle evlenmişti, bu yüzden de kocası ve iki oğlu onu taparcasına sevdikleri halde kibirli Lasseter'lar tarafından hiçbir zaman kabul edilmemişti. Dul kaldıktan sonraki birkaç ay içinde, çocuklarının acı dolu yalvarışlarına ve itirazlarına rağmen oğullarının vasisi olan amcaları tarafından İrlanda'ya sürülmüş, bir yıl sonra da yoksulluk içinde ölmüştü.

Kell annesinin ölümü konusunda tamamen amcasını suçluyordu ve ondan bağışlanamaz bir gaddarlıkla nefret ediyordu. Tabii bu o soysuz vesayeti altındaki en küçük çocuğun masumiyetini sapkınlıklarıyla lekelemeden önceydi...

Lasseter bu hatırayı hızla aklından uzaklaştırdı. Onca yıl süresince annesini ya da kardeşini koruyamamıştı, bu yüzden Raven Kendrick acı çekerken kayıtsız kalmaya hiç niyeti yoktu.

Sebep ne olursa olsun onu korumaya gereksinim duyuyordu. Onu şimdi yüzüstü bırakmayacaktı. Onunla evlenmek kişisel arzularına tamamen aykırı olsa bile.

Kell sessizce keyifsiz bir şekilde gülümsedi. Bir zamanlar asla bir soyluyla evlenmeyeceğine dair yemin etmişti. Aslında bu konuda düşünmüş olsaydı, anne ve babası gibi sadece sevgi için evlenmek istediğini söylerdi.

Yine de Raven Kendrick en azından hiçbir şey hakkında fikri olmayan şaşkın bir kız değildi. Karı koca olarak kuşkusuz sık sık çatışacaklardı, fakat ömür boyu geçimsiz kalmak yerine Kell yeniden vurulma riskini almayı tercih ediyordu. Genç kız bakire olabilirdi ama geçen gece tamamen başka biri gibi davranmıştı. Son derece tutkulu, davetkâr, ateşli ve ilgisini çekebilecek canlı bir kadın gibi.

Lanet olsun, inanılmaz derecede ilgi çekici biriydi.

Lasseter içinden sövdü. İstenmeyen gelininin karakterinden ya da büyüleyici güzelliğinden etkilenmek istemiyordu. Onun dışı vurduğu tehlikenin yeterince farkındaydı. Neyse ki formalite icabı evleneceklerdi. Aralarında hiçbir duygusal ya da fiziksel ilişki olmayacaktı. İki taraf da şartları serinkanlılıkla karşılamıştı. Zorunluluklar yerine getirildikten sonra sürekli olarak karı koca ilişkisine girmeleri bile gerekmiyordu. Kell birlikteliklerinin bundan daha samimi olmamasını sağlamak adına elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Dikkatini yeniden sohbete çevirdiğinde, Lord Luttrell'in bu evliliği hiçbir şekilde desteklemediğini fark etti. Tuhaf olan şu ki Leydi Dalrymple birlikteliklerini onaylıyordu.

"Açık görüşlü olmuyorsun, Jervis," dedi büyük hala soğuk bir ses tonuyla. "Raven'in evlenmekten başka seçeneği yok..."

"Aksine öyle olduğunu düşünüyorum, Catherine! Aklından zoru olan sensin. Onun kahrolası bir katil olduğunu kendi ağzınla söylemedin mi?"

"Şey... Bunun gerçek olup olmadığını bilmiyorum. Söylentiler sadece dedikodu da olabilir."

"Öyle olsa bile o bir kumarbaz."

"Doğru. Bay Lasseter sosyete de skandal bir isim. Ancak Raven'da şu an en az onun kadar kötü şöhretli. Ve unvanı olsun olmasın, onunla evlenmesi en azından itibarını kurtaracak. Dahası..." Yeğenine hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Birbirlerine layık olduklarını düşünüyorum."

Odadaki gerginliğin gizli cereyanı elle tutulur gibiydi, bu yüzden Lord Luttrell'in bir sonraki ithamı kargaşaya davet çıkardı.

"Kuşkusuz o bir servet avcısından başka bir şey de-

Lasseter bu asılsız ithamla kaskatı kesildi. Amcasının ölümüyle Lasseter serveti ona geçmiş, ancak o buna dokunmayı reddederek Londra'daki şehir eviyle gelirleri çektiklerinin telafisi olarak Sean'a devretmişti. Kumar becerileri sayesinde kendi kumarhanesini açabilecek kadar küçük bir servet biriktirmişti. Sonraki zaman zarfında akıllıca yatırımlar

yaparak mekânın değerini on misli arttırmış ve burayı her sınıfın hürmet göstereceği şekilde zenginleştirmişti.

Kell cevap veremeden genç kızın büyükbabası küçümseyici bir ses tonuyla sözlerine devam etti. “Ve onun kahrolası bir İrlandalı olduğunu inkâr edemezsin!”

Raven birden araya girdi, sesi haşindi. “Sanırım lan Kendrick’in yarı İrlandalı olduğunu unutuyorsunuz. Eğer o benim babam olacak kadar iyiye, o zaman Bay Lasseter da kocam olacak kadar iyi biridir.”

Lasseter bu sözleri güçlkle duydu, çünkü zorla kontrol ettiği öfkesiyle savaş veriyordu. İngiliz bir vikontun torunuyla evlenmeye değer görülmemesi onu çileden çıkarıyordu. Annesinin İngilizler tarafından hoş karşılanmamasını, İrlanda üst tabakasının İngilizlerin altında görülmesini aklından çıkaramıyordu.

Bu türdeki bir bağnazlık Lord Luttrell’in niyetlendiğinin ötesinde bir isyan dalgasının içinde kabarmasına neden olmuştu; şimdi sadece Bayan Kendrick’in kibirli akrabasına nispet olsun diye onunla evlenme eğilimi hissediyordu.

Leydi Dalrymple, “Fakat onun soylu olmaması...” diyerek araya girdi. “Bu noktada önemsiz kalıyor, Jervis. Eğer derhal onunla evlenmezse, skandal bizim omuzlarımıza binecek.”

“Lanet olsun skandala.” Yaşlı asilzade direkt olarak torununun gözlerinin içine baktı, bakışları yumuşamıştı. “Seni isteğin dışında bir evliliğe zorlamayacağım. Annene yaptığım hatayı tekrarlamayacağım.”

“Bu benim arzuma aykırı olmayacak, büyükbaba,” diye yanıtladı Raven, sesi sinirli ve inatçı çıkıyordu.

Kell sonunda lafa karışacak kadar öfkesini kontrol etmeyi başardı. “Mesleğimle alakalı ithamlarınızı inkâr etmiyorum, Lord Luttrell. Ancak İrlandalı oluşumdan utanmıyorum. Servet avcısı olmama gelince... Bu tamamen konu dışı. Torunuza bakacak ve alıştığı standartları sağlayacak kadar varlıklıyım. Aslında son derece cömert olmaya da hazırım. Ona bir ev ve kendisine ait bir gelir sağlayacağım. Hâlâ onun refahı için kaygılanıyorsanız, avukatlarınız sahip olduğu ne varsa erişemeyeceğim şekilde bir evlilik anlaşması tasarlayabilirler.”

Leydi Dalrymple ağabeyinin keskin bakışlarına aldırmaksızın başını sallayarak bu fikri onayladı. “Tamam o zaman. Her şey halloldu.”

Bu sözleri izleyen uzun sessizlikten sonra kaş çatması aşamalı olarak hafifleyen büyükbaba yüzünde hüsrân dolu bir ifadeyle duruma boyun eğdi. Sonunda içini çekti ve Lasseter gibi zorunluluklara teslim oldu. “Sanırım başka seçenek yok.”

“Hayır, büyükbaba, yok,” diye onayladı Raven. “Pekâlâ,” dedi halası idareyi ele almaya açıkça kararlı olarak. “Raven’ın dün kaybolmasıyla ilgili inanılır bir hikâyeye ortaya çıkmamız gerekiyor. Eğer aniden evli olarak ortaya çıkarsa, iddia ettiğimiz gibi hasta olduğuna kimse inanmaz. Dahası Halford’ı alenen terk etmiş olduğu rezaleti kulaktan kulağa yayılır.” Duraksadı, kaşları çatıktı. “Fakat nasıl bir hikâyeye bu konuda inandırıcı olabilir ki?”

“Hakikate mümkün olduğu kadar sadık kalacağız,” dedi Kell. “Bayan Kendrick’in kaçırılmasını inkâr edemeyeceğimiz kadar çok kişi görmüş olsa da olaylara kendi yorumumuzu getirebiliriz.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Raven.

Kell onun merak dolu bakışlarını serinkanlı bir ifadeyle karşıladı. “Yeni bir hikâyeye yaymalıyız. Geçmişte bir zamanlar karşılaşmış ve birbirimize âşık olmuştuk, fakat sen ailenin itirazları yüzünden benimle evlenmeyi reddetmişin. Düğün gününde sensiz yaşayamayacağımı fark ettim, bu nedenle seni kaçırdım ve benimle evlenmeye ikna ettim.

“Bir aşk evliliği hikâyesi mi uydurmak istiyorsun?” diye sordu genç kızın halası.

“Âşıkmiş gibi mi davranacağız?” diye tekrarladı Raven onun kendisini sevme ihtimalinin bile mümkün olmadığını düşünerek. “Fakat ne zaman tanışıp sana âşık olmuş olabilirim? Geçen sonbahara kadar Karayıpler’de yaşıyordum.”

“O zaman ben yıllar önce Karayıpler’i ziyaret ettiğim zaman birbirimize âşık olduk.”

“Bu yeterli olabilir,” dedi Leydi Dalrymple düşünceli bir şekilde. “Eski bir aşk hikâyesi Raven’in bir dükü terk edecek kadar çılgınca davranmasını açıklayabilir. Ve muhtemelen daha feci durumları da önleyebilir. Halford’ın Raven’i kaçıranı düelloya çağırma eğilimi olsa bile onun başka birine âşık olduğuna inanırsa böyle bir kavgaya dâhil olma ihtimali azalır. Sossyete de Raven’i yargılarken bağışlayıcı olabilir.”

“Geçen akşam evlenmiş olduğumuzu ileri sürmeliyiz,” diye ekledi Kell. “Ve bunu mümkün olduğu kadar çabuk gerçekleştirmeliyiz.”

“Neden İskoçya’ya kaçıp yıldırım nikâhı ile evlenmiyorsunuz?”* diyerek araya girdi Lord Luttrell.

* *İskoçya’nın Gretna Green kasabasında bir demirci ustası tarafından kıyılan formalite gerektirmeyen nikâha gönderme yapılmaktadır.*

“Bu Bayan Kendrick’in itibarı için hiç de iyi olmayacaktır,” diye cevap verdi Kell. “Öncelikle nikâhsız olarak çok uzun süre benimle olması gerekecek. Hizmetkârlarınız ise farklı bir şekilde biliyor olacaklar. Dahası yaralı bacağım la günler boyunca sıkıntılı bir yolculuk geçirmemeyi yeğlerim.” Şöminenin üzerindeki altın kaplamalı pirinç saate göz attı. “Özel bir izin belgesine başvurmak için hâlâ vakit var, böylece bu akşam evlenmiş olabiliriz.”

“Töreni gerçekleştirmesi için bir rahibe ihtiyacınız olacak,” dedi Lord Luttrell kısaca.

“Ben bir rahip ayarlayabilirim. Fakat burada evlenemeyiz. Daha sonra hikâyemize ters düşebilecek çok fazla şahit olur. Törenin özel bir yerde düzenlenmesi gerek.”

“Nereyi öneriyorsun?”

“Richmond’da şu anda sayılı personeli olan bir evim var... Hizmetkârların ağızları da sıkıdır.”

Raven kaşlarını çatarak müstakbel kocasına merakla baktı. Çoğunlukla sefa süren erkeklerin bu amaç uğruna Londra’ya yakın evleri olurdu. Kell Lasseter o centilmenlerden biri miydi? Ya da o bir centilmen miydi?

Bu düşüncesi büyükbabasının sorusuyla kesildi. “Evlilik anlaşması ne olacak? Torunuma gerekli olan şeylerin tedarik edilmesini istiyorum.”

“Jervis, herhangi bir evrak düzenleyecek zaman yok,” diye ısrar etti kız kardeşi. “Bu onlar güvenle evleninceye dek bekleyebilir.”

Lasseter soğuk bir bakışla karşılık verdi. “Eğer sizi kaygılandıran buysa, torununuzu kandırmaya hiç niyetim yok.”

“Bu elbette bekleyebilir,” dedi Raven. “Bay Lasseter’in sözünü tutacağına güveniyorum.”

Bu çok garip, diye düşündü genç kız. Nedense onun sözünü yerine getireceğinden emindi. Lasseter’la evlenme konusundaki en büyük korkusu bağımsızlığını tamamen kaybedecek olmasıydı, çünkü kadınların çok az hakkı vardı. Onu Halford’ı idare edebileceği gibi idare edemeyecekti. Aksine, eğer otoriter ve kontrol edilmesi güç bir kocadan bahsediliyorsa, bu kişi kesinlikle Kell Lasseter’dı.

Kell kendisine yine anlaşılmaz bir şekilde bakıyor, aklından geçenleri belirlemek istiyor gibiydi. Kara gözlerindeki inceleyici ifadeye maruz kalan Raven aniden midisinin düğümlendiğini hissetti.

Bu adam yakında kocası olacaktı. Tanrı ona yardım etsin, aslında adı çıkmış bir yabancıyla evlenmek üzereydi.

Dün ideal talibiyle alakalı rüyalarını gerçekleştirmek üzere olduğunu düşünüp kaygılanırken, şimdi daha da endişeli bir hale bürünmüştü. Ancak başka bir seçeneğim yok, diye hatırlattı kendine içinde yükselen panik dalgasını bastırmaya çalışarak. Aslında Lasseter onu kurtarmayı kabul ettiği için talihliydi.

“İyi öyleyse,” dedi halası uygulanabilir konulara geri dönerek. “Yapılacak pek çok hazırlık var. Raven, Bay Lasseter özel izinle ilgilenirken, sen de Halford’a yazıp koşulları belirterek ondan af dilemelisin.”

“Evet,” diye kabul etti genç kız dikkatin başka yöne çekilmesine minnettar olarak. “Ona bir tür özür borçluyum. Ayrıca Brynn ve Lucian’a da açıklayıcı birkaç satır yazmalıyım...”

“Jervis gazetelere bir duyuru yollarken, ben de belli başlı tanıdıklarına yazacağım,” diyerek araya girdi halası.

Lasseter genç kıza hitap ederek söze girdi. “Richmond’dan yazman daha iyi olur. Burada ne kadar uzun kalırsan, geçen akşam evlenmiş olma numaramızı desteklemek o kadar zorlaşır. Bu durumda buraya sadece birlikteliğimizi aileme haber vermek için uğradığımızı söyleyebiliriz.”

“Evet,” diyerek kabul etti Raven, önerisi gayet mantıklıydı. ‘Yola koyulmalıyız.’

“Bu kadar yersiz bir aciliyet gerekli mi?” diyerek itiraz etti Leydi Dalrymple - Raven halasının başka birinin idareyi ele almasından hoşlanmadığını düşündü. “Raven’in en azından kıyafetini daha uygun bir şeyle değiştirmesine izin verilmeli.”

“Hayır Catherine Hala, Bay Kendrick haklı. Kıyafetim çok da önemli değil. Fakat eninde sonunda eşyalarım ulaşmam gerekecek. Bavullarım Halford’ın köşküne gönderilmek üzere hazırlanmıştı. Teslim edildiler mi?”

“Henüz değil. Dün yaşanan o karmaşada...”

“Buradan ayrılma konusunda her şey ayarlanır ayarlanmaz bavulların da getirilecektir,” dedi Lasseter sabırsızlıkla.

“Ama düşün seyahati için bir valiz hazırlanmıştı,” diyerek ısrar etti Leydi Dalrymple. “Onu yanına almasına izin verilmeli. Şehirde bir sokak çocuğu gibi dolaşamaz.” Yeğeninin üzerindeki bol kıyafete alaycı bir şekilde baktı.

“Bu daha yerinde olabilir,” dedi Raven valizde bir gece elbisesi olabileceğini anımsayarak. Kell, “Pekâlâ,” diyerek razı oldu.

Leydi Dalrymple yerinden kalkıp Broady’nin gelmesi için zili çaldı ve ciddi görümlü kâhyaya Bayan Kendrick’in valizini Bay Lasseter’in arabasına yerleştirmesi için talimat verdi.

Bunun ardından veda etmekten başka konuşulacak pek bir şey kalmamıştı. Fakat Raven dünkü vedalaşma anıyla şimdiki vedalaşma anı arasındaki zıtlığı kıyaslamadan edemedi. Dün tanınmış bir dükle evlenmek üzere yola çıkıyordu, bugün ise kötü şöhretli bir kumarbazla evleniyordu.

Akrabaları da en az onun kadar endişeli görünüyorlardı. Halası nazik olsa da buz gibiydi, büyükbabası ise gerçekten perişan olmuştu. Lord Luttrell torununun ellerini titreyen elleri arasına alıp sertçe sıktı.

“Yardıma ihtiyaç duyarsan, tatlım... Umarım bana güvenebileceğini biliyorsundur.”

Raven aniden bir duygu karmaşasıyla sarsıldı: Şaşkınlık, minnet, sevgi bir aradaydı. Büyükbabasının kızına davrandığı gibi kötü niyetli olmaması onu şaşırtmış ve rahatlatmıştı. Lord Luttrell’e teşekkür ederken sesi boğuktu.

Sonra büyükbabası Lasseter’a dönerek ona keskin bir batış attı. “Eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirsen, karşında bini bulursun, seni uyarıyorum bayım.”

“Büyükbaba...” diyerek itiraz etti Raven ama Lasseter yaşlı adama serinkanlı bir tebessümle karşılık verdi.

“Ona zarar vermeye değil, onu korumaya niyetliyim, Lord Luttrell. Bu kadarıyla tatmin olmak zorundasınız.” Raven söylediklerini kimsenin duymayacağı bir anda büyükbabasının tavrı yüzünden Kell’den özür dilemek istedi, fakat Michael O’Malley salon kapısının önünde koridoru adımlayarak onu bekliyordu.

Seyisin yüzünde umutsuzluk, pişmanlık ve endişe dolu bir ifade vardı.

“Ah, hanımefendi, çok korktum... İyi olduğunuzu bizzat görmem gerekiyordu,” dedi kıvrak İrlandalı aksanıyla. “Ben iyiyim, O’Malley, gerçekten.”

Yanında duran Lasseter’ın bu ismi duyunca gerildiğini hissetti.

“Tüm bunlardan sorumlu olan alçak kim?” diye sordu O’Malley. “O aşâğılık Lasseter, öyle değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandı Raven. “Ama lütfen sesini alçalt. Bunun herkes tarafından duyulmasını istemiyorum. Aslına bakarsan bunu geçmişte bırakmaya niyetliyim.” Duraksadı. “Bu bey onun kardeşi, Bay Kell Lasseter. Benimle evlenmeyi kabul etti, O’Malley.”

“Evlenmek mi?” Yaşlı seyis bir an için şoke olmuş göründü, sonra Lasseter’ı incelerken gözleri kısıldı. “Tanrı yardımcımız olsun.”

Raven ona beklenmedik birleşmenin gerekliliğini anlatırken, iki adam da birbirine neredeyse nefretle bakıyordu.

“Seçim şansınızın olmamasını anlıyorum, hanımefendi,” dedi sonunda O’Malley gönülsüzce. “Fakat size eşlik etmeyi düşünüyorum. Sizi yeniden gözümün önünden ayırmayacağım.”

Raven ifadesi sertleşmiş Lasseter’a baktı. “Lütfen?” diye sordu. “Benimle gelebilir mi?”

Kell onu şaşırtarak ve minnettar bırakarak başını salladı. “Törende şahitlik yapabilir. Kuşkusuz kötü eğilimlerimin kontrolden çıkması durumunda yanında koruma amaçlı birinin olmasını da istiyor olabilirsin.”

Son sözleri alaycı olsa da Raven ona karşılık vermemeyi tercih etti. Bunun yerine bir uşağa Kell’in kullanması için bir baston getirtti, sonra da önden ilerleyip dışarı çıktı, beklemekte olan at arabasının arkasına valizi yerleştiriliyordu. Her şey hazır olduğunda Raven ile Lasseter yerlerine yerleştiler, O’Malley ise sürücüye eşlik etmek üzere ön tarafa geçti.

Çok geçmeden yola koyuldular, fakat Lasseter konuştuğunda arkalarında ancak iki cadde bırakmışlardı.

“Seyisin İrlandalı.” Bu bir soru değildi.

“Evet. Annemle babam evlendiği zaman O’Malley Kendrick ailesinin hizmetindeymiş ve Karayipler’e kadar onlara eşlik etmeye karar vermiş. Aslında o benim için bir baba gibidir. Neredeyse beni o yetiştirdi.”

“O sana ateş etmeyi öğreten kişi.”

“Evet... Diğer şeylerle birlikte.”

Bu itirafla Kell’in dudakları kıvrıldı. “Onun özellikle bu kadar samimi bir şekilde hizmetinde olmasına şaşırdım açıkçası. Akrabaların İrlandalı olan her şeyi küçümsüyorlar.” “Ben akrabalarım gibi değilim,” diyerek sertçe karşılık verdi Raven.

Lasseter’in gizemli ifadesinden aklından geçenlerin anlaşıldığı pek söylenemezdi, fakat Raven onun ricasını kabul etmesindeki nedenin seyisin İrlandalı olmasından kaynaklandığını düşünmeye başlıyordu. Büyükbabası soylu olmamasını eleştirdiğinde Lasseter’ın ne kadar öfkelenildiğini görmüştü. Aslında kara gözlerinde öfkeyle karışık bir tür kırılganlık, bir tür incinmişlik fark etmişti. İrlandalı olması kuşkusuz onun için hassas bir konuydu.

“Kell bir İrlandalı ismi mi?” diye sordu merakla. “Galce... Kellach’in kısaltması. Çekişme gibi bir anlamı var.

Raven tebessümünü bastırdı ama söze girmeden edemedi. “Uyum sağlamanın aksine.”

Kara gözlerinde beliren ışıltı eğlendiğini gösterebilirdi ama Raven daha fazlasını seçemiyordu. “Aslında Kell, annemin bana verdiği ikinci ismim. Sean da İrlanda ismini kullanmayı tercih etti.”

Raven’ın hissettiği neşe Sean’dan bahsedilince anında kayboldu ve genç kız gerçeklerle yüzleşince irkildi. Sean Lasseter yakında kayınbiraderi olacaktı. Tereddüt etse de kaşlarını çatarak düşüncelerini dile getirdi: “Bu akşamdan sonra kardeşinle akraba olacağım. Fakat ona uygarca davranmakta zorlanacağım... Onunla hiçbir alakam olmamasını tercih ederdim.”

“Onunla uğraşman gerekeceğini sanmıyorum,” diye yanıt verdi Kell ses tonu değişmeksizin.

“Fakat intikamını alamadığını düşünebilir. Ondan korunmam gerekebilir.”

Lasseter çenesi gerilerek cevap verdi. “Seni tekrar taciz etmemesi için elimden geleni yapacağım.”

Bu güvenceyle hoşnut olan Raven yolculuğun geri kalan kısmında sessizliğe gömüldü.

Bir süre sonra at arabası ana yoldan sapıp düzgün bir çakıllı yolda ilerlemeye başladı. İyi korunmuş arazi ara sıra Thames Nehri’nden görüntüler sunan gür yapraklı yemyeşil bahçeleri gözler önüne seriyordu. Araba durduğunda Raven etkilendiğini fark etti. Taşra evinden çok bir köşktü karşısındaki. Kırmızı tuğlalarla inşa edilmiş ev geniş ve zarif görünüyordu.

“Yaşadığın yer burası mı?” diye sordu Kell’e. ‘Yoksa sadece eğlence amaçlı mı kullanıyorsun?’

“Eğlence amaçlı mı?”

“Centilmenlerin metresleriyle zaman geçirmek için çoğunlukla sefa evleri tuttuklarından haberim var.”

Lasseter ona bir süre baktı, fakat yanıtı Raven’in dileyebileceğinden çok daha cana yakın oldu. “Aslında öyle. Fakat şu anda boş.”

“Emma Walsh yüzünden mi? O senin metresin mi?” Keli kara kaşlarından birini kaldırdı. “Sana evlenme teklif etmiş olmam özel yaşamımın detaylarını ifşa edeceğim anlamına gelmiyor, Bayan Kendrick.”

Raven yüzünün kızardığını fark etti. “Ben sadece ilişkimizin koşullarını bilmek istedim ki böylece hazırlıksız yakalanmayayım.”

“Ayrı hayatlar yaşamak için anlaştığımızı sanıyordum. Daha evlenmeden yöneten eş rolünü mü üstlendin?”

“Hayır, elbette değil!” diyerek hızla yanıt verdi Raven. Şükürler olsun ki tam bu sırada O’Malley onun arabadan inmesine yardımcı olmak adına kapıda belirdi. Ancak onun ön merdivenlerden çıkmasına eşlik eden Kell oldu, içeri girdiklerinde elini beline koyması ise Raven’ı ürpertti. Genç kız ayrı yaşamaları konusunda onun hevesli olmasından memnundu. Kell Lasseter ile bu şekilde sürekli yan yana olmak günden güne son derecede sinir bozucu bir hale gelebilirdi.

Evin içi de dışı kadar zarifti. Bir kumarbaza ya da bir kumarbazın metresine ait gibi görünmüyordu.

Çift olma olasılıkları yüksek iki hizmetli tarafından karşılandılar. Goodhope’lar efendilerinin yaklaşan evliliğini bildirmesiyle şaşırmış olsalar da şaşkınlıklarını göstermeyecek kadar iyi eğitimliydi. Kell Bayan Kendrick’in valizinin indirilip onun için hazırlanmış olan yatak odasına götürülmesini emretti ve tekrar konuşmadan önce hizmetkârlar gidinceye dek bekledi.

“Doctor’s Commons’da özel bir izin düzenlemem ve bir rahip bulmam epey zamanımı

alabilir... Ben yokken oturma odasını kullanabilirsin.” Giriş salonundaki bir kapıyı işaret etti. “Ya da belki dinlenmeyi tercih edersin.” Raven kafasını salladı. Geçen gece gerçekten çok az uyumuştı, fakat şu anda aklında dinlenmekten daha acil konular vardı. “Halford’a mümkün olduğu kadar çabuk yazmalıyım.”

Kell başını salladı. “Mektubunu yollamak için uşaklarımdan birini yollarım.”

“Eğer senin için sorun olmazsa, O’Malley’i yollamayı tercih ederim. Böylesine önemli bir vazifeyi bir yabancıya emanet etmek istemem. Dük iyi karşılamayabilir ve verdiği tepkiye bir tek O’Malley şahit olursa daha iyi olur.”

“Sanırım haklısın.” Kell’in boğazından alaycı bir ses yükseldi. “Halford azametli ve dik başlı biridir. Onunla nişanlanmış olduğuna inanamıyorum. Hiç senin tipin gibi görünmüyor... Neyse, boş ver... Tahmin edebiliyorum. Şüphesiz seni büyüleyen unvanıydı.”

Raven irkildiğini hissetti. Lasseter onun görkemli bir evlilik yapma konusundaki kararlılığını ya da bu uğurda hayallerinin paramparça olmasının ne kadar üzücü olduğunu asla anlayamayacaktı. “İnkâr etmiyorum,” diye itiraf etti. “Unvanı onun en kuvvetli yönlerinden biriydi.” Kell’in dudaklarının küçümsemeye benzer bir ifadeyle kıvrıldığını hissetti, fakat sonra Lasseter omzunu silkti. “İstediyini yap. Personel emrine amade olacaktır. Yine de Bayan Goodhope daha sonra sana eşlik etmek üzere bir hizmetçi yollayabilir.”

“Bir oda hizmetçisi olmadan da idare edebilirim.”

Kell kuşkulu görünüyordu.

“Gerçekten. Yıllarca kendi kendime giyinerek idare ettim,” dedi Raven. “Ben büyürken hizmetkârlar bir lükstü. İngiltere’ye gelene kadar bana hizmet eden biri hiç olmadı.”

Kara kaşlarından biri kalksa da Kell bu sözlere herhangi bir yorum getirmedi. “Pekâlâ, o halde. Akşam görüşürüz.”

Lasseter arkasını dönüp gidiyordu ki genç kız onu durdurdu. “Bay Lasseter... Kell... Sana minnettarım... fedakârlığından ötürü. Kendi geleceğin için planladığın şeyin bu olmadığını biliyorum.”

Kell’in dudakları itici olmayan hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Sadece doğuştan gelen şövalyeci ruhumun sağduyumu alt ettiği sonucunu çıkarabilirim.”

“Öyle bile olsa, sana teşekkür etmeliyim.”

“Öncelikle itibarın emniyete alınsın, bana o zaman teşekkür edersin.” Duraksadı. “Evliliğimizi tamamlamak zorunda kalacağımızın elbette farkındasıdır. Tabii evliliğimizin meşruiyeti hakkında bir soru işitmek istemiyorsan.”

Raven’in aniden nefesi kesildi. Bu kadarını düşünmemişti. “Sanırım... Haklısın.”

Kell’in tebessümü kesinlikle alaycı olmadığını gösteriyordu. “Geri adım atmak istemediğinden emin misin, Bayan Kendrick? Yatağımı paylaşmak gözünü korkutmuyor mu?”

Genç kız onun keskin yüz hatlarına baktı. Kesinlikle korkuyordu. Yanağından aşağı uzanan yara izi erkeksi güzelliğini gölgeliyor ve şiddet gösterebilecek biri olduğu izlenimi bırakıyordu. Gece yarısı kadar kara gözleri ise yürek durduracak yoğunlukta idi. Bakışları genç kızın içini inletiyordu - onunla sevişme düşüncesi aklından geçtiğinde olduğu gibi.

“Bu sadece bir kereye mahsus olacak, öyle değil mi?” diye mırıldandı.

“Evet, sadece bir kez olması yeterli.” Sesindeki kararlılık bu mecburiyeti onun gibi hazmedemediğini ortaya koyuyordu. “Akşam görüşürüz öyleyse.”

Hafifçe başını sallayarak Raven’ı ardında bırakarak dışarı çıktı.

Tek kaşını kaldıran Raven alt dudağını ısırды, hiç tanımadığı biriyle bu kadar yakın bir birlikteliğe girdiği için korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. Özellikle de Lasseter gibi zorlu biriyle. Tehlikeli, günah kadar yakışıklı ve kahrolası tutumuyla açıklanamayacak kadar çekiciydi - arzu ettiği kocada kesinlikle bu gibi özellikler yoktu.

Kendini koruma güdüsüne ve sağduyusuna rağmen iradesi dışında ona doğru çekildiğini hissediyordu. Ondan yayılan sıcaklık ve canlılık sinirlerini geriyordu. Ve önündeki geceyi düşündüğünde...

Geçen geceki şehvetli duyguları göz önünde bulunduracak olursa, Kell Lasseter'in müstesna bir âşık olduğunu söyleyebilirdi.

Raven gözlerini kapattı ve boğazından üzüntü dolu bir ses yükseldi. Müstesna bir âşık istemiyordu. Korsanı varken gerçek bir âşığa ihtiyacı yoktu. Yine de bu akşam için bu konuda hiç ümidi yoktu. Lasseter'in karısıymış gibi davranması gerekiyordu.

Kendisini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Kuşkusuz, sadece bir geceliğine onun tehlikeli çekiciliğine direnmeyi başarabilirdi.

Kararlı bir şekilde karmaşık düşüncelerinden sıyrılmaya çalışırken, eski nişanlısına göndermek zorunda olduğu mektubu yazmak üzere oturma odasının yolunu tuttu.

Yarım düzine taslağın ardından Halford'a düğün gününde neden ortadan kaybolduğunu açıklaması Raven'in bir saatten fazla zamanını aldı.

Ona yalan söylemek zorunda kalmak hoşuna gitmiyordu, fakat hem kendi itibarını korumak hem de Halford'in yaralanmış onuru için böylesi bir hikâye uydurması gerekiyordu.

Dük inanılmaz derecede gururuna düşkün bir adamdı ve Raven ona istemeden de olsa zarar vermişti. Gerçi çaresizlik içindeyken bile onunla evlenmesi gerekmediği için belli belirsiz bir rahatlama duygusu hissettiğini de inkâr edemezdi. Onu kaybetmiş olması o kadar da yıkıcı bir darbe olmamıştı.

Raven umutsuz düşüncelerinden uzaklaşmaya çalışarak kum serpip mektubunu mühürledi, sonra da O'Malley'i çağırıp onu mektubu teslim etmek üzere görevlendirdi. Ancak kısa sürede bunun bir hata olduğunu fark etti zira seyisle görüşmesi ona hayatını mahveden adamın ağabeyiyle evlenme kararı almasını acımasızca sorgulama fırsatı verdi.

"Bay Lasseter hakkında söylenenleri duydum, hanımefendi," dedi seyis neredeyse Lord Luttrell gibi itiraz ederek. "Onun şöhreti şaibeli, bundan hiç şüphe yok."

"Bundan haberim var," diyerek sakince yanıt verdi Raven. "Fakat fazlasıyla abartılı olduğuna inanmak zorundayım."

"Fakat kardeşi..."

"Kell'in kardeşiyle alakası bile yok, O'Malley. Bundan eminim. Eğer olsaydı, hiçbir şey onunla evlenmeme sebep olamazdı. Ama senin de dediğin gibi seçim şansım yok. Bay Lasseter'la evlenmem bu felaketten kurtulmam için bir yol."

"Belki de öyledir," dedi O'Malley isteksiz bir tavırla. "Ancak yeniden incindiğinizi görmek istemiyorum."

"Biliyorum ama en kötüsü geride kaldı." Adama güvence vererek gülümsedi ve yüzleşmeye son verip mektubu teslim etme ricasını tekrarlayarak görüşlerini tekrarladı.

Seyis gittiğinde, genç kız içini çekti. O'Malley'e ilişkilerinin sınırını aştığı için kızamazdı, çünkü yaşlı adam 'eski bir arkadaş' statüsünden hoşlanıyordu ve Raven onun kendisi için endişelendiğini biliyordu. Küçüklüğünden beri ona O'Malley bakmıştı.

Seyisin kendisini ilk kez teselli ettiği anı anımsayınca tanıdık bir acıyla midesinin kasıldığını hissetti. Raven o sıralar on yaşındaydı ve Saygıdeğer Jane Hewitt'in doğum günü kutlamasına katılma beklentisiyle adeta yerinde duramıyordu. On bir yaşındaki Jane adanın en üst düzeyindeki soylunun kızıydı ve doğum günü kutlamasına asillerin tüm çocukları davet edilmişti.

Ancak Raven üvey babasından yeni bir elbise isteme hatasına düşmüştü - Ian Kendrick'in sadece reddettiği değil aynı zamanda haince alay ettiği bir hata.

"Bir elbiseye ihtiyacın olmayacak, Raven, çünkü oraya gitmeyeceksin. Bir piç seçkin

tabakaya ait değildir.” Soğuk bir ifadeyle onu süzmüştü. “Bilinen kökenin nedeniyle hiçbir zaman bu gibi kutlamalara davet edilmeyeceksin.”

Piç. Bu kötü sözle içi acıyla dolan Raven sadece gözyaşlarına hâkim olmaya çalışmıştı. Doğum günü nedeniyle dışlanması, daha da kötüsü üvey babasının kasten kökenini herkese söyleme tehdidinde maruz kalması... Kısacası Ian Kendrick’in zalimliği içine dokunmuştu.

Ahıra kaçmış ve samanların arasına saklanmıştı. O'Malley onu yürek parçalayıcı bir şekilde hıçkırarak ağlarken bulmuştu. Yanına çömelmiş ve tatlı sözlerle sonunda onu neden kederlendiğini söylemeye ikna etmişti.

“Ben bir piçim, O'Malley. Hiçbir zaman daha iyi bir şey olmayacağım. Ben hiç kimseyim.”

“Bu doğru değil, hanımefendi. Siz çok güzel bir genç leydisiniz.” Kendi kalbini göstermişti. “Ve babanızın kim olduğu burada, içinizde ne olduğunuzdan daha önemli değil,” demişti.

“Fakat benim babam yok.”

“Eğer bir baba istiyorsanız, ben olurum,” demişti omzunu hafifçe okşayarak. “Şimdi gözyaşlarınızı silin ve bellimle yeni kısırağı görmeye gelin. O sizin saçlarınız kadar siyah tüyleriyle nadide bir at ve...”

Ian Kendrick iki yıl sonra ölmüştü. Fakat Raven alenen bir piç olarak damgalanmanın gizli korkusunu hiçbir zaman benliğinden silememişti.

Kızının İngiltere'ye gidip - gerçeği bilseler onu hor görecektir - seçkin tabakaya layık olduğunu kanıtlayarak soylular arasında yerini alacağı günü hayal eden annesini de hiç unutmamıştı.

Raven ismine eklenecek şerefli bir unvanla geçmişin gizli utancından kesinlikle kurtulacağından emindi. Bir düşes olduğu zaman hiç kimse öyle bir kelimeyi dile getirmeye cüret edemeyecekti. Ve nihayet bir yerlere ait olmuş olacaktı.

Ama şimdi burada tüm hayalleri paramparça olmuştu. Raven içini bulandıran acı umutsuzluğu üzerinden atmaya çalışarak kâhya kadını çağırarak için zili çaldı.

Hayatının büyük bir kısmında yalnızlık çekmişti, gerekirse buna yeniden katlanabilirdi.

Bir fincan çay içmeyi başardı ama yukarıya, yatak odasına çıktığı zaman umutsuzluk hissi var gücüyle geri döndü. Geçen günün tüm gerginliği ve duygusal karmaşası durumunu daha da kötüleştirip onu perişan etmişti.

Düğünü için giyinme düşüncesi yüzleşebileceğinden öteydi. Biraz dinlenebilirse, muhtemelen kendini daha iyi hissedecekti.

Emma'dan ödünç aldığı elbiseyi sıyırıp üzerinden çıkardı, sonra örtülerin altına kayarcasına girip gözlerini kapadı. Bir an sonra uykuya daldı ve fantezilerini süsleyen sevgilisi bu kez huzurunu kaçırdı.

Adamın öfkesinde yeni bir şeyler vardı. Parmaklarını genç kızın saçlarına dolarken karagözleri kor alevler gibi parıltıyor, dudakları kabaca dudaklarının üzerinde geziniyordu. Bu acı verici saldırı karşısında Raven derin bir nefes aldı. Adam daha önce hiç bu kadar vahşice davranmamıştı.

“Onu sevemezsin,” diye homurdandı adam dudaklarına doğru. “O hiçbir zaman kalbine sahip olamayacak.”

“Hayır, olmayacak, ” diyerek söz verdi Raven. “Asla. Kalbime sadece sen sahip olabilirsin.”

Adam geri çekildi ve genç kız onun parlayan keskin bakışları karşısında irkildi. Bu onun korsanı değildi! Aynı yoğun karagözlere, yakışıklı yüz hatlarına sahipti ama o değildi! Karşısındaki Kell Lasseter'dı!

Yüz ifadesi haşınlaşmış ve istekle vahşileşmişti. O çok güzel bir şeytandı. Ve kesinlikle

korsanından daha tehlikeliydi.

Raven, gergin kaslarını ve kavurucu sıcaklığını hissederek ellerini onun göğsüne bastırdı. Dokunuşunun altında titrediğini ve kalbinin hızla attığını fark etti. Lasseter ona vahşi bir şekilde öfkeliydi - kardeşini incittiği ve evlilik ilmeğini boynuna geçirdiği için.

Ama Raven da ona kızgındı - planlarını mahvettiği ve hayatını alt üst ettiği için.

Adam amansız bir öpücük için dudaklarını dudaklarına bastırdı yeniden. Raven başı dönerek içinde yükselen ürpertilerle mücadele etmeye çalıştı. Onu reddetmek, galip gelmek için yanıp tutuşuyordu. Aralarında adeta bir kontrol savaşı veriyorlardı... İkisinin de kazanamayacağı bir arzusun düellosu.

Lasseter onu sertçe kendine çektiğinde, genç kız onun öfkeli tutkusunu hissetti. Adam dilini kabaca ağzının derinliklerine kaydırırken öpüşü hararetli ve zorlayıcıydı.

Raven onun kollarında yay gibi gerildi, fakat Lasseter onu daha da yakınına çekerek kasıklarını kasıklarına bastırdı. Erkekliği kadını tepeciğine sürtünürken, göğüs uçları sertleşmiş olan genç kıza bedeninin alt kısmı tanıdık bir sıcaklıkla sızlıyordu.

Çok geçmeden Lasseter parmağını bedenlerinin arasından kaydırarak onun sıcak kıvrımını buldu. Genç kız ürpererek sarsıldı ve adamın okşayışıyla içinde yapılan basıncı hissedip inledi.

Çaresizlik içinde bacıklarını ayırdı. Bedeninin açlığını inkâr edemezdi. Özlemine çektiği şey buydu: Bu inanılmaz adamla ateşli bir sevişme.

Dudakları birbirine kenetlendi ve genç kız ihtiyaçla ona teslim olduğunu hissetti...

Raven alçak ama ısrarlı bir sesin adını seslendiğini duyunca huzurunu kaçıran rüyadan uyandı. Âşığının yatağın kenarında oturduğunu görünce buz kesti. Hayır, o âşığı değildi. Yakında kocası olacak kişiydi. Kell Lasseter onu uyandırmak için kolunu dürtüyordu.

Lambanın ışığında yüz hatları tamamen şehvetli görünüyor, Raven'a rüyalarındaki ateşli tutkuyu anımsatıyordu. Onun keskin bakışlı kara gözleriyle karşılaşınca genç kız içinde kabaran bir şok dalgası hissetti.

Bedeni utanmaksızın onun için sızlıyordu. Lasseter onun ne gibi bir rüya görmüş olduğunu biliyor muydu?

Tam o sırada adamın bakışları aşağı doğru kaydı ve Raven yüzünün kızardığını hissetti. Örtülerin büyük bir kısmını üzerinden atmıştı ve iç gömleği göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde bir omzunun üzerinden aşağı kaymıştı.

Raven kendini korumak adına telaşla kollarını kavuşturdu, fakat Lasseter onun açık seçik görüntüsünü görmemiş gibi davrandı.

"Zamanı geldi," dedi kısaca, sert ses tonu kendi nikâhını değil de infazını karşılayan bir adamınki gibi çıkıyordu.

Yedinci Bölüm

Düğünü Raven'in planlamış olduğuna hiç benzemiyordu. Seçkin tabakadan yüzlerce kişinin katıldığı zarif bir kilise töreni yerine evliliği O'Malley ve Goodhope'ların şahit olarak görev aldıkları taşradaki sefa evinin oturma odasında gerçekleşiyordu. Genç kızin üzerinde leylak rengine sade bir elbise vardı, saçları ise ensesinde topuz yapılarak şekillendirilmişti.

Müstakbel kocası da kutsal evlilik bağıyla birleşmeyi umduğu soyludan muazzam derecede farklıydı. Saygın bir unvanı ya da uçsuz bucaksız bir mülkü olmadığı gibi gizemli bir şekilde yakışıklı olan damat adı skandala karışmış bir kumarhane sahibiydi. Kell Lessetter'la alakalı güven veya rahatlık veren hiçbir şey yoktu.

Raven kendini ömür boyu ona bağlayacağına dair sözleri dinlerken kapıldığı dehşeti dışa vurduğunu fark etti, çünkü karşılıklı edilen yeminlerin yarısında Kell kulağına eğilip, “Gülümse. Bu bir cenaze töreni değil, evlenmek üzeresin,” diye fısıldamıştı ona destek olabilecek bir ses tonuyla.

Genç kız sırtını dikleştirdi ve oldukça sakin bir sesle bağlılık yeminini etmeyi başardı, ancak tüm bunlar da hızla sona erdi. Normalde tüm bunları bir törenin izlemesi gerekirdi. Eğer dün dükle evlenmiş olsaydı, şu anda muhtemelen muhteşem bir düğün kahvaltısının tadını çıkarıyor olurdu. Bunun yerine yemek odasında yeni evli çift için hafif bir yemek ikram edilecekti.

Fakat Raven kocasına yemek odasına dek eşlik ederken onun topalladığını görünce tüm endişelerini geçici bir süreliğine unuttu.

Lasseter kızın sorgulayıcı bakışlarına karşılık olarak, “Bugünkü sarsıntılı yolculuktan sonra bacağım sertleşti,” diye cevap verdi.

Raven rahatsız edici bir şekilde vicdanının sızladığını hissetti. “Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır. Fakat korkarım bu akşam liderliği senin ele alman gerekecek. Bir damattan beklenen normal uğraşları yerine getirecek kadar sağlıklı değilim.”

Önlerindeki gece hatırlatılınca, genç kızın midesi kasıldı.

Raven akşam yemeği boyunca sadece tabağındaki yiyeceklerle oynadı, yeni kocasının farkındalığı sinirlerini açıkça bozmuştu. Adamın her sohbet girişimine tek kelimelik sözlerle cevap verdi.

Kızın çekingenliği Kell’i önce hayrete düşürdü. Geçen gece yatağındayken öylesine ateşliydi ki... Fakat o zaman güçlü bir afrodizyağın etkisi altındaydı. Ve karşındakinin kim olduğunu bile bilmiyordu: Bir katil olduğu düşünülen yarı İrlandalı bir kumarbaz.

İçten içe öfkeli olduğunu hissetti. Raven Kendrick’in seyisinin İrlandalı olması ve genç kızın İrlandalıları itici bulmadığını itiraf etmesi bile Kell’i onun farklı olduğuna ikna edememişti. Genç kız onu kesinlikle Halford’la kıyaslayacak ve doğal olarak karşısında halk tabakasından birini bulacaktı.

Kell istemsizce parmaklarının arasındaki şarap kadehini sıktı - ama sonra kendi kendine yemin etti. Hakkında ne düşündüğünün ne önemi vardı? Bu gecedен sonra birbirlerini görmeleri pek gerekmecekti.

Ancak bu durum onu aynı zamanda incitti. Raven kurtarıcısı olduğu için onun iyi biri olduğunu düşünüyor olsa da bir eş olarak onu iyi bulmuyordu.

Yine de Kell onu istiyordu. Hafifçe sövdü. Kasıklarındaki sızı yarasının acısından daha baskındı.

“Odamıza çekilelim mi?” dedi sonunda kötü ruh halini kontrol etmeye çalışarak.

Genç kız belirgin bir şekilde gerildi. Kell sandalyesini geriye itti ve masanın çevresinden dolanarak onun kalkmasına yardımcı olmak adına ilerledi. Ancak Raven masmavi gözleriyle ona dik dik bakıyordu.

“Sanırım benden korkmadığını söylemiştin,” dedi Lasseter gergin bir ses tonuyla.

Raven alt dudağını ısırды. “Aslında korkmuyorum.”

“O zaman korkmuş bir geyik gibi bana bakmaya bir son ver. Sana saldıracak değilim. Kadın istediği sürece sevişmek her zaman daha keyiflidir.”

Kell’in umduğu üzere bu alaycı yorum genç kızın çenesini kaldırmasına neden oldu. Mavi gözlerinin küstahça parıldamasını tercih ediyordu, çünkü o zaman kendini ondan faydalanıyormuş gibi hissetmeyecekti.

Genç kız ayağa kalktığı anda, Lasseter eliyle işaret ederek onun önden ilerlemesini rica etti.

Ana yatak odasına çıkarlarken merdivenlerde ona eşlik etti ve odaya önce onun girmesine olanak tanıdı. Oda tek bir lambayla aydınlatılmıştı, şöminede ise hararetli bir ateş yanıyordu - burası yeni evli bir çiftin ilk gecesi için mükemmel bir şekilde kusursuzdu.

Kell kapıyı arkasından kapattıktan sonra genç kızın sırma işlemeli perdeleri olan muazzam yatağı incelediğini gördü. Örtüler davetkâr bir şekilde katlanmıştı. Genç kız başka bir şeye odaklanma telaşıyla hızla bakışlarını kaçırdı.

“Sanırım çılgın partilerini burada yapıyorsun?” diye sordu. Kell bu sorunun saldırganlıktan mı, meraktan mı yoksa zaman kazanmak için mi sorulduğundan emin değildi.

“İyi yetiştirilmiş genç bir bayan çılgın partiler hakkında ne bilebilir ki?” dedi alçak bir sesle.

“Tanıdığım çoğu centilmen Hellfire Cemiyeti’nin üyesi, bu yüzden söylentileri duydum... Topluluklarında ne çeşit ahlaksız sapkınlıklar yaşandığını tahmin etmek hiç zor değil.”

Kell Hellfire Cemiyeti’ndeki kişilerin çapkınlıkları ve maceralarıyla dile düşmüş olduklarını biliyordu. Fakat onların seçkin tabakalarına katılmak üzere hiç davet edilmemişti.

“Oldukça uzun zamandır çılgın bir parti düzenlemedim,” dedi kuru bir şekilde.

“Bir çapkın olmadığına beni inandıramazsın.”

“Öyleyse denemeyeceğim,” diye cevap verdi Kell. “Fakat yatakta tek eşli olduğumu söylemeden edemeyeceğim. Ve sapkınlıklara özel bir merakım olmadığını.”

Raven ellerini kenetleyip uzaklara baktığında, Kell onun sadece sinirli görüldüğüne karar verdi.

“Eğer seni rahatlatacaksa, hovardalıklarımı kontrol altına almaya çalışacağıma söz veriyorum. Başarısız olursam beni yeniden vurabilirsin.”

Bu kasti iğnelemeyle genç kızın güzel yüzünde sert bir kaş çatışı belirdi. “Sana bu konuda üzgün olduğumu söylemiştim.”

Kell içini çekti. “Doğru, söylemiştin. Hadi artık buna bir son verelim, olur mu?”

Kravatını çözmeye başladı ve Raven’in gözünü dikerek tekrar kendisine baktığını fark etti. “Yatmadan önce soyunmak adettendir, sevgili eşim.”

“Biz... Yani bu kadar erken... Seni çok az tanıyorum.”

“Geçen gece böyle utangaç değildin.”

“Fakat geçen gece ilaçla uyuşturulmuştum. Ne olup bittiğini hatırlamakta bile güçlük çekiyorum.”

Kell bu sözlerin ne kadar gerçek olduğundan emin olamayarak onu süzdü. Uyuşturulmuş durumdayken eylemlerinin veya cevabının nasıl tutkulu olduğunun tamamen farkında olmaması mümkündü. Birlikte geçirdikleri kavurucu, unutulmaz geceyi sadece kendisinin hatırlıyor olması canını sıktı. Ama yine de genç kızın görüldüğü kadar masum olduğuna pek ihtimal veremiyordu.

“Öyleyse hafızanı tazelememe izin ver. Bana neredeyse saldırdın. Ve o zaman kesinlikle benden gözün korkmamıştı.”

“Çünkü... Çünkü seni başkasıyla karıştırmıştım.”

“Başkası mı?” Kell’in sesinde kıskançlık dolu bir tını vardı. Raven bir bakireydi, buna yemin edebilirdi, fakat bu onun cinsel tercihlerini özgürce yaşamasını engellememişti. “Öyleyse başka âşıkların olduğunu itiraf ediyorsun?”

“Hayır, tam olarak öyle değil. Gerçek... Bir âşık değil.” Kell’in kaşları çatıldı.

“Belki de açıklamalısın.”

“Anlayacağını sanmıyorum.”

“Ricamı yerine getir.”

Raven huzursuz bir şekilde şömineye doğru yürüdü, elleri hâlâ kenetliydi. “Ben sandığın

gibi deneyimli değilim. Şimdi söyleyeceklerimden daha önce kimseye bahsetmedim... Ben... Ben rüyalarımda bir âşık yarattım.” Yanakları utancının etkisiyle kızardı ve bu itirafın üzerinde nasıl bir etki yarattığını görmek istercesine Lasseter’a göz attı.

“Devam et. Büyüledim. Senin için bu rolü üstlenmek isteyecek bir sürü erkek olduğu düşünülürse neden kendine bir âşık yaratman gerekti?” diye sordu Keli şüpheyle.

“Çünkü... Bildiğinden eminim... İyi yetiştirilmiş bayanların itibarlarını kaybetme riskini göze almadan gerçek sevgilileri olamaz.” Duraksadı, tedirgin görünüyordu. “Ve çünkü böylesi daha emniyetli. Bir fanteziye gerçekten âşık olunmaz.”

“Ve âşık olmak seni kaygılandırıyor?”

“Ah, evet.” Soru onu gerçekten telaşlandırmıştı.

“Bu nedenle hayali bir âşık yarattın?”

“Evet,” diyerek açık bir isteksizlikle itiraf etti. Sesi alçalarak mırıltı halini aldı. “Aslında... O bir korsan.”

Kell bunun üzerine söyleyecek söz bulamadı. Raven eşsizliğiyle onu bir kez daha şaşırtmıştı. Geçen gece aklına geldi, kızın ona nasıl hitap ettiğini anımsıyordu. Korsanı. Belli ki onu yanlışlıkla âşığı zannetmişti - ki bu durum cinsel deneyimini olmasa da Kell’in hevesini kaçırabilirdi.

“Çok canlı bir hayal gücün olmalı,” dedi sonunda. “Yine de bu benim üzerimde uyguladığın cinsel deneyimleri açıklamıyor... Beni nasıl uyaracağını tam olarak biliyordun.”

“Ah, bilmen gerekiyorsa söyleyeyim...” Yüzü daha da kızardı. “Bir kitabım var... Nadir rastlanan bir kitap. Bir zamanlar Türk korsanlar tarafından kaçırılmış olan Fransız bir kadın tarafından kaleme alınmış erotik bir günlük. Onun tutku dolu hikâyeleri... Cinsellik içeren konularda epeyce aydınlatıcı. Annem günlüğü yeterince büyüdüğüm zaman benim olması için kişisel eşyalarının arasında bana bıraktı.”

“Annen mi?”

“Anlamayacağını biliyordum.”

Kell ona dik dik baktı. “Öyleyse anlamamı sağla. Annen cinsel konularda aydınlanmanı neden istesin ki?”

“Çünkü kitabın benim için bir uyarı niteliğinde olmasını istiyordu,” diyerek zor da olsa yanıt verdi Raven. “Ben doğmadan önce annem tamamen uygunsuz birine âşık olmuş. Hayatını faydasız bir şekilde tutkusunu besleyerek geçirmiş... Son günlerinde kendini bu uğurda boşa tüketmiş olduğu için hayıflanması dün gibi aklımda. O bana bu kitabı bırakarak aşkın sebep olabileceği tahrip edici etkiyi göstermek istedi. Aşk bir uyuşturucu gibidir. Akıl sağlığını, sağduyuyu, mantığını yok edebilir...” İstemsizce yumruklarını sıktı. “Uzun zaman önce annemin adımlarını izlemeyeceğime dair yemin ettim.”

Açıklamasını nasıl karşıladığını görmek için Kell’e göz attı. Kara gözlerindeki ifade uzun kirpikleriyle gölgeleniyordu.

“Ve bana âşık olabileceğinden mi endişeleniyorsun?” diye sordu yavaşça.

“Şey... Ben...” Raven en büyük korkusunun bu kadar açık bir şekilde belirtilmesi üzerine kekelemeye başladı. “Sana ya da başka bir erkeğe âşık olmak istemiyorum... Ve kardeşin gibi senin de bana âşık olmanı istemiyorum.” İçinde bulunduğu durum hatırlatılınca Kell’in çenesi kasıldı. “Sanırım bizim birbirimize âşık olma tehlikemiz çok ama çok düşük bir ihtimal. Bizimkisi bir tür formalite, daha fazlası değil. Cazibene kapılan erkeklerin arasına katılmaya hiç niyetim yok.”

“Seni temin ederim ki seninle aynı fikirdeyim,” dedi Raven keskin bir şekilde.

“Bu ne şimdi? Gururun mu incindi?”

Lasseter’in alaycı ses tonu üzerine Raven omuzlarını dikleştirdi. “Varlığımı tamamen

unutsan bile biraz olsun incinmezdim.”

“Ben de tam olarak öyle yapmaya çalışacağım zaten... Birlikteliğimizi tamamlamamızın hemen akabinde.”

Raven birdenbire sessizliğe gömüldü. Çok geçmeden yeni kocasının gömleğini çıkarmaya başladığını gördü. Lasseter’ın gösterişli bir şekilde kaslarını gözler önüne sermesini izledi, adamın göğsü hafif kıvrık siyah tüylerle kaplıydı.

Onu çıplak görme ihtimalinin an meselesi olduğunu düşünerek sinirli ve endişeli bir şekilde alt dudağını büzdü. “Tamamen soyunman gerekmiyor, değil mi?”

“Hayır. Ama ihtiras için daha elverişli olacaktır. Hatırlamayabilirsin ama geçen gece uyumak için pek fırsat bulamadım. Yorgunluğumu ve yarımın acısını da göz önünde bulundurursak, sanırım beni uyarmak için formalite icabı bir birliktelikten daha fazlası gerekecek.”

Hevessiz olması gurur okşayıcı bir iltifat değilse bile Lasseter yatak takımını gözden geçirmeye kararlı görünüyordu. Çizmelerini ve pantolonunu çıkarmak üzere oturdu, ara sıra yüzünü buruşturarak tamamen soyundu.

Raven uyluğunun aşağı kısmının sargılı olduğunu gördü, fakat istemsizce dikkatini çeken onun geri kalan kısmıydı. Vücudu kaslıydı ve şöminedeki ateşin ışığı teninde oynayıyordu. Gerçekten güzeldi, Tanrı Raven’in yardımcısı olsun.

Her zerresi hayal ettiği kadar erkeksi idi - ve karşı konulmazdı. Bir fanteziyle sevişmek bedenini bu adama vermekle aynı şey değildi... O çok... Çok gerçek, çok somuttu.

Adamın kendisini izlediğini fark edince gözlerini onun delici bakışlarından kaçırdı. Fakat sadece bir an için.

Kell ayağa kalkıp ona doğru yürüdüğünde, Raven bir kez daha onun kara gözlerine çekildiğini hissetti. Titrek gölgeler yüzünü daha haşin, daha tehlikeli kılsa da o kesinlikle korsan âşığına benziyordu. Tıpkı kısa bir süre önce rüyasında gördüğü gibiydi.

Sadece birkaç santim yakınında durduğu zaman genç kızın yapabileceği tek şey hareketsiz kalmak oldu. Sonra farkında olmadan onun yanağına uzandı ve pütürlü yara izine hafifçe dokundu.

“Biçimsizleşmiş yüzüm sana itici geliyor mu?” diye sordu Lasseter yavaşça.

Bu soru Raven’ı şaşırttı. O şeytani güzelliği olan cezbedici bir erkekti ve hiçbir yara izi tensel çekiciliğini azaltamazdı. Aksine bu iz onun çekiciliğini daha da belirginleştiriyor, tehlikeli havasını arttırıyor ve Raven’in içten içe yasak bir heyecan duymasına neden oluyordu.

“Hayır, itici gelmiyor,” diyerek yumuşak bir şekilde yanıt verdi. “Yine de nasıl olduğunu merak ediyorum.”

Kell kaşlarını çatı. “Pek hoş bir hikâye değil.”

Genç kızın elini kavrayıp hızla kendinden uzaklaştırdı. “Bu işin sana düşeceğini söylerken ciddiydim.”

“Ben... Ben ne demek istediğini anladığımdan emin değilim.”

“Altında olmam gerekecek demek istiyorum. Üstte olmak yaralı bacağımı ciddi bir şekilde zorlayacak. Bu nedenle kontrolü senin üstlenmen gerekecek.”

“Ah.” Raven bu sözler üzerine kızardı. “Nereden başlayacağımı bildiğimi sanmıyorum.”

“Kitabının sana yeterli cinsel eğitimi verdiğini henüz söyledin.”

“Evet ama okumakla uygulamak birbirinden...”

“O zaman belki de fantezinden faydalanmalısın.” Raven şaşkınlıkla kaşlarını çatınca sözlerini düzeltti. “Mesela beni öperek başlayabilirsin.”

Raven gözlerini kapatarak uzandı ve itaatkâr bir şekilde dudaklarını adamın dudaklarına

bastırdı, fakat hiçbir tepki alamadı. Onun rüyalarında olduğu gibi dudaklarını yağmalayacağını umuyordu ama Lasseter bir heykel kadar soğuk ve tepkisizdi.

Bir kez daha denedi ve bu kez Lasseter'in dudaklarında hafif bir kımlıltı hissetti. Genç adam bir an sonra kollarını ona doladı, fakat öpüşü hâlâ belirsiz ve isteksizdi, ona dokunmak için kendisini zorluyor gibiydi.

Raven daha da kararlı bir şekilde parmaklarını adamın sık, siyah saçları arasına kaydırdı ve bunun sonucunda alevlenen kıvılcım oldukça belirgindi.

Ve onu uyarmaya başladığını algıladı. Lasseter onu kendine doğru çektiğinde, karnının yumuşaklığına değen erkekliğinin baskısı nefesini kesti.

Kell ona bakmak için başını kaldırdı, gülümsemiyordu. Raven bakışlarına yansıyan arzu ve panikle karışık ifadeyi adamın fark ettiğinden emindi. Lasseter ona neler olup bittiğini, kalbinin nasıl da düzensiz attığını, teninin nasıl da hararetlendiğini biliyordu.

Sonra onu gerçekten öptü. Başını eğip dudaklarını dudaklarına bastırdığında, kendisine ait olan bir şeyi almaya kararlı bir erkek gibiydi. Raven'ın hayal ettiğinden bile daha yoğun bir şekilde dilini ağzının derinliklerine doğru kaydırıyordu.

Raven inlediğini duydu. Onun cazibesine direnmek zorunda olduğunu biliyordu ama nedense kendini çok ama çok farklı hissediyordu. Sıcak bir sızı bedeninde toplanıyor ve aşağılara süzülerek kasıklarında yoğunlaşıyordu.

Lasseter usulca geri çekildi, ona bakıyordu. Kirpikleri bir erkek için anlamsız şekilde uzun, diye düşündü Raven. Yakıcı gözlerini mürekkep gibi çevreliyordu.

Kell sonra onu yavaş yavaş soydu; elbisesinin düğmelerini çözüp içinden çıkması için omuzlarından sıyırdı. Gözü bileklerindeki çürüklere ilişkin gerildi ama tek kelime etmeden uğraşına devam etti. Ve genç kız çıplak ve savunmasız kalıncaya dek ayakkabılarını, çoraplarını ve iç gömleğini çıkardı.

Lasseter'in kadifemsi gözleri üzerinde gezinirken Raven titriyordu. Bakışlarının değdiği her noktada kızgın bir sıcaklık hissediyordu. Uyluklarının arasındaki sızı ise giderek daha yakıcı bir hale geliyordu.

Genç kız derin bir nefes alarak içinde oluşan heyecanı bastırmaya çalıştı. Ahlaksız arzularına teslim olamazdı. Sadece bu geceyi atlatması gerekiyordu, sonrasında ondan kurtulacaktı.

Ama onun yakınında dururken etkilenmemesi çok zordu. Lasseter uzanıp saçlarındaki tokaları çıkarmaya başlayınca Raven onun bedeninden yükselen harareti hissetti. Topuzu çözülüp kuzguni örgüleri açılırken, genç kız o gözlerin ne kadar kara ve dipsiz olduğunu düşündü.

Lasseter sonra tek kelime etmeden dönüp uzaklaştı. Genç kız isteksiz bir büyülenmeyle onun bedeninin zarif hareketini izledi - dar baseni, gergin kalçaları, geniş omuzları, kaslı uylukları ve baldırları sporcu olduğunu kanıtlıyordu. Yatağa yerleşip yastıklara dayandığı zaman ise heybetli erkekliğinin farkına vardı.

"Buraya gel, Raven." Yanını işaret etti.

Genç kız neredeyse çaresiz bir halde ona katılmak üzere ilerledi ve yatağa, onun hemen yanına oturdu. Ona sorgulayıcı bir şekilde baktığında, Lasseter buna kayıtsız kaldı.

Raven ona yardımcı olması gerektiğini anımsadı; onu uyarmaktan kendisi sorumluydu. Aslında kontrolün kendisinde olmasından memnundu, çünkü bu adamın güç göstermesini pek de mümkün kılmayacaktı.

"Ne yapmalıyım?" diye mırıldandı.

"Ne istiyorsan. Bu konu hakkında ne düşündüğümü yakında öğreneceksin."

Genç kızın bakışları aşağılara kaydı, erkekliği nabız gibi atıyordu. Çekinerek öne doğru

eğildi ve ellerini ipeksi tüylerin altındaki pürüzsüz, sıcak tene bastırdı. Lasseter'in ifadesi hiç değişmedi, ancak kızın elleri karnına indiği zaman hafifçe titredi.

Bunun üzerine Raven daha da cesur bir şekilde elini aşağılara kaydırды. Fantezilerindeki gibi erkekliğinin içini nasıl dolduracağını hayal ettiğinde ise alt dudaklarını ısırdı.

Bu düşünce bedeninin ani bir heyecan dalgasıyla ürpermesine ve göğüslerinin sızlamasına neden oldu.

Kontrolünü toparlayınca erkekliğini kavradı ve adamın keskin nefes alışını duyup yukarı baktığında gözlerinin hipnotize edici sıcaklığına yakalandı.

Lasseter'in erkeksi sıcaklığı ona geçmiş gibiydi. Şöminenin aydınlığı da erkeksi yüz hatlarını... Gergin cildini, yarasının keskin çizgisini yumuşatıyordu sanki.

Raven kararlı bir şekilde ona sempati duymamaya çalışarak bir erkeği uyarmaya dair günlükte okuduklarını anımsamaya çalıştı. Derin bir nefes alıp onu tatmak için eğildi. Ve Lasseter'in bedeninden geçen ürperti daha da cesaretlenmesini sağladı. Onun böylesine bir tepki verebileceğini bilmek çarpıcı bir his uyandırıyordu.

Ancak çok geçmeden Kell kasıtlı olarak kontrolü eline aldı. Genç kızın göğüslerini kavradığı anda avuçlarını dolduran sıcaklık tenini yaktı. Göğüs uçları dokunuşuyla hızla gerildi.

Genç kız geri çekilmeye çalışınca, bedenini uyaran bir hisle göğüs uçlarını sıktı. Ve bu Raven'in kararlılığını kırıp gözlerini kapatmasını, kendini ona sunmasını sağladı.

Dokunuşu büyüleyiciydi, sızlayan göğüslerini okşayıp sıkıyor, kontrollü bir ustalıkla onu uyarıyordu. Zevk almada usta olduğu belliydi. Sonra onu kendine doğru çekip göğüs ucuna dudaklarını bastırdı. Bu can acıtıcıydı ama yine de Raven'in canı yanmıyordu.

Raven inleyerek kendini ona doğru bastırdı. Lasseter, ne istediğini biliyormuşçasına onunla ilgileniyordu. Çok geçmeden geri çekilmeksizin elini kızın uyluklarının arasına kaydırды. Arzuyla ıslanmış olan Raven bu dokunuşun etkisiyle yeniden inledi.

Kell hafif bir şekilde parmağını içeri doğru kaydırдыğında, Raven kendinden geçti ve geçen gece yaşananları anımsayarak huzursuzca kıpırdandı.

Lasseter kışkırtıcı bir ritimle ona dokunmaya başladığı zaman genç kız nefesi kesilmiş bir halde onu omuzlarından kavradı, içinde kaynamakta olan patlayıcı duyguya karşı tamamen savunmasızdı.

Bu tensel baskı Raven acıdan kıvranana dek devam etti.

Lasseter artık daha fazla dayanamayacağını düşünüyordu. "Şimdi," dedi kara gözleri parıldayarak.

Raven'in daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. İhtiyaçtan neredeyse körleşmiş bir halde bacaklarını iki yana açarak onun üzerine oturdu ve yarasına baskı yapmamaya çalıştı.

Kell kalçalarından kavrayarak onun duruşunu ayarladı. Ve onun rehberliğini izleyen Raven erkekliğini derinlerinde hissedince acı dolu bir çığlık attı.

Lasseter hareketsiz kaldı ve alışması için ona zaman tanıdı. "Sakin ol," diye mırıldandı. Bir eliyle belini okşarken, dudaklarıyla da yüzüne yatıştırıcı öpücükler konduruyordu. "Gevşemeye çalış."

Raven kesik kesik nefes alıyordu, ancak acı kısa sürede hafiflemeye başlamıştı bile.

"Daha iyi mi?" diye sordu Kell yumuşak bir ses tonuyla.

Genç kız onun kavurucu gözlerine bakarak başını salladı. Gözleri korsaninkilere o kadar çok benziyordu ki. Yine de hayali âşığı hiçbir zaman kendini böyle hissetmesine neden olmamıştı... Sersemlemiş, nefessiz, karmakarışık duygularla coşkun... Adeta her an tutuşacakmış gibi.

Lasseter bedenlerinin arasına elini uzatarak onun o hassas noktasını okşamaya başladı ve

işte o an Raven yeniden işkence dolu anlara gömüldü.

Nefes alış veriş düzenlenmeyen genç kızın tek yapabildiği ona sınıksız sarılmak oldu. Kell daha fazlası için kalçalarını kavrayıp onu kendine bastırdı. Ve sonra onu öptü, dili ağzının derinlerinde geziniyor, Raven'ı neredeyse patlamaya hazır hale getiriyordu.

Özlemimi çektiğim şey buydu, diye düşündü genç kız sersemlemiş bir şekilde. Bu inanılmaz yakınlık, gerçek bir erkekle tutku dolu bir birleşme. Hissedebileceği, tadabileceği ve koklayabileceği mükemmel bir âşık. Lasseter'in sıcaklığı kanının kaynamasına neden oluyordu...

Bu durumun ilkel yanı onu inanılmaz derecede heyecanlandırıyordu. İçinde yükselen ateş Lasseter'in bir parçası olabilirmiş gibi bedenini yay gibi gerip şekillendiriyordu.

Kell dişlerini sıkarak kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Ancak Raven içinde oluşan basınçla zevkten titreyip çığlık atarken, son anda onu yukarı kaldırıp kendi doyum anını yaşayabildi. O tohumlarını dışarı bırakırken, genç kızın vücudu hâlâ sarsılmaya devam ediyordu.

Raven gevşemiş bir halde sonunda onun üzerine yığıldı ve farkında olmadan yüzünü Lasseter'in omzuna gömdü. Ancak onun son anda neden öyle davrandığını anlamak epeyce bir zamanını aldı: Kell onu hamile bırakmak istememişti.

Kendine gelmeden önce tuhaf bir keder hissetti. Eğer umarsız bir babayla birlikte olacaksa, elbette dünyaya bir çocuk getirmek istemiyordu. Bu konuyu tartışacak fırsatımız olmadı, diye düşündü sonra. Aslında hayatındaki değişikliklerle öylesine şaşkıncı ki çocuk meselesi aklının ucundan bile geçmemişti. Gerçi yeni evli bir erkeğin hemen baba olmak isteyeceğinden de kuşkuluydu. Ki Lasseter koca olmak bile istememişti.

Ne de bu geceden sonra onun âşığı olmayı.

Lasseter kımıldasızdı, Raven onun ağır ve yavaş kalp atışlarını hissedebiliyordu. Sonunda hafifçe kıpırdadığını ve parmaklarıyla alnına düşen bir bukleyi geri çektiğini duyumsadı.

"Söylesene, fantezinle kıyaslanabilir mi?"

Genç kız bu boğuk sesli soruyla irkildi. Ve verdiği cevapla sinirleri daha da bozuldu. Birkaç dakika öncesinde hissetmiş olduğu tutku, hayali âşığıyla deneyimleyebileceği en erotik fanteziden bile daha yoğun, daha güçlüydü. Kell arzu ve ihtiyacın zirvesine çıkarıp onu vahşi coşkunluk anlarına sürüklemişti.

Hissettiklerinden hayıflanarak yerinden doğruldu ve uyluklarının arasındaki sızı üzerine yüzünü buruşturdu. "Sanırım fantezimi tercih ederim," diyerek kaçamak bir cevap verdi adamın içe işleyen bakışlarından sakınarak. "Hayal daha az acı verir."

"Seni incittim mi?"

"Hayır... Pek değil. En azından beklediğimden fazla değil."

"Bir dahaki sefere bu kadar acı duymazsın."

"Bir dahaki sefer olmayacak."

Örtülerden birini üzerine çekmek için uzandığında, Kell onu durdurdu. "Bir dakika bekle." Yataktan kalktı ve lavaboya gidip bir bez alarak geri geldi. Raven'in mahcubiyetine karşılık örtüyü çekti ve yakın zamanda yaşadıklarının kanıtını temizlemeye başladı.

Lasseter'in yumuşak dokunuşları karanlık ifadesine aykırı olsa da anılar Raven'in zihnine adeta hücum ediyordu - geçen gece ilacın etkisi sürerken yatıştırıcı yaklaşımı, umutsuz ihtiyacını tekrar tekrar gidermesi. Ve onun yakıcı duyarlılığının anısı genç kızın uyluklarının arasının sızlamasına neden oluyordu.

Kell işini bitirip genç kızın örtüyü üzerine çekmesine izin verdi ve lambayı söndürmeye gitti. Raven bundan memnun oldu. Artık odadaki tek ışık kaynağı şöminedeki ateşin kırmızılığıydı.

Raven istemsizce ona göz ucuyla baktı. Kara gözleri fantezilerini ne kadar anımsatırsa anımsatsın, dudakları ne kadar şehvetli olursa olsun o korsan âşığı değildi.

İçinde uyandırdığı özlem ise başına gelen skandaldan bile daha büyük bir tehditti. Onunla evlenerek itibarını az da olsa kurtarmayı ummuştı ama arzularının esiri olursa bu tamamen boş bir çaba olacaktı.

Kell yanına geldiğinde ona bakmadı. Bunun yerine sırtüstü uzanıp ellerini başının arkasında kenetledi ve gözlerini dalgın bir şekilde yukarıya, yatağın perdelerine dikti.

“Gerçekten istediğin bu mu?” diye sordu bir süre sonra.

Raven en son ne üzerinde konuştuklarını düşündü ve “Evet,” dedi. “Buna neden bu kadar şaşırdın?”

“Çünkü hayal gücün ne kadar canlı ya da okuduğun şeyler ne kadar erotik olursa olsun, gerçek bir tutkuyla kıyaslanamaz. Sonunda kaçırdığın şeyler için pişman olacağına bahse girerim.”

“Sanmıyorum. Fantezilerim yeterli olacaktır.”

Kell onu değerlendirmek istercesine kafasını çevirdi. “Sevgisiz tutku diye bir şey olduğunun farkındasındır elbette.”

“Belki, fakat risk almaya niyetim yok. Gerçek bir sevgilim olmayacak.”

Lasseter’ın dudakları kıvrıldı. “Sanırım kocan olarak bundan memnun olmalıyım. Boynuzlanmak hoşuma gitmezdi.”

“Bu konuda endişelenmene gerek yok.”

“Yine de benden sevgili edinme yasağına uymamı beklemiyorsun, öyle değil mi?”

“Hayır. Bunu birden fazla kez söyledim.”

Raven’in samimi ses tonunu fark eden Kell açıklamaz bir şekilde içerlediğini hissetti - özellikle de onun başka bir erkekle sevişmesi düşüncesine bile katlanamazken.

Kaşları çatıldı. Raven’a olan hislerinin mantıklı bir açıklaması vardı: Saf, ilkel bir içgüdü. Ona sahip olan ilk kişi olarak aralarında mahrem bir bağ yaratmıştı - sağlıklı bir erkeğin hazırda olan bir kadına ilkel açlığı, fethin sevinci. Güzel yeni karısına karşı belirgin bir sahiplenme hissi duyması bu yüzden çok doğaldı.

Alaycı bir şekilde aniden konuyu değiştirdi. “İlişkimiz için bazı yeni kurallar düzenlemeliyiz,” dedi. “Londra’da bir evim var. Orada kalmak senin için daha uygun olabilir, ancak sonunda kendine ait bir ev seçmek isteyeceksin.” Genç kız mavi gözlerini sorgulayıcı bir şekilde onunkilere dikti.

“Seninle kalmamı sakıncalı bulmuyor musun?”

“Sakıncası olsun ya da olmasın, aşk evliliği numarasını sürdürmek istiyorsak bir süre birlikte kalmamız gerekecek. Sonrasında yollarımızı ayırabiliriz. Yarın seni oraya götüreceğim.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Raven.

“Neden biraz uyumuyorsun?”

Genç kız ona sırtını döndü, karmakarışık olmuş saçları yastığın üzerine yayılmıştı.

Kell onun nefesinin düzene girdiğini duyana dek gevşeyemedi.

Uyumayı denedi ama bitkinliğine rağmen başarılı olamadı, çünkü düşünceleri amaçlarına geri dönmeye devam ediyordu. Gereklilikler yüzünden beraber olmaları beklenenden çok daha hararetili bir hal almıştı. Ve bu onu dehşete düşürüyordu. Raven öylesine nazik bir şekilde duyarlı, öylesine şaşırtıcı bir şekilde coşkuluymuş ki Kell durmaksızın onunla birlikte olmak istiyordu.

Arzusuyla savaşmıştı. Kızın vahşi cazibesine direnmek ve geri çekilmek için kontrolünün tümünü kullanması gerekmişti. Ve bu kısa süreli yoğun birleşme onu doyurmaya yetmemişti.

Raven'in hareket eden vücudunun lezzeti, derinliklerine kayarken hissettiği o sıcak gerginlik, kollarının arasına yığılması hâlâ aklındaydı.

Bir anda o anların açlığını çekmesi Kell'in sövmesine neden oldu.

Kendini tutamayarak uzandı ve kızın ipeksi saçlarına dokunup aradan bir bukleyi parmaklarının arasına aldı.

Raven Kendrick... Hayır, o artık onun karısıydı, Bayan Lasseter'dı. Ve anlaşılmazdı. Ruhu da, duyarlılığı da derin bir farkındalığı gizliyordu. Tutkusunu uyandırabilecek bir erkeğin temasından korktuğuna inanmak zordu.

Kell de ondan korkuyordu. Onunla sevişme deneyimi sarsıcıydı. Raven'in dudaklarıyla, dokunuşlarıyla, kokusuyla sarsılmıştı. Ve içten içe duyduğu ihtiyaçla.

O son derecede tehlikeli bir güzeldi.

Raven'in bir sürü coşkulu talibi nasıl büyülemiş olduğunu anlamakta güçlük çekmiyordu. Gönlünü çok fazla çaba sarf etmeden ona kaptırabilirdi...

Tanrım! Bu bir felaket olurdu!

Ani evliliklerinin ardından uğraşması gereken yeterince sorun vardı. Kardeşine bir zamanlar âşık olduğu kadınla evlenmiş olduğunu söylemekten endişe duyuyordu. Ve Sean da dahil olmak üzere nasıl da kalp kırdığı düşünülürse Raven'in daha fazla rahatsızlık vermesine fırsat tanımak tam bir çılgınlık olurdu.

Bu bakımdan ona Londra'daki evinde kalmasını teklif ettiği için pişmandı. İsteddiği en son şey evini onunla paylaşmaktı. Raven'in yakınlığıyla aklı karışacak ve içten içe işkence çekecekti.

Neyse ki çok sık birlikte olmaları gerekmiyordu. Çoğu zaman birbirlerini görmezden gelebilirlerdi. Ve Kell zamanının büyük bir kısmını kumarhanesinde geçirebilirdi.

Lasseter döndü ve kendini gözlerini kapamaya zorladı. Yarın Raven'ı şehirdeki evine götürecekti, ardından işlerini halledecekti. Sonrasında onu düşüncelerinden çıkarabilir ve kardeşine odaklanabilirdi. Sıkıntılı bir şekilde önceliğinin Sean'la ne yapacağına karar vermek olduğunu düşündü.

Geriye sadece tüm bunlar kontrol edilemez noktaya gelmeden önce Raven'a duyduğu hisleri bastırmak kalıyordu.

Sekizinci Bölüm

Raven ertesi sabah uyandığında yalnız olduğunu fark etti ve bu durum onu fazlasıyla rahatlattı. Yeni kocasıyla karşılaşmak zorunda kalmadığı için memnundu. Mükemmel sevişmelerinin anılarını göz ardı etmek zaten yeterince zordu.

Uyluklarının arasındaki sızı ve göğüs uçlarındaki hassasiyet unutmayı arzu ettiği son derece canlı görüntüleri aklına getirdi - Kell'in şehvetli dudaklarını, sihirli dokunuşlarını ve sert, kaslı bedenini. Onun tutkusunu deneyimlemek beklentilerinin çok ama çok ötesindeydi, bu yüzden korsan sevgilisinin tanıdık emniyetinin özlemini çeker hale gelmişti.

Aşağıya indiği zaman Kell'in kahvaltısını etmiş ve atların hazırlanmasını emretmiş olduğunu öğrendi, bu nedenle hızla bir şeyler atıştırdı ve arabada ona katıldı.

Onun ilgisiz bakışları ilişkilerinin niteliğini ve Raven'in ruh halini belirledi. Evlilikleri sadece formalite icabıydı. Karı koca olabilirlerdi ama mahremiyeti, arkadaşlığı ya da tutkuyu paylaşmayacaklardı. Lasseter mesafeli ve medeni olma konusunda kararlı görünüyordu - bu kelimden dökülemeyecek kadar sıkıntı verici olsa da Raven için en uygun şeydi.

Londra yolunda neredeyse tek kelime etmemişlerdi. Yine de Raven yeni evi olacak yere vardığında heyecanlandığını hissetti.

Şehir evi sessiz, zarif bir meydanda bulunuyordu - büyük halasınınki kadar görkemli değildi ama muhtemelen o kadar lüks ve zevkliydi. Giriş salonu genişti ve çeşitli sanat eserleriyle bezenmişti: Heykeller, goblenler ve yağlıboya tablolar vardı.

Ancak Lasseter'in personeliyle tanışmak sıkıntılı bir deneyim oldu. Yüzlerinde belirmiş olan şok ve şaşkınlık dolu ifadeler, efendilerinin evliliğinin onlar için ne kadar beklenmedik olduğunu Raven'a açıkça gösteriyordu.

Onların tepkilerini göz ardı eden Kell, Bayan Lasseter'a kendisininin hemen yanındaki odanın verilmesini ve eşyalarını yerleştirmesinde yardımcı olmak adına ona bir hizmetçi yollanmasını emretti.

Hizmetkârlar gittikten sonra direkt olarak Raven'a hitap etti. "Kuşkusuz kendi oda hizmetçini tutmak istiyorsundur. Burası bir bekâr evi olduğundan bir leydi için yeterli donanımda değil."

"Sanırım halam kendi hizmetçilerinden birini yollayabilir," diyerek düz bir şekilde yanıt verdi Raven.

"Güzel. Bavullarını da O'Malley'e getirebilirsin."

Genç kız bunu hatırladığı için ona minnettardı. Ama etrafına bakacak zamanı bile olmadan Kell'in gitmek üzere harekete geçtiğini fark etti.

"Gidiyor musun?" diye sordu. Hazırlıksız yakalanmış ve ona karşı bu kadar sahiplenici bir tavır sergilediği için hemen pişman olmuştu.

"Hizmetlilerim sana evi gösterebilirler ve yerleşmene yardım edebilirler."

"Elbette," diye mırıldandı genç kız, yeni evli bir kocanın gelinini kapı eşiğinde bırakması hakkında personelin ne düşüneceğini merak ediyordu.

"İlgilenmem gereken bir işim var," diye hatırlattı ona Kell. "Tabii bir de başka kaynaklardan duymadan önce kardeşimle konuşmam gerekiyor."

Karanlık ses tonu bu görev için sabırsızlanmadığını ortaya koyuyordu. Ve Raven Sean'in vereceği tepkiyi düşününce kalbinin sıkıştığını hissetti. "Evlendiğimizi öğrendiğinde mutlu olmayacak."

Lasseter'in çenesi gerildi. "Hayır, fakat buna saygı duyacaktır. Sean için endişelenmene gerek yok."

Raven daha fazla yorum yapmadan başını salladı ve Kell hafif bir baş selamıyla kapıya yöneldi.

Lasseter evden çıkarken genç kız onun uzun, kıvrak bedenini izledi. Bu belki çılgınlıktı ama Kell ona mantıksız bir emniyet duygusu telkin ediyordu, en azından kardeşi konusunda. Raven onun verdiği sözü tutacağından emindi. O mükemmel bir koruyucu olacaktı, bundan hiç kuşku yoktu.

Tıpkı dün gece mükemmel bir âşık olması gibi - hem de yok denecek kadar az çaba göstererek. Anılar genç kızın zihninde canlı izler bırakmış ve uyluklarının arasını kalıcı bir şekilde damgalamıştı.

Raven kızardığını hissetti. Kitaptaki cinselliğe dair kayda değer ifşalara rağmen böyle bir tutku patlaması yaşayabileceğini hiç ummamıştı. Ya da fantezisinde bulamadığı o sancılı doyum anını. Lasseter'in temasının yakıcılığını bir daha asla tadamayacağını düşünmesi ise onu garip bir melankoliye sürükledi.

Yine de itiraz etmeye hakkı yoktu. Kell zaten ona bir kereden fazla yardım etmişti. Onu önce Sean'ın elinden kurtarmış, sonra da ona ismini vererek koruması altına almıştı. Raven ondan daha fazlasını isteyemezdi.

Omuzlarını dikleştirerek geniş merdivenlere yöneldi. Yüzleşmesi gereken sorunlar vardı. Ve bu sorunlar tek başına yüzleşemeyeceği kadar çoktu.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” diye sordu Sean, ağabeyine dik dik bakıyordu.

Sean’ın şehirdeki görkemli evinin kütüphanesindeydiler - neredeyse bir asırdır Lasseter’ların olan Londra konağı.

Öğleden önce yataktan çıkmaya alışkın olmayan Sean uyku kıyafetinin üzerine robdöşambrını geçirmiş ve kütüphanede Kell’e katılmıştı. Darmadağınık, gözleri kızarık ve zorlu bir sefahat gecesinin ardından giyinemeyecek kadar berbat görünüyordu.

“Korkarım bu bir şaka değil. Özel bir izinle dün gece evlendik.”

Kell kardeşinin dudaklarının bembeyaz olduğunu gördü. Sean bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra sehpaye doğru yürüdü ve kendine bir kadeh dolusu viski doldurup içti. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu.

“Kardeşimin hayatımı mahveden sürtükle evlenerek bana ihanet ettiğine inanmadığım için beni affet.”

Kell parmaklarını kabaca saçlarının arasından geçirdi. Sean’ın bu habere kızacağını ve güceneceğini biliyordu, yine de kontrolüne hâkim olmalıydı.

“Sana ihanet etmedim, Sean. Aksine seni hapisten kurtardım. Duruma müdahale edebildiğim için kendini şanslı saymalısın. Dikkatinden kaçmış olabilir ancak Bayan Kendrick’i kaçırdığın için ailesinin seni cezalandırmak istemesi ciddi bir tehlike teşkil ediyor. Seni dava edebilirlerdi. Hapse atılmanı mı tercih etmemi isterdin?”

Sean ona acı dolu ve dokunaklı bir şekilde baktı. “Başka bir yol bulabilirdin. Senden daha iyisini beklerdim, Kell, lanet olsun! Beni arkamdan bıçaklamamalıydın!”

Elindeki kadehi şömineye fırlattığı an kristal parçaları her tarafa saçıldı. Sonra bir sandalyeye çöktü, ellerini gözlerine bastırdı, korkunç acılar içindeymiş gibi görünüyordu.

Kell çenesini sıktı. Kardeşi mutsuz olduğu için az da olsa suçluluk duyuyor ve kendine kızıyordu. “Bana pek fazla seçenek bırakmadın. İntikam almaya kalkışmasaydın, onunla evlenmek zorunda kalmazdım.”

“Olanları hak etmişti!”

“Bundan pek emin değilim. O senin askeri göreve zorlanmandan sorumlu değil... Seyisi sorumluydu. Hatta bu noktada o bile suçlanamaz, çünkü sadece onu korumaya çalışıyordu. Saldırdığında adamın başka ne yapmasını bekliyordun?”

“Seni kandırdı, öyle değil mi?”

“Sanmıyorum.”

“Sanmıyor musun? Ona benden daha çok inanıyorsun. Kendi kanından olan biri yerine onun tarafını tutuyorsun. Diğerleri gibi seni de mi aptal âşık yerine koydu! Onun yalanlarına kandın, tıpkı benim gibi!”

“Yanılıyorsun,” dedi Kell sertçe.

“Öyle mi? İhanetini başka nasıl açıklayabilirsin?” Gözleri yaşlarla doldu, kederi gerçekmiş gibi görünüyordu. “Sen onu benden çaldın, Kell. Onu seviyordum ve sen onu benden çaldın.”

Kell yavaşça başını salladı. “Onu gerçekten sevseydin, asla o şekilde davranmazdın. Onun mahvolduğunu, topluma karşı tek başına kaldığını, annen gibi zulme maruz kaldığını görmek istemezdin.” Ellerin yumruk olduğunu hissetti. “Annemiz gibi acı çekmesine izin veremezdim, Sean.”

Utanmış görünen Sean bakışlarını kaçırdı. “Bayan Kendrick’i sevdim. Seviyorum. Yemin ederim. Onunla evlenecektim.”

“Bu hiçbir zaman olmayacaktı,” dedi Kell. “Yaptıklarından sonra seni asla kocası olarak kabul etmeyecekti.”

Yüzü acıyla buruşan Sean suratını sıvazladı. Kell kardeşine acıdı ve ses tonunu yumuşattı. “Şimdiye kadar yaptıklarınla tatmin olmak zorundasın. Bunu bir düşün. İstedığın her şeyi

kesinlikle yaptın. Onun itibarını lekeledin. Düküyle hiçbir zaman evlenemeyecek, hiçbir zaman sosyete de kendini gösteremeyecek” Alaycı bir tavırla kahkaha attı. “Kuşkusuz benim yüzümden seçkin tabakadan uzak duracak. Ani yok oluşunu açıklamak için birbirimize çılgıncasına âşık olduğumuza, onsuz yaşamaya dayanamadığım için onu kaçırdığıma dair bir hikâye yaydık. Bir dükü terk etmek kadar büyük bir skandalı ancak benim gibi kötü şöhretli, yarı İrlandalı bir kumarbazla aşk evliliği yatıştırabilirdi. Yüksek sosyete onu kendi mevkiine bu kadar uzak birini sevdiği için hiçbir zaman affetmeyecek.”

Sean’ın dudakları küçümseyici bir ifadeyle kıvrıldı. Kell gibi o da toplumun sınıf farklılığı görüşünden ötürü yakıcı bir içerleme hissediyordu. Ve bu durum onu daha da çok kızdırıyordu.

Görünüşe bakılırsa Sean onu bağışlamak istemiyordu, en azından şimdilik. Kafasını salladı ve vahşi bir öfkeyle, “İkiniz de cehennemde çürüyün,” dedi.

“Sean...”

“Çık dışarı. Beni yalnız bırak.”

“Birazdan. Söyleyeceklerimi henüz bitirmedim.”

“Dahası da mı var?”

“Bir süreliğine Londra’dan ayrılmanı istiyorum.”

Sean ona dik dik baktı. “Lanet olsun, neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Çünkü bu skandalın yatışmasını sağladığı gibi kızın ailesini de sakinleştirecek. Burada kalırsan, taze bir yarayı açma riskin var.”

“Peki nereye gitmemi istiyorsun?”

“İrlanda’ya. Çiftliğe. Geçen kıştan beri orayı ziyaret etmedin.”

Kell, aşırılıkları dayanılmayacak kadar sıklaştığı zaman Sean’a sığınacak bir yer sağlamak adına üç yıl önce Dublin’in dışında bir at çiftliği satın almıştı. Ve kardeşinin oraya gitmesi için şu an en uygun zamandı.

“Ben bütün düzenlemeleri halledeceğim,” diye ekledi Kell. “Orada kontrolünü kazanabilme ve neler yaptığını düşünme fırsatı yakalayabilirsin.”

“Bu kadar korkunç olan ne yaptım ki?” Kell derin bir nefes aldı.

“Onurlu bir erkek bir kadına asla el kaldırmaz, Sean. Sınırı aştın. Dahası onunla aranda geçenler hakkında bana yalan söyledin. Raven Kendrick hiçbir zaman ileri sürdüğün gibi sana bedenini vermedi.” Yeşil gözleri acıyla dolan Sean sessiz kaldı.

“Geçmişte sana dair pek çok mazeret ürettim, çünkü ne kadar acı çektiğini biliyordum. Askeri göreve zorlandığında yaşadığın şeylerin seni intikama sevk ettiğinin de farkındaydım. Fakat Raven Kendrick’e yaptıkların bağışlanamaz.”

“Cehenneme git”

“Sen İrlanda’ya gidince.”

Sean omuzlarını dikleştirdi. “Söylediklerini yapmak zorunda değilim. Sen artık benim kardeşim değilsin. Git entrikacı gelininle ne yaparsan yap. Ve onun hileleriyle kıvrandığın zaman bana gelip sakın dert yanma.”

“Londra’dan gideceksin, Sean, sana eşlik etmem gerekse bile.”

“O zaman beni taşıman gerekecek.”

“Eğer gerekirse.”

Kell çenesini sıkarak döndü ve yıllardır nefret ettiği evden çıktı. Şoke edici haberlere alışması için kardeşinin zamana ihtiyacı vardı, fakat Sean’ın suçlamaları onu düşündüğünden çok daha fazla incitmişti.

Olaylar bu noktaya nasıl gelmişti? Kell en karanlık rüyalarında bile kardeşiyle arasına bir kadının girebileceğini asla düşünmezdi. İsteddiği en son şey kardeşinin sevdiğini iddia ettiği

kadınla evlenip onu incitmekti. Ama Sean'ı korumak adına bunu ne olursa olsun yine yapardı.

Yıllardır ona anlayış göstermek zorunda olmasına rağmen Sean'ın kendine zarar verme eğilimi Kell'i telaşlandırmıştı. Kardeşinin masum çocukluğunun ahlaksızca paramparça olması ıstırap verici bir durumdu. Ve Sean hiçbir zaman çok kuvvetli olmamıştı.

Talihsizlikler Kell on dört, Sean dokuz yaşındayken, ani bir hastalık sonucu babalarını kaybettikleri gün başlamıştı. Babalarının beklenmedik ölümü yıkıcı bir darbeydi; Adam Lasseter toprağa verilir verilmez nefret ettikleri amcaları yasayı uygulamış ve annelerini onlardan uzaklaştırmıştı. Fiona'nın kibirli Lasseter'larla savaştıracak gücü ya da kaynağı yoktu, o sıralar Kell'in de yoktu. Annesiyle gözyaşları içinde vedalaşırken, küçük kardeşine bakacağına dair sadakatle yemin etmişti.

Korkunç bir şekilde başarısız olduğu ciddi bir sorumluluk.

Kell bekleyen arabasına gergin bir şekilde bindi ve koltuğa yerleşti. Vicdanı sızlıyor, kardeşiyle birlikte amcasının çatısı altında yaşamaya zorlandıkları o kötü yılları anımsayınca geriliyordu. Annelerini bir daha hiç görmemişlerdi, çünkü Fiona bir yıl sonra kendini ölümün pençesinden kurtarabilecek tedavi masrafını karşılayamamış ve Dublin'in fakir mahallelerine yayılmış olan grip salgınında sefalet içinde hayatını kaybetmişti.

Kell'in amcasına olan nefreti hiç yatışmamıştı. William Lasseter her fırsatta isyan ediyor, onu sürekli dövüyordu ve ona şeytanın dölü diyordu. Şiddetle ve sık sık tartışıyorlardı. Hatta bir kez Kell kardeşini de yanına alıp kaçmıştı. Fakat amcaları onları eve geri sürüklemiş, ikisini de ciddi bir şekilde cezalandırmış ve Kell'i asiliği devam ederse kardeşine daha fazla acı çektirmekle tehdit etmişti.

Sonrasında Keli içinde yapılan nefreti kardeşinin hatırı için bastırmaya çalışmış ve rüştüne ulaşip amcasıyla savaştıracak gücü kendinde bulana dek beklemeye karar vermişti.

On yedi yaşındayken üniversiteye gitmek üzere evden uzaklaşmıştı, Sean ise William'in kontrolü altında kalmıştı ve onun tuttuğu öğretmenler tarafından eğitiliyordu. Kell tatillerde ve dönem aralarında eve geliyor ve Sean'ın her seferinde umutsuz, içine kapanık görüldüğünü fark ediyordu. Ters giden bir şeyler olmalıydı ancak kardeşi hep aksini iddia ediyordu.

Üniversitede ikinci yılındayken Noel için eve gelmiş ve sonunda iğrenç hakikati keşfetmişti: William Lasseter'in on üç yaşındaki yeğenine doğal olmayan bir arzu beslediğini.

Kell kardeşini şöminenin karşısında bir düzine battaniyeye sarınmış halde tir tir titrerken bulunduğu bir ayın düzenlemeyi planlamıştı.

"B-ben kiliseye gidemem..." demişti Sean dişleri takırdayarak. "Te-temiz değilken olmaz."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sormuştu Kell alaycı bir şekilde.

Sean'ın ıstırap yüzünden anlaşıyordu. "Hayır, yıkandım. Ama temizlenemem. Tanrım, bana yardım et. Bana bunu o yaptırdı, Kell. Onu durduramadım."

Sonrasında hıçkırıklara boğulmuş ve hikâye yavaş yavaş ortaya çıkmıştı. Aylar boyunca amcasından sapıkça muamele görmüştü.

Kardeşinin korkusunu anımsayan Kell yaralı yanağına dokundu. Öfkeden çılgına dönmüş ve bir daha Sean'a dokunmaya cüret ederse onu öldürmekle tehdit etmişti...

"Bay Lasseter?" diye seslendi sürücü Kell'in düşüncelerini bölerek.

Lasseter arabanın kumarhanenin önüne vardığını fark etti.

Kendini eskiden kalma bir antika gibi hissediyordu, yaralı bacağı ağrıyarak yavaşça arabadan indi ve kendisini selamlayan vekilharcın bulunduğu merdivenlere yöneldi.

Timmons efendisinin bir anda ortadan kaybolmasının nedenini sormayacak kadar iyi eğitilmişti, yine de Kell onun meraklı bakışlarına karşılık kısa bir açıklamada bulundu.

“Üzerinde çalışmam gereken işler vardı.”

“Çok iyi, efendim. Bayan Walsh yokluğunuzu doldurdu. Kendisi henüz kalkmadı, çünkü sabahın erken saatlerine dek ayaktaydı. Bir centilmen grubu inanılmaz büyük rakamlarla oynadı ve uzunca bir süre masadan çekilmedi.”

Kell bunun yüz binlerce poundun el değiştirmesi anlamına geldiğini biliyordu ve bu kumarhane için hatırı sayılır bir kârdı. En azından hayatında bir şeyler iyi gidiyordu.

Başını salladı ve Emma Walsh ile şu anda karşılaşmadığına memnun oldu. Ona ani evliliğini açıklayacak ruh halinde değildi.

Özel çalışma odasına uzanan merdivenlerden çıktı, Emma hesap defterlerini ve düzenlemiş olduğu makbuzlarla senetleri masanın üzerine bırakmıştı, fakat Kell onun muhasebesini ya da herhangi bir şeyi gözden geçirme ihtiyacı duymuyordu. Emma da kulübü onun kadar iyi idare edebiliyordu.

Bunun yerine bitişikteki yatak odasına girdi ve yatağına uzandı. İki gece önce ateşli hastasına yardım ederek tutku dolu saatler geçirdiği yatağına.

Tüm o yakıcı anıları engellemeye çalışarak kolunu gözlerinin üzerine yasladı ve düşüncelerinin amcasının sapkınlıklarını keşfettikten sonraki karanlık günlere dönmesine izin verdi.

William Lasseter’dan kaçmışlar ve İrlanda’ya gitmişlerdi. Kell orada kardeşine bakmak ve işkenceli geçmişinin üstesinden gelmesine yardım etmek için elinden geleni yapmıştı.

Kell kumar becerilerini kullanarak yoksulluktan kurtulmayı başarmış ve sonunda hatırı sayılır bir servet biriktirmişti, bu sayede rüştüne eriştiği zaman babasından kalan mirasa ihtiyacı kalmamıştı. Ancak kardeşiyle ilgili ciddi hatalar yapmıştı.

Olmasına izin verdiği şeyler için - Sean’ın aşırılıklarını mantıksızca hoş görmesi, ona paranın sunabileceği her şeyi sunup isteklerine yüz vermesi, içki, kumar ve fuhuş âlemlerine izin vermesi - pişmandı ve suçluluk duyuyordu. Karanlık ruh halini kontrol altına almak için Sean’ı Edinburgh’a en iyi doktorlara muayene ettirmiş, ancak onu tavsiye edildiği üzere sakin bir hayat yaşamaya zorlamamıştı.

Belki daha sert davranmış olsaydı...

Kell bu başarısızlığını birkaç yıl önce fark etmişti. Amcasının sapkınlıklarına terk edilmiş olan kardeşinin içten içe kırgın olduğunu ve bu kırgınlığın aralarında cerahatli bir yara olduğunu sonunda kabullenmişti.

Sonra geçen yaz kalpsiz bir güzele vurulup bir anda kendini İngiliz Kraliyet Donanması’nın acımasız kollarında bulunca Sean’ın işkencesi artmıştı.

Raven Kendrick bu trajediden direkt olarak sorumlu değildi, Kell artık bunu biliyordu, fakat kızın karşı konulmaz cazibesinin Sean’ın daha fazla acı çekmesine neden olduğuna hiç şüphe yoktu. Ve Sean o gaddar yaraları kanıt olarak daima sırtında taşıyacaktı...

Gaddarca yediği dayaklar Sean’ı çıldırtmıştı, Kell artık bunu görebiliyordu. Raven’i kaçırdığı zaman kardeşinin aklının başında olmadığı aşikârdı. Ve kötü davranışı nedeniyle cezalandırılmayı hak etmişti. Fakat Kell kardeşini korumaya hâlâ umutsuzca kararlıydı.

Sean’ın sevdiğini itiraf ettiği kadınla evlenmesinin ve kardeşinin nefretini göze almasının nedeni de buydu.

Kell kardeşinin acı ihanet suçlamalarını ve hünerli bir entrikacının hilelerine kandiğine dair yaptığı uyarıyı hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

Kell, Raven Kendrick’e aldanmamıştı, ancak erkekliği tarafından yönlendirilmek istemiyorsa çok dikkat etmesi gerekiyordu. Raven’in saçlarının ipeksi yumuşaklığını, teninin sıcaklığını, tutku ve masumiyetinin ayartıcı bileşimini hâlâ hissedebiliyordu. Coşmuş cinsel ihtiyaçlarını tamamen doyuramamanın aç gerilimiyle erkekliği hâlâ sızlıyordu...

Kell içinden sövdü. Kızın cazibesine karşı koymak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Kardeşine en azından bunu borçluydu. Sean'ın bu durumu başına kakmasına daha fazla dayanamazdı. Onun o ihanet suçlamalarının gerçekleşmesine asla izin vermeyecekti.

Ve bu da yeni gelininden uzak durmak adına elinden ne geliyorsa yapması anlamına geliyordu.

Raven'in sabahı da Kell'inki kadar sıkıcıydı, çünkü genç kız cesaretini toplamış ve terk ettiği nişanlısıyla yüzleşmek adına kendini zorlayarak ona şahsen özür dilemeye karar vermişti. Halford'a bu kadarını borçluydu.

Bir leydi bekâr bir beyefendinin evini ziyaret edemeyeceğinden ve umumi bir ters cevabı göze alamayacağından ötürü düke bir mektup yazdı ve kendisine uğramasını istedi. O kendini göstermeye tenezzül edene kadar da saatlerce bekledi.

Halford oturma odasında belirmediği zaman Raven'in kalbi hızla çarpmaya başladı; anlık bir görüntü genç kıza özrünün kabul edilmeyeceğini yeterince anlatmıştı.

Charles Shawcross, Halford Dükü tam bir soyluydu, aynı zamanda seçkin ve çekiciydi. Şakaklarında beliren kırılmış saçlarıyla müstakbel bir damattan ziyade babası gibi görünüyordu, yine de yaşına ve tavırlarına rağmen beklenmedik derecede uyumluydu. Raven onun zekâsına hayrandı, o ise onun canlılığına çekilmişti.

Halford genç kızın mırıldanarak dile getirdiği davet üzerine koltuğa oturdu, bacak bacak üstüne attı ve tek kelime etmeksizin ona bakmaya başladı. Aslında konuşkan biriydi ancak sakın sessizliği gerçeği ortaya koyuyordu. Raven onu bu zamana dek hiç bu kadar haşın görmemişti.

Mavi gözleri öfke ve karanlık bir duyguyla ışıldıyordu. O karanlık duygu keder olabilir miydi? Raven içten içe merak etti. Ona gerçekten acı çektirmek istemiyordu. Onun sadece gururunu incittiğini düşünmüştü.

"Eeee?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Mektubumu okudun mu?" diye sordu Raven hemen.

"Okudum, hanımefendi. Bu nedenle bu görüşme için hiçbir sebep göremiyorum. Hislerini net olarak ortaya koydun."

Raven ellerini ovuşturdu, sabırlı olmak için çabalıyordu. "Şahsen açıklamak, beni affetmen için sana yalvarmak istedim."

"Gerçekten mi? Kalleşçe davranman karşılığında benden af mı bekliyorsun?"

"Evet. Charles. Gerçekten özür dilerim. Böylesine berbat bir davranışı hak etmedin."

Halford şaşırılmışsa bile hiç belli etmedi. "Beni aptal yerine koyduğun için mi üzgünsün? Cinayet işlemiş bir alçakla evlenmek üzere beni terk ettiğin için mi? İrlandalı bir hiç yüzünden beni mihrapta bir başıma bıraktığın için mi?" Raven derin bir nefes aldı, hakkında çok az şey bilirken yeni kocasının kötü şöhretini savunmak ona zor geliyordu.

"O ne bir katil..." dedi yavaşça. "Ne de bir alçak."

"O tam düğün günümde gelinimi kaçırarak beni yüksek sosyeteye maskara eden adı çıkmış bir kumarbaz." Genç kız başını salladı, Halford'ın öfkesini Lasseter'a yönlendirmesinin haksızlık olduğunu biliyordu. "Suçlanması gereken kişi o değil. Bu tamamen benim hatam." Halford ona sorgulayıcı bir şekilde dik dik baktı, bakışları sert ve alaycıydı. "Kaçırılmanı bizzat düzenlediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır, kastettiğim bu değildi. Kaçırıldım ancak... Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Onu durdurmak istemedim."

Raven yalvarır gibi bir ifadeyle öne doğru eğildi. Dükün düşmanı olmasını - özellikle de Kell'in düşmanı olmasını - hiç istemiyordu. Fakat Halford'ın yumuşaması için onu kocasını gerçekten sevdiğine dair ikna etmesi gerekiyordu.

“Böyle olsun istemedim, Charles. Onu sevmek istemedim. Fakat bazen... Kalbimizin duyduğu özlemleri tahmin edemiyoruz.” Derin bir nefes daha aldı ve düpedüz yalan söyledi. “Kell’i hep tanıyormuşum gibi geliyor. Teklifini yıllar önce geri çevirmiştım, çünkü ailem onun çok uygunsuz olduğunu düşünüyordu.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Halford, ses tonu inanılmaz derecede küçümseyiciydi.

Raven sözlerine sabırla devam etti. “Ancak düğün günümüz yaklaştıkça giderek korkmaya başladım. Düğün nedeniyle sinirlerimin bozuk olduğunu düşünüyordum ama son anda... Seninle evlenemeyeceğimi fark ettim, Charles. Başka birini severken olmazdı. Bu sana haksızlık olacaktı.”

Halford küçümseyici bir tavırla dudaklarını büzdü. “Şimdi de adil davrandığımı mı iddia ediyorsun?”

“Evet. Bunu bir düşün. Senin kalbine dokunmuş olamam. Beni hiçbir zaman gerçekten sevmedin. Beni sadece kazanılacak bir ödül olarak gördün. Bütün diğer taliplerim karşısında zafer kazanmaktan zevk aldın. Ve ben de... Seninle sadece unvanın için evlenmek istemiştım.”

Dük görünmez bir darbe almış gibi irkildi ve Raven ona acıdığını fark etti.

“Charles, anlayabileceğinden eminim... Ailemin benim için planları bu yöndeydi. Büyükbabam toplumda iyi bir konumum olmasını istiyordu, ben de bu yüzden onu memnun etmek istedim. Fakat kalbimden geçenleri artık inkâr edemeyeceğimi fark ettim. Kell’i seviyorum, Charles. Uzun, çok uzun süredir seviyorum.”

“O şimdi nerede?” diye sordu Halford oturma odasında etrafına bakınarak.

Raven ihtiyatlı bir şekilde ona dikkatle baktı. “Neden bilmek istiyorsun?”

“Çünkü onu düelloya davet etmeye niyetliyim.”

Genç kız yüzündeki rengin çekildiğini hissetti. “Charles, bunu yapamazsın!”

“Yapamaz mıyım?” diyerek ipeksi bir sesle sordu. “Onu öldüreceğimden mi korkuyorsun?”

Kell’e dair etrafta dolanan söylentiler göz önünde bulundurulduğunda, genç kız Halford için daha fazla korkuyordu. Eğer dük meydan okumaya kalkarsa, bu onun hayatına mal olabilirdi. Fakat onun gibi saygın bir erkek cesaretinden veya becerilerinden kuşku duyulmasını hiç istemezdi.

“Charles, lütfen... Senin kavgan benimle, Kell’le değil. Öfkeni hak eden kişi benim.”

“Ve ben bu konuya hiçbir ölçüde ılımlı bakmayacağım.”

Raven dudağını ısırdı. “Beni hiç affetmeyecek misin?”

Halford kusursuz bir şekilde dikilmiş ceketinin üzerindeki hayali bir toz zerresini silkmeye çalışarak durdu. “Hayır, canım. Bu kadar cömert olduğumu sanmıyorum. Yine de senin hatırın için onu öldürmeye çalışmayacağım.” Mavi gözleri buz parçaları gibi parlıyordu. “Hovardan gelinimi benden çalacağını düşündüğü o güne pişman olacak.”

Raven en yakın arkadaşının geldiği haber verildiğinde dehşetten uyuşmuş bir halde hâlâ oturma odasında oturuyordu.

Brynn Tremayne, Wycliff Kontesi geçen yaz İngiltere’nin en seçkin lorduyla oldukça isteksiz bir şekilde evlenmiş olan alev saçlı bir güzeldi. Fakat kocasıyla arasında geçen zorluklara rağmen evliliklerinde derin ve kalıcı bir aşk filizlenmişti. Raven arkadaşı adına mutluluk duyuyordu elbette, fakat Brynn’in yaptığı gibi kalbini birine kaptırma riskini göze alamazdı.

Kontes modaya uygun giyinmişti. Yeşil renkli yürüyüş elbisesi ve krem renkli kısa mantosu şişmekte olan karnının hafif yuvarlaklığını saklıyordu, göz alıcı kırmızı bukleleri ise ağırbaşlı bir topuzla şekillendirilmişti. Tek kelime etmedi ama yeşil gözlerinde öylesine ilgili

ve sevgi dolu bir ifade belirmişti ki Raven boğazının düğümlendiğini hissetti.

İsteksizce ayağa kalktı. Üzüntüsünü belli etmeyip mutluymuş gibi davranmayı planlamıştı, fakat arkadaşı kollarını iki yana açtığı zaman kendini bir anda onunla sarmış dolaş buldu ve ona sımsıkı sarıldı. Geçen iki günün tüm stresi ve umutsuzluğundan sonra gözyaşlarını tutamamıştı.

Brynn onu öylece tutuyor, teselli edici sözler mırıldanarak arkadaşının saçlarını okşuyordu.

Hıçkırıklarını kontrol etmeyi sonunda başaran Raven burnunu çekerek geri çekildi. “Özür dilerim,” dedi gözlerini silerek. “Bu şekilde ağlamaktan nefret ediyorum.”

“İyice ağlayıp rahatlamaya hakkın olduğunu düşünüyorum.” Brynn çantasından mendil çıkarıp arkadaşının yüzünü sildi. “Gerçekten zarar görmedin, değil mi?”

“Evet, iyiyim.”

“Senin için endişeden çılgına döndük. Lucian dünkü mesajın gelmeden önce seni bulmak için Londra’nın altını üstüne getirdi.”

Raven’ın arkadaşının iddiasından hiç kuşkusu yoktu. Wycliff Kontu Dışişleri Bakanlığı’nda casus grubunun başındaydı ve emrinde sayısız ajan vardı. “Onu böyle bir sıkıntıya soktuğum için üzgünüm.”

Brynn’in ses tonu halinden hoşnut çıkıyordu. “Doğrusunu söylemek gerekirse meydan okumanın onun hoşuna gittiğine inanıyorum. Şehrin son zamanlarda biraz durgun olduğunu düşünüyor. Fakat senin emniyette olduğunu öğrenince çok rahatladık. Ve şimdi evlisin... Bana bununla ilgili her şeyi anlatmalısın.”

Raven’ı kanepeye çekti, hikâyenin tamamını duyuncaya kadar rahat etmeyecekti.

Raven ona hemen hemen hakikatin tamamını anlattı. Sean Lasseter tarafından kaçırılmasını, kendisini onun kardeşinin yatağında bulmasını, ailesinin hiddetini. Kurtarıcısıyla evlenmek zorunda kaldığı için kendisini nasıl hissettiğini. Ve sonunda Kell Lasseter’in gönülsüz fedakârlığı için duyduğu minnettarlığı.

İçten içe hissettiği arzuyu dile getirmekten kaçındı. Brynn’dan pek bir şey saklamazdı ancak paylaşamayacak kadar mahrem olan bazı duygular vardı.

Açıklamalarını bitirdiği zaman, Brynn kaşlarını çatı. “Bay Lasseter hakkında kötü şöhretli olmasının dışında pek bir şey bilmiyorum. Ve Lucian onunla sadece biraz tanıyor. Fakat Dare onu tanıyor ve kumarhanesine de sık sık gidiyor. Belki de Dare’le konuşmalısın.”

Dare, Jeremy Adair North, Wolverton Markisi ve eski Clune Kontuydu. Ve şu sıralar Hellfire Cemiyeti’nin lideriydi. Çok sayıdaki arkadaşı ona Dare derdi, hayranları ve benzeri rakipleri tarafından ise hasetle Zevklerin Prensi olarak tanınırdı zira Londra’nın daha önce şahit olmadığı ölçüde ahlaksız ve büyüleyici bir hovardaydı. Ve çok geniş sosyal bağlantıları vardı.

Raven düşünceli bir şekilde başını salladı. Yeni kocasının karanlık geçmişini bilecek biri varsa, bu kişi kesinlikle Dare’di.

“Bay Lasseter nasıl bir adam?” diye sordu Brynn. “Kardeşi gibi biri mi?”

“Hayır!” diyerek kesin bir şekilde cevap verdi Raven. “Tanrı’ya şükür Sean gibi değil. Kell...” Duraksadı, evlenmiş olduğu adamı nasıl tarif edeceğini düşünüyordu.

Müthiş, ikna edici, etkileyiciydi - yaralı yanağına ve sıkı sıkıya bağlı olduğu için için yanan şiddetine rağmen son derece çekiciydi. Raven onun keskin, alaycı nüktedanlığına gücenmek yerine kanının kaynadığını hissediyordu. Hatta kardeşini korumaya çalıştığı zaman açıkça Kell’dan hoşlanmıştı. Aslında ona çoktan kapılmıştı.

Sonunda, “Belki de kendin değerlendirmelisin,” dedi.

“Peki o nerede? Kesinlikle onunla tanışmak istiyorum.”

“Sanırım kulübüne gitti.” Gözleri Brynn’inkilerle buluştu. “Birbirimizle içli dışlı olmamaya karar verdik. Bizimkisi sadece bir formalite evliliği.”

“Fakat burada onunla birlikte yaşamaya niyetlisin?”

“Bir süreliğine, evet, fakat sadece yeni evli görüntüsünü korumak için. Sonunda kendi evimin olması gerekecek. Nereye yerleşeceğimi ise... Bunu şimdiye kadar hiç düşünmedim.”

Brynn etrafına beğeniyle göz gezdirdi, bordo ve altın renkli zarif eşyalara bakıyordu. “Burası oturmak için oldukça çekici bir yer. Kötü şöhretli bir kumarbaza göre Bay Lasseter olağanüstü bir zevke sahip gibi görünüyor. Tanıdığım çoğu centilmenden daha iyi.”

Bu yorum Raven’in beklenmedik bir şekilde istemsizce tebessüm etmesine neden oldu.

“Hmmm...” diyerek belirsiz bir şekilde mırıldandı Brynn. “Gerçi gerçek bir centilmen böyle kritik bir anda seni kendi haline bırakıp hızla kulübüne koşturmazdı.” Raven başını salladı.

“Aslında o elinden geleni yaptı. En kötü felaketi atlatmama yardım etti ve itibarımı tamamen mahvolmadan kurtardı. Ondan daha fazlasını istemek niyetini suistimal etmek olacaktı.”

“Pekâlâ...” Brynn bir an için dudaklarını büzdü, sonra cesaret verici bir şekilde gülümsedi. “Yanında olacağımızı biliyorsun. Sadece kafa kafaya vermeli ve fırtınayı en iyi şekilde nasıl savuşturacağımızı kararlaştırmalıyız. Burada tek başına endişelenerek kalamazsın. Uğraşlarına mümkün olduğu kadar çabuk başlamalısın. Özellikle de sabahları parkta ata binmeye. Tabii birlikte ziyaretler de yapacağız. Ve akşam toplantılarında bize kaval-yelik yapması için Lucian’a el koyacağız. Korkup sinmiş olduğun düşünülmesin.”

Raven yüzünü buruşturdu. “Sinip kalmaya hiç niyetim yok... Topluma yüzümü gösterme konusunda çok istekli olmasam da. Artık bir düşes olmadığım, ne kadar düşmüş olduğum hakkında gevezelik ederek kıkırdayan cadıları düşününce tüylerim ürperiyor.”

Brynn’in ifadesi bir kez daha sempatiye dönüştü. “Raven, gerçekten üzgünüm. Bir unvan sahibi olmanın annene neler ifade ettiğini biliyorum.”

Raven hissetmediği bir şekilde cesaretlenerek omuzlarını silktilti. “Artık bu konuda elden bir şey gelmez. Kendim için üzülmemin faydası yok. Hatta dükten ayrılmış olmam bazı avantajlar bile sağlayabilir.” Dudakları kederle büzüldü. “Artık Halford’ın katılmamı beklediği tüm o bitip tükenmez eğlencelere katlanmak zorunda değilim. Ve evli bir kadın çok daha fazla özgür oluyor. Kendi evimin hanımı olmayı Catherine Hala’nın idaresi altında yaşamaya tercih ederim.” Duraksadı. “Endişelendiğim asıl mesele Kell’in maruz kalabileceği tehlike. Halford benim kadar ona da öfkeli.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Brynn alaycı bir şekilde. “Ama eminim öfkesi zamanla yatışacaktır.”

“Ben pek emin değilim. Halford kocamı mahvetmeye niyetli olduğunu söyledi.”

“Gerçekten mi? Her neyse senin yanında olduğumuz sürece bu tahmin ettiğinden daha zor olacak. Özellikle de Lucian’in pozisyonu Halford’la rekabet etmeye yetecek kadar önemliyken.”

“Brynn... Sorunlarımla uğraşmanıza izin veremem. Şu anda yeterince endişeleneceğin şey var zaten.”

Lucian’in işi yakın zamanda çifti ölümcül bir tehlikeye sürüklemişti. Ve İngiltere’nin en önde gelen düşmanlarından biri olan Caliban adındaki acımasız vatan haini yüzünden hayatları hâlâ risk altındaydı. Raven Lucian’in en az iki koruma görevlisi olmadan Brynn’in hiçbir yere gitmesine izin vermediğini biliyordu.

Fakat arkadaşı zarif bir şekilde tek kaşını kaldırdı. “Seni yüzüstü bırakacağımızı düşündüğüne inanmıyorum.”

“Hayır, tabii ki öyle değil. Fakat sorunlarımın size yük olmasını istemiyorum. Ayrıca desteğiniz olsa bile durumumda önemli bir fark olmayabilir.”

Brynn başını salladı. “Çektiğin çile aklını fark ettiğinden daha fazla karıştırmış olmalı. Tanıdığım Raven gibi konuşmuyorsun. Gerçekten vazgeçeceğini ve yüksek sosyetenin seni dışlamasına izin vereceğini mi söylüyorsun?” Raven bir an için arkadaşına dik dik baktı. Sonra iki gündür ilk kez gülmeyi başardı.

“Haklısın, Brynn. Bağışla beni.” Başını salladı. “Kendime yenilgi içinde debelenmek için izin veriyorum, öyle değil mi?” Yenilenen azmiyle çenesini kaldırdı. “Fakat savaş henüz sona ermedi ve ben de henüz yenilmedim.”

Brynn memnuniyetle gülümsedi. “Aynen öyle.”

“Seni temin ederim,” diye ekledi Raven meydan okur bir ifadeyle. “Toplumun beni dışlamasına izin vermeyeceğim. Uzun zaman önce sosyeteye kendimi kabul ettireceğime dair yemin etmiştim, bu yüzden henüz bu savaştan çekilemem.”

Dokuzuncu Bölüm

Skandal şehrin dedikodu konusuydu ve azalacağına dair hiçbir belirti yoktu.

Fakat sözüne sadık kalan Brynn bu durumla savaşmak üzere önemli kaynaklarını arkadaşları uğruna kullanmak için elinden gelen her şeyi yaptı ve kriz zamanlarında gerçek dostun kim olduğunun anlaşılacağı iddiasını kanıtladı.

Raven sabahları erken saatlerde yeniden ata binmeye başladı, aynı zamanda toplum içinde görünmek adına Brynn’la alışverişe çıkıyor, konferanslara ve müzelerdeki sergilere gidiyordu. Yine de henüz daha büyük bir şeye katılmaktan geri duruyor, doğru zamanın gelmesini bekliyordu.

Örneğin elit tabakayı görmek ve görülmek için bir araya gelinen akşamüstü beş Hyde Park buluşmalarından sakınıyordu. Ve bu acımasız topluluğun adeta bir çekirge sürüsü gibi üzerine üşüşmek için beklediği ışıltılı akşam toplantılarına katılma cüreti göstermiyordu. Sosyetenin bağışlanamaz kurallarını ziyadesiyle çiğnemişti, bu yüzden kazanmayı umut ediyorsa savaş planını dikkatli bir şekilde yürütmesi gerekiyordu.

İyimserliğini koruyan Brynn arkadaşının nikâhını kutlamak için bir balo planlıyordu. Leydi Wycliff yüksek sosyeteyle yaşananlara göz yummaları için ikna etmeye kararlıydı. Yine de cesur ve pervasız kişilerin çoğu ondan uzak duruyordu; bu kişiler Bay Lasseter hatırına tanınmış Halford Dükü’nü kendilerine düşman etmeye henüz hazır değillerdi.

Bununla birlikte Raven geçirdiği birkaç gün içinde asıl düşmanının yalnızlık olduğunu fark etmişti. O’Malley gibi hizmetçisi Nan de evindeki kadroya katılmıştı. Ve büyükbabası ile büyük halası ziyaretine gelmişlerdi - Leydi Dalrymple sadece azarlamak için gelmiş olsa da.

Fakat Kell’den çok az işaret vardı. Lasseter her gece eve geç geliyor ve her sabah Raven ata binerken kumarhaneye gidiyordu. Ve giyinme odasını birlikte kullanmalarına rağmen yatak odaları ayrıydı.

Bu gibi düzenlemeler olağandışı değildi elbette; sosyetedeki karı kocaların çoğu günde güne nezaket alışverişinde bulunuyorlardı. Yine de bu durum bir şekilde sakıncalıydı. Âşık oldukları varsayılıyordu. Ve yeni kocası kaçıyormuş gibi görünürse, hikâyeleri çok geçmeden ortaya çıkacaktı.

Görünüşe bakılırsa Kell onu tamamen unutmamıştı. Verdiği yetkiyle avukatları Raven’in büyükbabasıyla görüşmüş ve onun bağımsızlığını korumak, aynı zamanda olabilecek çocuklara mütevazı bir servet bırakacak şekilde bir kontrat düzenlemişlerdi.

Çocuklarının olmama ihtimalini göz önünde bulundurmaksızın...

Raven bu özel konuyu büyükbabasıyla hiç konuşmamıştı ancak Lord Luttrell açıklama yaparken ağzından kaçırmış ve açıkça olabilecek çocuklar konusunda dertlendiğini ortaya koymuştu.

“Soyumun devam etmesini istiyorum, canım,” demişti. “Hatta bunu görecektense kadar yaşamayacak olsam bile. Ve büyük büyükbabamın damarlarında bir katilin kanının akacak olması fikrinden hiç hoşlanmıyorum.”

Ve Raven onu rahatlatmak adına pek bir şey yapamamıştı.

Hovarda arkadaşları Lord Wolverton, Lasseter hakkında merakını bir ölçüde giderecek tek kişiydi. Raven bir öğleden sonra markiyeye açık arabasında eşlik etti, tabii umumi görüş alanı içinde kaldıkları sürece kabul edilebilir davranış kurallarına bağlı kalarak.

Dare tepeden tırnağa soylu bir adamdı. Uzun boylu, kıvrak ve sarışındı. Ve günahkâr bir tebessümle en soğuk kadınların kalplerini bile yakabilecek kadar çekiciydi. Fakat onun o her zamanki gülümser tavrı Raven’a Kell Lasseter’dan bahsederken kayboldu.

“Fırsat düştükçe karşılaşıyoruz. Kulübü Londra’daki bir numaralı mekândır... Yüksek oynanan bir yerdir ancak dürüst oynandığı için şöhreti temizdir. Aynı zamanda Angelo’nun salonunda Lasseter’la düzenli olarak eskrim yaparız. Harika bir kılıç ustasıdır, ondan daha iyisini hemen hemen hiç görmedim. Fakat onu iyi tanıdığımı iddia edemem.” Sözlerine devam etmeden önce hızla ilerleyen doru atları trafikte yönlendirdi. “O her alanda isyankâr biri. Hakkında söylenenler umurunda bile değil. Kibar ortamlardan kasten uzak duruyormuş gibi görünüyor, buna karşın çabalarsa kabul edileceğinden eminim. En azından babası tarafında soyu yeterince iyi. Ancak İrlanda kanının unutulmasına hiç izin vermiyor.”

“Annesi İrlandalıydı, anlıyorum.”

“Evet. Ve bizim İngiliz burunlarımızı sürtmekten iftihar duyuyor. Küstah serseri.” Gülümsedi. “Dört yıl kadar önce kumarhanesini açtığı zaman Lasseter’in gözü kara ve çılgın olduğunu düşünmüştüm. Ona Altın Post adını verme küstahlığında bulunduğu için elbette. Ama şimdi bunun kurnaz bir strateji olduğunu fark ediyorum. O isim boğa için bir bayraktı... Kendilerini kumarbaz sanan vahşi züppelere bir tür meydan okumaydı. Kumar masasına saldırıyorlar ve bankoyu alt etmeye çalışıyorlardı. Buna karşın Post şimdi Londra’daki her kulüpten daha seçkin.” Daha sakın bir sokağa yönlendirip atların tırıs gitmelerini sağladı. “Amcasını öldürmesi hakkında söylenenlere gelince... Bunun doğru olabileceğini sanmıyorum. Lasseter bana yeterince tehlikeli olduğu izlenimini vermiyor. Hovardalıklarıyla ilgili de sadece bir iki hikâye duydum. Dürüst olmak gerekirse senin onun karısı olduğunu düşünmek hiç hoşuma gitmiyor. Bunu duyduğunda Nick de mutlu olmayacak.” Yüzünü buruşturdu. “Kaçırılmana izin verilmesine ve isteğin dışında evlenmeye zorlanmana kızacak.”

Nicholas Sabine Amerikan ticaret filosu patronuydu ve düşmana saldırmaya izinli korsan gemisi sahibiydi. Raven onu hiçbir zaman üvey erkek kardeşi olarak onaylayamamıştı. İngiliz donanması tarafından korsan olarak suçlanmadan ve idama mahkûm edilmeden önce bir süreliğine yasal vasisi olmuştu. Gizlice kaçtıktan sonra umutsuzlukla evlenmiş olduğu karısının peşinden İngiltere’ye gelmişti. Fakat iki ülke arasında devam eden savaşta İngiltere’de kalamamıştı. Güzel karısı Aurora’yı evine, Virginia’ya götürmüş ve Raven’in yükümlülüğünü arkadaşları Dare ile Lucian’a bırakmıştı.

Her iki adam da Raven’in sorumluluğunu tüm ciddiyetleriyle üzerlerine almışlardı. Yine de Raven’in başına gelenleri öngörmelerinin ya da engellemelerinin yolu yoktu.

“O herifin neyi tasarladığını bilmiş olsaydım...” Dare’in yüz hatları sertleşti. Raven onun Sean Lasseter’dan bahsettiğini biliyordu. “Her neyse donanmaya girmesi çok iyi olmuş.”

Raven bu sözler üzerine ürperdi. Dare’e geçen yaz Vauxhall Bahçelerinde Sean’ın tavırlarından bahsetmişti. Ve Sean Lasseter’in donanmada başına gelenleri de az çok

biliyordu.

“Donanma için yakalandığı zaman çok acı çekmiş, Dare. Belki de bu ceza onun için yeterlidir.”

“Kesinlikle yeterli değil.” Dare başını çevirerek şaşırtıcı bir şekilde sert bir bakışla ona baktı. “O piç kurusunun yaptığını mazur görmüyorsun herhalde?”

“Hayır, asla. Fakat yaşananların ardından ağlamakta veya intikam aramakta pek yarar görmüyorum. Onun kardeşiyle evliyim ve hayatıma devam etmem gerekiyor.”

“Kocana bir çift söz söylemeye niyetliyim, maruz kaldığın kötü muamelenin sonuçlarını anladığından emin olmalıyım.”

“Hayır, Dare, lütfen, buna hiç gerek yok. Bana kötü davranacağını zannetmiyorum. Ve kendim uğraşmayı tercih ederim.”

Dare duraksadı. “Peki, canım. Fakat ilk sorun belirtisinde...”

“Arayacağım ilk kişi sen olacaksın, söz veriyorum.”

Dare eğildi ve Raven’in yanağına kibar bir öpücük kondurdu. “Dikkatli ol,” diye uyardı. “Onu nasıl başarısızlığa uğrattığımı Nick’e anlatmak epeyce zor olacak. Başına daha ciddi dertler açılmasına izin verseydim, sadece kafamı değil, sağlam kalmasını tercih edeceğim anatomimin diğer hassas parçalarını da koparırdı.”

Raven o gece rüyasında Kell’i gördü. Korsanıyla olduğu şekilde değildi ama o kadar güçlüydü. Tutkusu bedenini, zihnini, tüm duygularını istila ediyordu. O, nefesini kesen bir âşıktı... Raven gözlerini açtı, nefes almak için çabalıyor, alt edilme duygusuna karşı savaşıyordu.

Yeni kocasının varlığını unutmayı tercih ederdi, fakat onurlarına planlanan baloyu ona haber vermesi gerekiyordu. Ancak ondan kavalyesi olmasını rica etmek için beraber geçirdikleri geceden beş gün sonrasına dek hiç fırsatı olmamıştı.

Ata bindikten sonra eve dönen genç kız Kell’in yatak odasında olduğunu öğrenince, yukarıya çıktı. Birlikte kullandıkları giyinme odasından onun odasına girmeye niyetliydi. Lasseter tam banyodan çıkarken içeri girdi.

Kell onun bu beklenmedik gelişle donakaldı. Raven ise çıplak erkek bedeninin muhteşem görüntüsüne bakarak birdenbire durdu. Fantezi âşığı ete kemiğe bürünmüştü.

Görkemli anatomisi en erotik hayallerindeki gibiydi. Kollarındaki ve omuzlarındaki gösterişli kaslar, göğsünün üzerindeki kara tüylerden kasıklarına dek inen parıldayan su kristalleri...

Dikkati vahşi zevkler sunan erkekliğine kayınca nefesi kesildi. Güçlü erkekliği kalbinin hızla atmasına ve boğazının kurummasına neden oluyordu. Daha da kötüsü bu ona düğün gecelerini ve paylaştıkları zevki hatırlatıyordu.

Bir an için gözleri parıldayan Kell sonrasında gelişigüzel bir şekilde aldığı havluyu dar kalçasını ve kaslı göğsünü örtecek şekilde üzerine sardı.

“Kapıyı çalmayı hiç düşünmedin mi?”

Raven’in yanakları kızardı. “Özür dilerim...” diyerek kekeleydi. “Fark etmedim... Düşündüm ki....”

Lasseter tıraş olmamıştı ve dudakları kıvrıldığında yanağındaki çizgiyi vurguluyordu. “Benden bir şey mi istiyorsun?”

“Bekleyebilir,” dedi genç kız boğuk bir sesle.

Dışarı çıkıp giyinme odasının kapısını hızla kapattı, fakat Kell’in enfes çıplaklığı zihnine kazınmıştı. Anın münasebetsizliğiyle ona sormak istediği şeyi unuttuğunu ancak saatler sonra fark edebildi.

İki gün daha geçti ve kocasıyla hâlâ konuşmayı başaramamış olan Raven sonunda onun

yanına gitmeye karar verdi.

Bir deyişte geçtiği gibi paçaları sıvayarak St. James Sokağı'ndaki kumarhaneye doğru yola koyuldu. Bir peçe takıp perdeleri çekili bir arabaya binmiş, koruma için de O'Malley'i yanına almıştı. Fakat kulübün ön merdivenlerinden çıkıp kapı tokmağına uzanırken kendini tuhaf bir şekilde gergin hissediyordu.

Bazı hanımlar kumarhaneye gitmenin eğlenceli bir oyalanma olduğunu düşünüyorlardı ancak Raven bu zamana dek itibarını riske atmamak için böyle bir yere hiç gitmemişti.

Şimdi ise kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Peki, neden kendini yasak bir günah işliyor gibi hissediyor ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu? Bunun kocasını yeniden görme beklentisinden kaynaklandığını düşünmek hoşuna gitmiyordu. Kell'in yatağında geçirmiş olduğu o tutkulu geceyi hatırlaması kuşkusuz nabzını hızlandıran en büyük olasılıktı.

Kapıyı kaba görünen bir görevli açtı. İri yarı ve hantal bedeni O'Malley'inkine benziyor olsa da adamın bir zamanlar boksör olduğu sanılabildi, çünkü burnu eğriydi ve ön dişlerinden biri eksikti.

Yine de Raven'ın onunla uğraşması gerekmedi, çünkü çok geçmeden azametli görünen vekilharç belirdi karşısında.

"Size yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" diye sordu ona heybetli hizmetkâr.

"Ben Bayan Lasseter. Kocamla konuşmam gerekiyor."

Adamın yüzünde önce ani bir şaşkınlık, ardından onaylayıcı bir ifade belirdi. "Bay Lasseter'a sizinle görüşüp görüşmeyeceğini sorayım."

Raven bu ustaca geri çevirmeyi reddederek içeri girdi. "Kapı eşiğinde bekletilmemeyi tercih ederim."

"Pekâlâ, hanımefendi, benimle gelin."

Genç kız onu izledi ama beklediği üzere yukarı değil geniş kumarhanenin alt kısmına doğru ilerlediler.

Yol boyunca daha önceden duymuş olduğu bazı kulüplere benzer zarif döşenmiş pek çok odadan geçti: Deri kaplı kitapların dizili olduğu parıldayan maun rafli bir kütüphane; parıldayan kristaller ve kadehlerle düzenlenmiş birkaç masalı geniş bir yemek odası; muhtemelen özel oyunlar için ayrılmış üç küçük oda; ve nihayet büyük servetlerin kazanıldığı ve kaybedildiği umumi kumar odası.

Raven bu odayı incelemek istedi ancak merakına engel olması gerekiyordu. Bir anda kendini mutfakta bulunca şaşkınlığını bastırması gerekti.

Kış gününün soğuşuna rağmen mutfak şöminedeki ateş ve fırınlar nedeniyle epeyce sıcaktı. Üzerinde ince pamuklu beyaz bir gömlek ve golf pantolonu olan Kell bir çalışma masasında oturuyordu. Gömleğinin kolları adaleli kollarını ortaya çıkaracak şekilde dirseğine kadar sıvanmış, yakası göğsüne serpiştirilmiş siyah yumuşak bükümleri gösterecek şekilde açılmıştı.

Raven bu görüntü karşısında iliklerine dek işleyen hoş bir şokla sarsıldı. Yüz hatlarının haşinliğine ve elmacık kemiklerinin şeklini bozan yara izine rağmen onun ne kadar yakışıklı olduğunu her seferinde unutuyordu.

Lasseter kafasını kaldırdı ve bakışları onunkilerle buluştu. Raven odada onu çıplak gördüğü zamanki gibi nefesinin kesildiğini hissetti.

"Bayan Lasseter geldi, efendim," dedi vekilharç.

"Teşekkür ederim, Timmons. Çekilebilirsin." Hizmetkârın çıkmasıyla yalnız kaldılar, çünkü Raven içeride mutfak personelinin kimsenin olmadığını fark etmişti.

O sırada Lasseter'ın bir bezle parlatmakta olduğu ölümcül bıçağı fark etti. Masanın üzerinde çok sayıda silah, kılıç ve tabanca diziliydi...

“Ne yapıyorsun?” diye ürkerek sordu genç kız. En olası ihtimali düşününce yüreği ağzına geldi.

“Silahlarımla ilgilenmeyi tercih ediyorum,” diyerek yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle cevap verdi Kell.

“Bir düelloya hazırlanmıyorsun, değil mi? Halford sana meydan okumadı, öyle değil mi?”

Kızın paniklemiş ses tonu üzerine Kell kaşlarını kaldırdı. “Henüz öyle bir şey yapmadı. Meydan okumasını mı bekliyorsun?”

Raven rahatlayarak elini göğsüne götürdü. “Emin değilim. Geçen hafta onunla konuştuğum zaman seni düelloya davet etmekle tehdit etti ve...”

“Ve?”

Genç kız yutkundu. “Ve çok hiddetliydi. Durumu açıklasam da kaçırılmamla ilgili seni suçladı.” Kell’i tüm bunlara dâhil ettiği için suçluluk duydu. “Özür dilerim.” Ancak Lasseter özünden hoşnut olmuşa benzemiyordu. “Refahım yüzünden endişelenmen ne kadar da dokunaklı,” diye mırıldandı, sesinde alaycı bir ifade vardı.

Raven yüzünü astı. “Doğrusunu istersen, Halford için daha fazla endişeleniyorum. Sonuçta senin daha tehlikeli bir şöhretin var.”

Kell’in yüz hatları buz gibi olunca Raven düşünmeden konuştuğu için derhal pişman oldu. “Bu konuda şaka yapmıyorum. Halford’ın beni korkuttuğunu itiraf etmeliyim. Seni mahvedeceğini söylüyor.”

“Deneyebilir,” dedi Kell gelişigüzel bir tavırla ancak sesi çelik kadar sertti. “Buraya neden geldin?” diye sordu aniden konuyu değiştirerek. “Burada olmaman gerekiyordu. Bir kumarhanede görünmek şöhretin için hiç de iyi olmaz.”

Kell ona oturmasını söylememişti, fakat Raven tezgâhın ucuna onun hemen karşısına oturdu. “Şöhretimin lekelenmesi şu an çok az bir olasılık içeriyor. Ve artık karın olduğuma göre buradan tamamen uzak kalamam. Ayrıca ziyaretimin bir nedeni var. Seninle konuşmam gerekiyordu, fakat evlendiğimizden beri seni çok az görebildim.”

“Birbirimizin hayatına karışmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Dışarıdan nasıl görüneceğimiz konusunda da anlaşmıştık. Bir aşk evliliği yaptığımız farz ediliyor, hatırladın mı?”

Kell bıçağı temizleme işine geri döndü. “Bunun düzmece bir hikâye olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Ve bu maskaralığı sürdürmede senin varlığına ihtiyaç duyuyorum. Arkadaşlarım Lord ve Leydi Wycliff nikâhımızı kutlamak için bizim onurumuza bir balo düzenliyorlar.”

Kell tereddüt dahi etmeden, “Bu teklifi geri çevirmek zorundayım,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü senin şu seçkin sosyal çevrene girmek umurumda bile değil.”

“Lord Wolverton senin bilerek sosyetenin uzak durduğunu söylüyor.”

Kell ona şaşkınla baktı. “Wolverton’ı tanıyor musun? İngiltere’nin en bilindik hovardasını.”

“O bir aile dostu,” diye utanmadan itiraf etti Raven. “Dare burayı favori kumarhanesi olarak görüyor.”

“Şeref duyduğum,” dedi Kell çarpık bir şekilde, sesinde o alışılmış alaycılık yoktu.

“Ona seni sordum. Çaba gösterdiğin sürece sosyetenin seni memnuniyetle karşılayacağını söylüyor.”

Uzun, siyah kirpiklerini - her kadının imreneceği o gür kirpiklerini - indiren ve güzel dudaklarını büzen Kell konuşmadı. Bunun yerine elindeki bıçağı inceliyordu.

“Dare senin iyi bir eskrim ustası olduğunu söylüyor,” dedi Raven sessizliğin içinde. “Yara

izinin nedeni bu mu?” Lasseter kıza karanlık bir bakış attı. “Formalite bir e e göre fazla meraklısın.”

“Sanırım  yleyim,” diyerek kaşlarını çatarak istifini bozmadan cevap verdi Raven.

Kell dalgın bir ifadeyle yarasına dokundu ve parmağını pürüzlü kabartı üzerinde gezdirerek, “Eğer bilmen gerekiyorsa, yaram amcamın mühür y z   n n bir eseri,” dedi.

“Sözde  ld rm   olduğun amcan mı?” Raven merak etmişti.

“Onu zevkle  ld rebilirdim. O ullarını elinden aldıktan sonra annemi erkenden mezara yolladı. Aramızda hiçbir zaman bir sevgi ba ı olmadı.”

“Ve sana vurdu? Yüzüne?”  fkesi sesine yansıyor.

“Başka yerlerle birlikte. Düzenli bir şekilde kavga ettiğimiz bir sır değil.”

Raven söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu merak ederek onu inceledi. Hik yeyi sadece aralarındaki sorunu ertelemek için mi anlatmıştı? Yoksa sempatisini kazanmak için mi? Belki de yarasını sırlarını saklamak için bir avantaj olarak kullanıyordu. Raven’in öğrenmek için meraktan  ld   sırlarını. Kell’in yüzüne uzun uzun baktı. Gözlerinde gizemli bir şekilde d  nceli bir ifade vardı ve kesinlikle hiçbir duyguyu açık etmiyordu.

O dipsiz gözlerde kim bilir kaç sır saklıyordu? “Sosyeteyi bu nedenle mi küçümsüyorsun?” dedi sonunda. “Annen yüzünden mi?”

O karanlık derinliklerde sıcak ve tehlikeli bir şeyler yanıp söndü. Kell cevap vermeden önce aradan uzun bir zaman geçti. “Esas neden bu. İrlandalı bir kadın olarak babamın akrabaları tarafından - veya İngiliz soylularının  o una göre - hiçbir zaman yeterince iyi görülmedi. Ve ben o tiplerle hiçbir şey yapmak istemiyorum.”

“ yleyse bu konuda hem fikiriz,” diye mırıldandı Raven ciddi bir ifadeyle. “ o u sosyete  yesi için seninkinden fazla hayranlık duymuyorum. Genel olarak zalim, ruhsuz, inanılmaz ölçüde sı dırlar. Kesinlikle ben de onların a a ılamalarına ve tepeden bakmalarına katlanmak istemiyorum. Eğer yapabilseydim, hepsine cehenneme gitmelerini söyledim.”

Lasseter’in ka ları çatıldı. “Bütün Londra’nın hayran olduğu kişi, yüksek sosyeteyi hor gördüğünü m  itiraf ediyor? Sana neden inanamıyorum acaba?”

“Bu doğru,” diye ısrar etti Raven. “Sosyete de yer alan birinin o seçkin topluluğa hayran olma zorunluluğunun olduğunu sanmıyorum.”

“Onlardan biriyle evlenmek için neden bu kadar hevesliydin o zaman?”

Raven duraksadı, gerçeklerin ne kadarını a ıklayaca ını düşünüyordu. “Bunun asıl nedeni anneme verdiğim söz yüzünden. Gen li inde babasıyla arası açılan annem Batı Hint Adaları’na sürülmüş. Fakat toplumdaki yerini kaybettiği ve beni de bu şekilde yaşama  ansından mahrum bıraktığı için hep üzüldü. Unvan sahibi biriyle evlenmem ve sosyete tarafından kabul edilmem onun en büyük rüyasıydı. Aslında bu onun için neredeyse bir saplantı halini almıştı. Ölüm d    indeyken bana yemin ettirdi...” Bo azından yükselen tanıdık acıyla irkildi. “Huzur içinde ölmesini sağlamak için ona söz verdim.”

Kell’in yüzü gizemli bir ifadeye büründü. “Bunu anlayabiliyorum,” diye mırıldandı. “Ben de Sean’a bakaca ıma dair anneme yemin ettim.”

Raven birden kızardı, ona fazlasıyla açık davranmı tı. “Lütfen...” Asıl konuya geri döndü. “Sadece bir kez ödün veremez misin? Eğer telafi etmek için umudum olacaksa, kurtlarla y zle mem gerekiyor. Ve Brynn - Leydi Wycliff - en iyi yolun bir balo olduğunu düşünüyor. Fakat yanımda durmazsan bunu ba arma ihtimalim yok.”

“Yanımda durmak mı? Balodan kaçınmak için sadece bu hile iyi bir sebep. Baca ım yaralı, bırak dans etmeyi üzerinde durmak bile çok fazla sıkıntı veriyor.”

“Nasıl dans edileceğini biliyor musun? Sonuçta bu bir centilmen becerisidir.”

Onu kışkırtmak istemişti ve gözlerinde beliren öfke parıltısı başarılı olduğunu yeterince

ortaya koyuyordu.

Lasseter ona cevap vermeden önce uzunca bir süre geçti.

Raven nefesini tuttu, büyük bir öfke patlamasıyla karşılaşacağını bekliyordu ama umduğu gibi olmadı. Bunun yerine Kell gözlerinde gönülsüz bir eğlence parıltısıyla, "Aşırı cesaretinle hassas bir noktaya basıyorsun. Tehlikeli kocanın seni boğazlamasından hiç mi korkmuyor?"

Genç kız gülümsedi. "Sadece bir seferlik. Bir daha senden asla böyle bir şey istemeyeceğim. Skandal yatıştıktan sonra birbirimize âşık olduğumuz numarasından vazgeçebiliriz."

Kell yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ, lanet olası balona katılacağım. Fakat ondan sonra kendi başınasın. Şimdi buradan git ve kalan itibarını kurtar. Ve beni burada huzur içinde bırak."

Ancak o gittikten sonra Kell silahlarını temizleme işine geri dönmeyerek orada öylece oturdu. Raven'in kahrolası balosuna katılmak istemiyordu ama ona karşı istemsizce bir sempati duyuyordu. Onun annesine verdiği türde bir sözü gerçekten anlıyordu. O da annesine bir söz vermişti.

Kell dalgın bir şekilde uzandı ve yanağına dokunarak Raven'in sorguladığı yara izini okşadı. Amcasının Sean'a yaptıklarını keşfettiği zaman ne kadar öfkeli olduğunu, yaralanmasının acısını hâlâ hissedebiliyordu.

"Seni aşâğılık piç! Ona tekrar dokunmaya cüret edersen seni öldürürüm."

Amcasına gözü dönmüşçesine saldırmış ve ceza olarak bu hareketinin bedelini ödemişti. Vahşi yumruklaşmayı sonunda kazanmıştı, fakat William'in mühür yüzüğü yüzüne feci şekilde çarpmış ve yanağında kocaman bir yarık açmıştı.

O gece Sean'la gizlice kaçarak Dublin'e gitmişlerdi. Gözlerden uzak olmayı umuyorlardı. Sokaklarda umutsuz günler geçirmişler ve güç bela hayatta kalmışlardı. Tıbbi yardım alacak zamanları olmamış ve Kell'in yanağına aldığı darbe ardında izini bırakarak kendi kendine iyileşmişti. Yine de bu yara William'in Sean'ın üzerinde bıraktığı yaralarla kıyaslanamazdı. Sean'ın utancı, ruhunun derinliklerinde iltihaplanan taze bir yaraydı.

Ve altı ay sonra William onları bulmuştu...

Lasseter düşüncelerini bu acımasız anılardan uzaklaştırmaya çalışarak temizlediği eskrim kılıcını aldı. William yetenekli bir silahşordu ve kılıçla yapılan her karşılaşmayı kazanabilirdi. Bunun yerine ölümcül bir yara almış ve kendi bıçağıyla katledilmişti.

Olaylar hiç beklenmedik şekilde gelişti, diye düşündü Kell dişlerini sıkarak. Bundan sorumlu olan kişi o olmasa da.

Onuncu Bölüm

Balo gecesi ürpertici bir süratle geldi, Raven gardını alıp hizmetçisini gönderdi ve boy aynasının karşısına geçip yansımalarını inceledi. Şeftali ve altın renklerdeki şık elbisesi içinde soylu görünüyordu, simsiyah saçları tepesinde toplanıp altın renkli bir saç filesi ile şekillendirilmişti.

İç rahatlatıcı bir görüntü, diye düşündü Raven cesaretle. Savaşa girmek üzereydi ve edinebileceği her türlü avantaja ihtiyacı vardı. Şöminenin üzerindeki saate baktı. Birazdan savaş başlayacaktı...

Meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve kocasının refakatini beklerken yatak odasına doğru yürüdü. Kell'in giyinmek için eve dönmüş olduğunu biliyordu, çünkü onun bitişikteki giyinme odasında dolaştığını ve uşağıyla konuştuğunu duymuştu.

Sadece birkaç dakika sonra odasının kapısı çalındı. Kapıyı açtığı zaman karşısında inanılmaz derecede güçlü görünen yakışıklı bir yabancıyla karşılaştı. Kell'e nefesi kesilerek

bakakaldı.

“Pekâlâ, onayını almaya uygun muyum?”

Karanlık ve şeytani bir şekilde yakışıklı görünüyordu. Kaliteli şık bir palto, bembeyaz bir kravat, gümüş tonlarında işlemeli brokar bir yelek, beyaz saten bir pantolon ve gümüş tokalı siyah rugan ayakkabılar.

“E-evet,” diye kekeledi Raven. “Evet, elbette.”

Kell genç kızı süzdü ve yüzünde onaylar bir ifade belirmesinin akabinde kolunu ona doğru uzattı. “Gidelim o zaman.”

Soğuk kış gecesine göğüs germeden önce birlikte aşağıya indiler. Pelerinlerini, eldivenlerini ve Kell’in kunduz kürklü şapkasını aldıktan sonra da at arabasına yerleştiler.

Wycliff Malikânesi’ne ilk varan onlar oldu. Işıkları yanan sessiz sokakta Raven endişelerinin arttığını hissetti. Balosuna birilerinin katılabileceğini düşünerek büyük bir hata mı yapmıştı?

Malikâne oldukça gösterişliydi, kış gülleri ve sera çiçekleriyle süslenmişti, kristal avizelerde yanan mumlar ısıtılıyordu.

Ev sahipleri onları oturma odasında bekliyorlardı, geldikleri haber verilince Lucian ile Brynn birlikte girişe doğru ilerlediler. Brynn’in Kell’i incelerken ki görüntüsü içten içe Raven’ı memnun etti. Lasseter’in erkeksiliği hemen hemen her kadının dikkatini çekebilirdi, kocasına âşık olan Brynn’in bile.

Yine de Brynn neredeyse hemen kendini toparladı ve hoş bir tebessümle Kell’e elini uzattı.

Lucian’ın karşılaması ise daha mesafeli ama eşininki kadar samimiydi. Uzun boylu, siyah saçlı Wycliff bir zamanlar ülkenin en uçarı adamlarından biriydi. Keskin mavi gözleriyle değerlendirir bir edayla Kell’le tokalaştı.

“Raven bize onu kurtarma inceliği gösterdiğinizizi anlattı, Bay Lasseter, bu yüzden size teşekkür etmeliyim. Size muazzam bir minnet borcumuz var.”

“Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz, lordum,” diyerek karşılık verdi Kell.

“Tam aksine. Raven bizim için çok özeldir, kardeşimiz gibidir.” Lucian bir taşı bile eritebilecek bir şekilde gülümsedi. “Ve sizi temin ederim ki bunun karşılığını ödeyecek bir yol bulmaya niyetliyim.”

Raven kocasının çenesinin gerildiğini görünce duruma müdahale etmeyi düşündü, fakat büyük halasının ve büyükbabasının geldiği ilan edilince bundan vazgeçti.

Lord Luttrell torununu hararetle kucakladı, sonra da bir kadeh şeriyle kanepeye yerleşti. Leydi Dalrymple Raven’ı dondurucu bir nezaketle selamladı ve Lasseter’la tek kelime etmedi, buraya zorla geldiği açıkça belli oluyordu.

Fakat sıkıcı geçen birkaç dakikanın ardından ev sahipleri sohbeti ustalıkla tartışmaya yol açmayacak konulara yönlendirdiler.

Brynn balodan önce sadece aile üyelerinin katılacağı sakin bir akşam yemeği planlamıştı ve yemek beklenmedik bir samimiyet içinde geçti. Raven özellikle Kell’in sadece konuşmaya katılmayıp aynı zamanda bunu kolaylıkla yapmasına şaşırdı. Bakışları karşılaşmasa da Lasseter gerçekten elinden geleni yapıyordu.

Daha sonra konukların gelmesini beklemek üzere balo salonuna geçtiler. Geniş salona sayısız mumdan titrek bir parıltı yayılıyor ve bu kış gecesinin soğukluğunu kırıyordu. Yine de Raven’in midesinde büyümekte olan buzu hiçbir ateş ısıtamazdı.

Yanında duran Kell’e göz attı ve açıklanamaz bir şekilde ondan cesaret aldı. Kendisine işkence gibi gelen şeylere o katlanabiliyorsa, Raven da katlanabilirdi.

İlk gelen Wolverton Markisi oldu. Uygun görgü kurallarından tamamen kaçınarak önce

Brynn'ı sonra da Raven'ı yanağından öptü; Lucian'ı, Kell'i ve Luttrell'i dostça selamladı; ardından Leydi Dalrymple'in eline doğru eğilip yaşlı kadının kızarmasına neden olacak şekilde dudaklarını parmaklarına bastırdı.

Yaşlı kadın kendi kendine çapkınlar ve hovardalar hakkında bir şeyler mırıldanarak elini hızla çekti ve yelpazeyle ona vuracaktı gibi göründü.

Dare istifini bozmadan çalmaya hazırlanan orkestraya bakarak boş balo salonuna göz attı. "Başka kimse yok mu? Bu gibi davetlere genellikle acınacak derecede geç kalırım."

"Gördüğün gibi şu ana kadar gelen tek misafir sensin," diye kasvetli bir şekilde itiraf etti Raven.

Dare ona göz kırptı. "O halde daha fazla şansım olacak. Rekabet edeceğim kavalyelerin yokken, dansların yarısını talep edebilirim."

"Kimse gelmezse, hepsini talep edebilirsin."

"Ah, hayır canım, gelecekler, sadece etraflarına aval aval bakınmak için bile olsa gelecekler. Bir dükün burnunun dibinden sosyetenin sevgilisini kaçırın adı çıkmış bir adamı deli gibi merak edenleri de göz ardı edemeyiz tabii." Kehanetinin zekice olduğu kısa süre içinde kanıtlandı. Saat dokuzu vurduktan sonra misafirler gelmeye başladılar. İlk başta teker teker, sonra gruplar halinde.

Baloda gerçek bir izdiham yaşanacağı benziyordu. Raven bunu az da olsa rahatlatarak fark etti. Yine de toplumun değişik kesimlerinden bu gibi bir karşılığı bekliyor olmalıydı. Wycliff'lerin davetini geri çevirecek pek az kişi olabilirdi. Ve onların bu gözle görülür desteği yayılan skandalı yatıştırmada yardımcı olacaktı. Dare de kesinlikle haklıydı; sosyetenin en seçkin üyeleri bile Halford Dükü'nün gelinini çalmış olan adamı merak ediyordu.

Misafirleri karşılarken Raven gizlice yanında duran Kell'e baktı. O gizemli bir şekilde yakışıklıydı ve koyu gözleriyle korsanı andırıyordu. Onun saf erkeksiliği de karşılaştırılınca, salondaki diğer centilmenlerin çoğu zayıf ve züppe görünüyordu.

Kell şaşırtıcı bir şekilde seçkin topluluk içinde inanılmaz derecede rahat görünüyordu. Her zamanki gerginliği yatışmıştı ve iğneli dokundurmalarından iz dahi yoktu.

Gerçekten, diye düşündü Raven. Kell hoş görünmek için elinden geleni yapmaya kararlı görünüyor.

Genç kız onun yaşlı bir dudu Dare gibi cezbetmesini şaşkınlıkla izledi. Bu Kell'in daha önce hiç görmediği bir yönüydü. Dalgın bir şekilde gece bitince eski haline dönüp dönmeyeceğini düşünmeden edemedi.

Ama bu akşamki desteği ne kadar gelip geçici olsa da ona bunun için minnettardı. Ve kalabalığın yoğunluğu içini umutla dolduruyordu, gerçek bir kabullenme olmasa da elit tabakada en azından bir başlangıç yapmış olabilirdi.

Misafirlerin çoğu büyük halası kadar soğuk ve mesafeliydi, fakat Raven misafirleri karşılamaya devam ettiği sırada açık bir hor görme de saptamıştı. Üstü kapalı hakaretler daha çok Kell'in bir kumarhaneye sahip olması ve kısmen İrlandalı olması gerçeğiyle alakalıydı.

Raven bu kişilere soğuk bakışlarla ya da tek kaşını kaldırarak karşılık veriyordu. Cevapları da hazırды:

"Evet, Leydi Poindexter, kocam Londra'da birinci sınıf bir kulüp işletiyor. Lord Wycliff ve Wolverton Markisi gibi Lord Poindexter da orada eğlenmekten hoşlanıyor olmalı." "Kumar oynamadığınızı söylüyor olamazsınız, Bay Smythe-Jones. Her centilmenin kumar oynadığına eminim. Sör Randall'la geçen hafta White'in eğik pencere pervazına hangi yağmur damlasının ilk önce erişeceğine dair girdiğiniz bahsi yanlış mı duydum yoksa?"

Yanında duran Kell onun performansını tuhaf bir kızgınlık ve hayranlık karışımıyla

izliyordu. Raven'in savunmaya geçmesi içini acıtıyordu. Sosyetenin önde gelen kişileri tarafından yok sayılmaya alışkındı ve onların üstünlük taslayan varsayımlarına sinirlenmemeyi uzun zaman önce öğrenmişti.

Genç kızı izlerken, özellikle de onun gülümseyerek karşısındakini paylaşmasını gözlemlerken, öfkesi yatışmıştı. Raven'in pençeleri onu şaşırtmamıştı, asıl şaşırdığı onları yeni kocasının lehine kullanmayı istemesiydi, özellikle de kendi durumu bu kadar kritikken.

Korktuğunu belli etmiyor, diye düşündü Kell. Kimse onun sosyal bir kıyıma maruz kaldığını tahmin edemezdi.

Yine de bu tehditten hoşlanmadığı açıktı. Kell, tebrik eden konuklardan birinin ardından Raven'in bir bayana yakışmayacak şekilde söverek mırıldandığını duyunca gülümsemeden edemedi.

"İşgüzarlık yapıp her şeye karışan şu kadına lanet olsun."

Raven'in başka bir sözünü duyduğunda ise kahkahalara boğulmamak için kendini zor tuttu.

"Kendimi bir müzede seyircilerin aval aval bakması için sergilenen içi doldurulmuş bir tavus kuşu gibi hissediyorum."

Fakat İrlandalı kökeni hakkındaki art niyetli bir yoruma yanıt olarak yanma biraz daha sokulması Raven'in tamamen bilinçsizce yaptığı bir tür koruyucu hamleydi. Kell genç kızın narin profilini incelerken buldu kendini. Raven onun için hâlâ büyüleyici bir muammaydı. Bakışları bir an yumuşak ve kırılgan oluyordu, sonrasında ise küstah...

Lasseter'in bakışları aşağılara, genç kızın elbisesinin ortaya çıkardığı zarif kıvrımlara kaydı, ardından göğüslerinin üzerinde gezindi. O tatlı, dolgun göğüslerin tadını hatırlayınca uyluklarının sızladığını hissetti.

Bedeninin verdiği tepkiye sövüp ona bu kadar yakın olmamayı diledi. Yine de Raven'in onu korumak için gösterdiği çaba içindeki en hassas noktaya dokunmuştu. Seven koca rolünü elinden geldiğince sürdürmeye kararlıydı.

Karşılama sırasındaki kalabalık dağılınca onu bir menü- et için dans pistine götürdü.

Raven sorgulayan bakışlarla ona baktı. "Bacağın ağrıyorsa, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ah, ama yapacağım," diyerek karşılık verdi Kell hafifçe gülümseyerek.

Ona ilk kez küçümseme ya da alay olmadan, böyle uçarı bir şekilde gülümsüyordu ve etkisi baş döndürücüydü. Bakışları ürkütücü derecede şehvetli olan dudaklarına kaydı. Bakışları...

Raven onun bakışlarında gördüğü sıcaklıkla baştan çıkmayı reddederek uzaklara baktı. Kendisini savunmasız hissediyordu. Kell Lasseter kanını kaynatan ama kalbini korkuyla titreten bir adamdı. Mesafesini korumalıydı.

Genç kız başka birinden dans teklifi aldığı anda rahat bir nefes aldı ve Kell'i kendi haline bıraktı. Ve gecenin kalanında aldığı teklifler sayesinde Lasseter'a yakınlaşacak ya da onunla konuşacak çok az zaman bulabildi.

Son misafir sabahın üçünde gitti. Brynn akşamın başarılı geçtiğini ve Raven'in ertesi gün tepsisinde düzinelerce davetiye bulacağını söyledi.

Yorgun ama rahatlamış olan Raven arkadaşına sımsıkı sarıldı ve Kell'in dışarıda bekleyen arabaya kadar kendisine eşlik etmesine izin verdi. Balo salonunun sıcaklığından sonra soğuk hava iyi gelmişti.

Arabanın minderlerine yaslanırken gerginliğinin hafiflediğini hissedebiliyordu. Geleceği için endişelenecek ruh halinde değildi. Ve bunun için Kell'e minnettardı.

Düşünceli bir şekilde pencerenin dışındaki karanlık sokaklara bakarken, yanında sessizce

oturan tehlikeli adamı düşündü.

“Bana eşlik ettiğin için sana çok teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Umduğumdan çok daha iyi geçti.”

“Evet,” diye onayladı Kell. “Bana nasıl yağ çektiklerine gerçekten şaşırdım. Bu ukala insanların çoğu bir İrlandalıyı aşağı bulur ve bir kumarbaz için de iyi bir şey düşünmez.”

Bir piç ikisinden de daha aşağılık bulunacaktır, diye düşündü Raven sessizce.

“Annem o topluluk tarafından hiçbir zaman kabul edilmedi,” diye mırıldandı Kell. “Hepsine lanet olsun.”

Raven onun sesindeki öfkeyi duydu ve aniden ona kendi kökenini söylerse neler olacağını düşündü. Dışlanmış biri olmanın ezici yalnızlığını anlayabilir miydi? Hiçbir zaman hiçbir yere ait olamamanın, hiçbir zaman yeterince iyi olamamanın ezici yalnızlığını? Fakat sırrını saklama konusunda içten içe mücadele verdikten sonra sessiz kaldı.

“Annenin katlanmak zorunda kaldıkları için üzgünüm,” dedi bunun yerine.

Kell omuz silkti. “Böyle şeylerin beni üzmesine artık izin vermiyorum.”

Ama onu şekillendiren ve şimdiki haline getiren de bu olmuştu. Raven bundan emindi. Buna rağmen onun bu konuyu tartışmaya hevesli olup olmadığından kuşku duyuyordu. Genç kız yorgunluğunun ağırlaşmaya başladığını hissederek başını öbür tarafa çevirdi.

Ancak Kell eve varana dek gerginliğinin arttığını hissetti. Araba evin önünde durduğunda, Raven’in inmesine yardım etti ve ona girişe dek eşlik etti. Kapı kilitli değildi ve onlar için bir de aplik yakılmıştı.

Kell kapıyı açtı ve Raven’in önden geçmesi için kenara çekildi, ancak peşinden gitme konusunda isteksizdi. “Hizmetkârlar nerede?” diye sordu kapı aralığında durarak.

“Onlara geç döneceğimi, beni beklememelerini söyledim.”

Alışılmamış başka bir özellik, diye düşündü Kell. Çoğu leydi hizmetkârları için böylesine düşünceli olmazdı.

Raven pelerinini çıkarırken ona baktı ve “İçeri girmeye niyetin yok mu?” diye sordu.

Kell bir an önce veda etmenin yerinde olacağını düşünerek olduğu yerde kaldı. Gece boyunca Raven’in dans etmesini ve kalabalığı büyülemesini izlemişti. Gülüşü, zekâsı ve hayat dolu güzelliği ile sezon boyunca Londra’nın yarısını nasıl etkilediği belli oluyordu. Sean’in baştan çıkmayla ilgili söyledikleri kesinlikle boşuna değildi.

Böyle olacağını tahmin etse de genç kızın salondaki centilmenlerle cilveleştiğini görünce mantıksız bir kıskançlık kıvılcımı hissetmişti.

O hayat ve duyarlılıkla dolup taştan, baştan çıkarıcı bir bayandı. Ve onun karısı olmuştu.

Onunla kalmak için her hakka sahipti.

Bu düşünceyle Kell’in vücuduna yakıcı bir sıcaklık yayıldı.

Geceyi karısının sıcak, narin bedeninin keyfini çıkararak geçirebilirdi ve buna hiç kimse itiraz edemezdi - Raven hariç.

“Ne amaçla?” diye sordu genç kızın aklından geçenleri yoklayarak. “Bir âşık istemediğini ve bir âşığa ihtiyaç duymadığını söylemiştin.”

“Hayır, ben... Seni yatağımı paylaşman için davet etmiyorum, sadece burası senin evin. Seni kendi evinden uzaklaştırdığımı düşünmek hoşuma gitmiyor.”

Kell bakışlarını ondan kaçıramadı. “Gitsem iyi olacak. Kumarhanedeki oyun henüz bitmemiş olabilir.”

“Belki de öyledir,” diye mırıldandı genç kız, sesi alçaktı. Ve sanki ona çekiliyormuş gibi daha da yaklaştı.

Kell onun bu rahatsız edici yakınlığıyla gerildiğini hissetti. Ona dokunmaması gerektiğini biliyordu ama yine de... İsteğine karşı gelemedi. Omuzlarını yavaşça kavrayarak Raven’i

kendine doğru çekti.

İçinde kabaran arzu tüm benliğine yayılıyordu. Ve genç kızın koyulaşan mavi gözlerinden onun da aynı şokla sarsıldığını görebiliyordu.

Onu daha da sıktı - ve erkekliğinin acı verici derecede sızlayarak sertleştiğini hissetti.

Kell içinde uyanan bu ilkel dürtüyle sessizce inledi. Dikkat etmesi gerekiyordu. Böyle bir açlık tehlikeliydi, ölümcüldü. Eğer dikkatli olmazsa, bu kadın onu kötü bir şekilde incitebilirdi.

Fakat kıpırdayamadı. Onun kristal mavisi gözlerine baktı ve adeta bakışlarına çekiliyormuş, onun kırılganlıkla karışık cazibesine kapılıyormuş gibi hissetti.

Fena halde onu öpmek istiyordu. Dudaklarının tadını almayı. Uyarılmasının sızısını derinliklerine gömülüp dindirmeyi.

Arzusunun yoğunluğuyla derin bir nefes aldı.

Raven da onun kadar etkilenmiş görünüyordu. Yarasına dokunmak için uzandı ve Kell'in ifadesinde bir şeylerin belirdiğini gördü: Sevecenlik, şehvet, umutsuz bir ihtiyaç.

Lasseter başını eğdi...

"Burada neler oluyor, ağabey?" Alaycı bir sesin ağır ağır konuştuğunu duydular.

Kell irkildi, Raven ise buz kesildi. Genç adam kafasını çevirince Sean'ın ön merdivenlerden çıktığını gördü.

Kell bu zamansız tesadüfe sövdü, ardından kendini kınadı. Mesafesini korumaya karar vermiş olmasına karşın kardeşine Raven'a sarılırken yakalanmıştı. Direncinin ilk testte böylesine un ufak olması canını sıkıyordu.

Genç kızı çoktan kendinden uzaklaştırmıştı. Raven ise savunmaya geçerek salona doğru gerilemişti ve Sean'a paniklemiş halde bakıyordu.

"Ne kadar düşüncesizsin, Kell," dedi Sean alaycı bir ifadeyle merdiven sahanlığına geldiği zaman. "Öz kardeşini düğün balona çağırmayı ihmal ettin."

Kell omzunun üzerinden kardeşine baktı. Sean muhtemelen Londra'yı terk etmesi konusunda baskıları bertaraf etmek adına geçen hafta ağabeyinden kaçınmıştı. Şimdi ise epeyce sarhoştı ve çileden çıkmış olduğu açıktı.

"Balo," dedi Kell. "Sadece senin sebep olduğun skandalı dizginlemek için yapılan bir girişimdi. Birlikteliğimizi göstermek ve aşk evliliği numaramızı desteklemek için bir vasıtaydı."

"Henüz şahit olduğum dokunaklı sahneye numara mı diyorsun? İtiraf et, ağabey, ona vuruldun."

"Karıma eve kadar eşlik ettim," dedi Kell sertçe. "Ve bu senin sebep olduğun bir durum."

Sean tokat yemiş gibi geri çekildi.

"Fakat aslında," diye sertçe ekledi Kell. "Kulübe gitmek üzereydin. Neden bana eşlik etmiyorsun?"

Kell araya kasıtlı bir mesafe koyunca, Raven ürperdiğini hissetti. Kocasının yüz hatları yine sertleşmişti.

"Gel," dedi Kell kardeşinin itiraz etmesine olanak tanımadan ve onu aşağı indirdi.

Raven onların gidişini izledi. Sean'la yeniden uğraşmak istemiyor, ondan korkuyordu. Bu yüzden gitmiş olmalarından memnundu.

Aynı zamanda Sean'ın aniden ortaya çıkması iyiye işaretti, aksi takdirde genç kız duygularına boyun eğebilirdi. Kell onu kollarının arasına aldığı anda, sürükleyici bir an boyunca evliliklerinin numara olduğunu neredeyse unutmuştu. Onunla öpüşmek, ona dokunmak istemişti. Tanrı yardımcısı olsun.

Aptal, diyerek şiddetle söylendi kendi kendine.

Tehlikeden nasıl da ucu ucuna kurtulduğunu fark edince, gecenin soğukunda titredi. İçten içe lanet ederek kapıyı sıkıca kapadı ve odasına çıkmak üzere merdivenlere yöneldi.

On Birinci Bölüm

Brynn'in tahmin ettiği üzere sosyete skandala dair haşin hükümlerinde yumuşama belirtileri gösteriyordu. Öğle postasında Bayan Lasseter ve kocası için neredeyse bir düzine davetiye gelmişti.

Yığının boyutunu gören Raven dudaklarının alaycı bir şekilde kıvrıldığını hissetti. Sosyete ne kadar da vefasızdı. Ve kendisi ne kadar da kördü.

Bunca zamandır bile bile aldanmıştı, otoriter ittifakları tarafından kabul görmek için açlık duymuş, elit tabakaya ait olmanın kendisi için her şey olduğuna inanmıştı. Fakat onların yanıltıcı kabulü evliliği kadar sahteydi. Tek bir nefesle yıkılan derme çatma kâğıttan bir evdi.

Fakat rotası belli olmuştu. Saygınlığını geri kazanmaya kararlıydı. Ve caymaya hiç niyeti yoktu.

Sean Lasseter kapıdan seslendiğinde, Raven salonda oturmuş davetiyeleri inceliyordu.

"Ne kadar da büyüleyici. Malikânenin leydisi rolünü oynayan hain bir gelin."

Raven panikleyerek ayağa fırladı ve davetiyeler yere saçıldı.

"Affınıza sığmıyorum, hanımefendi," diye bağırdı Lasseter'in kâhyası Sean'ın omzunun üzerinden. "Fakat Bay Lasseter sizi görmek için ısrar etti."

"Yeni kız kardeşimi ziyarete geldim," diye ağır ağır konuştu Sean salona girerken.

Raven'in eli istemsizce nabız gibi atan boğazına gitti. "Ne işin var burada?"

"Dediğim gibi sadece bir ziyaret. Kardeşimin evinin bir anahtarına sahibim. Ve senin benim gelişimi reddetme yetkin yok."

Raven ona gitmesini emredemezdi belki, fakat zamanında kendisine haşin bir şekilde davranan bir adamla yalnız kalmak istemiyordu.

"Knowles," dedi Raven kâhyaya. "Lütfen O'Malley'i buraya çağırır mısınız?"

"Yine seyisine mi sığınacaksın?" dedi Sean hizmetkâr gittikten sonra.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Raven sesinin titremesinden utanarak. Fakat kaçırıldığı sırada deneyimlemek zorunda kaldığı acı ve aşağılanma hâlâ aklındaydı.

"Sadece bir ziyaret... Ailemize hoş geldin demenin en nazik yolunun bu olduğunu düşündüm."

Genç kız ona kuşkuyla bakarken, Sean bir sandalyeye yerleşip bacak bacak üstüne attı. Kusursuz giyinmişti, üzerinde gözlerinin derin rengini ortaya çıkaran koyu yeşil renkte bir palto vardı. Bakışları antipatik olmasa, Raven onun kesinlikle yakışıklı bir erkek olduğunu düşünebilirdi.

"Her nedense beni hoş karşıladığından kuşkuluyum," diye cevap verdi Raven. "Veya bilinen nezaket kurallarına uyacağından."

"Merak diyelim öyleyse. Söyle bana, Kell'in seninle evlenmesi için ne gibi entrikalar çevirdin?"

Raven kontrolünü kaybetmemeye çalışarak sakince, "Entrika falan çevirmedi," dedi. "O benim içinde bulunduğum güç durumu anladı ve bir centilmenin yapacağı üzere bana evlenme teklif etti."

Sean'ın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Kell'in bir centilmen olması uzak bir olasılık."

"En azından beni kaçırmadı, uyuşturmadı ve sosyetenin gözünde itibarımı mahvetmedi."

"Ama sen onun işlediği suçlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Bakışları sinsileşti. "O cinayetten şüpheli, farkında mısınız?"

Raven çenesini kaldırarak, "Böyle çirkin söylentileri dinlemeyi reddediyorum," dedi.

"Söylenti olduğundan emin misin?"

Raven ona dik dik baktı. "Aksini mi iddia ediyorsun? Kell dedi ki... Kell amcasını

öldürmediğine inanmamı sağladı.”

“Aksini mi yapmasını bekliyordun? Cinayeti itiraf etmesi kolay değil, öyle değil mi?” Alaycı bir ses çıkardı. “Kardeşim senin düşündüğün gibi kusursuz bir adam değil. Tedbirli olmalısın.”

Raven başını salladı, Sean’ın güdülerinden kuşkuluydu, adamın sorun çıkarmaya çalıştığına şüphe bulunmuyordu. İmalarının arkasında elbette hiçbir doğruluk payı yoktu. Ve amacı her neyse Raven ondan sadece kurtulmak istiyordu.

Derin bir nefes aldı. “Karşıma çıkmaman için ne gerekiyor, Bay Lasseter? Para mı? Eğer gerekli olan paraysa halledebiliriz zira mütevazı bir servete sahibim.”

“Bana rüşvet teklif edemezsin,” dedi Sean küçümseyici bir ses tonuyla. “Servetin, beni içine attığın cehennemin bedeli olamaz.”

“Maruz kaldığın acı için özür dilerim. Fakat intikamını aldın. Ödeştik diyebiliriz.”

“Ödeşmedik.” Sesi alçalarak soğuk bir fısıltı halini aldı. “Ve sen yaptıklarının bedelini kanla ödeyinceye kadar da ödeşmeyeceğiz.”

Ayağa kalkıp Raven’a doğru ilerledi, duruşu tehditkârdı. Eğer niyeti onu kasten korkutmaksa, başarıyordu. Genç kız savunmaya geçip bir adım geriledi ve arkasındaki zil ipine baktı, bir hizmetkârı zamanında çağırıp çağıramayacağını merak ediyordu. Yetişemezse, bağırırdı...

Sean uzanıp bileğini yakaladığında Raven acıyla irkildi. Kaçırıldığı gece bileklerine yerleşen morluklar henüz solmuştu.

Tam o sırada O’Malley göründü. Sean’ı yakasından yakalayıp uzaklaştırdığı zaman Raven rahat bir nefes aldı.

Sean mücadele etmeye başlayınca seyis yumruğunu tehditkâr bir şekilde kaldırarak, “Geçen sefer dersini almamışsın belli ki,” dedi.

“Bırak beni. Lanet olası it!” diye bağırdı Sean öfkeyle.

Seyis aşağılayıcı bir ifadeyle onu serbest bırakınca, Sean geriye doğru sendeleyerek sanki çok sıkıymış gibi parmağını kravatından geçirdi. “Buna pişman olacaksın, O’Malley.”

“Ona bir daha dokunmaya cüret edersen senin pişman olacağın kadar değil. İşte o zaman boynunu sıkacağım, yemin ederim yapacağım. Bir sonraki şafağını göremeyeceksin.”

Kaşlarını çatan Sean bir adım geriledi. Fakat sonra durdu, sanki kendisinden çok daha kaslı bir adamla çatışmanın akıllıca olup olmadığını düşünüyordu.

Sesini alçaltıp vahşi bir şekilde fısıldadı. ‘Yerinde olsam, arkamı kollarım.’ Hızla seyisin yanından geçerek odadan çıktı.

Raven titreyerek en yakın koltuğa çöktü.

“İyi misiniz?” diye sordu O’Malley.

“Evet... Sanırım.”

“O piç kurusunun geçen sefer tüymesine izin verdiğim için özür dilerim. Onu öldürmüş olmalıydım.”

Raven derin bir nefes aldı. “Onu öldürmek aşırı olurdu. Ve bedelini de ağır öderdin. Ya hapse atılırdın ya da daha kötüsü olurdu.”

“Fakat onu öldürmüş olsaydım, size böyle yaşanamazdı. Ve ağabeyiyle evlenmeye de mecbur kalmazdınız.” Raven kendine acıma duygusuna kapılmayı reddederek dudaklarını sıktı. “Ah, oldu artık. Bununla yaşamamanın bir yolunu bulmalıyım.”

“Sizi hedef alacak şekilde özgür olması hoşuma gitmiyor.

“Seni tehdit etme şeklinden de ben hiç hoşlanmadım,” diye cevap verdi genç kız, Sean’ın O’Malley’e arkasını kollamasını söylemesini anımsayarak.

“Ben kendime bakabilirim, hanımefendi. Dikkatli olması gereken sizsiniz. Elinizin altında

bir bıçak ya da tabanca bulundurmalısınız.”

Raven yüzünü buruşturdu. Kell'i zaten vurmuştu. Vahşi araçlarla korunmak zorunda olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu, ama yine de gerekli olabilirdi. “Belki de dediğin gibi yapmalıyım.”

“İyi, eğer ihtiyaç duyarsanız, ben yakınlarda olacağım.”

“Teşekkür ederim, O'Malley.”

Seyis gittikten sonra Raven kollarını kavuşturdu, korkmuştu. Titremesi hafiflemeye başlayana dek aradan epeyce uzun bir zaman geçti.

Bakışları halının üzerine düşmüş olan davetiyelere kaydı. Skandalı yatıştırmakta bazı gelişmeler sağlamış olabilirdi, fakat tehdidi henüz bertaraf edememiş olduğu aşikârdı.

Sean Lasseter hâlâ düşmanıydı. Ve O'Malley için de öyleydi.

Raven'ın seyisi içeri girdiği zaman, Kell özel çalışına odasındaki masasına oturmuş muhasebe defterlerini gözden geçiriyordu. O'Malley'in uzun adımlarla yanına yaklaştığını görünce şaşkınlıkla ona doğru baktı.

“Sizinle iki çift laf etmek istemiştım, Bay Lasseter,” dedi seyis haşince ve masanın tam önünde durdu. Elinde bir şapka tutuyordu, doğru düzgün bir hizmetkâr gibiydi ancak tavrı hiç de mütevazı değildi, dahası yüz hatlarına öfke dolu bir ifade yerleşmişti.

Kell elindeki kalemi bıraktı. “Karım hakkında mı?”

“Evet, karınız ve kardeşiniz hakkında.”

Kell midesinin düğümlendiğini hissetti.

“Genellikle dedikodu yapan biri değilimdir,” dedi O'Malley. “Fakat kardeşiniz... Bu öğleden sonra Bayan Raven'ı tehdit etmek için evinize geldi. Ve ona neredeyse saldırdı.”

“Onu incitti mi?” diye keskin bir sesle sordu Kell. “Hayır, fakat ben durdurmasaydım yapacaktı. Onu bırakması için kaba kuvvet kullanmak zorunda kaldım.”

Kell sessizlik içinde seyisin verdiği bilgileri sindirirken, adamdan gelen öfke mızraklarını üzerinde hissedebiliyordu. Ona herhangi bir karşılık vermeden önce seyis yarı öfkeli yarı saygılı bir konuşmayla sözlerine devam etti.

“Bu son olmayacak. Kardeşiniz çektiği acının intikamını almak istediğini söyledi. Fakat donanmanın ona yaptıklarından dolayı suçlanacak kişi Bayan Raven değil. Kabahatli biri varsa, benim. Parkta Bayan Raven'a saldırdığı zaman ona iyice bir sopa çektim ve kendine gelmesi için onu orada bıraktım. Ama yemin ederim ki donanmaya adam toplayan bir çete tarafından yakalanacağı aklımın ucundan dahi geçmedi.”

“Hayır,” dedi Kell alçak bir sesle. “Suçlanacak biri varsa, ona saldırdığı için öncelikle Sean'in suçlanması gerek.”

“Doğru.” O'Malley hiddetle başını salladı. “Ona zaten yeterince zarar verdi. Yine de durmayacağından endişe ediyorum. Ve bir dahaki sefere Bayan Raven'ı koruyup koruyamayacağımı bilmiyorum.”

Kell kararını verirken çenesinin gerildiğini hissetti. “Kardeşimle ben ilgilenirim, O'Malley,” dedi gergin bir şekilde. “Sana söz veriyorum, Sean onu bir daha incitmeyecek.”

Sean'ın evde olmadığını gören Kell kardeşinin sık sık gittiği yerleri ziyaret etti ve sonunda onu Madam Fouchet'in evinde buldu. Londra'nın en kibar günah kulübü aristokrat gençlerin ve zengin burjuvaların ihtiyaçlarını karşılıyordu, aynı zamanda cinsel fantezileri yerine getirme konusunda da uzmanlaşmıştı.

Sahibi zeki bir Fransız kadındı - Raven'a içirilen afrodizyakı sağlayan kişiydi. Madam Fouchet Kell'i şahsen ve muhabbetle selamladı.

“Sizi görmek ne güzel, mon cher. Oldukça uzun zamandan beri bizi varlığınızla onurlandırmadınız. Sizi özledik.”

Kell çekimser bir tebessümle kadına karşılık verdi. “Kardeşimi arıyorum, madam. Burada olabilir mi?” “Elbette burada. Fakat o... Şu anda meşgul.”

“Öyle olsa bile, onunla konuşmak istiyorum.”

“Öyleyse onu yedi numaralı odada bulabilirsiniz.”

Kell dönüp ilerlemeye başlamıştı ki Madam Fouchet onu durdurdu. “Kardeşin için kaygılanıyorum, cher. O çok sorunlu bir genç adam gibi görünüyor. Çok hoş bir cazibesi var, fakat bazı durumlarda... Kızlarıma karşı pek nazik davranmıyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Kell öfkesine hâkim olmaya çalışarak. “Bu durumda onu kayırmak zorunda değilsiniz. Ve sınırı aşarsa, beni çağırmakta tereddüt etmemelisiniz.”

“Öyle yapacağım, mösyö. Teşekkür ederim.” Gülümsedi. “Aynı zamanda burada saygı gördüğünüzü de size hatırlatmak isterim. Fakat yeni evlendiğinizi duydum. Evlilik yatağınızı kızlarımdan biri için bırakmak istemezsiniz, öyle değil mi?”

Kell zoraki bir şekilde gülümsedi ve doğrudan cevap vermekten kaçındı. “Davetinizi aklımda tutacağım, madam.”

Kell merdivenlerden çıkarken mekânın anormal bir şekilde sessiz olduğunu fark etti. Yine de vakit eğlence için henüz çok erkendi.

Buna rağmen kardeşini nasıl bulacağından hiç şüphesi yoktu. Ve geçmişteki çılgın günleri göz önüne alınırsa, böyle bir aşırılığı çarpıtmak zordu. Kell Londra’ya ilk geldiği zamanlardaki gençlik yıllarını hatırlayabiliyordu. Bütün günü yatakta bir fahişeyle geçirmekten başka bir şey düşünmüyor, çöküşün keyfini çıkarıyordu.

Bununla beraber uzun bir süre boyunca Sean’a kötü örnek olmuştu. O zamandan beri adamakıllı uslanmış ve daha basiretli olmaya çabalayıp uzun vadeli anlaşmalarla randevu evlerinden uzak durmuştu. Zengin bir tüccarın dul karısı ile olan son aşk ilişkisi, gözyaşları ve karşılıklı suçlamalarla kötü bir şekilde sona ermişti, bu yüzden o zamandan beri kendine başka bir metres tutmaktan kaçınmıştı.

Şans eseri, diye düşündü Kell artık evli olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak. Bir eşi ve bir metresi aynı anda idare etmek şu anda uğraşmayı tercih edeceğinden daha büyük bir sorun olacaktı. Kardeşinin çıkmazları ile yeterince sorunla uğraşıyordu zaten.

Ayrıca Madam Fouchet’in teklifiyle ilgilenmek akıllıca olabilirdi. Belki de o zaman rüyalarına giren yakıcı mavi özleri, yumuşak göğüsleri ve çekici kokuyu unutabilirdi.

Kell güzel, istenmeyen eşyle ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalışarak yedi numaralı kapıya hafifçe vurdu ve aniden içeri girdi.

Sean’ı bir koltukta otururken buldu, kucağında ise yarı çıplak bir güzel vardı.

“Seninle özel olarak iki çift laf etsek iyi olur,” dedi Kell davet beklemeksizin kardeşinin karşısındaki sandalyeye yerleşerek.

Sean sırtarak kucağındaki fahişenin kalçasına hafifçe vurdu ve onu odadan dışarı yolladı.

“Pekâlâ, seni buraya getiren nedir, kardeşim?” diyerek sinirli bir şekilde sordu Sean. “Eğlence değil, kuşkusuz. Senin acılarını ücretli bir fahişenin kollarında dindirmeye ihtiyacın yok. Şimdi bir karın var... Yoksa seni de bana yaptığı gibi geri mi çeviriyor?”

Kell bu sözleri duymazdan gelmek için kendisini zorladı. “Bu öğleden sonra yine çizgiyi aştın,” dedi kısa ve öz bir şekilde. “Hoşlansak da hoşlanmasak da Raven artık benim karım. Onun zarar görmesine izin vermeyeceğim.”

Sean suçlulukla kafasını çevirdi. “Ona zarar vermedim.”

“Fakat onu tehdit ettin.”

“Nereden biliyorsun? Koşarak sana mı geldi?”

“Belki de kendimi net bir şekilde ifade etmeyi başaramadım. Ondan uzak duracaksın.”

“Ya yapmazsam?”

Kell gözlerini kısarak kardeşine baktı. “Yarın Londra’dan ayrılmanı istiyorum.”

Dudaklarını isyankâr bir ifadeyle büzen Sean ona küstah bir bakış attı. “Gitmezsem ne olur? Teklifini reddedersem ne yaparsın, kardeşim?” Sandalyeden fırlayarak gezinmeye başladı. “Şöhretin bu kadar belirsizken bana nutuk çekemezsin. Zaman geçirmek için evlendiğin kahpeyi gereksiz yere korumak dışında düşünmen gereken daha fazla şey olduğuna seni temin ederim.”

Kell dişlerini sıktı. “Ne demeye çalışıyorsun sen?”

Sean durup ağabeyine zaferle baktı, yeşil gözleri parıltıyordu. “Sadece gidip bir sulh hâkimi bulmam ve ona sevgili amcam William’in nasıl öldüğünü açıklamam yeterli bir cevap olur sanırım. Onu senin öldürdüğünü ileri sürersem, başa çıkabileceğinden daha fazla sorunun olacak. Muhtemelen hapse gireceksin.”

Kell’in feci derecede midesi kasılıyordu, kardeşinin derin husumeti midesine saplanan bir bıçak gibiydi.

Bir an için karşısında duran adama gözlerini dikti. Kardeşini artık tanıyamıyordu. Sean son bir yıl içinde daha da kötüye gitmiş, donanmaya alınmasından beri hiç olmadığı kadar berbat bir hale gelmişti, yine de ele verme gibi tehditler hiç savurmamıştı.

Ne olursa olsun... Aralarındaki bağ geri dönüşü olmayacak şekilde yıpranacak bile olsa... Kell artık kardeşinin şiddetine göz yumamayacağını ya da onun aşırılıklarını hoş göremeyeceğini biliyordu.

“İstediyini öne sürebilirsin,” diye sertçe karşılık verdi sonunda. “Ama bu seni İrlanda’ya yollama niyetimi değiştirmeyecek.”

Öfkeden yüzü kızaran Sean yumruklarını salladı. “Bunların hepsi senin hatan, biliyorsun. Anneme beni koruyacağına dair söz verdin ama korumadın, öyle değil mi Kell? William Amca’nın bana istediğini yapmasına izin verdin.” Kell öfkeli ve kırgın bir şekilde derin bir nefes aldı. Hayatının geri kalanını hatasını telafi etmeye çalışarak geçirecekti, fakat artık yumuşamayacaktı. Sean çok tehlikeli bir hal almıştı. “Seni korumadığım için suçluyum,” diye belirtti keskin bir sesle. “Ve kendimi bu konuda hiçbir zaman affetmeyeceğim. Fakat geçmişini geri almanın hiçbir yolu yok. Eğer olsaydı...” Yumruklarını sıktı. “Memnuniyetle senin yerine geçerdim, bunu çok iyi biliyorsun.”

Kardeşi yüzünü buruşturdu. “İlk olarak hiçbir zaman benim yerimde olamazdın. O piçin sana dokunmasına izin vermezdin. Onunla savaşırdın.” Yüzündeki öfkeli ifade aniden kayboldu. “Ben daima senden çok daha zayıftım.” Geriye dönüp tekrar koltuğa çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Kell Sean’ın perişanlığı karşısında öfkesinin biraz azaldığını hissetti. Doğru sözleri arayarak sandalyesinde öne doğru eğildi. “Sean... Sana neler olduğunu göremiyor musun? Geçmişin seni mahvetmesine izin veriyorsun.”

Sean parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Biliyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Bazen kendimi tutamıyorum. Kafamın içinde çılgılık atan şu uğursuzluk... Saldırmama, birini incitmeme, zarar verme isteğine neden oluyor.”

Kell kardeşini koruma arzusuyla derinden sarsıldı. “Sana yardım edecek birilerini bulacağız... Başka doktorlar var ve...”

“Hayır! Beni itip dürten, aklımın hastalıklı olduğunu söyleyen daha fazla şarlatanla karşı karşıya gelmek istemiyorum.” Bir süre sonra kafasını kaldırdı, yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu. “Özür dilerim, Kell,” dedi alçak bir sesle. “Öyle demek istemedim. Ben nankör bir sefilim. Tanrım, lütfen affet beni... Ben sadece Raven’ı sevdim... Sen de onu bana tercih edince yıkıldım. Şimdi de seni bana düşman etti.”

Kell kardeşinin yalvaran sesi üzerine elini saçlarının arasından geçirdi. “Onu isteyerek

seçmedim, Sean. Ve isteyeceğim en son şey onun bizim aramıza girmesi. Fakat yaşananlara seyirci kalamam ve senin ona zarar vermene izin veremem. Bunu anlayabiliyor musun?”

“Evet.”

“Onu rahat bırakacağına dair bana yemin et.”

“Ben... Yemin ederim.”

Kell kardeşinin umutsuz ve perişan durumunu anlayabiliyordu. Sean ıstırap içindeydi, iyi olan mizacı içindeki deliliklerle savaş veriyordu.

Kell ayağa kalkıp koltuğa doğru gitti ve bir elini kardeşinin omzuna koydu. “Kurtarılmam gerekiyor. Burada kalırsan, geçmişin sana daha da çok işkence çektirecek.”

“Belki de haklısın,” dedi Sean boğuk bir sesle. “Fakat nereye gideceğim?”

“Sana söyledim, İrlanda’ya. Çiftliğe. Üreme programı senin sorumluluğundaydı, hatırlıyor musun?”

Kell’in Dublin yakınlarında almış olduğu at çiftliği şimdiden gelecek vaat eden pek çok at ve birinci sınıf hayvancılığıyla övünç kaynağı olmuştu. Bunun sebebi Lasseter’in yarışlarla ilgilenmesi değildi. Sean atları çok sevdiği için Kell ona sadece bir uğraş ve sığınak sunmak istemişti.

“Sen de benimle gelecek misin?” diye özlemle sordu Sean.

Kell’in yeniden midesi burkuldu. Sean yine küçük bir oğlan çocuğu gibi konuşmuştu, tıpkı bir zamanlar tanıdığı sevgili kardeşi gibi. “Gelemeyeceğim için üzgünüm. Burada yükümlülüklerim var. Kumarhanem...”

“Ve Raven Kendrick.” Sean’in ifadesi bir an için sertleşti.

“Evet. Raven da var. Ama bu demek değil ki seninle daha az ilgileniyorum. Sean, kurtulmam gerekiyor. Kendin için.”

“Pekâlâ, bu seni mutlu edecekse, gideceğim,” dedi Sean yavaşça, yenilginin kederli ifadesi gözlerinden belli oluyordu.

Kell karısının yatak odasına doğru gönülsüzce merdivenlerden çıkarken vakit neredeyse gece yarısıydı. Raven onun eve bu kadar erken dönmesine, hatta odasına gelmesine şaşırıyordu muhtemelen. Fakat Kell kardeşinin vahşi davranışı nedeniyle ona bir özür borçluydu.

Loş koridorda ilerlerken düşünceleri hâlâ Sean’la yaşadığı çatışmanın ve onun tehditlerinin etrafında dönüyordu. Tartışmaları amcalarının öldüğü gecenin karanlık anılarını eşlemişti.

İngiltere’den kaçmalarından altı ay sonra William izlerini bulmuştu. Kell o geceyi asla unutamayacağını biliyordu. Akşamın büyük bir kısmını kumar oynayarak, bir dizi galibiyetten faydalanarak ve zayıf birikimlerini arttırarak geçirmişti. Sabahın erken saatlerinde iç açıcı olmayan pansiyonlarına döndüğü zamansa Sean’ı William’in kanlı bedeni üzerinde hıçkırarak ağlarken bulmuştu.

“Bir kazaydı Kell, yemin ederim! Ona zarar vermek istemedim. Sadece bana dokunmasına engel olmak istedim!”

Kell titreyen kardeşini tatlı sözlerle yatıştırarak yaşananları bölük pörçük öğrenmişti. Anlaşılan o ki William İrlanda’ya kadar onları takip etmiş, rüştüne erişmemiş yeğenlerinin onunla yaşamayı reddetmeleriyle sapıklığını dışa vurmalarından korkmuş ve idam cezasına çarptılmaktan kaygılanmıştı. William eve dönmelerini isteyerek onu sarsmaya başladığında, Sean amcasının dokunuşuna tahammül edemeyerek ona karşı koymuştu. William’i onun ince uzun kılıcıyla göğsünden bıçaklamıştı.

Kell on dört yaşındaki kardeşini tam olarak suçlayamazdı, çünkü orada olsaydı Sean’ın tacizcisini büyük ihtimalle kendi elleriyle öldürürdü. Kardeşinin verdiği tepki nefsi

müdafaaydı, Kell bundan neredeyse emindi.

Kardeşini daha fazla acı çekmekten kurtarmaya kararlı olan Kell amcasının cesedini Dublin dışında ıssız bir yol kenarına bırakmış ve William'ın ölüm nedeninin soygunculuk gibi görünmesini sağlamıştı.

İzleyen soruşturmada amcasıyla şiddetli geçmişine ışık tutan suçlayıcı parmaklar Kell'i işaret etmişti, fakat yetkili makamlar gerçek bir kanıt bulamamışlardı. Buna rağmen Kell bir katil olduğuna dair söylentileri inkâr etmeyi reddetmişti. Suçlamayı kendi üzerine almak şüphenin kardeşi üzerine çevrilmesinden daha iyiydi.

Öyle olsa bile, Sean hiçbir zaman tam olarak toparlanamamıştı. Aşağılanmasına ek olarak vicdanında amcasının ölümünü taşıması onu neredeyse mahvetmişti - kardeşçe hiçbir sözün hafifletemediği ruhsal bir azap içindeydi.

Kell genç kızın yatak odasının önünde durmadan önce gözlerini kapattı. Tüm çabalarına rağmen Sean'ın umutsuzluğu tesellisizdi.

Kumar daha kârlı hale gelip taze bir başlangıç yapmaya karar vermeden önce İrlanda'da iki yıl daha kalmışlardı. İngiltere'ye dönünce de Londra'ya yerleşmişlerdi. Kell kazançlarını bir araya getirmiş ve sonunda, altı yıl sonra, sosyetenin maceracı üyelerinin kumar oynamaya geldikleri özel bir kumarhane açacak sermayeyi toplamıştı.

Bununla beraber karanlık söylentiler onu izlemişti. Yine de Kell kardeşini bu işe bulaştırmadan ya da onun sırlarını açığa çıkarmadan bunun aksini kanıtlayamazdı. Fakat en azından Raven'ın durumu anlamasını sağlayabilir ve onun sempatisini kazanabilirdi.

Kapının altından ışık süzülüyordu, Kell hafifçe kapıya vurdu. İçeri girdiği zaman genç kızın yatakta kitap okuduğunu gördü. Yüzündeki şaşkın ifade ziyaretinin ne kadar beklenmedik olduğunu açıkça gösteriyordu. Raven kitabını telaşla kaldırdı ve örtüyü çenesine kadar çekerek geceliğini gizledi.

Kell konuşmayı yatak odasında yapmakla hata yapıp yapmadığını merak ederek duraksadı. Fakat bu onunla baş- başa konuşmak için en iyi fırsattı.

"Bir terslik mi var?" diye sordu Raven endişeyle. "Sean'ın davranışı için senden özür dilemeye geldim," dedi Kell kapıyı yavaşça kapatarak. Ona doğru ilerledi ve Raven'ın ihtiyatla kendisine baktığını gördü.

Genç kız sessiz kalınca yatağın kenarına oturdu. Ve Raven'in buz kestiğini memnuniyetle fark etti. Bu durum savunmada kalmasını gerektirecekti.

"Bunun hiçbir mazereti yok, biliyorum," diye söze başladı. "Fakat Sean hakkında bazı şeyleri bilmen gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"O birkaç yıl önce depresyon geçirdiği ve melankoliye kapıldığı dönemler yaşadı. Karanlık ruh hallerinden birine kapıldığı zaman yemiyor, içmiyor ve aşırı derecede alkol tüketiyor. Fakat donanma için yakalanana kadar gerçekten deliliğinin kontrol altında olduğunu düşünüyordum." Durdu ve sözlerinin nüfuz etmesine izin verdi. "Geçen haziran ayında ortadan kaybolduğu zaman çılgına döndüm Raven. Bir savaş gemisinin, mürettebattan biri olarak Sean'ın ismini açıklayan liman bildirgesini ortaya çıkarıncaya dek aylarca onu aradım. Sonra da özel bir gulet kiraladım ve kardeşimin peşinden gittim. Onu bulduğum zaman geminin ambarında prangaya vurulmuş kendi dışkısında kıvranıyordu. Sırtı kanlı et dilimleri halindeydi. Kırbaçlanmaktan boğazı bağıramayacak kadar tahriş olmuştu." Bu vahşi anıyla boğazının düğümlendiğini hissetti. "O benim kardeşim, Raven." Elleri istemsizce yumruk oldu. "Onu o halde bulmamdan ötürü yaşadığım kederi anlayabilirsin belki."

"Evet..." diye mırıldandı Raven.

"Peki ya onun çektiği acıyı hayal edebiliyor musun?" Genç kız Lasseter'ın içe işleyen

bakışlarından kaçınmak için gözlerini indirdi. “Evet... Hayal edebiliyorum.”

“Bu Sean’ı çıldırma noktasına getirdi, Raven.”

“Bu nedenle onu affetmemi mi istiyorsun?” diye sordu zor da olsa.

“Hayır. Affetmek değil. Fakat Sean’ı neyin bu hale getirdiği hakkında fikir sahibi olmanı istiyorum. Derin umutsuzluklar bir adamın tarıfsız kötülükler yapmasına neden olabiliyor. O hasta, Raven. Yaşadıklarından sonra sağlıklı düşünememesinin nedeni bu.” Raven sessiz kalınca Kell onun çenesini kaldırdı, “iyileşmek için en çok ihtiyacı olan şey zaman. Onu İrlanda’ya yolluyorum. Seni bir daha rahatsız etmeyecek.”

“Teşekkür ederim.” Omuzlarını silkti. “Onunla tekrar uğraşmam gerekmeyeceği için memnun oldum.”

“Germeyecek.”

Raven ona baktığında mavi gözlerinde karanlık bir ciddiyet vardı. Kell aniden durumun mahremiyetinin farkına vardı. Karısı yataktaydı, gecelik giymişti, saçları omuzlarına dökülüyordu ve yüzüne lambanın altını yansıması vuruyordu. Gecelik yüksek yakalıydı ve bir kısmı örtülerin altında kalmıştı, ama Keli yine de altta neyin saklı olduğunu çok iyi biliyordu.

Düğün gecesinde yaşananları hâlâ canlı bir şekilde hatırlıyordu. Göğüslerini kavrayışını, okşayışını, tadışını. Sıkı bacalarının kalçasını sarışını. Birdenbire sertleşti ve belli etmeden alçak sesle sövdü.

Dikkati başka yere çekme ihtiyacıyla örtülerin arasından görünen kitaba doğru baktı.

Mücevherle kaplı cilt lambanın ışığında parlıyordu. Kell uzanıp incelemek üzere kitabı eline aldı. Harikulade ve nadir bulunan bir sanat eseri gördüğüne şüphe yoktu.

“Bana bahsettiğin kitap bu mu?” diye sordu. “Annenin sana bıraktığı erotik günlük bu mu?”

Kızın yüzü kızardı. “E-evet.”

Kell’in bakışları kızın pembe yanaklarından dudaklarına doğru kaydı. O leziz dudakları öptüğü, dilini derinlere kaydırıp tadına vardığı, nefesini nefesinde hissettiği anları hatırlıyordu. Onun nasıl cevap verdiğini, zevkin doruğuna çıktığında nasıl inlediğini de...

Kell keskin bir nefes aldı, gitmesi gerektiğini biliyordu. “Belki bir gün bunu okumama izin verirsin. Cinsellik hakkında bir iki şey öğrendiğimi keşfetmem ilginç olabilir.”

“Sanırım... Eğer istersen,” diye kekeledi Raven.

Kell onu gafil avladığını söyleyebilirdi ve bunun bir çeşit zafer olduğunun farkındaydı. Eğer becerebilirse, güzel karısını gafil avlamaya devam edebilirdi. Geçmişte bu konu üzerinde çok fazla zaman harcamıştı. Aslında Raven’ı gözüne kestirdiği günden beri.

Kell öne doğru eğildi ve kızın alnına kasten kışkırtıcı bir öpücük kondurdu. “İyi uykular.”

Lassester giyinme odasından geçip kendi yatak odasına gittiğinde, Raven gözlerini dikmiş hâlâ onun arkasından bakıyordu.

On İkinci Bölüm

“Teşekkür ederim, O’Malley,” diye mırıldandı Raven, seysis eyere yerleşmesine yardım ederken.

Genç kız eteklerini düzelttikten sonra buz gibi sabah havasından korunmak adına pelerinine sıkıca sarındı ve dizginleri kavradı. Parkta ata binmek için bir an önce yola çıkmak istiyordu. O’Malley kendi atına bindiği anda Raven atını tırıs sürerek ilerlemeye başladı. Seysis tam arkasındaydı ve onu yakından takip ediyordu.

Raven Brynn’la karşılaşmayı ummuyordu, çünkü arkadaşının bu sabah başka bir randevusu vardı. Ama Dare’i orada bulmayı ümit ediyordu zira onunla konuşacağı kocasını

ilgilendiren çirkin bir rivayet vardı. Geçen hafta boyunca Kell’le pek konuşmamıştı, kardeşinden bahsetmek için yatak odasına geldiğinden beri. Genç kız merdivenlerde karşılaşmaları dışında onu neredeyse hiç görmemişti. Çeşitli sosyal faaliyetlerde ona kavalyelik etme görevi de arkadaşlarına düşmüştü.

Raven kocasının kasti yokluğunu anlatılamayacak derecede sıkıcı buluyordu. Huzursuzluk onun için yeni bir şey değildi, ancak son günlerde alışılmadık bir moral bozukluğu yaşıyordu. Hissettiklerine makul nedenler bulmaya çalışıyor, neşesizliğinin kocasının ihmalden kaynaklanmadığını söylüyordu kendi kendine. Her şeyden önce, Keli sadece arılaşmalarına bağlı kalıyordu.

Melankolisi için sayısız başka nedenler de vardı, en başlıcası skandaldı, genç kız bu zamana dek içinde yer aldığı sosyetenin şu anda tam olarak eşliğinde duruyordu.

Veya belki de moral bozukluğunun sebebi kasım sonu için bile oldukça soğuk olan kış havası yüzündendi.

Belki de Sean Lasseeter’la alakalı kuruntusu yüzündendi. Kell durumu kontrol altına alacağını garantilemiş olsa bile, Raven sık sık gölgelerde tehdit görüyor, onun yeniden saldırıya geçeceğinden endişeleniyordu.

Belki de sadece yalnızlığı mücadele verdiği şey. Kuşkusuz İngiltere’ye geldiğinden beri her zamankinden daha yalnız hissediyordu kendini. Büyükbabası East Sussex’teki mülküne gitmiş, Raven ise görüntü uğruna şehirde kalmıştı. Noel için büyükbabasına katılmayı planlıyordu ama o zamana dek önünde en az birkaç haftalık bir süre vardı.

En azından O’Malley yanındaydı. Onun yakınında olması içini rahatlatıyordu, tıpkı Brynn, Lucian ve Dare’in – gözü pek savunucuları ve en sevgili arkadaşlarının - varlıklarının tesellisi gibi. Yine de Raven içini bunaltan soyutlanma duygusunu inkâr edemiyordu. Yatağına uzanıp gözlerini tavana diktiği geceler en kötüsüydü. Korsan âşığı bile onu avutamıyordu, çünkü Raven garip bir şekilde onu çağırmakta güçlük çekiyordu. Onu hayal etmek için gözlerini kapadığı anda tüm gördüğü Kell oluyordu.

Kendine acımak istemese de önünde uzanan belirsiz geleceği düşünürken kendini boş, amaçsız, yalnız ve ne yapacağını bilemez halde hissediyordu.

Şanslı olduğunu unutmaması gerektiğini biliyordu. Bir unvan evliliği yapmak isterken hayalleri paramparça olmuş, yaşanan skandal pek çok kapıyı yüzüne kapatmıştı, ama yine de hayatta kalmıştı. Ve pek çok akrasıyla kıyaslandığında aslında iyi durumdaydı. Formalite icabı bir evlilik yapmıştı ve sevginin aklını başından alması ya da saplantılı bir tutkunun onu tehdit etmesi gibi bir risk yoktu. Ve zengin, ilgisiz bir kocanın eşi olarak hoşuna giden şeyi yapabilecek özgürlüğe sahipti.

Ama yine de Kell’i özlüyordu. Odasına geldiği akşam beklenmedik bir öpücük vermek için eğildiğinde gerilmişti.

“İyi geceler,” demişti.

Fakat Raven uyuyamamıştı. Genç adamın geceliği dikkatle incelerken gözlerinin nasıl karardığını anımsayarak ve günlüğü okurken yakalanmasının utancını duyarak saatlerce yatakta dönüp durmuştu.

O gittikten sonra günlüğü okumaya devam etmemişti, çünkü erotik bölümler onu uyardığı kadar ona evliliğinde eksik olan fiziksel yakınlığı da hatırlatıyordu. Fakat bir ya da iki kez Kell’in gece geç vakitte odasına girdiğini duymuş ve bedeni utanmazca sızlayarak orada öylece uzanmıştı... Banyodan çıktıktan sonra karşılaştıkları günü düşünmüş ve kocasının muhteşem çıplaklığını hayal etmişti. İçeri girip evlilik haklarını talep ederse ona nasıl bir tepki vereceğini de düşünmüştü.

Ancak Kell o geceden sonra odasına bir daha gelmemişti.

Şüphesiz kumarhanesiyle meşguldü, fakat Raven bundan emin bile olamıyordu. Onunla en mahrem sırlarından bazılarını paylaşmıştı - annesinin kitabı, fantezi âşığı - ve onun hakkında hâlâ çok az şey biliyordu.

Dahası dün o endişe verici haberi öğrendiği zaman kocasına olan yükümlülükleri yeniden aklına düşmüştü.

Brynn'in anlattığına göre biri Kell'in kumarhanesinin dürüstlüğü hakkında nahoş söylentiler yaymaya başlamıştı. Raven sadece dedikoduların Halford'ın işi olduğunu tahmin edebilirdi, çünkü düğün gelinini çalan alçağı mahvedeceğini kendi ağzıyla söylemişti.

Raven Hyde Park'a ulaştı, ancak Dare'den hiçbir iz yoktu, bu nedenle Rotton Row boyunca atını dörtnala koşturarak anın keyfini çıkardı. Ve aradan henüz yarım saat geçmişken Dare'in yanına yaklaşmakta olduğunu gördü. Arkadaşının, eski nişanlısının olası kindarlığından bahsedeceğini umarak ona selam verdi. Ve korktuğu üzere Dare sadece korkularını doğruladı. "Evet, korkarım Halford kocanın kumarhanesinin aleyhinde konuşuyor. Tanıdıklarından birkaçını oradan uzak durması için ikna etmiş. Altın Post'un görüldüğü gibi bir yer olmadığını, müşterilerini kazıkladığını ileri sürüyor."

"Halford'ın elinde bir kanıt var mı peki?"

Dare ona bir bakış attı. "Bir adamı onursuz olarak lekelemek için kanıt gerekmez. Etkin bir kişi tarafından yapılan basit bir suçlama ölümcül olabilir. Halford'ın Post'a hiç adım atmadığını duyarsam buna hiç şaşımam."

Raven korkuyla kaşlarını çatı. "Onu durdurmak için bir şeyler yapılabilir."

"Ah, kumarhanesine daha sık uğrayarak kaybını telafi etmesinde Lasseter'a yardımcı olabilirim. Ve Hellfire Cemiyeti'ndeki arkadaşların da aynısını yapacağını garanti edebilirim."

"Yapar mısın, Dare, lütfen?"

"Elbette. Fakat ne kadar sahiplenirsek sahiplenelim bu bir kumarhanenin ismini onarmaz. Tıpkı bir leydinin ismi gibi. Bir kez kaybolunca yeniden kazanmak neredeyse imkânsızdır." Dare düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Lasseter tanınmış müşterileriyle arasına mesafe koymasaydı - onlara onurunu ve karakterini tartmaları için fırsat verseydi - kuşkusuz bunun yardımı dokunabilirdi. Şu anki haliyle, Lasseter sadece adı kötüye çıkmış anlaşılmaz biri."

"Fakat bunun üstesinden nasıl gelinecek?"

"Lasseter sosyete de kendini gösterebilir. Ona bu konuda destek olabilirim, Lucian da öyle, fakat kocan bu öneriye pek sıcak bakmayabilir."

"Evet, bence de," dedi Raven kederle. "O sosyete yi hor görüyor."

"Ama kulübünü ancak bu yolla kurtarabilir."

"Bilmiyorum. Ona sormam lazım."

Raven o öğleden sonra kumarhaneyi ziyarete gitti, fakat iri yarı bir görevli ona Bay Lasseter'in içeride olmadığını söyledi. Ancak tam o sırada Emma Walsh merdivenlerden indi ve kulağa samimi gelen hoş bir ses tonuyla genç kızı tebrik etti.

Raven utançtan yanaklarının kızardığını hissetti. Kaçırıldığı gecedan beri genç kadını görmemişti ve ona nasıl davranacağından pek emin değildi.

Ancak Emma onu rahatlatmaya kararlı görünüyordu. "Kell bir eskrim maçında, fakat bir saat içinde döner. Onu beklemek ister miydin?"

Kocas hakkında Emma'dan daha az şey biliyor olması saçma bir şekilde Raven'ı üzdü. Şaşırdığı halde daveti hemen kabul etti. Emma kapıdaki hizmetliye kütüphaneye bir çay tepsisi yollamasını söylediği zaman, Raven pelerini çıkarıp hizmetliye verdi ve kadını takip etti.

Baktığı her yerde zevkli seçimlerin birer kanıtını görüyordu; cilalanmış ahşabın parlaklığı,

kristal avizelerin ışıltısı, kadife ve brokar eşyaların kalitesi.

Emma onun ilgili bakışlarını fark etti. “Bir kumarhanenin iç işletmesini hiç gördün mü?” diye sordu.

“Hayır, ama itiraf etmeliyim ki çok merak ediyorum.”

“Çaydan sonra eğer istersen sana etrafı gezdirmekten mutluluk duyarım.”

“Bunu çok isterim.”

“Buradaki en rahat yer bu odadır,” dedi Emma, Raven’ı kütüphaneye yönlendirerek. “Kumarhaneye bir arınma havası vermek ve müdavimlerimize evlerindeki kütüphanelerini hatırlatmak için tasarlandı. Burayı puro içmek veya oyunlarına kısa bir ara vermek için kullanırlar.”

Çay masasına oturduklarında Emma ona tartarak baktı. “Belki de Sean’ın uzun süre kalmak üzere İrlanda’ya gittiğini bilmek istersin.”

Raven umut dolu derin bir nefes aldı. “Gerçekten mi?”

“Kell onu gitmeye ikna etti.”

“Bunu nasıl başardığını merak ediyorum doğrusu.”

“Emin değilim ama Kell vahşileştiği zaman Sean’ı etkileyebilecek tek kişidir. Onlar birbirlerine çok yakındırlar. Kardeş olsalar bile. Rahatlamışsındır umarım.”

Bir elini şakağına bastıran Raven gülümsemeyi başardı.

“Ne kadar rahatladığımı tahmin bile edemezsin.”

Emma’nın tebessümü sempatikti. “Çektiğin çile için gerçekten üzgünüm. O gün Sean’ı durdurmaya çalıştım ama tek yapabildiğim Kell’i çağırtmak oldu.”

Raven o günü hatırlayınca titredi.

“Bir yardıma ihtiyacın olursa,” diye teklif etti Emma. “İstemen yeterli.”

“Teşekkür ederim,” dedi Raven. “Aslında...” Öne doğru eğildi. “Bana yardımcı olabileceğiniz bir konu var. Birden bire bir yabancıyla evlenerek zor bir durumda kaldım. Kuşkusuz kocamı benden daha iyi tanıyorsunuz. Eğer bana biraz ondan bahsederseniz, bunun çok yararı dokunacak. Onun geçmişiyile ilgili sadece ufak tefek şeyler duydum ve bunların bazıları da gerçekten çok çirkin söylentiler.”

Emma cevap vermeden önce bir an duraksadı. “Sanırım amcasını öldürmesiyle alakalı söylentileri kastediyorsun.”

“Evet. Sean bana o söylentilerin doğru olduğunu ima etti.”

Dudaklarını sıkıan Emma’nın gözleri öfkeyle doldu. “Amcalarının nasıl öldüğünü bilmiyorum ama hayatım üzerine bahse girerim ki Kell bir katil değil. Ve Kell’in kardeşi için yaptıklarından sonra Sean’ın aksini iddia etmesi çok alçakça.”

Onun şiddetle Kell’i savunması Raven’ı memnun etti. Genç kız aynı zamanda kocasına olan inancının da kuvvetlendiğini hissetti. “Kell’in suçlu olduğunu düşünmemiştim,” dedi. “Fakat Kell söylentileri ne onaylıyor ne de reddediyor. Tüm söylediği amcasının oğullarını elinden aldıktan sonra annesini mezara yollamış olduğu. Ve yüzündeki yaraya amcasının mühür yüzüğünün sebep olduğu.”

Emma başını salladı. “Bilinen bir gerçeği paylaşacak olmam Kell’in güvenini zedelemem anlamına gelmez, değil mi? Annesinin İrlandalı olduğunu biliyor musun?”

“Evet.”

“İyi, annesi yüksek tabakadan değildi, sadece İrlandalı bir doktorun kızıydı ve Lasseter’lar bu yüzden onu hor gördüler. Dul kaldığı zaman, William Lasseter oğullarının vasisi oldu ve Fiona’yı - çocukları üzerindeki tüm haklarından vazgeçmezse - miraslarının her sentini alıkoymakla tehdit etti.”

“Ve o bunu yaptı mı?”

“Evet. Sean’ın bana anlattıklarına göre, oğullarını doğum haklarından mahrum etmeye dayanamadı. Ve böylesine güçlü bir aileyle savaştıkça imkânı yoktu. İrlanda’ya döndü ve orada sıtmadan öldü, yalnız ve beş kuruşsuzdu. William oğullarının mezarını ziyaret etmelerine bile karşı çıktı.”

“Kell’in amcasından neden nefret ettiği anlaşılıyor.”

“Evet, fakat tek neden bu değildi. Sean’a göre William bir zorbaydı. Ve Kell gibi isyankâr mizaçlı biri böylesine diktatörce bir kontrolü kabul edemezdi. Birkaç yıl sonra amcasıyla çok vahşi bir kavgaya tutuştu, yarası da o zaman oldu. Sean’la birlikte İrlanda’ya kaçtılar ve hayatta kalmayı başararak Dublin sokaklarında saklandılar. Sean bana birçok kez fare yemek zorunda kaldıklarını söyledi - tabii bu hikâyeyi sadece beni sarsmak için uydurmuş da olabilir.” Raven ürperdiğini hissetti. “Peki sonra ne oldu?”

“O kısım pek net değil. Sonunda William Dublin’de bir pansiyona yerleşmiş ve haftalar boyunca yeğenlerini arayarak izlerini bulmuş. Fakat bir gün aniden kaybolmuş. Cesedi Dublin dışında bir yolda bulunmuş. Görünüşe göre soyguncuların saldırısına uğramış ve cüzdanı uğruna öldürülmüş.”

“O zaman neden cinayeti Kell’in işlediğinden şüpheleniliyor?”

“Çünkü William’da bir bıçak yarası vardı ve bu normalde tabanca kullanan soyguncular için alışılmamış bir silah seçimi idi. Ve Kell usta bir eskrimciydi. Sean ağabeyinin eskrim şampiyonu olan amcasına karşı kendisini koruyabilmek için bu sporu öğrendiğini söylüyor. Teoriler Kell’in William’i bir düelloda öldürdüğünü, sonra da cesedi oraya bıraktığı yönündeydi.”

“Bu cinayet gibi bir suçlamayı dayandırmak için güçlü bir kanıt gibi görünmüyor.”

“Evet, aslında asıl suçlamalar çok geçmeden William’in ailesinden geldi. Onun ölümüyle çok öfkelenildiler ve suçlanacak kişinin Kell olduğundan eminlerdi, fakat bunu hiçbir zaman kanıtlayamadılar. Kell’in amcasının ölümüne kederlenmemesi ya da İngiltere’ye dönmeyi reddetmesi de pek yardımcı olmadı. Hayatını kazanmak için kumara dönmesi gerekse bile Kell Lasseter’lar veya onların varlıklarıyla alakalı hiçbir şey yapmak istemedi. Sean’ı onların etkisinden uzakta, kendi kendine yetiştirmeye kararlıydı. Hatta kendisine ait olan mirası almayı da reddetti. Burada gördüğün her şeyi kendi çabasıyla kazandı.”

Raven savurganca para harcanmış odaya göz gezdirdi, içten içe suçluluk duyuyordu. Ne olursa olsun Kell’inkiyle kıyaslandığında çok kolay bir hayatı olmuştu. Kardeşi için böylesine fedakârlık yapan bir adama ancak hayran olabilirdi. Ve geçmişi sırlarla gölgelenmiş olmasına rağmen Kell’i bir katil olmayacağından emin olacak kadar iyi tanıdığını düşünüyordu.

Emma tekrar konuşmaya başlamıştı, fakat hemen hemen on yaşlarında bir çocuk elinde çay tepsisiyle kütüphaneye kararsız bir ifadeyle girince lafı kesildi. Çocuğu Raven’ın daha önce karşılaşmış olduğu vekilharç izledi.

Vekilharcın gözetimi altındaki çocuk tepsiyi dikkatle masaya koydu, sonra korku dolu bir ifadeyle hizmetkâra baktı.

Raven çocuğun görünümüyle ilgili duyduğu dehşeti güçlkle bastırabilirdi. Temiz ve bakımlı olmasına rağmen inanılmaz derecede zayıftı. Daha da kötüsü yüzünde ve ellerinde yanık gibi görünen birçok çürük ve yara vardı.

“Teşekkürler, Nate,” dedi Emma nazikçe. “Aferin sana.”

Çocuk ürkekçe kafasını sallayarak karşılık verdi.

Vekilharç ve çocuk gittikten sonra Emma çay doldurmak için demliğı aldı, ancak Raven’ın kaşlarını çatıldığını fark edince aceleyle açıkladı. “Nate geçen haftaya kadar bir baca temizleyicisiydi. Kell onu bir sokak arasında ustasından dayak yerken gördü ve onu zorla satın aldı.”

Raven bir anda irkildi. Baca temizleyen çocuklar kölelerden biraz daha iyi durumda olsalar da genellikle kötü muamele görürlerdi.

“Aklından geçenleri tahmin edebiliyorum,” dedi Emma anlayışlı bir ifadeyle. “Yaşamları cehennem azabından farksız. Ama Nate’in şimdi en azından bir geleceği var. Yaraları iyileştiği zaman Kell’in maddi destekte bulunduğu bir yetimhaneye gidecek.”

“Yetimhaneye mi?”

“Öksüz çocuklar için.” Emma gülümsedi. “Nate Kell’in kurtardığı on üçüncü sokak çocuğu. On üç. Kell onların karınlarını doyurur, giydirir, eğitimlerini sağlar ve bir meslek öğrenmeleriyle ilgilenir.”

“Ne kadar övgüye değer,” diye mırıldandı Raven, kendi hayatında ne kadar az iyilik yapmış olduğunu düşünüyordu.

“Evet,” diye yanıtladı Emma. “Kell’e ben de çok şey borçluyum. O beni... Eski koruyucumla olan zor bir durumdan kurtardı.”

Beni de, diye düşündü Raven. Kell onu dışlanmış bir hayattan kurtarmıştı. “İnsanları kurtarmayı bir alışkanlık haline getirmiş gibi görünüyor.”

“Gerçekten öyle,” dedi Emma yumuşakça. “İddialar umurunda değil, masum ve suistimal edilmiş kişileri korumak ona yetiyor.”

Emma’nın ses tonu yumuşayınca, Raven bunun sebebinin hayranlıktan öte bir şey olup olmadığını merak etti. Genç kadının Kell’in metresi olabileceği aklına ilk kez gelmiyordu. Hatta ona âşık olması bile mümkündü.

Bunu düşününce Raven’in midesine rahatsız edici bir ağrı girdi. Bu kadın kocasını inanılmaz derecede yakından tanıyordu. Ve buna karşılık Kell de bu altın saçlı güzelle ilgileniyorsa, bunu anlayabilirdi zira kadın çok güzeldi.

İçten içe kıskançlık duysa da Raven kadını beğendiğini kabul etti ve nankör düşünceleri yüzünden utandığını hissetti. Emma şimdiye dek güçlü bir müttefik olduğunu kanıtlamıştı. İçtenliği Raven’ı şaşırtmıştı. Bir metresin kuşkusuz beklenmedik bir eşi rakip olarak göreceğini düşünmüştü. Fakat belki de diğer yandan Emma, kocasıyla yatağını paylaşmadığı için Raven’in bir rakip olduğunu dahi düşünmüyordu.

Sohbet bir kumarhanenin nasıl yürütüldüğü gibi daha az ciddi konulara döndüğü zaman Raven bundan memnun oldu. Genç kız adı çıkmış erkek dünyasını aşırı derecede merak ediyordu, bu yüzden Emma’nın sabırla yanıtladığı pek çok soru sordu.

Çaylarını içtikten sonra etrafı gezerken, kumar masasının bulunduğu geniş, tamamen aynalı oyun odasına girdiğinde Raven’in hayranlığı daha da arttı. O’Malley ona nasıl zar atılacağını öğretmişti, ancak şans oyununun fildişi zarları atmaktan çok daha karmaşık olduğu belliydi.

Oval biçimli maun masa iki yanından girintiliydi. Krupiyeye duracak yer sağlamak için olmalı, diye düşündü Raven. Kaliteli görünen yeşil renkli bir kumaşla kaplı masanın yüzeyi tek ve çift sarı çizgilerle işaretliydi. Ve masayı oyuncular için sandalyeler, kutular, kâseler, küçük el tırmıkları tamamlıyordu.

“Bunlar ne için kullanılıyor?” diye sordu Raven malzemeleri göstererek.

“Onlar zar kutuları,” diye açıkladı Emma. “Kâseler fişleri - farklı değerlerdeki para miktarlarını - koymak için. Ve tırmıklar da fişleri çekmek için. Sana göstermemi ister misin?”

Raven tam bundan memnun olacağını söyleyecekti ki arkalarından bir erkek sesi duyuldu.

“Oyun odamda ne yaptığınızı açıklamak ister miydiniz?” diyerek onaylamayan bir ses tonuyla sordu Lasseter.

Nabızı hızlanan Raven omzunun üzerinden baktığında Kell’in yanına geldiğini gördü.

Sersemletici bakışlarıyla karşılaşınca titredi. Lasseter her seferinde üzerinde böyle bir etki bırakıyordu. Sesi duygularını karıştırıyor, yakınlığı kanını kaynatıyordu.

Kendine hâkim olmaya çalışarak yanında getirdiği zarları çantasından çıkardı ve avcunun içinde tuttu.

“Sadece Raven’a etrafı gösteriyordum,” dedi Emma onun yerine.

“Teşekkür ederim, fakat bundan sonrasını ben hallederim.”

Emma bir an için Kell’e tartışacakmış gibi baktı, ama sonra Raven’a gülümseyerek odadan ayrıldı.

“Burada ne işin var?” diye tekrarladı Kell genç kadın odadan çıkınca.

“Merak etmiştim,” diye yanıtladı Raven. “Şans oyununun nasıl oynandığını daha önce hiç görmemişim.”

“Burası bir leydiye göre bir yer değil.”

Raven bir kaşım kaldırdı. “Halam gibi konuşuyorsun. Gerçekten burada olmamın görgü kurallarına uymadığını mı söylemek istiyorsun?”

Kell de bu soruyu kendi kendine sordu. Karısını sırf istemediği için kumarhanesine sokmaması ikiyüzlüce olurdu. Bazı erkekler - hatta çapkınlar ve hovardalar bile - evlendikten sonra karılarına karşı aşırı sahiplenici oluyorlardı, fakat onun Raven’a karşı görgü kurallarına bağlı kalması çok saçma olurdu. O kelimenin tam anlamıyla karısı değildi - ya da sahiplendiği kadın.

Yine de onu burada istemiyordu. Kulübü sığınabileceği tek yerdi. Raven’la evini paylaşmaya başladığından beri onun bilincinde olmamak imkânsızdı. Ve Kell onun tek sığınağını istila etmesini istemiyordu. Kendisini ne kadar derinden etkilediğini bilmesini de istemiyordu.

“Ayrıca,” dedi genç kız dikkatini çekerek. “Emma’dan anladığım kadarıyla kulübüne gelip giden bayanlar da varmış.”

“Olabilir ama onlar skandal tehdidi altında değiller. Ya da şöhretlerini hiç umursamıyorlar. Ve soruma henüz cevap vermedin. Neden buradasın?”

“Aslında seninle konuşmak istiyordum. Bir konuda sana teşekkür etmek istiyorum. Sean’ı uzağa gönderdiğin için sana minnettarım.”

Kell başını salladı. “Çok güzel, teşekkürünü kabul ediyorum. Şimdi gidebilirsin.”

Raven yüzünü buruşturdu. “Mutlu bir şekilde evli olma numaramızı devam ettirmeden beni buradan çıkaramazsın.”

Kell’in gözleri kısıldı. “Bir anlaşma yaptığımı sanıyordum. Wycliff’lerin balosu için sana eşlik edersem, benden başka bir iyilik istemeyeceğine dair söz vermiştin, hatırlıyor musun?”

“Bunun iyilikle alakası yok. Kulübünün kaderiyle alakalı.” Duraksadı. “Halford’ın senin için neler söylediğini duydun mu?”

Dudakları incelererek düz bir çizgi halini aldı. “Duydum,” diye yanıtladı sertçe.

“İyi, bir şeyler yapmamız lazım. Bu korkunç söylentileri durdurmamız lazım.”

“Yapacağım herhangi bir şeyin etkisi olacağından şüpheliyim.”

“Lord Wolverton seni sosyete de desteklemeyi teklif etti. Dare sosyete liderlerinin gözüne girersen Halford’ın ithamlarını savuşturabileceğine inanıyor.”

Kell başını salladı. Onun için birinden yardım kabul etmek beklenenin aksine acı vericiydi. “Wolverton Markisi’nden sadaka kabul edecek değilim.”

“Öyle değil... Dare bunu benim hatırım için yapacak.

Ayrıca sen daima başkalarına yardım ediyorsun. Emma bana kurtardığın sokak çocuklarından bahsetti. Bir değişiklik yapıp yardım etmek yerine yardım alman en adil olanı.”

Kell yüzünü buruşturdu. Sırlarının irdelenmesi hoşuna gitmemişti, özellikle de güzel

karısıyla arasındaki mesafeyi korumaya çalışırken. “İşlerime çok fazla burnunu sokuyorsun,” dedi.

Raven bu suçlamaya cevap vermeksizin sözlerini sürdürdü. “Kell... Sosyeteyi neden hor gördüğünü anlayabiliyorum, fakat bu tamamen başka bir konu. Kumarhanen tehlikede.”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Ama öyle.” Raven ona yalvaran bir bakış attı. “Şöhretine dil uzatılmasının sebebi benim. Uysalca eve dönüp içinde bulunduğun zorluğu unutamam. Sen mahvolurken ben boş duramam.”

“Sana bir seçim hakkı tanımıyorum ve yardımına ihtiyacım da yok.”

Genç kızın mavi gözlerinde hüsrana uğramış bir ifade belirdi. “Neden bu kadar inatçı olduğunu anlamıyorum!” Kell sadece genç kızın gitmesini ve onu huzur içinde bırakmasını istiyordu. Raven’a bu kadar yakın olmak baştan çıkarıcıydı. Yine de eğer gitmesini istiyorsa, onu uzaklaştırması gerekecekti. Ama nasıl? Fiziksel tehditler olmadan bunu nasıl yapacaktı?

Ona uzun uzun bakarak içindeki şeytanın sesine uydu. “Senden isteyebileceğim tek bir şey var.”

Raven şaşkın bir halde ona bakakaldı. “Ah, nedir?”

“Tahmin edebilirsin belki.” Genç kızın göğüslerini okşamak için uzandı ve Raven anında telaşa kapıldı. “İhtiyaçlarımı giderme konusunu.”

Raven’ın nefesi kesilince Kell amacına ulaştığını hissetti.

“Görüyorum ki seni şoke ettim,” diye mırıldandı. “Seni suskunlaştırmak ne kadar da eğlenceli.”

Ancak Raven onun tuzağını görmezden geldi ve ciddi bir ifadeyle onun yüzünü inceledi. “Aramızda gerçekten bir ilişki olsun istiyor musun?”

Kell bu ihtimal karşısında kasıklarının sızladığını hissetti. “Hayır,” dedi öfkeyle. “Sahte evliliğimizden memnunum, karşılıklı olarak birbirimizden ne bir şey talep ediyoruz ne de bekliyoruz.”

“Ama en azından Dare’in teklifini düşünür müsün? Bunu onur kırıcı olarak görüyorsun, biliyorum ama...”

“Bu seni hiç ilgilendirmez.”

Genç kız bir an için dudaklarını sıktı ancak sonra gözlerini kısarak, “Çok iyi, o zaman sana bir teklifim var,” dedi.

Kell ona sorgulayıcı bir ifadeyle baktı. “Senin yaptığın bir teklifle neden ilgileneyim.”

“Sen bir kumarbazsın ve bir bahse direneceğini hiç sanmıyorum. Seninle anlaşmalı bir kumar oynayacağım, Kell. Birkaç zar atışı. Eğer arka arkaya üç kez yedi veya on bir atabilirsem, Wolverton’ın yardımını kabul edeceksin.”

“Ya yapamazsan?”

“O zaman bu konuda seni bir daha hiç rahatsız etmeyeceğim. Arka planda duracağım ve isminin mahvolmasına izin vereceğim.”

Kell onun neyin peşinde olduğunu merak ediyordu. “Kazanmamdan mı korkuyorsun?” diyerek alay etti Raven meydan okuyucu bir bakışla.

Kell ona cehenneme kadar yolun var demek istiyordu, fakat merakına karşı koyamadı. Zar kutusunu ona doğru itti, sonra kollarını kavuşturarak tembelce masaya yaslandı. “Başla o zaman.”

Raven başını salladı, yumruğunu açarak ona bir çift zar gösterdi. Kendini beğenmiş bir bakışla zarları salladı ve masaya fırlattı. Sonuç on birli bir bileşimdi.

Kell tek kaşını kaldırdığı zaman, Raven sakince gülümsedi.

Genç kızın ikinci atışı da aynı şekilde başarılıydı. Yedili bir bileşim. Raven zarları aldı ve

yeniden atmak için sallamaya başladı.

Kell onu durdurdu ve ona elini açmasını söyledi. Raven denileni yerine getirince, zarları incelemeye başladı.

Aldatıldığını anlayınca kızdı. “Bunlar ağırlıklı,” dedi haşın bir ses tonuyla.

“Olmadıklarını hiç söylemedim ki,” dedi Raven kulağa hoş gelen bir sesle. “Sadece sen kendi zarlarını kullanacağımı varsaydın.”

Kell ona doğru bir adım attı ve parmaklarını mengene gibi genç kızın boynuna doladı. “İşletmemde dalavereyi hiç hoş görmem.”

Raven’ın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. “Bundan bir an bile kuşkulanmadım. Ama bunu herkese göstermemiz gerekiyor.”

Kell sabırlı olmaya çalışarak gözlerini kapattı. “Acemi bir çaylak gibi kandırıldım, öyle değil mi?”

“Korkarım öyle.” Parmaklarını çekince, Raven onun pençesinden kurtuldu. “Fakat iyi bir amaç uğruna kandırıldın.”

Kell dudaklarının titrediğini hissetti ve kahkahasını zar zor bastırıp kendine lanet etti. “Bu hileli zarları hangi cehennemde buldun? Hayır, söyleme. O’Malley, değil mi?”

“Evet. O bana kâğıt oynamayı ve zar atmayı öğretti.”

“Ve ateş etmeyi,” dedi Keli karanlık bir ifadeyle.

“Ah, evet. Eğitimime büyük katkısı oldu.”

“Eğitimin bir leydi için fazlasıyla tuhaf”

“Bu konuda seninle tartışmayacağım. Annem bilseydi dehşete düşerdi.”

Genç kız zarları alıp yeniden attı. Başka bir yedili bileşim. “Artık kazandığıma göre...” dedi mutlulukla.

Fakat Kell onun bu kadar kolay kaçmasına izin vermek istemiyordu. Kolunu yakalayıp Raven’ı kendine doğru çekti ve kaçmasını önlemek için onu bedeniyle kumar masası arasına sıkıştırdı.

“Hile yapanlara ne yaptığımı biliyor musun?” diye sordu, sesi yumuşak ama tehditkâr çıkıyordu.

“Hayır, ne?” dedi Raven nefesi kesilerek.

Kell’in bakışları genç kızın dudaklarına kaydı. Onu öpmek ve o masmavi gözlerindeki bilgiç parıltıyı silmek istiyordu. “Kulaklarından tutup dışarı atarım.”

“Bana karşı gerçekten bu kadar zalim olur musun?” Gülümsemesiyle Kell’in zihnine düzinelerce düşünce üşüştü ve bunların başlıcası da onu feci derecede istemesiydi. Onu masaya yatırmak ve bacaklarının arasına yerleşmek ne kadar da kolay olurdu...

İstemsiz bir şekilde parmakları Raven’ın narin çenesinde gezindi. Genç kızın nefesini tuttuğunu ve aralarındaki gerilimle dudaklarının şaşkınlıkla aralandığını gördü.

Raven sersemlemiş bir halde ona baktı. Kell’in beklenmedik okşayışı midisinin kasılmasına ve göğüs uçlarının sertleşmesine neden olmuştu.

Kell ona daha da yaklaştı, kara gözleri cılganmış akik gibi parıltıyor, sıcak nefesi genç kızın duygularını sarsıyordu. İleri giderse ona nasıl bir cevap verecekti? Onu reddetmesinin mümkün olup olmadığını merak ediyordu.

Ama bir karar vermesi gerekmedi, çünkü Kell aniden dişlerini sıktı ve aralarına güvenli bir mesafe koyarak geri çekildi.

“Git. Şimdi,” dedi. “Sana daha zalim bir şeyler yapmayı düşünmeden git buradan.”

Raven onun dediklerini yerine getirmeye karar verdi. Sersemlemiş bir şekilde zarlarını aldı ve odadan kaçtı.

Emma giriş salonundaydı, belli ki ona veda etmek için bekliyordu. Raven hizmetliden

pelerinini alırken sakın bir şekilde kadına cevap vermeye çalıştı.

Kell'in varlığını hissettiğinde dışarı çıkmak üzereydi. Arka tarafa göz attığında, onun Emma'nın yanında durduğunu gördü ve bir kolunu sarışın güzelin omzuna atmıştı.

Raven farklı türde bir farkındalıkla midisinin kasıldığını hissetti; böylesine samimi bir hareket ancak sevgililer arasında olurdu.

Acı dolu derin bir nefes aldı. Yatağında yalnız başına yatarken, Kell'in ilgisinin Emma Walsh'a kayacağını düşünmek canını acıtiyordu.

Hafifçe gülümsedi ve başını dik tutarak dışarı çıktı.

Genç kız alacakaranlıkta uyuma ve uyuyamama arasında gidip gelirken içinde büyüyen çılgınlıktan kurtulmak için huzursuzlukla kıpırdanıyordu. Korsanının tapınan dudakları çıplak göğüsleri üzerinde geziniyordu. Dili ateşli daireler çizerken, genç kız nefesi kesilerek titredi.

Adamın parmakları o en mahrem yerini okşamaya başlayınca, bedeni onu isteyerek, ona ihtiyaç duyarak yay gibi gerildi.

Adam bunun karşılığında dudaklarını daha da aşağılara indirip genç kızın sızlayan uyluklarının arasına bastırdı.

Kalçalarını kavrayıp onu kendine doğru çektiğinde, dilinin baskısı yakıcı bir bıçak gibi genç kızın içini eritti.

Bedeni yay gibi kıvrılırken, adamın saçlarını kavradı.

Fakat adam birdenbire geri çekilip genç kızın göbeğine son bir kışkırtıcı öpücük kondurdu ve yerinden hafifçe doğruldu. Yüzü gölgelenmişti ama erkekliğinin sertliğinden Raven onun ne durumda olduğunu tahmin edebiliyordu.

Sonra adam kızın üzerine eğildi ve "Sen benim hem tutkum hem acımsın, " diye fısıldadı, sesi kabaydı.

Raven'in içindeki huzursuzluk daha da yoğunlaştı.

Adam derinliklerine doğru kaydığı zaman, güçlkle nefes aldı ve onu daha fazlası için kendine doğru çekti. Ve o hareket etmeye başladığında, bacaklarını kaldırıp onun etrafına doladı, ateşli baskısını daha da derinlerinde hissetti.

Kısa, neredeyse vahşi bir birleşmeydi. Genç kız doyum anına yaklaşırken yumuşak iniltileri sert çığlıklara dönüştü.

Bedenindeki sızı hafifleyip nabızı yatıştığında sanki kendini hâlâ tatmin olmamış hissediyordu.

Raven keskin bir hayal kırıklığı duyarak gözlerini araladı. Zihninin çoğu zaman doyum bulduğu hayal dünyasına kaymasına izin vermişti, fakat bu kez o alışılmış zevk eksikti. Hatta şimdi bile o aç özlem içinde feryat ediyordu. Hâlâ içindeki o vahşi boşluğa doğru çekiliyordu.

Raven yatakta yuvarlanarak çarşafı çıplak göğüslerine çekti. Ters giden neydi? Fantezi âşığı daha önce hiç başarısız olmamıştı.

Onu kendi ideallerini yerine getirmesi için yaratmıştı. Onda bir âşıktan isteyebileceği her şey vardı. O onun isimsiz, yüzü olmayan, kanını kaynatan, huzursuz ruhunu sakinleştiren ruh eşiydi. Özlemini çektiği hassasiyeti, hiçbir gerçek erkekte aramaya cesaret edemediği aşkı onda bulmuştu.

Fakat hiç bu kadar gerçek dışı görünmemişti.

Raven âşığının hayalini kurarak gözlerini kapattı. Sert, erkeksi bir yüz... Sık, kara kirpikler... Sıcak, yoğun, tutkulu gözler...

Ah, Tanrım... Kell.

Yavaşça inledi, güçlü hayali engellemeye çalışıyordu. Lasseter hayali âşığına lanet olası bir şekilde çok benziyordu.

Raven bu endişe verici beklenmedik gelişimi akla uydurmaya çalışırken panikledi.

Fantezisinin hayal kırıklığına dönüşmesinin mantıklı bir sebebi vardı. Raven hayalle gerçeği kıyaslayabiliyordu artık.

Hayatında ilk kez gerçek tutkunun ne olduğunu öğrenmişti. Gerçek bir erkeğin temasını, tadını, kokusunu, ateşli dokunuşlarını artık biliyordu... Kell'i biliyordu...

Düğün gecelerinde nasıl da tutkuyla uyarıldığını anımsayarak inledi.

İçten içe söverek yüzünü yastığa gömdü, o gecenin canlı anılarını bastırmaya kararlıydı.

Buna rağmen o üzücü farkındalığı inkâr edemezdi. Fantezi âşığı artık gerçek aşkı kadar doyurucu değildi.

Onunla hiçbir şey yapmak istemeyen anlaşılmaz kocası kadar.

On Üçüncü Bölüm

Raven kocasını işbirliği yapmaya zorladığı için üzölmüyor olsa da onun girdikleri bahsi ciddiye almamasından endişe duyuyordu. Bu konuda baskı yapmaya kararlı bir şekilde sabah ata binme planını iptal etti ve bunun yerine kahvaltı odasına inip kocasına katılarak sürpriz yaptı.

Kell The Morning Chronicle gazetesinden başını kaldırarak ona baktı, karısını gördüğüne pek de sevinmiş görünmüyordu. Raven'a hafif bir baş selamı verdikten sonra bakışlarını yeniden gazetesine çevirdi.

Raven onun bu tavrından rahatsız olmamaya karar verdi. Büfeden tabağını doldurdu ve onun sağ tarafına oturarak bir çöreğe çilek reçeli sürmeye başladı.

"Dün Dare ve Lucian ile şöhretini yeniden kazanma planımız hakkında konuştum. Teklifi kabul ettiğine göre onlar da ellerinden geleni yapmaya niyetliler."

Kell iç çekerek, "Biliyorum," dedi. "Geçen akşam kulübe geldiler."

"Öyle mi?" Raven rahatlayarak gülümsedi. "Onlara güvenebileceğimden emindim."

Haşlanmış yumurtadan küçük bir ısırık aldı ve Kell'i inceledi. Her zamanki gibi kravat takmamış ve gayri resmi giyinmişti; pas rengi paltosu geniş omuzlarını ortaya çıkarıyor ve gömleğinin saf beyazı karanlık görüntüsünü vurguluyordu.

Raven düşüncelerini kocasının tehlikeli erkeksiliğinden başka yöne çevirerek söze gireceği başka bir konu aradı.

"Dün kulübünde rastladığım baca temizleyicisi çocuğu merak ediyorum, Kell. Nate nasıl?" Lasseter başını gazeteden kaldırmadı. Yeterince iyi." "Düşünüyordum ki..."

"Bu bana tehlikeli geldi," diye kuru bir sesle mırıldandı Kell.

Raven gülümsemek için kendini zor tuttu. "Bana öyle geliyor ki bir kumarhane bir çocuğun yetiştirilebileceği bir yer değil."

Kell bunun üzerine başını gazeteden kaldırdı ve dikkatle ona baktı. "Bir çocuğun nasıl yetiştirileceği konusunda kendini uzman mı sanıyorsun?"

"Hayır ve kesinlikle eleştirmeye çalışmıyorum. Sadece Nate burada yaşarsa daha iyi olur diye düşündüm. Yani kumarhane yerine senin evinde."

"Sokaklarda yaşayan bir sefili gerçekten eve almayı mı düşünüyorsun? Gümüşleri aşırmasından veya seni yatağında öldürmesinden hiç mi korkmuyorsun?"

"Hiç korkmuyorum," diye yanıtladı Raven, onun böyle bir soru sormasına şaşırmıştı.

"Çoğu bayan korkardı."

"Ah, ben korkmuyorum ama. Ve yardım etmek istiyorum."

Cevap verirken Kell'in sesi artık sert değildi. "Böyle bir şeyi teklif etmen fazlasıyla cömertçe, fakat Nate kulüpteki insanları tanıdı ve eminim ki orada burada olacağından çok daha az endişeli olacaktır. Zaten kulüpte sadece birkaç gün daha kalacak. Morlukları iyileştiği

zaman onu bir yetimhaneye götüreceğim.”

Raven kaşlarını çatı. “Yetimhaneler hakkında bazı tatsız hikâyeler duydum. Çocukların sürdürdüğü zalim hayat hakkında.”

“Her yer zalim değil. Ayrıca çevresinde kendi yaşında çocukların olması ve bir meslek öğrenmesi Nate için iyi olacaktır. Nate sinmiş görünse de aslında cin gibi bir çocuk.”

“Fakat yeni bir çevrede yaşamak zorunda kalmak onun için korkutucu olmalı.”

“Orası korkutucu bir yer değil,” diye yanıtladı Kell. “Yetimhanenin müdiresi neşeli biridir ve yeni gelenlere kendilerini iyi hissetmeleri için zencefilli çörek verir.”

“Bunu görmek isterdim,” dedi Raven düşünceli bir şekilde. “Nate’i oraya götürdüğün zaman sana eşlik etmeme izin verir misin?”

Kell’in gözleri şüpheye kısıldı. “Neden görmek istiyorsun?”

“Çünkü ilgilenecek çok az işim var. Ve burada amaçsızca dolaşıp kendimi yalnız hissetmek ve kendime acımak yerine faydalı bir şey yapmak istiyorum. Lütfen. Baş belası olmayacağıma ve sana hiçbir sorun çıkarmayacağıma dair söz veriyorum.”

“Senin ikinci adın sorun. Fakat eğer cidden gelmek istiyorsan...”

Raven ona kocaman gülümsedi. “İstiyorum.”

“Çok iyi. Şimdi huzur içinde kahvaltımı bitirmeme izin verir misin?”

“Elbette,” diye kabul etti genç kız. “Eğer bana gazetenin bir iki sayfasını verirsen. Sabahları hep böyle aksi misindir?” Bunu sormadan edememişti.

Kell’in bakışları öfkeyle parıltı. “Sana bir cadaloz değil formalite icabı bir eş olman gerektiğini hatırlatmalı mıyım?”

Raven bu küçük zaferinden memnun bir halde geri adım attı ve ne kadar keyiflendiğini belli etmemeye çalışarak dikkatini sosyete sayfasına verdi.

Genç kız dört gün sonra Londra’dan Hampstead’e, Kell ve Nate’e eşlik ederken buldu kendini. Nate at arabasının gösterişi ve önünden geçtikleri alışılmamış kır manzarası karşısında etkilenmiş görünüyordu. Dimdik oturuyor ve gözlerini dikmiş pencereden dışarı bakarken konuşmaya cesaret edemiyordu, fakat Kell’in her sözünü hevesle dinlediği belliydi.

Kell’in çocuğa güvence vermesi Raven’ı şaşırttı.

“Eğer beğenmezsen orada kalmak zorunda değilsin. Yine de orada senin yaşında başka çocuklar olacak. Ve zamanı geldiğinde bir meslek de öğreneceksin.”

“Baca temizleyiciliği, değil mi?” diye sordu Nate usulca. “Hayır, bir daha asla. Ama okumayı ve hesap yapmayı öğrenmem gerekiyor.”

Nate hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. “Neden hesap yapmayı öğrenmem gerekiyor, efendim?”

“Çünkü sayıları hesaplayabilirsen, bedensel olarak kendini yorman gerekmez. Bir terzi çırağı ya da bir ayakkabıcının asistanı ya da kâtip bile olabilirsin. Ve dolandırıcılar tarafından kandırılma riskin de azalır. Güven bana, kariyerinin başlangıcında olduğun zaman tek bir peniyi bile kaybetmek istemeyeceksin.”

Kell el çabukluğuyla çocuğun kulağının arkasından bir peni çıkardı ve ona hediye etti.

Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış olan Nate ona keyifle bakıyordu.

“İşte delikanlı,” dedi Kell cebinden küçük bir cüzdan çıkararak. “İlk haftalarını geçirmek için biraz harçlığa ihtiyacın olacak.”

Küçük çocuk sessiz kalırken, Raven onun gözlerinin dolduğunu fark etti. Şüphesiz Nate kısacık yaşamında böyle bir sevecenlik görmemişti.

Büyüleyici Hampstead’e varıp arabadan indikleri zaman Nate Kell’in elini sımsıkı tuttu. Sarmaşıklarla kaplı yapı bir taşra centilmenin evini andırıyordu, fakat mekânın arkasında bulunan ek binalar ve alanlar tavuklar, domuzlar ve otlayan hayvanlarla daha çok bir çiftliğe

benziyordu.

Raven'ı asıl rahatlatan şey onları karşılayan müdirenin nazik tavırlarıydı. Ve kadın gerçekten neşeliydi, zencefilli çörekle Nate'in gönlünü kazandıktan sonra ondan kökeni hakkında birtakım sorulara cevap vermesini rica etti.

Nate babası hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama annesi bir Covent Garden fahişesiydi ve onu bir baca temizleyicisi olması için satmıştı. Ve Nate'in ustası olan adamdan korktuğu belliydi.

Bayan Fenton burada kimsenin dövülmediğine ya da ambarlardaki saman yığınları dışında hiçbir yere tırmanmaya zorlanmadığına dair ona ciddiyetle güvence verdi. Nihayet ek binaları gezmek için bir araya gelen yarım düzine çocukla Nate'i tanıştıran Bayan Fenton işletmenin faaliyetleri hakkında Raven'a açıklama yapmaya başladı.

Binada çoğu zamanında dilenci, yankesici ya da baca temizleyicisi olan aşağı yukarı kırk öksüz çocuk barınıyordu. Yatakhane de yaşlarına göre yatıyorlardı ve çiftlikteki ufak tefek işleri yapmaları gerekiyordu. Aynı zamanda her gün birkaç saat sınıfta, geri kalan zamanlarını ise çeşitli mesleklerden ustalara çıraklık ederek geçiriyorlardı.

Bayan Fenton Nate'in en çok hangi mesleğe uygun olduğunu sorduğu zaman Kell düşünceli bir şekilde cevap verdi. "Tek bir kelime okuyamasa da matematiğe ilgisi olduğu belli. Benim kumar masalarım da fişlerin hesabını doğru bir şekilde tutabilir mesela." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Aynı zamanda bir denizciyi bile kıpkırmızı yapacak bir söz dağarcığına sahip. Ve sizi uyarmalıyım, banyo yapma taraftarı pek değildir. Uygun beslenmeyle kilo alacağından eminim ama şu an için ağır fiziksel uğraşlar karşısında biçilmiş kaftan olacağını pek sanmıyorum."

"Onu en iyi şekilde yetiştirmek için elimizden geleni yapacağız, bayım. Tanrı sizi kutsasın," dedi Bayan Fenton.

"Yapacağınızdan eminim," diye yanıtladı Kell. "Buraya getirdiğim diğer garibanlarla mucizeler yarattınız."

Raven Nate'i iyileştiren mucizelerin şimdiden farkındaydı. Nate koşarak yanlarına geldiği zaman gözleri keyifle parılıyordu. Mutluluğu ortadaydı, sadece Raven ve Kell'e veda ederken biraz kederlenmişti.

Kell Londra'ya doğru yola koyulmak üzere arabaya yerleşinceye kadar sessiz kaldı. "Eee, onun zalim yaşama mahkûm olmadığından emin oldun mu?"

"Evet," dedi Raven usulca. "Onun için daha iyi bir yer düşünemiyorum."

Bu doğru, diye düşündü genç kız çocuğun bir zamanlar sürmek zorunda kaldığı hayatı düşününce. Ve bir piç olduğunu anımsayınca, yıllar boyunca kökeninden şikâyet ettiği için utanç duydu. Zavallı çocuktan çok daha iyi durumdaydı, en azından sevgi dolu bir annesi olmuştu, Nate'in ise Keli onu kurtarana dek hiç kimsesi olmamıştı.

Kell'in çocuğa büyük ölçüde ilgi duyduğu aşikârdı. "Ona çok büyük bir iyilik ettin," dedi Raven.

Keli dudaklarını büzerek başını salladı. "Düşündüğün buysa, ben aziz değilim."

"Hayır, senin bir aziz olduğunu pek söyleyemem. Fakat kesinlikle koruyucu bir meleksin. Söyle bana..." Kell'e ciddiyetle baktı. "Tanımadığın bir çocuk için neden bu kadar çaba gösteriyorsun?"

Lassester uzun bir süre sessiz kaldı. "Sanırım onun zor durumu beni can evimden vurdu. Çaresiz olmanın ne olduğunu bilirim. Sokaklarda olmayı. Yalnız olmayı ve dönebileceğin hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin olmamasını." Raven onun sesindeki acı dolu tınıyı işitti ve maskesinin ardındaki adamı gördü. Kendine engel olamayarak, "Eminim Nate kadar korkunç bir durumda olmamışsındır," deyiverdi.

“Hayır, fakat bir süre boyunca onun kadar güçsüzdüm. Ve bu duygudan nefret ettim. Nate bana kardeşimi hatırlatıyor. Amcamın insafına kaldığımız zaman Sean onun yaşındaydı. İtiraf etmeliyim ki yoluma çıkan çaresiz varlıkları kurtarmak benim için bir mecburiyet halini aldı.”

“Ben de mi bu görüşe dahilim? Beni kurtarmanın ve benimle evlenmenin sebebi bu mu?”

Kell, “Ne kadar da meraklı bir eşsin,” dedi kaşlarını çatarak ancak öfkeli görünmüyordu.

“Sanırım öyleyim.”

“Sanırım başıma dert açmayacağına dair söz vermiştin.”

“Fakat bazen kendimi tutamıyorum. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, beni dövebilir ya da yememi içmemi kısıtlayabilirsin.”

“Beni kışkırtma,” diye uyardı Kell ortamı yumuşatmak için gülümseyerek. Sonra da onunla iletişimi direkt olarak keserek gözlerini yumdu ve minderlere yaslandı.

Raven onda gördüğü şefkate hayret ederek bir an için onu izledi. Keli, özellikle kendisine karşı haşın mizacı ve bağışlamaz davranışıyla kesinlikle sert bir erkekti. Fakat kalbi granitten değil de sanki balmumundandı. Çaresiz kişileri görmeye dayanamıyordu.

Nate, Kell tarafından kurtarılmış olduğu için şanslıydı. Kendisi de o kadar şanslı mıydı?

Raven onunla evlenmiş olmasını talihsiz bulma konusunda isteksizdi, bu yüzden huzursuzluğa kapılarak bu düşünceleri hemen aklından çıkardı.

Bakışlarını Lasseter’in üzerinden çekip pencereden dışarı bakmaya başladı. Kafasında çınlayan sese kulak verse iyi olacaktı. Dikkat etmezse, Kell’e olan ilgisi daha da artacaktı ki sözde kocasına karşı hayranlık duyması çılgınlıktan farksızdı.

Bu arada Kell’in sevecenliği genç kızı bir konuda kararlı hale getirdi: Kell onun yüzünden acı çekmiyordu. Fakat Raven’in arkadaşlarından edindiği bilgilere bakılırsa gelişim pek de cesaret verici sayılmazdı.

Wolverton Markisi’nin ve Wycliff Lordu’nun teşvikiyle, Raven kocasının kötü şöhretinin unutulacağını ummuştı. Anlatılanlara göre Kell Dare ile birkaç etkinliğe katılmış ve önde gelen liderlerle kaynaşmıştı. Dare aynı zamanda Hellfire Cemiyeti’nin üyelerinin düzenli bir şekilde kulübü ziyaret ettiğinden de bahsetmişti.

Yine de Raven’in korktuğu üzere arkadaşlarının azimle yardıma koşma çabaları nafileydi. Emma’ya göre kulübe katılım düşmüştü. Ve kumarhane hakkında uydurulan söylentiler daha da kötü bir hal almıştı.

Bir sonraki hafta Raven izleyeceği tek bir rota olduğuna karar verdi: İftiranın kaynağıyla yüzleşmek.

Bazı manevralar gerekti ama genç kız hizmetkârlar arasında dönen dedikodular sayesinde Halford Dükü’nün o akşam Drury Lane Tiyatrosu’na gideceğini keşfetti. Orada sahnelenecek oyunu izlemek istediğini ifade edince, Brynn ve Lucian ona eşlik etmek için planlarını iptal ettiler.

Raven Halford’in favori rengi olduğunu bildiği koyu mavi kadifeden bir gece elbisesi giydi, kıyafetin gözlerinin rengini ortaya çıkardığını ve düşük kare yakasının da göğüslerine dikkat çektiğini biliyordu.

Tiyatroya vardıklarında Halford çoktan gelmiş ve Wycliff’lerin karşı locasına yerleşmişti. Ancak Raven’a bakmayı bile reddediyordu. Genç kız bunun kasıtlı olduğunu biliyordu zira tiyatrodaki dürbünlerin yarısı üzerine çevrilmişti.

İlk arada Halford’ın locasını terk ettiğini görünce hedefine odaklandı ve Brynn’i etrafta dolaşmak için ikna etti. Umduğu üzere dükle karşılaştılar ama Halford’ın etrafı arkadaşlarıyla sarılıydı.

Raven mesafesini koruyarak dükün gruptan ayrılmasını bekledi. Derin bir nefes aldı ve

birkaç adım atıp onun yoluna çıktı.

Aniden duran Halford tek camlı gözlüğünü yukarı kaldırdı ve ona neredeyse nefretle baktı.

Raven onur kırıcı bu tavır karşısında sabretmeye çalıştı. “İyi akşamlar, Charles.”

“İyi akşamlar, hanımefendi.” Başını eğme nezaketi bile göstermedi. “İtiraf etmeliyim ki herkesin içinde yanıma yüzünüzce yaklaşman beni hayrete düşürdü.”

“Bunun seninle konuşmak için tek şansım olduğunu düşündüm,” dedi Raven. “Kuşkusuz yalnız görüşmek isteseydim, beni geri çevirirdin.”

Alaycı bir şekilde tek kaşını kaldıran Halford etrafına haktı. “Kocanın sana eşlik edip etmediğini merak ediyorum doğrusu.”

Sesi küçümseyiciydi ama Raven onun düşmanlığını daha da çok kazanmamak için sakin kalmaya çalıştı. “Kocam şu anda meşgul. İşletmesi gereken bir kulübü var, belki biliyordur...”

“Ah, evet.” Dükün dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

“O bir kumarbazdı, öyle değil mi? Kötü kokusu seni buraya dek takip ettiğine göre.”

Raven dilini ısırıldı. “Charles, sadece seninle bir çift laf etmeyi ummuştum.”

“Nefesini boşa harcıyorsun. Çünkü söyleyeceğin o bir çift lafla ilgilenmiyorum.”

Aniden döndü ve genç kızı orada bırakarak uzaklaştı.

Fakat bu Raven’ın sadece kararlılığını arttırmış oldu.

Genç kız oyunun sonuna doğru başının ağrıdığını bahane etti ve arkadaşlarına kiralık bir at arabası tutup eve geçeceğini söyledi. Lucian ona aşağı kadar eşlik etti ve bir araba buldu. Fakat Raven araç birkaç blok ilerledikten sonra sürücüyü aynı yoldan geri dönmesi için talimat verdi.

Sürücü onu müşteri bekleyen at arabalarının olduğu yerde indirdi. Şans eseri arabacıların ve hizmetlilerin çoğu birlikteydi; gülüyor, zar atıyor ve soğuk gece havasında ısınmaya çalışıyorlardı.

Raven kapısı Halford’ın armasıyla süslü arabayı fark edince gölgelere saklanarak ve görülmediğini umarak hemen o tarafa yöneldi. Araca bindiğinde, utanmaz planıyla taze bir skandal riski aldığını düşündü ama başka şansı olmadığını hissediyordu.

Koltuğun köşesine perdelerin arasına kıvrıldı ve karanlıkta titreyerek beklemeye başladı. Yola koyuluncaya dek fark edilmemeyi umuyordu.

Uzunca bir süre sonra Halford’ın arabaya bindiğini duydu. Perdelerin arasından çıkmadan önce aracın ilerlemesini bekledi. Dükün görünümünü güç bela seçebiliyordu.

“Charles?” diye fısıldadı sessizce.

Halford bunun üzerine kendini korumak için hızlı bastonunu kaptı.

“Charles, ben Raven.” dedi aceleyle.

Dük savunmaya geçti ama Raven uzanıp ona mani olmak için kolunu kaldırdı. “Lütfen, sana yalvarıyorum, beni sadece dinle.”

“Anlamıyor musun? Sana söyledim, söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Artık yeter. Bu arabadan inmeni istiyorum.”

“Charles, sana yalan söyledim,” dedi arabadan inmeden önce aceleyle. “Lasseter’la olan evliliğim kesinlikle bir aşk evliliği değil. Sadece çaresizlikten...”

Bu itiraf karşısında Halford duraksadı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Raven derin bir nefes aldı. Sempatisini kazanmak için ona hikâyenin tamamını anlatmaktan ve kendisini onun insafına bırakmaktan başka bir çıkar yol göremiyordu. “Beni kaçıran Kell değil kardeşi Sean Lasseter’dı.”

“Kardeşi mi?”

“Evet. Sean intikam almaya niyetliydi, çünkü onun evlenme teklifini geri çevirmiştim. Kell’in kaçırılmamla hiçbir ilgisi yok, o tüm bunlara sonradan dâhil oldu.”

Halford yeniden koltuğuna yerleşti. “Olanları anlatmalısın sanırım.”

“Bu çok uzun bir hikâye...”

“Dinliyorum,” dedi Halford sertçe.

Genç kız bunun üzerine Sean’ın bir zamanlar taliplerinden biri olduğunu ve peşine takıldığı o gün neler yaşanmasına sebep olduğunu açıkladı. Donanmaya alınışını ve intikam arzusunu. Düğün günü evinin önüne gelip kiralamış olduğu haydutları nasıl vahşice yönlendirdiğini.

“Sean beni bayılttı ve uyuşturucu vererek yatağa bağladı. Kuşkusuz daha kötü şeyler de yapacaktı, ancak Kell Lasseter müdahale etti. Beni tecavüze uğramaktan korudu, hem de o güne dek hiç tanımadığım biri olmasına karşın.”

“Tanımadığın biri mi?”

“Evet. Kaçırıldığım günden önce onu hiç görmemiştim. Benimle evlenerek beni skandaldan korudu.”

“Yani onu hiç sevmedin?”

“Hayır, hiç.”

“Peki neden aşk evliliği yaptım diyerek yalan söyledin?”

“Çünkü onu düelloya çağırmandan korktum.”

Dük başını salladı. “Anladığımdan pek emin değilim. Hakikati itiraf etmek yerine beni aptal yerine koymuş olduğunu düşünmüyor musun?”

“Hakikat daha iyi bir maksada hizmet etmiş olacak mıydı? Senin aşk uğruna terk edilmiş olman elbette küçük düşürücü ve onur kırıcı, fakat nişanlının kaçırılmış olması da neredeyse o ölçüde utanç verici. Onurumu kurtarmak için düelloya mecbur kalsaydın, öldürebilir ya da öldürülebilirdin. Bunun olmasını istemedim.”

Halford sessiz kaldı, açıklamalara inandıysa bile hiç belli etmiyordu.

“Bir aşk evliliği ileri sürerek..” diye devam etti sözlerine genç kız. “İtibarımı biraz olsun kurtarma şansım olacaktı. Seni temin ediyorum Charles, senden başka kimseyle evlenme gibi bir isteğim yoktu, ancak Kell Lasseter skandalı dindirmek için tek çaremdi. Kaçırılmamdan sonra benimle evlenmeyi reddedeceğinden neredeyse emindim. Fakat başka bir olasılık daha vardı. Kendini nişanımızın onurunu korumak zorunda hissedebilirdin. Bu fedakârlığı yapmana izin veremezdim. Senin düşesin eleştirilemez olmalıydı ve ben...”

Halford tek kelime etmeden başını çevirdi.

“Gerçekten,” diye rica etti Raven. “Bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Benim geleceğim zaten mahvolmuştu ve seninkinin de mahvolmasını istemedim.”

“Benim geleceğim o gün gerçekten mahvoldu, canım,” dedi dük usulca. “Seni kaybettim.”

Raven boğazının düğümlendiğini hissetti. “Charles, senin kalbin bana hiçbir zaman bağlanmadı. Sen beni hiç sevmedin.”

“Ah ama yanıyorsun. Seni çok umursuyordum.” Tekrar genç kıza döndü. “Bana güvenmiş olmanı dilerdim.” Raven onun üzgün ses tonunu duydu ve acısının gerçek olduğunu fark etti. “Seni incittiğim için özür dilerim, Charles. Tüm bunların hiç yaşanmamış olmasını isterdim.”

Halford eldivenini çıkarıp onun ıslak yanağına dokundu. “Sanırım bunu yürekten söylüyorsun.”

“Elbette öyle,” dedi, sesi pürüzlüydü.

Halford yeniden koltuğa gömüldü, loş ışıkta onu inceliyordu. “Ve şimdi adı kötüye çıkmış

bir kumarbazla evlisin.”

“İdare ediyorum.” Raven dalgın bir ifadeyle gözyaşlarını sildi. “Yine de Lasseter’a büyük bir minnet borcum var. Senin öfkeni hak etmiyor, Charles. O sadece benim itibarımı kurtardı. Öfkelenmen gerekiyorsa, o zaman lütfen bana kız.”

Dük içini çekti. “Sana kıyamam, canım. Başına gelenler yüzünden suçlanacak kişi sen değilsin. Ama yine de benden yardım istemeni dilerdim.”

“Özür dilerim Charles, fakat başka bir seçeneğimin olduğunu düşünemedim. Bunu anlayabiliyor musun?”

“Sanırım. Pekâlâ... O halde seni eve bırakayım.”

“Charles...” Duraksadı, ondan bir iyilik isteme riskini göze alıp alamayacağını düşünüyordu. “Bana başka bir yere kadar eşlik etmeni tercih ederim.”

“Nereye?”

“Altın Post’a.” Aceleyle açıkladı. “Dediğim gibi Lasseter’a ciddi anlamda borçluyum ve o benim yüzümden sıkıntı çekiyor. Senin suçlamaların onu neredeyse mahvetti, Charles. Eğer kulüpte sadece kısa süreliğine görünürsen ya da kumar masasında biraz zaman geçirirsen, Kell Lasseter’ın bir sahtekâr olduğuna dair söylentilerin önüne geçmiş oluruz. Lütfen, hatırım için, en azından ona yardım etmeyi düşünmez misin?”

“Kumar oynamadığımı unutuyorsun.”

“Fakat bir kereliğine bu kuralı bozabilirsin. Ben seni memnuniyetle desteklerim. Birkaç bin pound yeterli olacaktır. Önerimi kabul edebilirsen...”

“Gülünç olma.” Sesi sert ama buruk çıkıyordu. “Birkaç bin kaybetmeyi karşılayabilirim.”

“O zaman benimle gelecek misin?”

Halford bıkkınlıkla iç çekti. “Hor gördüğüm konularda beni ikna etmene inanamıyorum.”

Coşkulu bir şekilde gülümseyen Raven onun eldivensiz elini yakaladı ve minnetle dudaklarına bastırdı. “Çünkü sen doğru olanı yapmaya inanan kusursuz birisin.”

Vakit gece yarısı olmasına karşın St. James Sokağı eğlence düşkünleri ve kumarbazlarla şaşırtıcı bir şekilde kalabalıktı. Ancak Altın Post’un önünde gerçekten pek bir yoğunluk yoktu.

Vekilharç onu ve konuğunu karşılayıp kumar odasına götürdüğü zaman, Raven küçük kalabalığa dehşetle bakakaldı. Oyuncu sayısı önceki gecelere kıyasla - Emma’nın verdiği bilgiler göz önünde bulundurulduğunda - ciddi anlamda azdı. Genç kız bu durumun kısa sürede değişmesi için sadece dua edebilirdi.

Kalbi hızla atan Raven dükün koluna girip birkaç adım öne çıktı ve bunun nasıl bir etki yaratacağını merakla bekleyerek durdu. Tam da umduğu gibi odayı derin bir sessizlik kapladı, tüm gözler onların üzerindeydi.

Genç kız Kell’e göz attığı zaman kalbinin duracağını sandı. Lasseter telaşsız bir ifadeyle yanlarına doğru gelse de Raven onun karşılaştığı manzaradan hoşlanmadığını tahmin etti.

Önlerinde durduğu zaman ne başını eğdi ne de selam verdi.

İki erkek birbirine bakarken ortam epeyce gerildi.

Raven derin bir nefes aldı ve onları tanıştırmak için harekete geçti. “Ekselansları, size kocam Bay Lasseter’ı takdim edeyim. Kell, bu bey de Halford Dükü Charles Shawcross.”

“Ekselansları,” dedi Kell kısaca. “Bu ziyaretinizin onurunu neye borçluyuz?” Onur kelimesi üzerindeki hafif vurgu aksini ortaya koyuyordu.

Halford sertçe gülümsedi. “Görünüşe bakılırsa size bir özür borçluyum Bay Lasseter. Ne yazık ki işletmeniz hakkında bazı asılsız iddialarda bulundum. Dürüstlüğünüze ve şöhretinize dil uzattım. Kötü niyetimden ötürü mahcubum. Gelinim burnumun dibinden kaçırılınca kıskançlık duyduğumu itiraf etmeliyim. Yine de en içten dileklerle beni affetmeye gönülden razı olacağınızı umuyorum.”

Kell'in karanlık gözleri kısılinca Halford Raven'a bakmak için döndü. "Bu kadarı yeterli mi, canım?"

Dükün söyledikleri Raven'ın umduğundan bile fazlaydı. Elini tekrar öpebilirdi, fakat bulundukları yer düşünülürse, bu pek hoş olmazdı ki zaten daha fazla dedikoduya yol açmanın hiçbir anlamı yoktu.

Bunun yerine dudakları parıltılı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Teşekkür ederim, Charles," dedi yumuşakça. "Sen tanıdığım en nazik kişisin."

Dikkatini Kell'e çevirirken Halford'ın yanakları hafifçe kızardı. "Ve siz tanıdığım en şanslı erkeksiniz, Bay Lasseter. Ona iyi bakacağınıza eminim."

Raven, cevap vermeden önce Kell'in sert bakışlarını üzerinde hissetti. "Niyetim bu, ekselansları."

Etrafına göz gezdiren dük merakla kumar masasına odaklandı. "Ben bir kumarbaz değilim ama bana öğretme konusunda ikna olursanız denemek isterdim."

Kell tek bir bakışla olan biteni izlemekte olan Emma Walsh'i yanına çağırdı. "Bu Bayan Walsh, ekselansları. Size mümkün olan her şekilde yardımcı olacaktır. Eğer beni maruz görürseniz, karımla bir çift laf etmek istiyorum." Alt kademedan birinin ilgisine bırakılmak canını sıkırsa da Halford bunu belli etmedi. Başını eğip nazik bir şekilde Emma Walsh'i selamladı. "Onur duyarım, Bayan Walsh." Emma hoş bir tebessümle karşılık verdi. "Benimle gelerseniz size kumarın nasıl oynandığını göstermekten zevk duyarım, ekselansları."

Raven Kell ve onun patlamak üzere olan öfkesiyle baş başa kalmıştı. Tehlikeli bakışlarıyla karşılaştığında neredeyse geri çekilecekti.

"Özür dilemesi için düküne ne gibi bir söz verdin, sevgili eşim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Genç kız bu imayla gerildi. "Ona hiçbir şey vaat etmedim. Sadece evliliğimizle ilgili hakikati - bunun bir aşk evliliği olmadığını - ve senin beni sadece kardeşinden değil aynı zamanda kötü kaderimden kurtaran bir yabancı olduğunu anlattım. Şu işe bak ki Halford gerçekten cömert bir mizaca sahipmiş... Hatta umduğumdan bile cömertmiş. Ben ondan topluluk içinde görünmesini, başlatmış olduğu söylentilerin aksini kanıtlamasını istedim sadece ama o..." Gözlerini kıstı. "Ve sen de ona az da olsa minnet gösterebilirdin. Kulübün artık emniyette."

Topuklarının üzerinde döndü ve Kell'i öfkesiyle baş başa bıraktı.

Keli düküne minnet duymak istemiyordu. Birine minnet etme - özellikle de Halford gibi yüksek tabakadan birine minnet etme - düşüncesi onu çileden çıkarıyordu. Bir soylunun, hayatı üzerinde böylesine güç kullanabilmesi içten içe onu kızdırıyor, aciz bırakıyordu.

İşe karışan karısına gelince...

Raven, isteklerini fütursuzca göz ardı etmişti. Kell'in bakışları kumar masasında dükünün yanında duran Raven'a kilitlendi.

Raven'ın dükü.

Onun rakibi.

Kell yumruklarını sıkı, içinde kabaran kıskançlık beklenmedik boyuttaydı. İtiraf etmek istemese de onların birbirlerine bu kadar yakın olduklarını görmek sahiplenme güdülerini uyandırmıştı.

Aristokrat rakibinin Raven'a dokunduğunu, güzel bedeninin tadını çıkardığını, dolgun göğüslerini ya da uzun bacaklarını okşadığını düşünmekse kanını kaynatıyordu. Lanet olsun, onun o pembe göğüslerini emen, kadife gibi yumuşak tenini okşayan kişi kendisi olmalıydı... İsteddiği buydu.

Bu düşünce kasıklarının sızlamasına neden oldu.

Kell yeniden söverek başka yöne döndü. Kardeşi gibi - şehvet ve delice kıskançlıkla dolu - çekici Raven Kendrick için savaşılmaya hazır hale gelmeden önce kendine hâkim olması gerekiyordu.

Raven oyunu seyrederken kocasının derin düşüncelere dalmış bir halde kalabalığı gözden geçirdiğinin farkındaydı. Kell bir kenarda duruyor, insanlarla dolu bir odada bile yalnız görünüyordu.

İçin için yanan gerginliği, yüzünün mükemmelliğini bozan yarası gibi, sadece yalnız görüntüsünü daha da vurguluyordu.

Dükün özrünü anımsayan genç kız, onun dışlanmış biri gibi görülmesinin hiç de şaşırtıcı olmadığını düşündü. Sosyetedekiler kendi kurallarına bu kadar az uyum gösteren birini hoş görmezlerdi. Ve Keli bu küstah imajdan zevk alıyormuş gibiydi.

Raven gözlerini ondan alamıyordu. Uzak, mesafeli ve kötü şöhretliydi. Ve ona tanıdığı bütün erkeklerden daha fazla çekiliyordu.

Bunun nedeni aslında kendisinin de bir yüz karası olması mıydı? Yalnız olmanın ne demek olduğunu bildiği için miydi? Yoksa Kell ona karşı isteksiz olduğu için mi? Cazibesine direnebildiği için mi? Veya belki de yasak tehlikenin cazibesiydi?

Genç kız bir arada oldukları andan beri o korkutucu tehlikeyi, bir uçurumun kenarında yürümenin soluk kesen heyecanını hissetmişti, içindeki huzursuzluğu harekete geçiren o ilkel tehdidi...

Raven titredi. Kendini bu kadar savunmasız hissetmesine neden olan bir adam nasıl bu kadar gönlünü çelebilirdi? Raven ona ihtiyaç duymayan veya onu istemeyen birine nasıl bu kadar şiddetle çekilebilirdi?

Kell'e yeniden göz attı ve anında gerildi. Emma Walsh onun yanına geçmişti. Onları kafa kafaya vermiş görmek Raven'in içinde şiddetli bir kıskançlık sızısını harekete geçirdi.

Dare'in yanına yaklaştığını güçlkle fark etti.

Dare bir an için Raven'in kısılmış gözlerini inceledikten sonra alaycı bir şekilde tane tane konuştu. "Bayan Walsh'ın yerinde olsaydım kendime dikkat ederdim. Kadına sanki gözlerini oymak istiyormuş gibi bakıyorsun."

Raven dudaklarını birbirine bastırarak düşüncelerini bezdirici kocasından ve onun metresinden uzaklaştırıp markiyeye odakladı. "Yeni mi geldin?"

"Evet. Öncelikli bir randevum vardı. Yazık," diye belirtti Dare. "Bütün heyecanı kaçırdığımı duydum. Halford'ın açık özü şimdiden bütün şehre yayılmaya başlamış. Sanırım bunu sen ayarladın."

"Ben sadece onun burada görünmesini istedim. Geri kalanı Halford yaptı."

"Kocanın görüldüğünden daha memnun olması gerekiyor sanki."

"O..." diye mırıldandı Raven. "O, dükün davranışının sadaka olduğunu düşünüyor."

"Ah, erkek gururu... Yine de öyle bile olsa, Lasseter'in sana minnet duyması lazım."

"O benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Genç kızın aksi ses tonu üzerine Dare ona sorgular şeklinde baktı. "Ve kocanın aşka meylinin başka yöne kayması seni rahatsız ediyor."

Raven bakışlarını Dare'in baktığı tarafa çevirdi. "Rahatsız olmamalıyım, biliyorum. Bizimkisi sadece bir formalite evliliği. Dilediği kadar metres edinebilir, bu hakka sahip."

"Bu durumu değiştirebilirsin. İstersen Lasseter'in ayaklarına kapanmasını sağlayabilirsin."

Raven bunun çekici bir fikir olduğunu düşündü. Kell'e bir kez daha baktı. Büyülenmiş kara gözleri üzerindeydi. Ama genç kız, yüz hatlarını karartmış bir soğukluk - hatta hoşnutsuzluk - hissetti. Belki de Raven nasıl onun metresiyle oyalanmasını hoş görmüyorsa, o da onun Wolverton Markisi'yle birlikteliğinden hoşlanmıyordu.

Bakışlarını kaçırarak zor da olsa Dare'e gülümsedi. "Sanırım nasihatini uygulamalıyım. Kuşkusuz Zevk Prensi, çapkınlık yapan bir kocanın yoldan çıkmasının nasıl engellenebileceği konusunda bana yardımcı olabilir."

Dare güldü. "Bir erkeğin dikkatini nasıl çekebileceğini öğrenmeye ihtiyacın yok. Geçen sezon Londra'daki erkeklerin yarısı sana bayılıyordu."

"Bunu nasıl başardığımdan pek emin değilim."

"Ben nasıl olduğunu sana söyleyebilirim. Çünkü çok canlandırıcıydın, içtenliğin ve yüksek moralinle sosyeteye yeni takdim edilmiş kızların hiçbirine benzemiyordun. Muhallebi değil limonlu dondurmayla servis edilen bir tarttın."

Raven yüzünü buruşturdu. "Muhallebiyle kıyaslanmak ne kadar da memnuniyet verici Dare. Ve uyumlu olmak için ne kadar çaba gösterdiğimi düşünmek."

"Bunu hayranlık uyandıracak şekilde başardın. Ve kalabalıklar içinde hâlâ göze çarpıyorsun." Duraksadı. "Kocanı elinde tutmak istiyorsan, biraz baştan çıkarıcı olman hiç de yanlış olmaz." Kumar masasına baktı. "Halford'in neler yaptığına baksam iyi olacak."

Genç kızı bu sözleri düşünürken bırakarak uzaklaştı. Raven kaşlarını çatarak kocasına baktı. Kell'i elinde tutmak istiyor muydu? Utandırıcı ters bir tepkiyi göze alıyor muydu?

Onu baştan çıkarmak yadsınamaz bir küstahlık olacaktı. Raven geleneksel değerlerle yetiştirilmemişti ama bu kadar aleni bir cesaret gösteremeyecek kadar da duyarlıydı. Yine de bu zamana dek sosyetenin katı kurallarına uymaktan epeyce kaçınmıştı.

Dahası birkaç hafta öncesinde olduğu gibi lekesiz şöhretini koruması gereken tertemiz bir bakire değildi. Bu bağlamda olası bir skandal ihtimali pek yoktu. Raven artık yüksek sosyetenin boğucu tenkitlerinin, Londra'daki kabul salonlarının abestliğinin, entrikaların ötesinde bir özgürlüğe sahipti. Eğer adı çıkmış kocasını baştan çıkarmak istiyorsa, bunu utanma veya suçluluk hissetmeden yapabiliirdi.

Ve onu cezbedici bulduğunu itiraf etmeliydi. Hem de fazlasıyla.

Emma'nın söylediği bir şey üzerine Kell'in güldüğünü görünce onu aptalca kıskandığını fark etti.

Yakınlıkları Raven'ın içini tutuşturan bir isyana neden oldu. İstemsizce ellerini yumruk yaptı ve kendine hâkim olamayarak ilerledi. Kell'in karşısına geçti ve ondan ikinci bir görüşme talep etti.

"Seninle bir çift laf edebilir miyiz, sevgili kocam?" dedi dişlerini sıkarak.

Emma'nın karşılama tebessümü solarken, Kell tek kaşını kaldırdı.

Bayan Walsh bakışlarını Raven'dan başını hafifçe sallayan Kell'e çevirdi.

Genç kadın iştme menzilinın dışına çıkar çıkmaz, Raven fevri bir şekilde konuşmaya başladı. "Göz göre göre metresinle gösteriş yapman skandal önlemenin bir yolu değil."

Kell bu haksız yargı üzerine ona dik dik baktı. "Metreslerimle ilgilendiğini bilmiyordum."

"İlgilenmiyorum, tabii samimiyetini böylesine bariz bir şekilde ortaya sermediğin zamanlarda."

"Nasıl görüldüğümle bu kadar çok ilgileniyorsan, belki de bu tartışmaya daha az umumi olan bir yerde devam etmeliyiz."

"Çok iyi," diye gergin bir şekilde yanıt verdi Raven ve bir kez daha bütün gözlerin üzerlerinde olduğunu fark etti. "Nereyi öneriyorsun?"

Kell başını eğip ona kısa, alaycı bir selam verdi. "Seninle yukarıda, odamda buluşacağım. Yolu bildiğini sanıyorum."

On Dördüncü Bölüm

Raven onu yatak odasında değil çalışma odasında bekliyordu. Alevler kor haline gelmişti, bu nedenle kömür ekleyip şöminenin yanında durdu ve ellerini ısıtmaya çalışırken benliğini alt eden deliliğin ne olduğunu düşündü.

Gerçekten Kell'in metreslerini sorun haline getirmek istiyor muydu? Onu ne kadar kıskandığını kendine itiraf edebiliyor muydu?

En azından çok beklemesi gerekmedi. Birkaç dakika sonra kapının usulca açılıp kapandığını duydu. Hızla döndüğü zaman Kell'in kapıya tembelce yaslanmış, kısık gözlerle kendisini izlediğini gördü.

"Geçirdiğin öfke krizinin ne anlama geldiğini açıklayacağını umuyorum, sevgili eşim," dedi Kell sonunda soğuk bir sesle.

Raven yutkundü. İçinde kabaran sahiplenme dürtüsünü bu kadar açıkça ortaya sermek istemiyordu. "Öfke krizi değildi. Sadece bir şikâyeti."

"Peki neden şikayet ettin?"

"Patavatsızlığın yüzünden," diyerek kaçamak bir cevap verdi Raven. "Bir oda dolusu insanın gözü önünde senin fingirdeşmeni seyretmek zorunda kalmam gerçekten küçük düşürücü."

"Sözümü dinleyip buradan uzak dursaydın, dediğin gibi fingirdeşmemi izlemek zorunda kalmazdın."

Kell kapıdan çekilerek ona doğru ilerledi. Raven yerinden kımıldamadı, fakat Lasseter sadece şömineye gitti ve ateşi karıştırmak için eğildi.

"Bilerek burnumun dibimde metresinle oynayıyorsun," dedi genç kız gergin bir şekilde. "Buna tahammül edemem."

Bu sözler Kell'in ona meydan okuyan bir tavırla bakmasına neden oldu.

Raven kızardı ve aceleyle, "Birbirimize âşık olduğumuza insanların inanmasını sağlayacaktık, bana bu konuda söz vermiştin. Ve bunu yapmanın yolu Bayan Walsh'ı açık bir şekilde arzulamak değil."

"Bir papaz gibi yaşamamı beklemediğine inanıyorum," dedi Kell.

"Evet ama o kadına olan tutkunu kontrol edebilir ve..."

Lasseter kaşlarını kaldırdı. "Benden sadakat mi bekliyorsun? Bu anlaşmamızda yer almıyor ve hiç adil değil. Şimdiye kadar hiçbir türde bir eş rolü üstlenmedin?"

"Ve sen de benden farklı sayılmazsın!"

Kell onu süzdü. "Eğer zevki Bayan Walsh'ta bulmamı istemiyorsan, onun yerine geçmek ilgini çekebilir."

Raven kalbi duracakmış gibi hissetti. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Bir metresin yükümlülüklerini muhtemelen üstlenebilirsin. Ya da en azından bir eşten beklenen cinsel zorunlulukları yerine getirebilirsin."

Bakışları kilitlendi ve öylece kaldılar.

"Evet?" dedi Kell alaycı bir ifadeyle mırıldanarak. "Bana uygun bir eş olmaya gönüllü müsün?"

Raven bunu isteyip istemediğini düşündü. Kell'i istiyordu, bunda inkâr edecek bir şey yoktu. Ve Emma Walsh'ı onun yatağından olabildiğince uzak tutmak da istiyordu.

Lasseter'ın gözlerinin içine baktı, aralarındaki gerginlik giderek daha da artıyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı.

"Ne dedin? Seni duyamadım."

"Sana uygun bir eş olma niyetindeyim."

Kell'in bakışları aşağılara kaydı. "Cinsel ihtiyaçlarımı karşılamayı kabul ediyor musun?"

"Evet! Senin gibi iştahlı bir çapkını doyurmanın kolay olduğunu hayal edemesem de."

Kell homurdansa da hoş bir tavırla ona gülümsedi. "Çabuk kavrayacağını umuyorum. Her şeyden önce erotik kitabında derlenen alışılmadık bilgilere sahipsin. Ayrıca fantezi âşığına olan deneyimin de var."

Bu sözler üzerine canı sıkılan Raven kaşlarını çattı. Belki de ona fantezilerinden bahsetmek pek de akıllıca olmamıştı. Evet, her seferinde yüzüne vurduğuna göre kesinlikle öyleydi.

"Evet? Ne bekliyorsun?" diye sordu Kell, genç kız uygun bir cevap vermeye çalışırken. "Beni tatmin etmeyi kabul ettin."

"Ben... Şey mi istiyorsun? Şimdi mi?"

"Neden olmasın? Bana ciddi olduğunu göstermek için bundan daha uygun bir fırsat olabilir mi? Beni soyarak işe başlayabilirsin."

"Kendin soyunamaz mısın?"

Kell sabırlı olmaya çalışarak gülümsedi. "Eğer bu konuda üstelersen çok daha fazla keyif alacağım."

Raven isteksizce ona yaklaştı ve paltosunu çıkarmasını yardım etti. Sonra yeleğini çıkarıp kravatını çözdü. Tam o anda gömleğinin açık yakasından bronz teni gözüne ilşince duraksadı.

"Beni memnun et, Raven," dedi usulca. "Gömleğimi çıkart."

Genç kız denileni yerine getirerek ellerini gömleğin altına kaydırıldı. Onun da yardımıyla gömleği başının üzerinden çıkardı. Ve o an karşılaştığı görüntü karşısında sersemledi.

"Raven?"

Genç kız zor da olsa bakışlarını yukarılara doğru kaydırıp Kell'in yüzüne baktı. Dudaklarının kenarları şehvetli bir ifadeyle kıvrılmıştı; Raven'ın ne kadar etkilendiğini fark etmiş olmalıydı.

"Şimdi de pantolonum."

Raven onun anlamlı bakışlarından ötürü kızararak derin bir nefes aldı ve pantolonun düğmelerini çözdü. İç çamaşırını sıyırdığında ise parmakları erkekliğine değdi. Tamamen uyarılmıştı ve mermer kadar sertti.

Genç kız eli yanmış gibi hızla geri çekildi. Ona sadece dokunmak bile ateşle oynamak gibiydi. Yukarı doğru baktı ve heyecanının görünüşüne yansımadığını umdu. "Seni nasıl memnun edeceğimi bildiğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. Senin kadar marifetli ya da deneyimli değilim."

Kell ona baskı yapmadı. Bunun yerine masaya doğru gitti ve bir sandalye çekip oturdu.

"Öyleyse gel buraya," dedi kucağını işaret ederek. Erkekliği kendini belli ediyordu.

Raven ona doğru ilerlerken bakışları arsız erkekliğine takıldı. Fakat sonra kurşun yarasını hatırladı ve duraksayarak sol bacağına göz attı. "Yaran iyileşti mi?"

"Bu işi gerçekleştirmeme yetecek kadar, en azından dikkatli olursam."

Genç kız onun sol tarafına oturdu ve kucağına yerleşirken Kell onu hafifçe sardı.

Gözleri buğulanmış olan Kell, "Bedenimle sana ibadet edeceğim," diye mırıldanarak ona evlilik yeminlerinin bir satırını tekrarladı. "Bana layıkıyla tapınacak mısın, karıcığım?"

Raven bu müstehcen sözlerin bedeninde uyandırdığı hararete rağmen kendine hâkim olarak dimdik durdu ve bir cevap vermedi. Kell ona dokunduğu zaman kımıldamadı, parmakları ustaca elbisesinin bağlarını çözüyordu.

"Rahatla," dedi Lasseter onun gerginliğini hissederek. "Sana istemediğin hiçbir şey yaptırmayacağım."

Fakat genç kız rahatlayamadı. Onun yabancı sertliğinin sıcaklığı uyluklarını dağlıyor ve kafasını karıştırıyordu.

Kell öne doğru eğildi ve dilini boğazında gezdirdi. “Benim için elbisenin yakasını indir.”

Bu kısacık okşamanın sıcaklığı bile her bir sinirini uyararak vücudunu alevler içinde bırakmıştı. Raven çok geçmeden göğüslerini iç gömleğiyle örtülü bırakarak mavi kadife elbisesinin yakasını indirdi. Aşağı baktığı zaman sertleşmiş göğüs uçlarının pembemsi hatlarını görebiliyordu.

Kell eğilip ince kumaşın üzerinden bir göğüs ucunu hafifçe öpüp diliyle okşamaya başladı. Raven titredi.

“İç gömleğini de. Her yerini görmek istiyorum.”

Kell onu serbest bıraktığında, Raven onun yardımıyla belden yukarısı çıplak kalacak şekilde iç gömleğini sıyırdı.

Lasseter onun çıplak bedenine bakarken sakinliğini korumaya çalıştı. “Ne kadar güzel olduğunu unutup duruyorum,” dedi alçak bir sesle. “Narinliğine bakılırsa göğüslerin beklediğimden daha dolgun.”

Raven onun kucağında huzursuzca kıpırdandı. Kell’in bakışları sertleşmiş göğüs uçlarına odaklanmıştı ve gözleri eşi benzeri olmayan bir sıcaklıkla parılıyordu.

“Göğüs uçların sertleşmiş ve ben daha onlara istediğim gibi dokunmadım bile... Onlarla ilgilenmemi istiyor musun?”

Genç kız ihtiyacını inkâr edemeyerek gözlerini yumdu ve “Evet,” diyerek inledi.

“O zaman benim için göğüslerini de kavra.” Sesi yumuşacıktı.

Raven hızla gözlerini açtı. Kell onu izliyordu, kara gözlerinde açıkça bir meydan okuma vardı. Genç kız onun tamamen ciddi olduğunu anladı. Ahlaksızca hareket etmesini istiyordu. Fakat onu yıldırım istiyorsa, başarılı olamayacaktı.

“Bir metrese göre yeterince uysal değilsin,” dedi Kell. “Günlüğün sana hiçbir şey öğretmedi mi?”

“Öğretti ama senin teklif ettiğin türden şeyler değil.”

“O halde sana bir kadının bir erkeği nasıl memnun edeceği konusunda ders vermem gerekecek.”

“Bayan Walsh seni nasıl tatmin edeceğini biliyor sanırım.

Bakışları keşişti. “O ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyor.” Sesi sertleşti. “Peki ya senin fantezi âşığın? Seni nasıl tatmin edeceğini biliyor mu?”

“Evet,” diyerek karşılık verdi Raven.

“O zaman beni onun yerine koy. Bu gece âşığın olmaya niyetliyim. Şimdi dediğimi yap ve benim yerime göğüslerini kavra.”

Raven şehvetle ürperdiğini hissetti. Kell tıpkı korsan âşığı gibi cüretkâr, utanmaz, hükmediciydi. Ve bu onu hayal edebileceğinden de fazla heyecanlandırıyordu. Kuşkularını belli etmemeye çalışarak dediğini yaptı ve göğüslerini kavradı.

Kell çekici bir şekilde gülümseyerek başını salladı. “Şimdi bana ‘lütfen göğüslerimi em, sevgilim,’ de.”

“Kell...”

“Söyle.”

“Lütfen... Göğüslerimi em... Sevgilim.”

“İstedğin gibi olsun, tatlım.”

Başını eğdi ve...

Sıcacık dudakları genç kızın içine yakıcı ürpertiler yollamaya başladı.

Raven’ın parmakları istemsizce onun siyah saçlarını kavradı. Hiç düşünemeyeceği bir

şekilde uyarılıyordu.

Birkaç dakika sonra elinin bacaklarının arasına doğru kaydığını hissetti ve titredi. O en mahrem yeri okşamaya başladığı zaman harareti öylesine hükmediciydi ki Raven'in nefesi kesildi.

"Kendine dokun. Ne kadar ıslak olduğuna bak."

Genç kızın bunu yapmasına gerek yoktu. Derinlerinin ihtiyaçla sızlayarak nemlendiğini biliyordu.

Fakat Kell cevap olarak hayırı kabul etmedi. Onun elini kavradı ve parmaklarına rehberlik ederek istediğini yaptırttı.

Haklıydı, Raven ona ihtirasla teslim olmuş haldeydi.

Çok geçmeden Kell bir parmağını genç kızın derinlerine kaydırды. Raven dokunuşuyla inledi, sanki sadece onun için yaratılmıştı.

Uzun süreli okşamaalarının ardından, "Sanırım benim için hazırsın," dedi Kell memnuniyetle.

Kollarını bedenine dolayarak kızı kaldırdı ve masanın üzerine yüzü kendisine dönük olacak şekilde oturttu. Sonra da onu uzanması için yönlendirip eteğini sıyırdı.

Gözleri şöminenin ışığında akik gibi parlıyordu. Yavaşça kızın bacaklarını araladı ve eğilip dudaklarını uyluklarının arasına bastırdı.

Nefesi kesilen Raven itiraz edercesine onu omuzlarından itti.

"Bunu benden esirgeme," dedi Kell.

Genç kız inledi ve Lasseter'ın ılık nefesini teninde hissedince ona teslim olmak zorunda kaldı. Bedeni açıkça bunun özlemini çekiyordu.

"Tadına bakmak istiyorum," dedi Kell usulca.

Genç kız zevkten kıvranıyordu. Kell'in tutkusu içini yakan bir meşale gibiydi. Dilini daha da derinlerde hissedince umutsuzca kalçalarını hareket ettirdi ve mest edici o yakıcı dudaklardan sakınmaya çalıştı.

Ama Kell ona izin vermedi. Hareket etmesine olanak tanımayarak kollarını kızın bacaklarına sardı ve omuzlarının üzerine yerleştirdi. Diliyle kur yapmaya son vermeksizin.

Genç kız daha önce hiç tatmamış olduğu bir zevkle kıvranmaya devam ediyordu. Acımasız saldırısı altında çılgına dönmüştü. Okşayışlarıyla kalçası ilkel bir ritimle hareket ediyor, boğazından artan coşkusunun sesi yükseliyordu.

Birkaç dakika sonra zevkten titreyerek ateşler içinde eriyerek doruğa ulaştı. Toparlanmaya çalışırken bile Kell yukarı uzanıp göğüslerini, boğazını, dudaklarını öptü. Raven nefes nefese kalmış bir halde öylece yatarken tatmin olmuştu, fakat tuhaf bir memnuniyetsizlik içindeydi. Birleşmiş olmayı, onun içini doldurmasını arzu ediyordu.

"İçime gel," diye fısıldadı.

Bu davet üzerine gözleri şehvetle kısılan Kell denileni yerine getirmede, bunun yerine kıyafetlerinden tamamen kurtulmak adına harekete geçti.

Raven titreyerek onu izlemeye başladı. Kell karşısında çıplak kaldığında, uyluğunu saran bandajı gördü. Fakat atletik vücudu boğazının düğümlemesine yetmişti. Kasıklarının arasının ihtiyaçla sızladığını hissetti. O cesur bir erkekti ve onu istiyordu. Tüm düşünebildiği kocasının uyarılmış erkekliğinin içini nasıl dolduracağını...

Kell de aynı fikirde olmalıydı, çünkü üzerine eğilirken bakışları ezip geçiciydi.

Raven nefesi kesilerek onun göğsüne dokunmak için uzandı. Kaslı bedeni sıcak ve kadife gibi yumuşaktı. Ve aklını başından alıyordu.

Kell ise serinkanlıydı. Gülümseyerek genç kızın ayırık bacaklarının arasına sokuldu ve Raven o an erkekliğinin sıcak baskısının verdiği şokla sarsıldı.

“Beni istiyor musun?” diye sordu genç kız kollarıyla sararak.

“Evet,” diye cevap verdi Raven hızla.

Kell’in sertliğini hissetmek için titretiyordu, duyuları beklentiyle gerilmişti. İhtiyacını gidermek konusunda ne kadar çaresiz görüldüğünün farkında değildi. Teni o sertliği derinlerine almak için adeta açlık, çekiyordu.

Aynı açlık hafifçe derinlerine kayarken Kell’in gözlerinde de belirdi.

Ateşli erkekliğinin yavaş yavaş için kapladığını hisseden Raven derin bir nefes aldı.

Lasseter kızın boynuna öpücükler kondururken, “Hepsini almak ister misin?” diye mırıldandı.

Genç kız, “Evet,” diyerek hızla soludu ve kendini hazırladı.

Kell acele etmeksizin hedefine ulaşırken, “İşte bu,” diye fısıldadı. Sonra onu öptü. Göğüslerini erotik bir şekilde okşuyor, dilini cüretkârca ağzının içinde gezdiriyordu.

İçinde usul usul hareket ederken onun tadı, kokusu ve dokunuşu Raven’in tüm duyularını uyarıyordu.

Kell de içinde yapılanan basıncı tüm benliğinde hissediyordu. Neredeyse dayanamayacak noktaya geldiğinde titreyen Raven’ı kollarının arasında sıkıca tutup kaldırdı. İçinde kalarak onu yavaşça bağlantı kapısına doğru götürdü. Onu yatağına yatırmayı amaçlıyordu ancak bunu yapamayacağını fark etti. Bu nedenle onu kapıya dayadı ve bedenini bedenine bastırdı.

Acılı yoğun zevk ikisinin de vahşice ürpermesine neden oldu.

Parmakları saçlarının arasında gezerken dudakları tenini dağlıyor genç kızın hareket etmesine ya da kıvranmasına dahi izin vermiyordu. Raven’ın yanıtını, aralarındaki hayvani açlığın yoğunluğu artarken salınan kalçalarını hissedebiliyordu.

Raven arzudan sersemlemiş bir haldeydi, fakat korkmuyor, ona var gücüyle karşılık veriyordu. Derinlerindeki mükemmel baskı kalp atışlarını hızlandırıyordu.

Kell aniden gerildi, başını geriye attı ve son bir hamleyle kendini kaybetti. Doyum anı Raven’ı da uyardı ve aynı anda inleyerek nefes nefese kalmış bir halde birbirlerine sarıldılar.

Sonsuz gibi gelen bir andan sonra Kell dünyaya geri döndü, ikisinin de kalbi çılgınca atıyordu. “Seni incittim mi?” diye sordu kuşkuyla zira genç kız tutkunun ne demek olduğunu hiç böylesine deneyimlememişti.

“Hayır,” dedi genç kız. Yine de yüzünde savunmasız bir ifade vardı.

Kell içinde kabaran yakıcı bir sıcaklık ve şiddetli bir hassasiyet duydu. Bunu gerçekten doğru düzgün yapmak istiyordu. Bir dahaki sefere ona karşı daha nazik olacaktı.

Ve kesinlikle bir dahaki sefer olacaktı. Ona duyduğu arzuyla savaşmaktan yorulmuştu. Raven karısıydı ve onu istiyordu; ona sahip olabilmeliydi.

Kuşkusuz ona gönlünü kaptırmadan da keyif alabilirdi. Acil ihtiyacını giderirken onun cazibesine karşı direnebilirdi.

Zor olacaktı, fakat hissettiklerini inkâr etmeye artık bir son verecekti.

Bir an sonra kapıyı açmayı ve onu yatağına götürmeyi başardı. Onu yatağına yatırdı ve ayakta durup ona bakmaya başladı.

Şöminedeki ateş hafifçe çıtırdıyor ve odayı hemen hemen hiç aydınlatmıyordu. Ancak Raven onun bakışlarının sıcaklığını görmekte zorluk çekmiyordu. Tabii üstünün başının ne kadar dağınık olduğunun da farkındaydı; elbisesi ve iç gömleği bedeninin orta kısmında toplanmıştı.

Neredeyse çıplak olduğu için kızarak huzursuzca kıpırdandı. Kıyafetini üzerine çekerken, “Elbisem mahvoldu,” diye mırıldandı.

“Sana yeni bir tane alacağım,” diye yanıt verdi Kell kıyafeti kızın üzerinden çıkarmak için harekete geçerek.

“Kell, ne yapıyorsun?”

“Üzerindekileri çıkarıyorum. Bu gece burada kalacaksın. Beni henüz yeterince tatmin etmedin.”

“Kell...” Raven alt dudağını ısırıldı. Cinsel ihtiyaçlarını karşılamayı kabul etmişti, geceyi yatağında geçirmeyi değil. “Burada seninle kalmak istemiyorum.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü... Bu istenmeyen karmaşalara neden olabilir.”

“Fiziksel yakınlık gereğinden fazla duygusal bir yakınlığa yol açabilir, bunu mu kastediyorsun?”

Raven titredi. “Evet.”

Kell cevap vermeden önce genç kızın giysilerini tamamen çıkardı, ardından örtüleri çekip çıplak bedenini örttü. Şömineye gidip ateşi karıştırdıktan sonra yatağa geri döndü ve onun yanına uzandı. Bir an gözleri tavana dikili, kolları başının arkasında kavuşmuş şekilde öylece kalakaldı. Sonunda konuştu.

“Çekincelerini doğru mu anlıyorum? Gerçek bir sevgilin olmasından korkuyorsun, çünkü hiçbir zaman âşık olmama konusunda kararlısın.”

“Evet.” Savunmacı bir tavırla örtüleri göğüslerinin üzerinde sıkıca kavradı.

Kell bir kolundan destek alarak yan tarafa döndü. “Ama cinsellik ve aşk tamamen farklı konulardır. Tutku her zaman aşka yol açmaz. Eğer öyle olsaydı, sosyetedeki çoğu erkek metresine âşık olurdu.”

Genç kız cevap vermeyince, yanağına düşen bir bukleyi çekmek üzere uzandı. “Âşık olmamız için bir neden göremiyorum, Raven. Sadece cinsel zevke dayalı bir ilişki bizimkisi. Senin gibi ben de daha derin bir şeyle ilgilenmiyorum.”

Raven sessiz kaldı. Onun yakıcı gözlerinden uzaklara bakmak istiyordu.

Korktuğunu inkâr edemezdi. Tutku tehlikeliydi. Korkunç bir korunmasızlığa sebep olabilirdi. Ama belki de Kell haklıydı, gerçek tehlike fiziksel yakınlıkta değil duygusal yakınlıktaydı.

Raven titredi. Annesi gibi trajik bir aşk acısını asla çekmeyecekti. Hiçbir erkek onu kendi iradesi dışında bilinçsiz hale getirmeyecekti.

Ayrıca bedeninin tutkusu her zaman kalpteki tutkuyla sonuçlanmazdı...

İçindeki karmaşayı hissetmiş gibi Kell elini örtünün altına kaydırıp ve hafifçe onun göğsünü kavradı. “Erkek ve kadın olarak birbirimize bağlandığımıza göre, aynı zamanda kendimizi şımartabiliriz.”

Onun sıcak, erotik dokunuşu Raven’in tutarlı bir cevap verememesine neden oldu.

“Benimle sevişmek hoşuna gitti,” diye alçak bir sesle ilave etti Lasseter. “Biraz önceki yanıtın bunu açık bir şekilde kanıtladı.” Bilgiç bir şekilde gülümsedi. “Pek çok kadın senin gibi duyarlı değildir. Bedenin dokunuşlarım karşısında kendinden geçiyor.” Bu sözlerini kanıtlamak istercesine başparmağıyla sertleşmiş göğüs ucunu okşayarak onun istemsiz bir şekilde kıvrınmasına sebep oldu.

Dokunuşları karşısında kendimden geçiyorum, diye düşündü Raven. Bakışlarını ona çevirdi. Kell’in tıpkı korsan âşığı gibi bedenine sahip olması onu heyecanlandırmıştı.

Boğazındaki kuruluğa karşın yutkunduydu, Kell’in üzerinde yarattığı etkiyi kırmak için mücadele ediyordu. Önerdiği şey mümkün müydü? Fiziksel yakınlıkları daha derin bir şeye dönüşmeden sadece cinsel ilişkide bulunabilirler miydi? Formalite olarak kocası olan kişiyle kalbini kaptırmadan tutkulu bir ilişki kurabilir miydi?

Belki de...

Fakat dikkate alınacak başka konular da vardı.

“Peki ya çocuklar?” diye sordu.

Kaşları çatılan Kell’in yüzünde kararlı bir ifade belirdi. “Onlara ne olmuş?”

“Babalarından sevgi ve ilgi görmeyen çocuklar dünyaya getirmek istemiyorum.”

“Hamileliği önleyecek yollar var. Bu akşam tedbir almadık ama çaresi bulunabilir.”

Raven da kaşlarını çattı, düğün gecelerinde Kell’in nasıl geri çekildiğini hatırlamıştı. “Çocuk sahibi olmak seni ilgilendirmiyor mu?”

“Hayır, pek hevesli değilim.”

Genç kız onun duygusuz ifadesine bir anlam veremedi. “Peki ya bir mirasçının olması? Bir gün bir mirasçının olmasını istemeyecek misin?”

“Benim yasal mirasçım Sean. Ve bu benim için yeterli.” Kardeşinden bahsedince Raven gerildi ve aceleyle konuyu değiştirdi. “Kitapta okuduklarımız sayesinde hamileliğin nasıl önleneceğini biliyorum, fakat gerekli malzemeyi nasıl edineceğim hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Bunu bana bırak,” dedi Keli. “Bu arada...”

Uzulca genç kızın uyluğunu okşamak üzere uzandı. Bu yakıcı temas üzerine Raven’in vücudu özlemle kasıldı.

“Beni tatmin etmeye devam edebilirsin...” diye mırıldandı, sesi kadife gibi yumuşacıktı. “Ve kendini de.”

Raven benliğini saran arzu seliyle mücadele ederek derin bir nefes aldı. Kell’in açlığını doyurmasını istiyordu. Onu umutsuzca istiyordu...

Kell dudaklarını dudaklarına bastırmak üzere eğilirken, kafasının içinde çalan uyarı çanlarını göz ardı etti. Aşk batağına saplanmadan cinsel ilişki kısmını ustaca atlatabilirdi.

Temel amacı kalbini emniyette tutmak olacaktı. Bu konuda yeniden kendi kendine yemin etti. Kalbini asla bu adama teslim etmeyecekti.

Sonra onun yakıcı dudaklarını dudakları üzerinde hissedince aklındakilerin hepsi uçup gitti ve kendini onun okşayışlarına bıraktı.

On Beşinci Bölüm

Raven kafası karışık bir halde uyandı. Çıtırdayan ateş, erkeksi yatak odası gibi tanıdık geliyordu. Yalnız olduğunu fark etti ve Kell’in kumarhanedeki yatağında çırılçıplaktı. Kaçırıldığı geceyi geçirdiği yataktaydı.

Geçen gece aralarında geçenleri hatırlayınca tüm bedenini hararet bastı. Tıpkı Kell’in kollarında geçirdiği ilk gece gibi ahlaksızca davranmıştı, fakat dün gece uyuşturulmamıştı.

Raven kızarak yerinden doğruldu ve mahvolmuş elbisesinin diğer giysileriyle birlikte bir sandalyenin üzerine asılmış olduğunu gördü. Giyinmek için yataktan kalktığı anda, alınlamamış ağırlar ve sızılar çekerek irkildiğini fark etti.

Sonra boy aynasına yansıyan görüntüsüyle karşılaştı. Gece boyunca zevkten mest olmuş, deneyimini tekrarlamaya hevesli bir kadın gibi gözüküyordu. Saçları vahşi bir şekilde karmakarışık olmuştu, dudakları şişmişti, göğüs uçları kızarmıştı...

Genç kız Kell’in mükemmel sevişmesini ve benliğinde uyandırdığı şehveti anımsayarak gözlerini kapadı. Anılar içinde kabaran vahşi bir açlık gibiydi...

Kapının hafifçe vurulması üzerine çıplaklığını gizlemek için hemen elbisesini kaptı.

Gelen elinde bir tepsi taşıyan Emma’ydı. “Sana kahvaltı getirdim,” dedi neşeli bir tebessümle. “Ya da öğle yemeği.”

Raven gün ışığında hâlâ kapalı olan perdelerle göz attı. “Saat kaç?”

“Neredeyse öğlen.”

“O kadar geç mi?” Kell’in metresi tarafından bu şekilde yakalanmış olmak beklenmedik bir şekilde telaşlanmasına neden oldu.

“Kell uykuya ihtiyacın olduğunu düşündü. Seyisin... İsmi O’Malley miydi? Seni aramak için şafak sökmeden buraya geldi. İyi olduğundan emin olmak istiyordu. Fakat Kell onu senin tekrar kaçırılmadığına ikna etti.”

Raven gülünç bir şekilde kekeleyişini fark etti. “Sanırım... Burada ne yaptığımı merak ediyor olmalısın...”

“Kesinlikle hayır,” diye cevap veren Emma tepsiyi şöminenin yanındaki küçük masaya koydu. “Ne de olsa sen Kell’in karısısın.”

“Ama yine de sen onun şeyisin ve...”

Kaşları çatılan Emma bu sözleri anlayınca Raven’a dikkatle baktı. “Onun sevgilisi olduğumu mu düşünüyorsun? Ah Raven, Kell ve ben sevgili değiliz ve hiçbir zaman olmadık.”

Raven şaşkındı. Kell genç kadın hakkında kasten mi yanıltıcı açıklamalar yapmıştı? Genç kız onun Emma’nın bir erkeğin nasıl tatmin edileceğini bilmesi hakkında söylediklerini yeniden düşündü. Gerçekten sevgili olduklarını hiç dile getirmemişti ama kesinlikle bunu ima etmiş, suçlamaları inkâr etme zahmetine bile katlanmamıştı.

Bir yandan rahatlayan diğer yandan sinirlenen Raven bir bayana yakışmayacak şekilde sövdü. Karşılaştıklarında Kell’e söyleyeceği bir çift lafı vardı. Onu kıskanmasaydı, geçen gece yatağını paylaşmayı kabul etmezdi.

Emma çekingen bir tavırla onun düşüncelerini böldü. “Kell’le o gibi bir şey yaşamayı hoş karşılayabileceğimi itiraf etmeliyim sanırım...” dedi açık sözlü bir şekilde. “Aslında beni kurtardığı zaman ona metresi olmayı teklif etmiştim, fakat o reddetmişti. Ancak biraz çabalasaydım...” Bakışları Raven’a odaklandı. “Onun ilgisini çektiğin için çok şanslı olduğunu düşünüyorum.” Omuz silkti. “Gel, bir şeyler giy ve soğumadan yemeğini ye.”

Raven hem çıplaklığı hem de olayların beklenmedik bir şekilde gelişmesi nedeniyle kızardığını fark etti. Yine de Kell’in dolabından bir sabahlık buldu ve şöminenin önüne yerleşti. Emma’yı kendisine katılması için davet ettiği zaman, genç kadın Raven’in yanındaki sandalyeye oturmadan önce duraksadı.

“Sana sormak istediğim bir soru var...” diye mırıldandı Emma. “Halford Dükü’yle ilgili...”

“Halford mı?” diye sordu Raven sıcak kahvesini yudumlarken.

“Evet. Geçen gece o... Beni yeniden görmek istediğini dile getirdi. Teklifini kabul edersem, senin için bir sakıncası olur mu? Teselliye ihtiyacı varmış gibi görünüyor... Yani seni Kell’e kaptırdığı için.”

Raven şaşkınlığını bastırarak başını salladı. “Hayır, benim için hiçbir sakıncası yok.”

“Teklif etmiş olsa bile daimi bir anlaşmayı kabul etmeyeceğim,” dedi Emma. “Kell bana son derece iyi ödeme yapıyor, büyük ölçüde bağımsız olmamı sağlayacak kadar, bu nedenle birlikte olacağım centilmeni seçebilirim. Yine de bazen yalnızlık çekiyorum ve...”

Raven aniden genç kadına sempati duydu. Onun yalnızlığını anlıyordu; annesi öldüğünden beri yalnızlık çekiyordu ve evliliği bile bu durumu yatıştıramamıştı.

“Kell’in de yalnızlıktan muzdarip olduğunu biliyorum,” diyerek sözlerine devam etti Emma. “Bunu itiraf edecek son kişi bile olsa. Bu yüzden sana sahip olduğu için çok memnunum. Burada daha fazla zaman geçireceğini umuyorum, Raven.”

Raven başını salladı. “Bu pek mümkün değil, çünkü yakında şehirden ayrılacağım. Noel’i büyükbabamla taşrada kutlamayı planlıyorum.”

“Ah, Kell de seninle birlikte gelmiyor mu?”

Raven duraksadı. Büyükbabası son mektubunda Kell’in memnuniyetle karşılanacağını açıkça belirtmişti ama Lasseter’in bu davetten henüz haberi yoktu. “Bu konuyu onunla henüz

konuşmadık, fakat bana katılmak isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

“Onu ikna edeceğini umuyorum. Seninle birlikte olmak ona iyi gelecektir.”

Raven onu ikna etmek istediğinden pek emin değildi, çünkü Kell’le zaman geçirmek sadece daha fazla yakınlığa yol açacaktı ve bu durum ilişkilerini daha da karmaşık hale getirebilirdi.

Ama... Emma Kell’in yalnızlığı hakkında hiç şüphesiz haklıydı. Raven bunu neredeyse en başta hissetmişti. Lasseter o mağrur bağımsız tavrının altında hiçbir zaman açıklamayacağı kadar acı ve yalnızlık saklıyordu. Ve Raven bu konuda bir şey yapmak isteyip istemediğini bilmiyordu.

Kapı açılıp Kell içeri girdiğinde, Raven bir parça jambon kesmeye başlamıştı. Omzunun üzerinden baktığı zaman bakışları karşılaştı ve aralarında yıldırım gibi bir hararet canlandı. Genç kız aniden nefesinin kesildiğini hissetti.

Bir an sonra Kell’in bakışları Raven’ın kıyafetine takıldı. Kara gözlerindeki laubali bakış, kıyafetin altında çıplak ayaklarını hızla eteğinin altına soktu.

Raven kızardı ve çıplak ayaklarını hızla eteğinin altına soktu.

Kell dikkatini Emma’ya çevirdi. “Birazdan eskrim maçım var ve giyinmem gerekiyor.”

“Öyleyse ben çıkarım,” dedi Emma ve gülümseyerek ayağa kalktı.

Emma kapıyı kapatıp dışarı çıktığı zaman Raven beklenmedik bir şekilde dilinin tutulduğunu fark etti. Dün gecenin ardından Kell’e ne diyeceğini bilemiyordu.

Buna karşın Kell son derece rahat görünüyordu. “Günün geri kalanı için bir planın var mı?” diye kayıtsızca sordu hazırlanırken. “Eskrim maçıma giderken seni bırakabilirim... Tabii burada kalmayı tercih etmiyorsan...”

Burada, onun yatak odasında kalma düşüncesiyle Raven’ın midesi kasıldı. “Hayır,” dedi hemen. Banyo yapmak istiyordu ama bu biraz daha bekleyebilirdi. “Eve gitmeye niyetliyim... Ve giyinmem lazım...”

Yerinden kalkmak için harekete geçerken, Kell onu elini sallayarak durdurdu. “Kahvaltını bitirecek kadar zamanın var.”

Raven tekrar sandalyesine oturdu, onun önünde giyinmek zorunda kalmayacağından ötürü rahatlamıştı. Kahvaltısına devam etti, ancak Kell kravatını bağlamak için aynanın önünde durunca onu izlemekten edemedi. O kadar erkeksi görünüyordu ki... Aklından geçenlerin farkına varınca bakışlarını hızla başka tarafa çevirdi.

“Eskrime son derecede düşkün görünüyorsun,” dedi.

“Öyleyim. Ayrıca fiziksel çaba cinsel gerilimi yakmaya yarıyor...” Omzunun üzerinden alaycı bir bakış attı. Raven yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. “Merak ediyorum da O’Malley sana eskrim yapmayı da öğretti mi?” diye sordu Kell.

“Hayır, sadece atış yapmayı öğretti.”

“Ve zar atışında karşıdakini nasıl aldatacağını.”

Bu konu aklına şikâyetini getirdi. “Hileye başvuran tek kişi ben değilim. Dün gece Emma’nın metresin olduğuna inanmama sebep olarak açıkça sahtekârlık yaptın.”

Kell bir kaşını kaldırdı. “Gerçeği bilmeden öylesine yanlış bir yargıya vardığın için suçlanması gereken ben miyim?”

“Suçlu olan kesinlikle sensin,” dedi Raven. “Sahtekârlık yapmasaydın, önerdiğin şeyi hiçbir zaman kabul etmezdim.”

Kell sırıttı. “Cinsel ihtiyaçlarımı karşılama konusundan bahsediyorsun sanırım?”

“Evet, aynen öyle. Yeni gelin olmam nedeniyle benimle ilgilenmen beklenirken, başka kadınları arzulamanı önlemek için razı oldum buna.”

“Umarım anlaşmamızdan cayma niyetinde değilsin.”

“Buna hakkım var! Sahtekârlığın yüzünden o kararı aldım!”

Kravatını bağlayınca üzerine deri bir yelek geçirdi. “Dün akşamdan beri koşulların değiştiğini pek sanmıyorum. Bayan Walsh’ın durumu ne olursa olsun, sana sadakat göstermemi istiyorsan, evliliğin yükümlülüklerine uyman gerekiyor.” Yeleğin düğmelerini iliklerken ona delici bir bakış attı. “Fantezi âşığını düşündüğümüzde...”

Raven hemen kaşlarını çatarak araya girdi. “Durumlar hiç de benzer değil. Hayali bir âşık, gerçek bir metresle kıyaslanamaz... Ki sonuncusu kanunen zina olarak kabul edilirken.”

“Bazı erkekler hayali bir âşıkla boynuzlanmayı daha onur kırıcı bulabilir,” dedi Kell yumuşakça.

“Neden bir fanteziye başvurduğumu çok iyi biliyorsun.”

“Sanırım biliyorum. Korkaklık yapıyorsun.”

Raven bu sefer ona gerçekten aksi bir şekilde baktı. Bununla beraber sakın kalmayı başararak cevap verdi. “Beni kışkırtmana izin vermeyeceğim. Cinsel ihtiyaçlarını da çok uzun süre karşılayamayacağım. Gelecek hafta sonu tatil için büyükbabamın yanına gidiyorum.”

“Biliyorum. Luttrell mektubunda bundan bahsetti.”

“Hangi mektubunda?”

“Bana Noel’i onun yanında geçirmemi teklif eden bir davetiye gönderdi.”

Raven şaşkınlıkla Kell’e baktı. “Öyle mi? Niçin?”

“Lanet olsun. Ben nereden bileyim? Belki de kocan olduğum içindir.”

“Sanırım sana utanç verici şekilde davrandığı için bunu telafi etmek istiyor.”

Kell bordo renkli ceketini giyerken ona cevap vermedi. “Eee, gitmeye niyetin var mı?” diye sabırsızlıkla sordu Raven.

İfadesi insanı çileden çıkaracak kadar esrarengizdi. “Henüz karar vermedim.”

Raven onu sarsmak istiyordu.

Kell, “Aslında birbirimize âşık olduğumuz numarasını sürdürebilmemiz için bu oldukça faydalı olacaktır,” diyerek gelişigüzel bir şekilde sözlerine devam etti.

“Evet,” diye yanıtladı Raven, kaşları sıkıntıyla çatılmıştı. “İçinde bulunduğumuz durum düşünülrse.

“Tabii cinsellik dışında herhangi bir yakınlıktan uzak duracağımızı farz ediyorum.” Kell ona merakla baktı. “Bunun üstesinden gelebileceğimi sanıyorum, peki ya sen?”

“Sanırım,” dedi Raven isteksiz bir tavırla.

Kell’in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Korkmana gerek yok. Anlaşmamız evlilik ilişkisiyle alakalı, daha fazlasıyla değil. Sadece formalite icabı fiziksel bir anlaşma.”

Genç kız sessiz kalınca Kell onun karşısına geçti. “O halde bu gece görüşürüz.”

“Bu gece mi?” diye tekrarladı Raven, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Kulüpten erken çıkıp gece yarısına kadar evde olmayı planlıyorum.” Eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. “Beni yatakta beklemeni istiyorum. Çıplak olarak.”

Kell arkasına dönüp odadan çıktı ve Raven onun arkasından bakakaldı.

Raven günün geri kalanını kararsızlık içinde bocalayarak geçirmişti. Bir an için Kell’i yatağına almamaya niyetlenmişti. Emri üzerine ona itaat etme fikri canını epeyce sıkırmıştı. Ve Lasseter onu Emma hakkında kasten yanlış yönlendirmişti.

Fakat geçen gece paylaştıkları şehvetli anları hatırlayınca direnci kırılmıştı. Neden fiziksel olarak birbirlerinden keyif almayacaklardı ki? Bunun ne gibi bir zararı olabilirdi ki? Aralarındaki mesafeyi korurlarsa, ona âşık olma riski de olmazdı. Gerçekten evliliğin sunacağı zevki inkâr edecek kadar korkak mıydı?

Kell’i aslında istiyordu. Onun karşısında kendini hayal edemeyeceği kadar canlı hissediyordu. Fantezi korsanı gibi Kell’in erotik dokunuşları heyecanlanmasına neden oluyor

ve huzursuz ruhuna meydan okuyordu.

Gece yarısı olduğu zaman, Raven’in tüm sinirleri duygusal gerilim içinde feryat ediyordu. Kısa bir süre sonra Lasseter’in giyinme odasında olduğunu duydu.

Kell yatak odasına girip kapıyı arkasından kapadığında, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başladı. Başucu lambasını söndürmüştü, fakat şöminenin loş ışığında onun siyah ve altuni tonlarda bir robdöşambr giymiş olduğunu görebiliyordu. Ve odanın bir ucunda olmasına karşın etkisi inanılmazdı.

Kell yanına gelmeden önce şömineye gitti ve ateşi karıştırdı. Bakışlarının sıcaklığı bu sabah olduğu kadar uyarıcıydı ve ilk sözleri oldukça kışkırtıcıydı. “İstedğim gibi çıplak mısın?”

Raven derin bir nefes aldı. “Aslında öyleyim,” dedi soğuk bir sesle. “Fakat itaatkâr bir hizmetkârın olacağımı sanıyorsan, bunu bir kez daha düşünmelisin.”

Kell’in dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sen istemedikçe aksi olacağını hayal bile edemiyorum. Ama yine de ricamı yerine getirdiğin için memnun oldum.” Genç kıızı süzdü. “Bütün gün seni düşündüm...” Kuşağını çözüp çıplak bedenini gözler önüne serdi. “Fark edeceğin üzere...” Uyarılmış erkekliğine dikkat çekti.

Raven’in kanı kaynamaya başlamıştı.

“Burada sana sahip olacağımı düşünerek mi yatıyordun?” diye sordu mırıldanarak.

Raven aksi olduğunu iddia edemezdi, fakat bunu söyleyip Kell’i keyiflendirmek istemiyordu.

Kell genç kızın cevabını beklemezsizin uzanıp saten bir çanta aldı. İçinde kehribar renkli sıvının olduğu küçük bir şişe ile birlikte iplerle bağlı birkaç tane sünger vardı.

“İstedğin önlem,” dedi Kell süngerlerden birini ıslatırken.

“O nedir?”

“Brendi.” Genç kızın üzerindeki örtüleri çekti. “Bacaklarını arala.”

Raven titredi, ancak Kell’in parmakları uyluklarının arasından derinlere kayınca itiraz etmedi. Gözlerini kapadı ve brendiyle ıslatılmış süngeri bastırmasına izin verdi. Yarattığı his heyecan verici ve uyarıcıydı.

“Benim için hazır olduğunu söyleyebilirim,” dedi Keli “Sıcak, ıslak ve hevesli...”

Kell’in parmaklarını içinde hissedince bedeni yay gibi kıvrıldı fakat Lasseter geri çekilip, “O kadar çabuk değil,” diye mırıldandı. “Dün gece işin çoğunu ben yaptım. Şimdi sıra sende.”

Raven gözlerini açıp ona hüsrarla baktığı zaman, Kell başını salladı. “Beni memnun etmen gerekiyordu karıcığım, hatırlıyor musun?” Omzunu silkti ve örtüleri kenara çekip yatağa uzandı.

Raven onun bu arsız tavrına inanamayarak bir dirseğinden destek alıp doğruldu, fakat gözlerini ondan alamadığını fark etti. Çıplaklığı onu baştan çıkarıyordu, o kadar güzeldi ki nefesi kesilmişti.

“Eee?” diye sordu Kell alaycı bir şekilde. “Tüm geceyi o şekilde mi geçirmeyi düşünüyorsun?”

Raven içinden sövdü. Benliğini sarsan ihtiyacı inkâr etmeye çalışıyor olsa da ona mıknaş gibi çekiliyordu.

Kell genç kızın gözlerinin nereye takıldığını görünce, gerindi ve erkekliğini daha da çarpıcı şekilde sergiledi. “Bana dokunmaya korkuyor musun?”

“Hayır, korkmuyorum,” diyerek yalan söyledi Raven. “Sadece senin dayanılmaz kibrine sinirleniyorum.”

Kell gözlerini ayırmadan ona bakıyordu, kara gözleri şehvetle parılıyordu. “O zaman dokun bana,” dedi, sesi kışkırtıcıydı.

Raven soğukkanlı olmaya çalışarak dediğini yerine getirmek üzere uzandı. Erkekliği sanki

parmak uçlarını yakıyordu.

“Eğer talimata ihtiyacın varsa...” dedi Kell genç kız duraksayınca.

“Yok.”

Raven meydan okurcasına bacaklarını iki yana açarak Kell’in üzerine oturdu ve ellerini onun kaslı göğsüne yerleştirdi. Parmaklarının altındaki ten pürüzsüz ve sertti. Elleri aşağılara doğru kayıyor, ince belini, düz karnını, sertleşmiş erkekliğini araştırıyordu.

Eli erkekliğine değdiği an Kell gerildi ama Raven durmadı. Kitaptan öğrendiklerini yerine getiriyor ve Kell’in geçen gece üzerinde denediği enfes metotları uyguluyordu.

Bu şekilde onu uyardığını tahmin ediyordu. Ve yine kitaptan okudukları sayesinde onu nasıl zevkten kıvrandıracağını biliyordu.

Geri çekildi ve komodinin üzerinde duran şişeyi almak için uzandı. Parmaklarını şişenin içindeki sıvıyla ıslatırken, Kell’in tek kaşı soru sorarcasına kalktı. Fakat genç kız ona dokunduğu zaman Lasseter titredi ve ihtiyaçla hafifçe inledi. Bu yanıt Raven’ı memnun etti ve içine heyecan oklarının saplanması neden oldu.

“Hoşuna gidiyor mu?” diye sordu, sesi kışkırtıcıydı.

“Hoşuma gittiğini biliyorsun.”

Raven onun kalçalarını kavrayarak aşağıya eğildi ve parmaklarının izini diliyle sürmeye karar verdi.

Kell, “Kendimi kaybetmeden önce dursan iyi olur,” diye mırıldandı kasılarak.

“Henüz değil.”

Genç kız kocası neredeyse kıvranacak hale gelinceye’ dek onu uyarmaya devam etti.

Kell kontrolünü korumaya çalışırken, “Beni yalvarmak mı istiyorsun?” diye sordu boğuk bir sesle.

Raven başını kaldırıp ona meydan okuyan bir bakış attı “Gerçekten yalvarmak istiyor musun?”

“Evet... Merhamet et. Lütfen güzel Raven’ım.

“Peki...” Kell’e alaycı bir şekilde gülümsedi. “Madem ısrar ediyorsun...”

Öne doğru eğilerek onun göğsünü okşamasına izin verdi. “Yeterince kızışmış olduğunu sanmıyorum.”

Bu sataşma üzerine Kell dişlerini sıktı. “Lanet olsun... Biraz daha ısınırsam alev alacağım.”

Raven onun için için yanan gözlerine baktı ve yavaşça onu derinlerine kabul etti.

Kell titredi ve Raven bundan cesaret buldu. İçini doldurmasını seviyordu ama bu kadarı yeterli değildi. Onun eşliğine ihtiyacı vardı.

Eğilerek Kell’in bileklerini kavradı ve ellerini dolgun göğüslerine bastırdı. Lasseter onun neyi arzuladığını anlayarak hemen boyun eğdi ve göğüslerini okşadı. Bu enfes duyguyla mest olan Raven iç geçirdi ve geriye doğru yay gibi büküldü.

Kell geri çekildiği zaman, Raven neredeyse hayal kırıklığına uğradı. Fakat Lasseter bacaklarını daha da açıp kalçasını kaldırarak daha fazla basınç uyguladı.

Onun derinlerini dolduran bu sıcak teması Raven’ı ihtiyaçla titretti. Aynı zamanda Kell’in kontrolünün kaybolması da heyecan vericiydi.

Fakat çok geçmeden Kell kontrolü eline aldı. Parmakları Raven’ın saçlarında geziniyor, dudaklarını dudaklarına vahşice bastırıyordu. Umutsuzca içinde yükselen o ilkel sızıyı dindirmeye çalışarak kalçalarını hareket ettiren Raven ise onun omuzlarını sıkıca kavıyordu.

Öpüşmeleri şuurlarını bulandıracak kadar yakıcı, canlı, ateşli bir doyum anını beraberinde getirerek ikisini de kendinden geçirdi. Güçlü doyum anı ikisini de alıp götürürken Raven’ın zevk çığlıklarına Kell’in iniltileri karışıyordu.

Raven nefesi kesilerek onun üzerine yığıldı, saçları ipekten bir perde gibi Kell’in yüzüne

düştü. Keli kollarıyla güçsüz bir şekilde onu sardı ve öylece kalakaldı.

Raven onun sırtını okşadığını, dudaklarını şakağında gezdirdiğini fark ettiği zaman bilincini yeniden kazandı.

“Yeterli buldun mu?” diye mırıldandı konuşacak enerjiyi toparlayınca.

“Tartışmasız bir şekilde.”

Raven onun üzerinden indi. Kell üzerlerine örtüleri çekti, sonra geriye uzanıp Raven’a yaklaştı. Genç kız bitap düşmüş bir halde ona doğru kıvrıldı ve gözlerini kapadı.

Lasseter sessizliği bozmadan önce uzun bir sessizlik oldu. “Fantezi âşığının ismi ne?” Raven bu soruyla gerildi. “Ona bir isim koymadım.”

“Peki neye benziyor?”

Genç kız duraksadı. “Bir korsana. Siyah saçları ve kara gözleri var.”

“Benim gibi mi? Övünmeli miyim?”

“Sanmıyorum. Onu sana rastlamadan çok ama çok önce hayal etmiştim.”

Kell genç kızın alnından bir bukleyi çekmek için uzandı, fakat konuşurken düşünceli görünüyordu. “Eğer benim fantezi bir sevgilim olsaydı, sanırım sana benzerdi. Parlayan mavi gözler, kalp şeklinde bir yüz, dolgun göğüsler, ince bir beden...”

Raven bu sözler üzerine istemsizce kıpırdandı ama Kell açıklamalarını bitirmemişti.

“O bana sadece nasıl zevk vereceğini değil bedenimi nasıl kendinden geçireceğini de bilirdi.” Hafifçe gülümsedi. “Senin sevgilin bunların hepsini yapıyor mu?”

Raven sessiz kalıp Örtüleri sıkıca göğüslerinin üzerine çekti. “Yapıyor mu?” diye tekrarladı Kell meraklı bir sesle. “Evet,” diye cevap verdi Raven. “Tüm bunları, hatta daha da fazlasını yapıyor. Bana sadece zevk vermiyor, el üstünde tutulduğumu, arzulandığımı hissettiriyor. Sanki dünyada benden başka kadın yokmuş gibi.”

Kell bir kaşını kaldırdı, fakat ölçüp biçen bakışları tamamen ciddiydi. “Her kadının gizli fantezisi bu mudur? El üstünde tutulmak?”

“Başka kadınların fantezilerini bilemem,” diye cevap verdi Raven. “Fakat kendiminkinden tamamen memnunum.”

“Yine de gerçek olanın daha doyurucu olduğunu düşünüyorum. Bir hayal seni etten kemikten bir erkek gibi dolduramaz. Göğüslerini böyle okşayamaz...”

Kell göğüslerini okşayınca Raven hemen geri çekilip bu tensel temastan uzaklaştı. “Belki de yapamaz, fakat senin yaptığın gibi bende kargaşa yaratacak bir arzuyu da kıskırtmaz.”

Kell kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. “Zevki fantezi âşığında aramandan hoşlanmadığımı itiraf etmeliyim.” Raven ona inanmayarak keskin bir bakış attı. “Bir fanteziyi kıskanıyor olamazsın.”

“Öyle mi? Sevgilisinin... Karısının sürekli başka bir erkeği hayal ettiğini bilen bir erkeğin ne hissedeceğini düşünüyorsun? Bu savaştık için ilkel bir erkek içgüdüğü uyandırıyor.”

Raven öfkeyle iç geçirdi. “Bu bir yarış değil, Kell.”

“Peki ya ben de yapacak olsaydım?”

“Ne demek istiyorsun?”

Kell omzunu silktilti. “Hiçbir şey. Boş ver. Neden uyumuyorsun?”

Bunun üzerine gözlerini kapadı, ancak Raven boğazından yükselen bir itiraz sesi çıkardı. “Kell... Sanırım bu gece kendi odanda uyumalısın.”

Lasseter’ın gözleri açıldı. “Birlikte uyumamızın aşırı samimiyet göstergesi olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Evet. Biz sadece cinsel ilişki konusunda anlaştık, daha fazlası için değil.”

“Pekâlâ,” dedi Kell onu şaşırtarak. “Eğer ısrar ediyorsan...”

Yataktan kalkıp robdöşambırı giydi. Sonra eğildi ve örtüleri genç kızın omuzlarına çekti.

“Tatlı rüyalar.”

Kell odasına geçmesi söylendiği halde hiç kızmamıştı. Bunun yerine Raven’ın alnına küçük bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı.

Raven kaşlarını çatmıştı, onun bu kadar uyumlu olmasına epeyce şaşırmış olmalıydı.

Fakat onu sorgulasaydı, Kell nasıl olsa niyetini kesinlikle söylemeyecekti. Planlarını açıklayarak Raven’ı yeniden alevlendirmesi çılgınlık olurdu.

Kell onun fantezilerinin yerini almaya karar vermişti.

Onun hayali âşığını tercih etmesi Kell’in azmini güçlendirmişti. Mantıksızca olsun ya da olmasın, genç kızın başka bir sevgilisinin olması onu sinirlendiriyordu. Erkeklik gururu veya basit bir kıskançlık da olsa onun hayatındaki tek erkek olmak istiyordu. Onun hayatındaki tek erkek olmaya kararlıydı.

Bir meydan okuma olacaktı, fakat onu hayali âşığından kurtarmaya kararlıydı.

On Altıncı Bölüm

Lasseter ertesi gece ve o hafta her gece Raven’ın odasına uğradı. Tutkulu bir şekilde sevişiyorlardı, fakat genç kız daima Kell’in kendi odasına dönmesini istiyordu. Bedenini vermeye gönüllüydü ama daha samimi hiçbir şeyi tercih etmiyordu.

Bununla beraber Kell ve hayali âşığı arasındaki sınırın gittikçe bulanıklaşması da onu rahatsız ediyordu - ve Lasseter’ın onu bir geneleve götürmeyi teklif etmesinden daha fazlası asla olamazdı.

Önerisi onu şaşırtmıştı.

“Sanırım eğitimi geliştirmenin ve gerçek fantezilerle tanışmanın zamanı geldi,” dedi Kell hararetli bir sevişmenin ardından yatakta uzanırken.

“Ne demek istiyorsun?” diye mırıldandı Raven, ona doğru kıvrılmış yatarken Kell’in sert bedeninin sıcaklığının keyfini çıkarıyordu.

“Madam Fouchet’in salonu Londra’daki en kibar günah kulübüdür. Bazı benzersiz bedensel zevklerde ustalaşmıştır ve fantezileri doyurmada başarılıdır. Hayali âşığının sana böyle bir deneyim yaşatacağından kuşkuluyum.”

Raven ona şüpheyle baktı. “Olup bitenler yüzünden itibarımı kurtarmaya çalışıyorum ve sen benim bir geneleve gitmek için sana eşlik etmemi mi bekliyorsun?”

“İtibarın yeterince onarılmış görünüyor. Ve sen evli bir kadın olarak artık bazı kısıtlamalara bağlı değilsin.”

“Öyle bile olsa...”

“Macera ruhun nerede, aşkım? Görgü kurallarına yeterince uzun süre bağlı kalmadın mı?”

Raven bir genelevin yasak cazibesinin aşikâr bir çekiciliği olduğunu itiraf etmek zorundaydı. İki gece sonra kendisini Kell ile birlikte Madame Fouchet’in zevk evinin merdivenlerinden çıkarken buldu. Bir vekilharç tarafından bekleme odasına alındılar ve müşterisi olmalarından duyduğu memnuniyeti ifade eden Madame Fouchet tarafından karşılandılar.

“Her şey istediğiniz gibi ayarlandı Mösyö Lasseter,” dedi Fransız kadın. “Evim sizindir. Gerekli bir şey olduğunda zili çalmanız yeterli.”

“Teşekkür ederim madam.”

“Öyleyse sizi zevklerinize baş başa bırakayım.”

Bir baş selamıyla arka kapıdan çıkarak Raven’la Kell’i baş başa bıraktı.

Kell onu uzun bir koridordan geçirip başka bir kapıya götürdü ve bu sırada açıklamalarına

devam etti. “Bu kattaki odalar gruplar için kullanılır, fakat yukarıda daha fazla inziva sağlayan başka odalar da var.”

Raven mekânın oldukça sessiz olduğunu fark etti ve bundan kuşku duydu. “Burada bizden başka hiç kimse yokmuş gibi görünüyor.”

“Çünkü gecelik olarak ben kiraladım.”

“Bütün evi mi?”

“Evet, bize gizlilik sağlasın diye.”

Kell’in bu kadar sıkıntıya girmiş olması ve bu ölçüde fahiş bir fiyat ödemiş olması onu şaşırtmıştı, ama yine de buluşmalarını mahrem tuttuğu için ona minnettardı.

“Genellikle...” diye devam etti Kell sözlerine. “Müşteriler akşam için eşlerini seçerler ve uygun kıyafetler giyerler. Başlıca eğlencelerden biri de Türk haremidir.”

Kell küçük bir gözetleme penceresi olan bir kapının önünde durdu. Raven cama doğru ayakucunda yükselirken tütsünün kokusunu duyabiliyordu. Egzotik sahne, zar gibi perde yağınları ve duman rengi ipekli minderlerle bir Doğu sarayına aitti.

Lasseter onu başka bir kapıya götürdü, fakat Raven fantezi odasına girerlerken gözetleme penceresinin içeriden çekilmiş olduğunu gördü. Sahne yanan meşalelerle aydınlatılmıştı ve korkulukları, yelkenleri ve uzun gemi direği ile bir gemi güvertesini andırıyordu.

“Buranın favorilerinden biri de korsan gemisidir. Müşteriler korsan gibi giyinirler ve kadın yolcuların olduğu bir gemiyi tutsak alırlar.”

Raven bir kaşını kaldırdı. “Peki esirlerine ne yaparlar?”

“Sence?” diye sordu Keli kışkırtıcı bir şekilde gülümseyerek. “Tecavüz oldukça popüler bir fantezidir. Burada bir erkek sonucuna katlanması gerekmeden ahlaksızlığını gerçekleştirebilir. Ve maceracı bayanlar tutsaklardan biri olmanın zevki için para ödeyebilirler.”

“Bundan tutsak rolü oynayacağımı anlıyorum.”

“Ve ben de senin korsan âşığının olacağım. Fantezi âşığının bir korsan olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?” Raven başını tereddütle salladı. Bu oyunun neye varacağından pek emin değildi.

“Söyle bana, âşığının hiç seni kaçırıp namusunu tehdit etti mi?”

Raven kızardığını hissetti. “Fantezilerim bana aittir,” diye yanıtladı, cevap vermeye isteksizdi.

“Bu gece değil. Bu gece senin fantezin ben olacağım.”

Onu güvertenin öbür tarafındaki küçük bir kapıya götürdü. Raven kapının kaptan köşküne açıldığını tahmin ediyordu. İçerisi titreşen duvar şamdanlarıyla aydınlatılmıştı ve lüks bir şekilde düzenlenmişti, bu haliyle genç kızın hayal edebileceği hiçbir korsan gemisine benzemiyordu. Geniş yatak siyah saten çarşaf ve kırmızı ipekten yastıklarla bezenmiş, karşıdaki duvar ise altın yaldızlı aynalarla süslenmişti.

Kell bir askıda duran incecik giysiyi ona uzattı. “Senin kostümün, tatlım.”

Raven incecik bürümcükten geceliğe bakıyordu. “Bu kumaş hiçbir şey giymemişim gibi her şeyimi ortaya çıkaracak.”

Kell ahlaksızca sırıttı. “Sanırım amaç da tam olarak bu.” Kaptanın masasında duran mücevher kaplı sandıktan bir yarım maske çekip çıkardı. “Gerçek kimliğini saklamak için,” diye açıkladı uzatırken. O sırada sandıktan birkaç tane de eşarp çekip çıkarmıştı.

“Bunlar ne için?”

“Bileklerini bağlamak için. Fantezi âşığının tutsağı oldun mu hiç?”

Raven başını salladı ama Kell’in sorusu onu şoke etmemişti; günlükte tanımlanan böyle

birkaç erotik zevk olayı vardı.

“O halde hayallerinin sınırlarını zorlayabilirsin,” dedi Kell. Raven’in kararsızlığı yüzünden belli olmuş olmalı ki alaycı bir sesle sözlerini sürdürdü. “Seni inciteceğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır, tam olarak değil.”

“İşte, buna da ihtiyacın olacak.”

Kell kendi kostümlerini aldı ve genç kıza sünger çantasını verip soyunması için onu yalnız bıraktı.

Raven şeffaf geceliği giyince Kell’i beklemek üzere kaptanın sandalyesine oturdu. Kömür mangalının kamarayı ısıtmasından memnundu, çünkü titriyordu, bunun sebebi soğuk veya neredeyse çıplak olması değildi. Kuşkularına rağmen yaşanacakların düşüncesi tehlikeli bir şekilde heyecan vericiydi.

Bir süre sonra korsanının kapıyı araladığını görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. Bol beyaz bir gömlek, dar siyah bir pantolon ve dizüstü çizmeler giymişti, belindeki kuşağa ise bir hançer sıkıştırmıştı. Yarım maske yüzünün yukarı kısmını gizliyordu, fakat Kell’in parıldayan gözlerinin her şeyi gözler önüne seren geceliğinin üzerinde dolandığını fark edebiliyordu Raven.

“Ayağa kalk,” diye buyurdu alçak bir sesle. “Adamlarımın bana ne gibi bir hazine getirdiğini görmeme izin ver.”

Raven yavaşça yerinden doğruldu. Kell pembe göğüs uçlarını ve uyluklarının arasını taç gibi süsleyen koyu renkli bukleleri gözden geçirirken, kalbi hızla atıyordu.

“Enfes,” dedi halinden memnun bir gülümsemeyle. Genç kıızı dirseğinden tutup kapıya doğru çekti. “Benimle birlikte geleceksin, tutsak.”

Raven karşı koymak istediği zaman, kuşağındaki hançeri çekti ve tehditkâr bir şekilde boğazına dayadı. “Tutsağım olduğunu unutma, matmazel. Seni denize atılabirim.”

Raven huzursuzca ona razı oldu, kendi kendine sürekli olarak fantezinin havasına girmesi gerektiğini söylüyordu.

Korsan onu kamaradan çıkardı ve güvertedeki gemi direğine götürüp yüzü kendisine dönük olacak şekilde çevirdi. Hançeri kuşağına sıkıştırdı ve genç kızın kollarını eşarplarla arkadan bağladı.

Sonra onu öpmek için eğildi, alt dudağını dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırıldı.

Raven bir itiraz sesi çıkardığı zaman Kell’in eli onun boğazına gitti ve onu sabit tutarak adamakıllı öptü; dili derinlere kayarken kalçalarını yavaş yavaş hareket ettirmesi kızın nabzının hızlanmasına neden oluyordu.

Sonunda geri çekildiği zaman Raven’in kesik kesik nefes aldığını fark etti. Kuşağına uzanıp hançerini yeniden eline aldı ve tehditkâr bir şekilde ona doğru salladı. Bıçağın ucunu genç kızın göğüslerinin arasından aşağı doğru kaydırdı. Sonra da kasıtlı bir hamleyle geceliği yaka kısmından eteğine dek kesip genç kızın bedenini açığa çıkardı.

Raven’in nefesi kesildi.

“Yardım için bağırmanın faydası yok,” diye azarladı. “Mürettebatım yalnızca benim emirlerimi dinler.”

Serin hava çıplak vücudunu okşuyor, göğüs uçlarını uyarıyordu. Raven ona bakarak dudaklarını ıslattı. Tamamen onun insafına kalmıştı. Bu bilgi onu derinden sarsmış, hatta heyecanlandırmıştı.

Raven’in titremesini görünce gülümsedi. Hançerini kuşağına yerleştirdi ve genç kızın buklelerini göğüslerinin üzerine doğru çekti. Onunla oynuyor, anı uzatıyordu. Ve Raven bunun farkındaydı.

“Böylesine pürüzsüz, beyaz bir ten,” dedi memnuniyetle. Elini genç kızın dolgun

göğüslerinde gezdirdi. “Ne kadar da taze bir beden.”

Parmaklarıyla göğüs uçlarının etrafında daire çizerek onun yay gibi gerilmesine neden oldu. “Bu olgun tomurcuklar onları tatmam için beni bekliyorlar.”

Dudaklarını göğüslerine bastırmasıyla Raven alt dudağını sert bir şekilde ısırды. Ancak içinde kabaran zevk tam anlamıyla yakıcıydı.

“Doyum anını yaşayana dek buna devam etmeyi düşünüyorum.” Sıcak nefesi en hassas yerlerini sızlatıyordu.

Raven uyarılmanın etkisiyle hissettiği keskin duygularla kıvrandı.

Kell hararetle homurdandı. “Yakında seni almam için bana yalvaracaksın.”

Raven meydan okuyan bir tavırla çenesini kaldırdı. “Hiçbir zaman sana yalvarmayacağım.”

Gülümsemesi tamamen şeytaniydi. “Söylediğimi yapacaksın. Eğer itaat etmezsen, seni adamlarıma veririm.”

“Yapmazsın,” dedi Raven, buna rağmen sesi tereddütlü çıkmıştı.

“Hayır,” dedi Kell, sesi boğuktu. “Yapmam. Seni tamamen kendime saklamak istiyorum. Hazinemi başka hiçbir erkekle paylaşmayacağım. Sen bana aitsin.”

Sahiplenici bir şekilde avcuyla göğüslerini kavradı, sonra eli uyluklarına doğru kaydđ.

“Söyleyin bana matmazel, bakire misiniz?”

Raven duraksadıktan sonra dürüstçe cevap verdi. “Hayır.”

“Mükemmel. Ben çok iştahlı bir erkeğim ve kolay kolay doymam.”

Parmağını derinlere kaydđrdı. Daha şimdiden hazırđ. “Çok sıcaksınız matmazel, sizce de öyle değil mi?” Raven gerildi, bileklerini saran bağların uyarısını hissediyordu.

“Ne kadar da kolay uyarılıyorsun?”

Bir eliyle onu uyarıyor, diğer eliyle de sızlayan göğüslerini okşuyordu.

Raven bu dokunuşlar karşısında sesli bir şekilde inlediğinde, “Sessiz ol, tutsak,” diye emretti. “Bağırmamalısın, yoksa adamlarım bizi seyretmeye gelirler. Seni böyle çıplak ve çaresiz görmelerini istemezsin, öyle değil mi?”

Genç kız yutkunarak kendine hâkim olmaya çalıştı. “Güzel, efendinin kim olduğunu biliyorsun.” Kibirli tebessümü genç kızın kanını kaynatıyordu. “Tamamen hareketsiz kalman lazım, yoksa seni tatmin etmem.”

Onunla dalga geçiyor, onu kasten bekletiyordu ve bu erteleme Raven’ı dayanamayacak kadar heyecanlandırıyordu. Elinin altında kasılıyor ve adeta kendinden geçiyordu.

“Hareket etme dedim! Sana sahip olmamı istiyorsan bana itaat etmelisin.” Parmakları sadece birkaç santim içeri girdi ve sonra durdu. “Sana sahip olmamı istiyor musun, tutsak?”

Raven titrek bir nefes aldı. “Evet,” dedi gönülsüzce.

“O zaman bana yalvaracaksın.”

“Yalvarmayacağım.”

“Dudaklarımı o en mahrem yerine bastırınca ne kadar direnebileceksin bakalım?”

Diz üstü çöküp genç kızın uyluklarını ayırdı ve kaygan kıvrımlara dudaklarını bastırdı. Raven bunun üzerine derin bir şekilde içini çekti ve içgüdüsel olarak bacaklarını daha da fazla açtı.

“Hâlâ yalvarmayacak mısın?” diye sordu bir süre sonra, sesi boğuktu.

Raven vahşice heyecanlanmıştı, ne yapacağını bilemez bir halde kıvranıyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Evet... Lütfen, evet! Yalvarırım...”

Kell son bir öpücükle onu doyum anına ulaştırırken, Raven çaresiz bir şekilde kıvranıyordu. Ateşli zevk dalgaları bedenini kaplarken boğazından çığlıklar yükseldi ve sonra

genç kız olduğu yerde yığılı verdi.

“Belki gelecek sefer daha itaatkâr olursun,” diye belirtti, sesindeki boğuk mırıltıda bir zafer işareti vardı.

Kell yerinden doğrularak bir adım geriledi. Raven buğulu gözlerinin arasından onun pantolonunun düğmelerini çözdüğünü ve sertleşmiş erkekliğini gözler önüne serdiğini gördü.

“Epeyce acıktım? Sen de aç mısın? Bu güzel, titreyen bedeninde beni istiyor musun?”

Raven şehvetle kuruyan dudaklarını yaladı, erkekliğini içinde hissetme düşüncesi bile uyluklarının arasında tatlı bir sızıya neden oluyordu.

“Evet, fakat beni çözmelisiniz efendim. Bu şekilde size zevk veremem.”

“Pekâlâ, tutsak.”

Kell razı olarak bağları çözmek için genç kızın arkasına geçti.

“Teşekkür ederim, nazik efendim,” diye mırıldandı Raven. “Bundan pişman olmayacaksınız.” Dikkatle hançere bakıyordu. “Ona gerçekten ihtiyacınız var mı? İtaatkâr olacağıma yemin ederim.”

Kışkırtıcı bir şekilde hançeri eline aldı. Ancak bıçağı boğazına dayadığı zaman Kell’in gülüşündeki beklenti kayboldu.

Gözleri korsan maskesinin arkasında tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

“Geri çekil,” diye emretti Raven. “Daha geriye!” diye üsteleyerek üç adım daha geri çekilmesini bekledi. “Şimdi sıra sizde, mösyö.”

“Sıra bende mi?” Raven onun maskenin arkasından bir kaşını kaldırdığını hayal edebiliyordu.

“İtaat et. Önümde diz çök.”

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılan Kell denileni yerine getirdi ve dizlerinin üzerine çöktü.

“Şimdi erkekliğin. Onu tamamen açığa çıkar. Görmek istiyorum.”

Kell pantolonunu daha fazla açtı ve gömleğini yukarı çekerek sert karın kaslarını sergiledi. Raven gururlanarak erkekliğinin çıkıntısına baktı.

“Şimdi kendi kendini memnun et.”

“Matmazel...”

“Beni duydun! Kendini okşadığını, bana yaptığın gibi kendine eziyet ettiğini görmek istiyorum.”

Kell itaatkâr bir şekilde aşağı uzandı, fakat avcu erkekliğine hafifçe dokunduğu zaman, Raven onun dişlerini sıkıldığını gördü.

“Bekliyorum, korsan.”

Kell denileni yerine getirmeye başladı ve “Böyle mi matmazel?” diye sordu.

Raven inlememek için kendini zor tutuyordu, onu içinde hissetmek ve şehvetle kendinden geçmek istiyordu.

Korsanın zihnindeki amaç da bundan farklı değildi, çünkü kara bakışları uyluklarının arasına takılmıştı.

“Bu ikimizi de tatmin etmeyecek,” dedi Kell alaycı bir ifadeyle ama arzudan sesi boğuk çıkmıştı.

“Bir korsanın şehvetli arzularını doyurmakla ilgilendiğimi mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

Bakışları kitlendi, gözlerini dikmiş birbirlerine bakıyorlardı.

“Hayır,” diye üsteledi genç kız. “Benim insafıma kalmanı tercih ediyorum.”

Kell ona şehvetli bir tebessümle karşılık verdi. “Sadece bir sorun var, matmazel.” Hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı ve ağır adımlarla ona doğru yürüdü. Bir el hareketiyle onu kollarının arasına aldığı zaman, Raven hançerin gürültüyle güvertenin zeminine düşmesine

izin vererek nefesini tuttu. “Benim intikamım daha çabuk olacak,” dedi sıcak dudaklarını dudaklarına bastırarak. “Zevkten çılgınlık atana dek seni kendinden geçireceğim.”

Sonra onu kamaraya taşıyıp saten örtülü yatağın üzerine yatırdı ve kollarını açıp iki yandan bağladı.

Raven özgür kalmak için mücadele ederken, Kell tehditkâr bir kahkaha attı. “Savaş benimle,” diyerek onu kışkırttı, bu sırada sertleşmiş göğüs uçlarından her birini nazıkçe ısıırıyordu. “Fakat sonunda bana teslim olacaksın. İstedğim her şeyi, vermen gereken her şeyi vereceksin.”

Onu zevkten bağırtırken amansızca içine girdi. Raven yay gibi gerildi ve mücadele etmeye devam ettiği halde onu bacaklarıyla sımsıkı sardı.

Fakat onun o sıcacık hareketleri genç kızı dayanılmaz bir mutluluğa taşıdı. Raven teslim oldu ve arzusun kanına karışmasına izin verdi.

Çok geçmeden ikisi de birbirlerine kenetlenmiş halde gerçeklikten kopup kendi fantezilerinde kayboldular.

Daha sonra, çok daha sonra Kell uyurken Raven onun kollarında yatıyordu. Aldığı zevkten sersemlemiş haldeydi ve bu gizemli adamın benliğinde uyandırdığı duygulardan korkuyordu.

Çok tehlikeli, diye düşündü. Cinsel ihtiyaçlarını doyumaları tehditkâr bir şekilde samimileşmiş, Kell’in görüntüsü ile korsan âşığının görüntüsü karşı konulmaz bir şekilde birbirine girmişti.

Vermen gereken her şeyi istiyorum, demişti Kell. Ve Raven ona her şeyini verdiğini düşünürken dehşetle irkildi.

Buna izin vermeyeceğim, diyerek yemin etti. Fantezilerine tamamen egemen olmadan önce Kell’le sevişmeye bir son vermesi gerekiyordu.

Üç gece sonra sahnedeki çekici bir düzine kadının hoplayıp zıplamasını izlerken, Kell kendini karısıyla yola nasıl devam edeceğini düşünürken buldu.

Dare’in misafiri olarak, farklı bir günah kulübünde özellikle Hellfire Cemiyeti için düzenlenmiş olan bir suareye katılmıştı. Gösteri erotik bir bale gibi başlamıştı ancak çılgın bir âleme dönüşmesi an meselesiydi, çünkü seyirciler arasındaki birkaç soylu züppe aşırı tahrik olmuştu ve kadınlardan birkaçını kendilerine istiyordu.

Bu uçarılık Kell’i şaşırtmamıştı. Hiçbir zaman böyle seçkin bir topluluğa dahil olmamış olsa da geçmişte buna benzer toplantılara katılmıştı. Dare ise cemiyet arkadaşlarının Kell’i kendi tabakalarına memnuniyetle kabul ettiklerinden ve kumarhanesini desteklediklerinden emindi.

Dudaklarını alaycı bir şekilde büzen Kell brendisinden büyük bir yudum daha aldı. İki ay önce biri Wolverton Markisi’nin ve onun türünün kanatları altına alındığı için minnettar olacağını söyleseydi, güler geçerdi. Fakat Dare’e büyük ölçüde minnet borçluydu - ve Halford’a da. Bunu istemese de kendi kendine itiraf ediyordu.

Artık kulübü emniyettediydi. Halford geçen akşam Altın Post’a müşteri olarak bizzat Kral Naibi’ni getirerek gerçekten incelik göstermişti. Prinny ufak bir miktar kazanmış ve oyunu ‘kusursuz’ olarak değerlendirmişti. Bu sayede onun kraliyet mühürlü onayıyla Kell’in kumarhanesinin dükün attığı iftirayı atlatması da garantilenmişti.

Ancak evliliğinin geleceği hâlâ belirsizdi.

Kell dalgın dalgın sahnedekilere bakıyordu, fakat uyarılması mümkün değildi. İçeri girdiği zaman pek çok kadın yanına yanaşmış ve onu sonraki eğlencelere davet etmişlerdi, fakat o tüm bu davetleri nazıkçe geri çevirmişti.

Arzuladığı tek bir kadın... Bacaklarının beline dolanmasını istediği, altında tutkuyla kıvrınmasını dilediği tek bir güzel vardı.

Bakışlarını brendisine dikti. Onun o yumuşacık teni, dolgun göğüsleri, gülümseyen gözleri hâlâ aklıdaydı. Bedenini uyaran her bir kıvrımını hâlâ hissedebiliyordu.

Açlığı bastırılmamış bedenini.

Raven madamın mekânında geçirdikleri o geceden sonra Kell'in kendisine dokunmasına izin vermemişti. Aralarında geçenlere üzülmüyordu, Lasseter bunu biliyordu.

Tıpkı onun gibi.

Lanet olsun, her şeyden önce onu cinsel ilişkiyle kışkırtmak muhtemelen büyük bir hata olmuştu. Başlangıçta, onunla sevişirse, açlığını bastırabileceğine ve onu aklından çıkarabileceğine dair yanlış bir fikre kapılmıştı. Sonrasında ise erkeklik gururu baskın çıkmış ve kendini Raven'ın hayali âşığıyla rakip görmeye başlamıştı.

Bile bile aldanmıştı. İçindeki derin arzu geçirdikleri tutku dolu gecelerin ardından bile yatışmamıştı. Raven'ın cazibesi her zamanki gibi güçlüydü. Ve genç kız fantezi âşığına hâlâ sadakat gösteriyordu.

Kell söverek brendisinin kalanını kafasına dikti.

Tam o sırada Dare'in yanına geldiğini gördü ve istemsiz başka bir kıskançlık sızısı hissetti. Markiyi ve onun Raven'la olan ilişkisini kıskanıyordu, çünkü Dare onun hem sırdaşı hem de güvenebileceği biriydi. Hatta Halford'ın bile Kell'den daha fazla onunla yakınlık kurma hakkı vardı.

Lasseter genç kızın bu iki adamla da daha az görüşmesini tercih ederdi, fakat ona kesinlikle onlarla iletişimini kesmesini buyuramazdı. Böyle bir hakkı yoktu. Sahiplenmeyle ilgili fikirleri ne olursa olsun bunları kontrol altında tutması gerekiyordu. Raven'a karşı daha derin duygular hissetmesi delilik olurdu, çünkü genç kız asla ona karşılık vermemeye kararlıydı.

Dare yanına oturduğunda, Kell lakayt bir tavra büründü.

"Senden özür dilemeliyim," dedi Dare yüzünü buruşturarak. "Böylesine çocuksu hareketler sıkıcı olabiliyor. Seni beni ilgilendirdiğinden daha fazla ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Daha özel bir performansı tercih ederim, itiraf ediyorum."

"O zaman gidelim mi? Senin kulübündeki eğlence çok daha iyi."

Kell teklifi kabul ederek aşağıya kadar markiye eşlik etti ve Dare'in arabasına yerleşinceye kadar önemsiz konulardan bahsettiler.

"Benim adıma duruma müdahale ettiğin için sana yeterince teşekkür edemedim," dedi Kell.

Dare elini umursamazca salladı. "Bunu hiç düşünme. Senden hoşlanmasam bile Raven'ın hatırı için yapardım. Onun mutlu olmasını çok istiyorum." Arabanın loşluğunda inceleyici bir şekilde Kell'e baktı. "Karınla olan ilişkim için endişelenmene gerek yok," diye ekledi anlamlı bir ses tonuyla. "Raven'ı seven küçük bir kız kardeş olarak görüyorum."

"İçimi rahatlattın," dedi Kell, sözlerinde ciddi olmasına karşın sesi alaycıydı.

Dare duraksadı. "Dürüst olmak gerekirse, seninle baş başa konuşma fırsatı bulduğum için memnun oldum."

Kell gerildiğini hissetti, bu sohbetin nereye varacağından emin değildi.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Dare. "Raven seninle evlenmek zorunda kaldığı zaman tam olarak bundan hoşnutsuz olmadım. O ve Halford tamamen uygunsuzdu. Uzun vadede senin onun için çok daha iyi bir seçim olacağına inanıyorum."

Kell kuşkuyla markiye baktı. "Benim dükten daha iyi bir seçim olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Şüphesiz. Senin Raven'ın eşsiz niteliklerini takdir etmen çok daha muhtemel."

İngiltere'ye geldiğinden beri bastırmaya çalışsa da bir düzine kadın bir araya gelse onlardan çok daha kuvvetli bir maneviyata sahip."

Kell bu sözleri içten içe kabul etti. Karşı konulmaz parlak bir maneviyat.

"Uyum sağlamaya, annesinin olmasını istediği gibi kendisini şekillendirmeye çok uğraştı."

"Ne uğruna?"

"Tamamen görgü kurallarına bağlı, ruhsuz ve iradesiz bir bayan olma uğruna," dedi Dare.

"Raven'ı iyi tanıyor gibisin."

"Bazı sırlarına ortağım."

"Bazı sırlarına mı?"

"Bunu sana anlattığım için muhtemelen kafamı koparacak, fakat geçmişini bilmen gerektiğini düşünüyorum. Bana da ona bakmaya hazır olmam için üvey kardeşi Nicholas anlattı."

Dare sözlerine devam ederek Raven'ın annesinden ve onun evli bir adama olan tutku dolu aşkıdan bahsetti. Tabii bir de Elizabeth'in evlilik dışı hamile kalmasından ve hiç sevmediği bir adamla evlenmeye zorlanmasından.

"Yani Kendrick Raven'ın gerçek babası değil mi?" diye sordu Kell düşünceli bir şekilde.

"Hayır. Raven ondan nadiren bahseder, fakat annesinin üzerine titrer. Ölmeden önce annesi unvan sahibi bir soyluyla evlenmesi için ona söz verdimiş. Sanırım Elizabeth yaşadığı skandalın bir gün kızını etkileyeceğinden korkuyordu, bu yüzden Raven'ın sınıf ve mevkii korumasına sahip olmasını istedi. Gerçi Nick onun gerçek babasından miras olarak azımsanamayacak bir gelir elde etmesini garantiledi. Zenginlik pek çok günahı telafi edebilir, ancak tartışmalı soyu asla."

"Anlıyorum," dedi Kell gizemli bir şekilde.

Raven'ın çocuk istememe hakkındaki yorumunu, dünyaya baba sevgisi görmeyecek çocuklar getirmek istemediğine dair söylediklerini hatırlayarak sessiz kaldı. İsteksizliğinin nedeni kendi deneyimi miydi?

Kell kaşlarını çatı. O da çocuk istediğinden hiç emin değildi. Lasseter'ların soyunda, gelecek nesillere bırakmaktan korkulacak yeterince kötü kan vardı. Özellikle amcası ve kardeşi Sean düşünülürse...

Dare tekrar konuşmadan önce kendisini toparladı. "Unvanın eksik olduğu halde sen kesinlikle Raven'ın ihtiyaç duyduğu kişi olabilirsin."

"Ona zarar verebileceğimden korkmuyor musun?"

"Zerre kadar korkmuyorum. Ona nasıl baktığını gördüm."

"Ona gönlünü kaptırmış diğer ahmaklar gibi demek istiyorsun." Kell dudaklarını büzdü. Korktuğu şeyin başına geldiğini inkâr edemezdi. Görmezden gelmeyi planladığı gelinden büyülenmişti. "Sanırım Raven'ın sırlarını bana açmanın bir sebebi var," dedi sonunda.

"Aynen öyle," dedi Dare. "Akıllı bir adamsın. Eğer onu yönlendirenin ne olduğunu anlarsan, onunla başa çıkman da daha kolay olur. Raven her şeyi tutkuyla yapar. Karşılık görmeden seni severse... Onun kalbinin kırıldığını görmek istemem."

"Raven kalp kıran biri olarak tanınıyor," dedi Kell kuru bir şekilde. "Sanırım ben ondan çok daha fazla tehlikeliyim."

"Öyle bile olsa... Eğer onu sevebileceğini düşünmüyorsan, ondan uzak durman en iyisi."

Kell duraksadı. "Raven'la birlikte tatili geçirmek üzere büyükbabasının malikânesine davet edildim."

Dare kaşını kaldırdı. "Öyleyse Luttrell evliliğinizi kabul etmeye karar vermiş olmalı. Gitmeye niyetin var mı?"

"Henüz değil." Şaşırtıcı bir şekilde Sean Noel süresince İrlanda'da kalma arzusunu

mektubunda dile getirmişti. Ve Kell ona katılıp katılmama konusunda ne yapacağından henüz emin değildi.

“Tatili benimle birlikte Wolverton konutunda da geçirebilirsin,” dedi Dare. “Açık söylemek gerekirse refakatin hoşuma gidecek, çünkü bu ziyaret sadece mecburiyetten. Büyükbabamdan miras kaldığından beri oraya sadece bir kez gittim ve orada yaşlı piç kurusunun çok fazla tatsız hatırası var. Yani gelersen, bana bir iyilik yapmış olacaksın.” “Teşekkür ederim. Teklifini aklımda tutacağım.”

Kell pencereden dışarı karanlık sokaklara bakarken düşüncelere gömüldü. Onun da tatsız anıları vardı, hem amcasıyla hem de Noel ile ilgili. Zavallı kardeşiyle alakalı korkunç gerçeği Noel tatilinde eve geldiği zaman keşfetmişti. Ve sonra İrlanda’ya kaçmışlar, sokaklarda sefil bir yaşam sürmüşlerdi - kesinlikle hayatının en kötü zamanıydı.

Noel’e yalnız katlanmak istemiyordu. Fakat Raven’la olma riskini alıp almama tamamen farklı bir konuydu. Raven onu çok savunmasız bırakmıştı. Ayrıca Sean’ın hislerini de göz ardı edemezdi. Eğer kardeşi tahminlerinde yanılmadığını - ıstırabına sebep olan kıza Kell’in abayı yaktığını - öğrenirse deliye dönerdi.

Kell içten içe kafasını salladı. Kardeşinin, hayatına egemen olmasına izin veremezdi. Özellikle de evliliği kadar özel bir konuya. Ayrıca tehlikeli olmasına karşın Raven’la olmak istiyordu. Raven’la kısa süreli birlikte olma düşüncesi bile acımasızca yıkıcı ve cezbediciydi.

Kell’in dudakları düz bir çizgi halini aldı. Tanrı yardımcısı olsun, bu hiç şüphesiz çılgınlıktı ama Noel karısına eşlik etmeye niyetliydi.

On Yedinci Bölüm

Raven’ın Noel tatili süresince kocasından uzak durma umutları, Kell’in seyahat arabasına adımını atmasıyla yok oldu.

Büyükbabasının East Sussex’deki mülkü Londra’dan sadece yetmiş kilometre uzaktaydı, fakat günün büyük bir kısmını Kell’le yalnız geçirmek evli olduklarından beri ilk kez böylesine özel sohbet imkânı yaratmıştı. Ne yazık ki sohbetlerini kişisellikten uzak tutmak için O’Malley de yanlarında değildi, çünkü diğer hizmetkârlarla birlikte ikinci bir arabaya binmişti.

Genç kızın mesafesini korumasına soğuk hava yardımcı olmamıştı, çünkü hafifçe serpiştiren kar nedeniyle arabanın pençerelerinin kapalı olması gerekiyordu. Böyle soğuk havaya alışkın olmayan Raven ayaklarının altındaki sıcak tuğlalara ve yünlü yolculuk kıyafetlerine karşın titremekten kendini alamıyordu.

“Kışın bu kadar soğuk olabileceğini hiç düşünmemiştim,” diyerek şikâyet etti nefesinin bile donduğunu hissederek.

“Batı Hint Adaları kariyla pek tanınmaz,” diyerek alaycı bir karşılık verdi Kell.

“Evet. İngiltere’ye gelinceye dek kar yağdığını hiç görmemişim.”

“Daha da kötü olacak gibi görünüyor.” Kollarını açarak ekledi: “Buraya gel.”

Raven onun sıcaklığına çekildiğinde önce itiraz etti ama sonra Kell Batı Hint Adaları’ndaki kışın nasıl geçtiğini sordu ve nasıl olduysa genç kız hiç niyeti olmadığı halde çocukluğunu ve sırlarını - bembeyaz kumsallarda korsancılık oynamasını, zümrüt yeşili denizde yüzmesini ve yemyeşil tepelerde dörtnala ata binmesini - ona açıklarken buldu kendini.

“Montserrat’ın biraz İrlanda’ya benzediğini duymuştum,” dedi Kell düşünceli bir ifadeyle.

“İrlanda’ya hiç gitmediğim için bilemeyeceğim, ancak adada oturanların büyük bir kısmı, gerçekte İrlandalıdır. Gençken İrlanda’da çok vakit geçirdin mi?”

Ama sorusundan hemen pişman oldu, çünkü annesiyle babası hayattayken yaptıkları İrlanda ziyaretlerini anlatırken Kell’in sevgi dolu anılarla gülümseyen gözlerinde kederli bir

ifade belirmişti.

“Bebekliğimden beri annem kısa halk hikâyeleriyle büyüttü beni, bu nedenle ne zaman oraya ziyarete gitsek zamanımın çoğunu bu hikâyeleri dinleyerek geçirirdim.” Mütevazı sırtışının karşı konulmaz bir çekiciliği vardı. “Seni temin ederim ki neredeyse yetişkin bir erkek oluncaya dek İrlanda’nın cüce cinlerine inanırdım.”

Raven huzursuzca kıpırdandı ve yeterince ısındığını ileri sürerek Kell’den uzaklaştı. Bu yalan olsa da aralarında ihtiyatlı bir mesafe olmasının daha akıllıca olduğunu biliyordu.

Luttrell’in evine vardıklarında durum daha da kötüleşti. Başlangıçta büyükbaba Kell’i karşıladığı zaman sıkıntılı anlar yaşandı ve Raven kocasını savunması gerekeceği için endişelendi. Sonra yukarı çıktılar ve muazzam malikânede düzinelerce misafir odası olmasına rağmen onlara özel büyük bir yatak odası tahsis edilmiş olduğunu keşfetti.

Mutsuz bir ifadeyle yatağı gözden geçirdiği zaman, Kell sadece omzunu silkti. “İdare edebiliriz sanırım.”

Akşam yemeği için giyinme kısmı da sıkıntılı geçti, çünkü küçük giyinme odasını hizmetkârların meraklı bakışları altında paylaşmak zorunda kalmışlardı. Sonunda akşam yemeği için aşağı inerlerken Raven neredeyse rahat bir nefes alabildiğini düşünüyordu.

Tüm malikâne Noel için süslenmiş, tablolar ve tırazanlar çobanpüskülleri, sarmaşıklar, yeşil dallarla donatılmıştı. Raven Kell’in yeşilliklere dikkatle baktığını gördü ve onun ne düşündüğünü merak etti.

“Gençliğimden beri böyle süslemeler görmedim,” dedi Kell onun dile getirmediği sorusuna cevap olarak. “Annem Noel’i böyle kutlamayı çok severdi.”

Ses tonunda Raven’ın gayet iyi anlayabileceği bir hüznü vardı. Onun da Noel’le alakalı hoş anıları vardı, fakat annesini korkunç bir şekilde özlemişti.

Oturma odasının özellikle bayram havasında olduğunu fark ettiler. Şöminede büyük bir Noel kütüğü yanıyordu, şömine rafı ise kırmızı kurdeleler ve çobanpüskülü dallarıyla süslenmişti.

Lord Elliott sandalyesine oturmuş onları bekliyordu. İçeri girdiklerini görünce el yordamıyla bastonunu aradı ve kalkmak için harekete geçti, fakat Raven çabucak onu durdurdu.

“Süsler çok güzel, büyükbaba,” dedi lordun yanaklarına küçük bir öpücük kondurarak.

“Seni özellikle böyle karşılamak istedim, güzel kızım, bu sayede beni daha sık ziyaret edersin belki, ben yalnız ve yaşlı bir adamım.” Dikkatini Kell’e verdi. “Söyle bana, Bay Lasseter,” dedi onu açıkça sohbete dâhil etmek amacıyla. “Torunumla iyi geçiniyor musunuz? Çok fazla zorluk çıkarmadığına inanıyorum.”

Kell genç kıza tahrik edici bir bakış attı, gözleri alaycı bir şekilde parlıyordu. “Ah, fazlasıyla sıkıntı veriyor söz, fakat bir şekilde idare ediyorum.”

Lord Luttrell bunun üzerine kahkaha attı, sonra da Londra’da kalma kararı alan kız kardeşi Catherine’in durumunu sordu. “İtiraf etmeliyim ki bize katılması için onu davet etmedim. Ortamı bozmasını istemedim. Catherine’in aksi sözleri şeytanı bile çileden çıkarır, öyle değil mi, torunum?”

Raven büyükbabasının ve kocasının yanı sıra bir de halasıyla uğraşmak zorunda kalmadığı için memnundu, yine de Lord Luttrell’e nazik bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

Genç kız şaşkınlıkla yemeğin umduğundan çok daha samimi geçtiğini fark etti. İki centilmen ortak noktaları olmadığı halde birbirlerine karşı açıkça iyi davranmak için çaba göstermişlerdi.

Tatlılar da yendiği zaman Raven büyükbabasına ümitle baktı, bayanların oturma odasına çekildikleri, baylarınsa sohbetlerine şarap ve muhtemelen puro eşliğinde devam ettikleri

geleneğe uyup uymayacaklarını merak ediyordu.

“Sen kalkabilirsin, kızım,” diyerek teşvik etti büyükbabası. “Çok geçmeden sana katılacağız. Bay Lasseter’ın denemesini istediğim mükemmel bir porto şarabım var.” Genç kız çekincelerini bastırarak ikisini bir arada bıraktı ve oturma odasındaki piyanonun üzerinde duran nota sayfalarını dalgın dalgın inceleyerek zaman geçirdi, ancak şöminenin üzerindeki altın kaplama saate sıkça göz attığının farkındaydı.

Ancak Lord Luttrell’in yemek sonrası sohbeti Kell’i oldukça şaşırtmıştı.

Luttrell aile tarafından soğuk karşılanmış olduğu için öncelikle Kell’den candan bir şekilde özür dileyerek başlamıştı konuşmasına. “Torunumun senin gibi biriyle evlenecek olması beni telaşa düşürmüştü, Bay Lasseter. Fakat onu koruduğun için sana minnettar olduğumu fark ettim. Ve Raven da bu durumdan yeterince memnun görünüyor. Beni kandırmadığını umuyorum.”

Kell evlilik durumu hakkında düşüncelerini araştıran sorulara cevap vermeyi hiç istemiyordu, bu yüzden soruşturmayı nazikçe savuşturdu.

Luttrell sabırsızlıkla elini salladı. “Mutsuz olsa bile bunu bana söyleyeceğinden şüpheliyim, çünkü beni hayal kırıklığına uğratmak istemiyor.” Kasti bir bakışla Kell’i sıkıştırmak için öne eğildi. “Umarım seninle açık konuşmama izin verirsin, bayım. Ben yaşlı bir adamım ve korkarım bu dünyada çok fazla kalamayacağım. Gittiğim zaman torunuma iyi bakılmasını istiyorum... Konu sadece para değil. Bir cadının içgüdülerine sahip olan kız kardeşim Christine hariç Raven yalnız kalacak.”

“Anladığım kadarıyla Raven’ın bir üvey erkek kardeşi var,” dedi Kell dikkatle.

Luttrell kaşlarını çatdı. “Bunu biliyorsun, öyle mi? Pekâlâ, bu doğru, bir üvey kardeşi var, fakat geçmişi kurcalamadan ilişkiyi doğrulayamaz. Dahası Sabine Amerika’da ve Amerika’yla olan çatışmadan ötürü deniz yolculuğu yapmak tehlikeli. Raven’in zalim dünyadaki tek koruyucusu sen olacaksın.”

“Sizi temin ederim,” diyerek yemin etti Kell. “Raven’a en iyi şekilde bakacağım.” Biraz durduktan sonra sözlerini sürdürdü: “Fakat eğer hikâyesini daha iyi anlarsam, buna daha hazırlıklı olurum.”

“Raven’in annesini mi bilmek istiyorsun?”

“Duyduğuma göre aranız açılmış.”

“Evet.” Yaşlı adamın çapaklı gözleri yaşlarla doldu. “Kızıma çok kötü davrandım. Farklı davranmış olmayı dilerdim...” Bir ömürlük pişmanlıklarından bahsederken gözyaşları kırıksık yanaklarından aşağı süzüldü. “İnatçı gururum yüzünden tek çocuğumu reddettim ve onu bir daha hiç görmedim. Ne kahrolası bir aptaldım.” Bitkin bir şekilde gözlerini yumdu. “Benim yaşıma geldiğiniz zaman ailenin önemini anlıyorsunuz. Yalnızlığım için sadece kendimi suçlayabilirim.”

Luttrell’in geçmiş hatalarına hayıflanması ve torununun yetiştirilmesiyle alakalı ne kadar az şey bildiğini açıklaması yarım saatten fazla sürdü. Nihayet kendisini toparladığı zaman oturma odasında Raven’a katıldılar.

Genç kız hemen Kell’in bakışlarını inceledi, fakat Lasseter’ın yüz ifadesi kasıtlı bir şekilde gizemliydi. Buna karşın iki adamın da ölümüne kavgaya etmemiş olduklarını görmek iç rahatlatıcıydı.

Lord Luttrell doğruca koltuğuna gidip oturdu. “Bize bir Noel şarkısı çal, hayatım. Bu sırada ben de yaşlı kemiklerimi ısıtayım. Yemin ederim bu lanet olası kışlar her yıl daha da acımasızlaşıyor. Şarkı söyler misin, Bay Lasseter?” “Yıllardır söylemedim,” diye yanıt veren Kell piyanonun yanına giderek Raven’ın yakınında durdu. “Annemin hayatta olduğu zamanlardan beri söylemedim.”

“Eh, ben biraz paslandım, fakat Raven’ın sesi bir meleşinki gibidir ve bizi dengeleyebilir. Eğer sen riski göze almak istiyorsan, bunu ben de yapabilirim.”

Çok geçmeden Kell hayretler içinde kalarak Raven için nota sayfalarını çevirirken ve gençliğinden beri söylemediği Noel ilahilerini söylerken buldu kendini.

Bu Kell için biraz garip bir akşamdı, hatta pek çok bakımdan rahatsız ediciydi, çünkü ona bir zamanlar sahip olup sonradan kaybetmiş olduğu şeyleri hatırlatıyordu. Babası öldüğünden beri böyle bir aile sıcaklığı yaşamamıştı.

Büyükbaba ve torunu arasındaki gülüşmelerden keyif aldığını fark etti. Luttrell’in Raven’dan büyük ölçüde hoşlandığı, çocukluğuna bizzat tanıklık etmediği ve kadınlığa geçişini görmediği için derinden üzüldüğü belliydi.

Piyanonun kenarında Raven’ın yanında dururken yaşlı adamın dile getirdiği yalnızlıkla alakalı üzücü sözler zihninde yankılanıyor ve garip bir melankoli hissi uyandırıyor. Akşamın sıcaklığı ve içtenliği kendi yalıtılmış hayatını vurguluyor, ailevi konuşmalar acılı geçmişleriyle ilgili istenmeyen anıları canlandırıyor ve Kell’in kaçırılmış her anın şiddetle farkına varmasına neden oluyordu.

Yıllar boyunca Sean’dan başka kimsesi olmamıştı... Fakat şimdi bir karısı vardı. Raven. İçini açıklanamaz bir şekilde isimsiz özlemlerle, fizikselin ötesinde karışık duygularla dolduruyordu. Onunla birlikte olduğu zaman, ezici yalnızlık duygusu yok oluyordu ve neredeyse çorak boşluktan başka bir gelecek hayal edebiliyordu.

Karısının bir Noel ilahisinin son dizelerini tamamladığını duyan Kell ona baktı ve özlemi şiddetlendi. Onun hakkında çok yanılmıştı. Bir zamanlar onu işbirlikçi, unvan avcısı bir entrikacı olarak düşünmüş ve elit tabaka düşkünlüğüyle onu hor görmüştü. Bunun yerine Raven onu tamamen haksız çıkarmıştı; onu sürekli olarak şaşırtıyor ve memnun ediyordu. Bilerek ya da bilmeyerek ona meydan okuyor, onu tahrik ediyor ve uyarıyordu - hem bedenini, hem de kalbini.

Kell içinde kabaran duyarlılık ürpertisiyle şaşkına döndü ve kendini koşulların farklı olmasını, soğuk bir formalite evliliğinden daha fazlasını dilerken buldu.

Zihnen bu saçma fikir karşısında dudak büzdü. Raven hiçbir zaman gerçek bir evlilik istememişti. Aslında sevgi de istemiyordu. Hatta tutkuyu bile reddediyordu. Hayali âşığıyla fantezilerine sığınmak onun için yeterliydi.

Kell içine bir kıskançlık okunun saplandığını hissetti ve dudaklarını sıktı. Lanet olsun, kahrolası bir fanteziyi kıskanmaktan deliye dönmüştü. Ve şiddetle Raven’ı hayali âşığından kurtarmak ve onun yerini almak istiyordu.

Tam o sırada Raven ona baktı, kıvrık kara kirpikleriyle gölgelenen gözleri inanılmaz derecede maviydi. Kell’in bu gözlere karşı pek savunması yoktu - ya da Raven’a karşı. Ve ona olan direncinin paramparça olması korkutucuydu...

Birbirlerine bakarak öylece kalakaldılar. Şöminede çıtırdayan kütük tılsımı bozdu, fakat Kell oturma odasının sessizleştiğini bir süre sonra fark etti.

Büyükbabaya göz attığında onun koltukta uyuyakalmış olduğunu gördü. Anlaşılan o ki bir süredir kendi kendilerine şarkı söylüyorlardı.

Yanaklarının hafifçe kızarmış olması Raven’ın da koşulların farkında olduğu izlenimini ortaya koyuyordu.

“Acaba onu yatağına yatıracak birini mi çağırırsak?” diye fısıldadı.

Kell başını salladı. “Bırak uyusun. Büyük olasılıkla kendiliğinden uyanacaktır. Uyanmazsa, zaten hizmetkârları onun alışkanlıklarını bildiklerinden gerekeni yapacaklardır.”

Raven şöminenin üzerinde onu gösteren saate bakarak duraksadı. “Geç olmuş. Çekilsem iyi olur.”

Bu bir davet değildi, Kell bundan emindi. Genç kız aralarında mümkün olduğu kadar mesafe bırakmak istiyor ve bunun duygusal savunmasını güçlendirdiğine inanıyordu.

Kell kendine hâkim oldu. Ona dokunmaması en mantıklısıydı zira sevişmelerinin akabinde yeterince zor zamanlar geçireceğini biliyordu. “Kulüpte yoğun geçen gecelerde üç ya da dörtten önce nadiren uyuduğum düşünülürse... Sanırım benim için saat henüz çok erken. Ben biraz daha kalacağım, belki vakit öldürecek bir kitap bulurum.”

“Büyükbabamın kütüphanesinde bol çeşit vardır,” dedi Raven.

“İyi. Okuyacak neler var, bakacağım.”

Sözsüz bir anlaşmayla odadan sessizce çıktılar. Kell merdivene dek ona eşlik edince, Raven sanki ne tasarladığını merak edermiş gibi ona sinirli bir bakış attı.

“İyi uykular,” dedi Kell arzularını dizginleyerek.

Onunla yukarıya yatağa gitmeyi ve geçen hafta kaldıkları yerden devam etmeyi her şeyden çok istiyordu, fakat önce çözmesi gereken iki yakıcı soru vardı.

Direnmeyi bu kadar aklına koymuşken Raven’ın kararlı müdafaasının üstesinden nasıl gelebilirdi?

Ve böyle aşılması zor ihtimallere karşın kalbini bu kumarda tehlikeye atmayı gerçekten istiyor muydu?

Raven’ in korktuğu başına gelmişti, ziyaretleri sırasında Kell’le arasındaki mesafeyi koruması mümkün değildi, özellikle de zorunlu olarak aynı odada kalmaları gerektiği için.

Kasıtlı olarak Lasseter’dan daha önce odasına çekildiği halde odanın kış soğuğu bilinçsizce kocasının sıcaklığını aramasına neden olmuştu.

Her sabah ona sokulmuş, onun sıcaklığından zevk alarak uyanıyordu. Sabah olduğunda uyumakta olan Kell’e bakarak uzanıyor ve onun güzel yüz hatlarını incelerken nefesi kesiliyordu. Kötü yara izi ve çenesini gölgeleyen sakalları ile biraz tehlikeli ve itibarsız görünüyordu. Yine de nedense her zamanki gerginliği yoktu. Huzurlu uykusu onun daha genç, daha savunmasız gözükmesine neden oluyordu. Ve Raven’ın içinde tarifsiz bir arzu karmaşası, hassasiyet uyandırıyor.

Genç kız duygularını acımasızca bastırarak hafifçe geriniyor ve giyinmek üzere ayağa kalkıp soğuktan titriyordu.

Gün boyunca zaman geçmek bilmiyordu. Kar zaman zaman tipiye dönüşerek tüm şiddetiyle yağmaya başlamıştı ve bu durum hüsrarla sonuçlanmıştı. Raven ata bineceğini hayal etmişti ama güvenilmez hava koşullarında böylesine bir riske girmek çılgınlık olurdu.

Büyükbabası geç saatte kalkıp kitap okuyarak ya da kâğıt oynayarak ona eşlik edinceye dek genç kız vakit öldürmekte zorlanıyordu. Kell genellikle onlara katılıyordu ve her gün aynı oda içinde böylesine samimi koşullarda onunla birlikte olmak Raven’ın adeta sabrını sınırıyordu.

En çok da Kell’in geçmişine dair anlattığı tatsız anıları işittiği zamanlarda bozguna uğruyordu. Bir tanesi, soğuk bir öğle sonrasında, oturma odasındaki ateşin karşısında tarçınla tatlandırılmış sıcak elma şarabının keyfini çıkarırken eşelenmişti.

“Hepsini iç, oğlum,” dedi Luttrell. “Bahse girerim bundan daha iyisini içmemişsindir.”

Buharlar çıkan kupasına bakan Kell gülümsedi. “Saygısızlık yapmak istemem, lordum, ama içmiştim. Annem sıcak elma şarabına tartışmasız bir şekilde düşküncü ve kendi aile tarifi vardı. Noel zamanlarında bizi sarıp sarmalar ve babamla birlikte Noel kütüğü bulmak için dışarı yollardı, geri geldiğimiz zaman da bize durmadan sıcak elma şarabı içirirdi. Tadı bana nektar gibi geliyor. O öldükten sonra ise...” Kell geleneği bir daha hiç tekrarlamadığına dair Raven’ı kuşku içinde bırakıp omuz silkerek sözlerine devam etti. “Yine de bu anılarımdakine oldukça yakın.” Oraya varmalarından dört gün sonra Noel gelip çattı ve

Raven'ın sinirleri daha da gerildi. Özellikle de birbirlerine hediye verdikleri anda.

Kell'e en kaliteli çelikten bir set eskrim kılıcı almıştı ve Lasseter onları incelerken memnun olmuş gözüküyordu.

"Olağanüstü bir kalite. Bunları nereden buldun? Eskrim hakkında fikrin olduğunu bilmiyordum."

"Bir fikrim yok zaten. Bunları benim yerime Dare seçti."

Dudakları bir an için gerilen Kell ona hediyesini verdi.

Raven büyük paketi açtığı zaman sansar kürküyle süslenmiş mavi bir pelerin ve buna uygun kürk bir şapka ile manşon buldu.

"Onları Emma seçti," dedi Kell açıkça.

Raven onun hediyesinin nispeten kişisel olmamasından memnundu, fakat Emma'dan bahsedildiği zaman içinde kabaran o kıskançlık sızısını hissetmişti yine.

Dahası Noel yemeği de rahatsızlık verici derecede samimi geçmişti. Yemekte kızarmış kaz ve erikli puding yemişler, ardından Noel ilahileri söylemişlerdi. Sonra büyükbabası hayalet hikâyeleri anlatarak onları şaşırtmış, bu da büyük bir neşeye yol açmıştı. Raven korkuya kapılmıştı, Londra'ya geri dönmekten kesinlikle memnun olacağını biliyordu.

Ertesi gün Lord Luttrell fakirlere ve hizmetkârlarına Noel para kutuları dağıtmış, aynı zamanda mülk sahibi olarak evini bir balo düzenleyerek konuklarına açmıştı. Raven'ın kocasıyla birkaç kez dans etmesi gerekmişti. Ve bu ona sadece Kell'in kendisiyle evlenerek yapmış olduğu fedakârlığı hatırlatmıştı.

Balodan kısa bir süre sonra kış kırsal bölge üzerindeki etkisini arttırdı ve yolculuklarını belirsiz bir süreliğine ertelemelerine neden oldu zira Londra yolları geçit vermiyordu.

Sabırsız ve huzursuz olan Raven, Kell'le birlikte buraya gelmiş olmasının bir hata olduğunu düşünmeye başlamıştı, çünkü ondan sakınmanın yolu yoktu. Aynı yatağı paylaştıklarından ötürü rüyalarında bile onu kafasından çıkarıp fantezi âşığına kaçamıyordu.

Ve Kell... Evlendiği adamdan daha nazik, daha düşünceli bir adam gibi davranıyordu. Ya da en azından alaycılığının keskinliğini köreltmek için çaba harcıyordu.

Anlaşılan huzursuzluğunu fark etmişti, çünkü Raven zaman geçirmek için hiçbir şey olmamasından şikâyet ettiğinde ona eskrim öğreterek sıkıntısını bertaraf etmeyi teklif etti. Oyalanacak bir şeylere umutsuzlukla ihtiyaç duyan Raven, teklifi hevesle kabul etti.

Böylelikle Kell her sabah birkaç saat süresince ona kılıçların kullanımı hakkında bilgi veriyordu. Onun çok çalışmasını istiyordu, Raven ise onun övgüsü için özlem duyuyordu. Küçük bir iltifat bile içini gereğinden fazla ısıtıyordu.

Hızla öğreniyor, çevikliği ve çabukluğuyla onu şaşırtıyormuş gibi görünüyordu ki bu noktada Kell'in becerisi yadsınamazdı. Ona nasıl bu kadar iyi olduğunu sorduğunda, Kell açık yüreklilikle cevap vererek genç kızı şaşırttı.

"Bir çeşit amcama misillemeydi. O bir eskrim şampiyonuydu ve ben onun gururunu kırarak burnunu sürtmeye can atıyordum. Bu nedenle onun düzeyinde, hatta onu gölgede bırakacak şekilde rekabete giriştim. Ona meydan okuyacak kadar iyi olduğum gün bunun tadını çıkardım ve kazandım." Dudakları büzülmüştü ve bunun sebebi muhtemelen bazı karanlık anılar yüzündendi. "William Amca beni kısmen şeytan olarak görüyordu ve ben de bu savını doğrulayan bir yaşam sürdüm."

Raven onun bu paylaşımının daha uzun sürmesini isterdi, fakat bundan hemen kaçındı.

Ertesi hafta, bir öğleden sonra güneş gökyüzünde kendini gösterince, nihayet Kell'le zaman geçirmeye kısa bir mola vereceğini düşündü. Açık havaya çıkıp yürüyüş yapacağını belirtti ve yeni pelerinini üzerine geçirip yoğun kar yağışında soğuk havaya meydan okudu.

Ancak korktuğu başına geldi ve Kell ona eşlik etti.

Kırlar kristal gibi parlıyor ve nefes kesici bir görüntü sunuyordu, fakat Raven'in tek düşünebildiği yanındaki adamdı, özellikle de Kell kısa süre önce Luttrell'in bahçıvanları tarafından temizlenmiş olan kaygan yollarda dengesini koruması için dirseğini tuttuğu zaman. Genç kız buz birikintilerinin yapısına ve derinliğine tam alışmaya başlamıştı ki omzuna gelen darbe ve yüzüne püsküren karla irkildi.

Kell ona kartopu atmış ve şaşkınlığını hemen fark etmişti.

"Sanırım hiç kartopu savaşı yapmadın," dedi meydana okuyan bir sırıtışla.

"Nereden öğrenecektim?" diye sordu Raven, kızgın bir ifadeyle ellerini beline koymuştu.

"Kartopuna iyi şekil vermek bir sanattır. Sana öğretmemi ister misin?"

"Sanırım," diye yanıtladı, meraklanmıştı.

İstemsizce bu oyunun çocuksu eğlencesinin keyfini çıkarabileceğini düşündü.

Bir süre hava uçan kartopları, kahkahalar ve itiraz çığlıklarıyla doldu. Raven hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu - veya Kell'in bu kadar mutlu görüldüğünü. Onu böyle neşeli görmek yüreğini ısıtıyordu. Gülümsemesi her zaman öyle anlaşılmazdı ki yanına gizlice sokulduğu zaman şeytani gülüşü hoşuna bile gitmişti.

Fakat sonra ona iyi hedeflenmiş bir kartopu fırlatarak şapkasını uçurdu ve Kell de onu karların üzerinde yüzükoyun zapt ederek sıkıştırdı.

"Tamam, tamam, barış," diyerek neşeyle bağırdı Raven arkasına dönmek için mücadele ederken.

Raven onun ağırlığı altında karların içine mihlanmış olduğunu fark edince aniden sakinleşti ve gözleri Kell'e takıldı. Güneş simsiyah saçlarında parlıyor, yanakları ve dudakları soğuktan kıpkırmızı gözüküyordu...

Kell de ona bakakalmıştı. Raven'in gözlerinin derin mavilerinde adeta boğuluyordu. Genç kızın altında endişeyle kıpırdandığını hissedince içinde şiddetli bir arzunun alevlendiğini hissetti. Ona sahip olmak istiyordu. Şu anda gerçek bir yatakta ona zevk vermek için neler vermezdi.

Raven'in gülümsemesinin solduğunu görünce, Kell ihtirasını dışa vurduğunu anladı. Ansızın yerinden doğruldu ve genç kızın ayağa kalkmasına yardım etti. Savaşlarına kaldıkları yerden devam ettiler, fakat ikisi de birkaç dakika önceki gibi neşeli değildi.

Kell alçak sesli bir şekilde sövdü, bu ıstırap verici oyuna daha ne kadar daha dayanabileceğini bilmiyordu. Son günlerde sınanan kontrolünün yanı sıra adeta işkence çeker hale gelmişti.

Raven'in pelerinindeki karları silkelemesini seyrederken, aramıza bir duvar örmüş olduğu için kuşkusuz şanslıyım, diye düşündü. Ona kolaylıkla âşık olabilirdi. Şimdiye dek hiçbir kadına böylesi bir çekim hissetmemişti. Genç kızın en ufak bir gülümsemesi bile nefesini kesiyor, dokunuşu bedeninin ateşler içinde kalmasına neden oluyordu.

Fakat ona âşık olmak gibi vahim bir hata yapmayacaktı. Bu, gönül yarası almamak adına atılan en emin adımdı, çünkü muhtemelen Raven onu geri çevirecekti... Ve Kell aynı hataya düşerek kardeşinin öfkesini kazanmak istemiyordu.

Bununla birlikte, tutkusunu inkâr etmeye ne kadar kararlı olursa olsun, ona sahip olma isteği de o kadar şiddetleniyordu. Üç gün sonra uyandığında genç kızı yanına sokulmuş halde bulunca, arzusuyla savaşmaktan vazgeçti. Sessizce onu seyrederek yatıyor ve karısı olan bu güzele karşı içinde güçlü bir sevecenlik hissediyordu.

Raven hafifçe kımıldadığında, Kell'in kalbi yerinden çıkacak gibi hızla atmaya başladı. İnanılmaz çekici görünüyordu. Gardı inmişçesine savunmasızdı ve saçları vahşi bir yele gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu...

Sonra onun direncini kırmaya karar verdi, neye mal olursa olsun...

Raven gözlerini açıp Kell'in bakışlarını üzerinde hissedince hemen geri çekilmeye yeltendi.

Kell onun saçlarına parmaklarını doladı. "Gitme," diye mırıldandı. "Kal ve beni ısıt."

Genç kız olduğu yerde kaldı ama Kell onun gerildiğini hissedebiliyordu.

Raven'ın buklelerini okşadı. "Bana kendini verme konusunda neden bu kadar korktuğundan hâlâ emin değilim."

Raven'ın bakışları Kell'in çıplak göğsüne odaklandı. "Sana söyledim, annem gibi umutsuz bir tutkuya asla yenilmemeye kararlıyım."

"Babandan hiç bahsetmedin," dedi Kell rahat bir tavırla.

Genç kızın sesi temkinli bir hal aldı. "Söylenecek ne var ki?"

"Anladığım kadarıyla öz baban değildi."

"Sana büyükbabam mı söyledi?" Dehşete kapıldığı yüzünden belli oluyordu.

"Anneni evlenmeye zorladığı için pişman olduğunu söyledi. Kendrick hakkında bir şeyler duymak isterdim. Ondan pek hoşlanmıyor olmalısın."

Kell, bakışlarını başka tarafa çevirmeden önce genç kızın mavi gözlerinin aniden parladığını gördü. "Ondan hoşlanmazdım. Ve o da benden hiçbir zaman hoşlanmadı. Onun çocuğu olmadığını unutmama hiçbir zaman izin vermedi."

"Sana karşı zalim miydi?"

Raven duraksadı, fakat Kell onun sessizliğindeki acıyı hissedebiliyordu. "Fiziksel olarak değil," dedi sonunda boğuk bir sesle. "Bana hiç vurmadı. Sadece sürekli olarak bana gayrimeşruluğumu hatırlatıyordu. Herkesin önünde kıızıydım, etrafta kimseler olmadığında ise bir piç." Sesi gergindi. "Sanırım annemi incitmek için benimle alay ediyordu, çünkü onun kederi yüzünden kırılganlığı epeyce artmıştı. Annem onu görmezden geliyordu."

Kell parmağıyla çenesini kaldırarak Raven'ın yüzüne bakmasını sağladı. "O halde dükle evlenmek istemenin nedeni bu muydu?"

"Büyük ölçüde." Boğuk bir fısıltıyla sözlerine devam etmeden önce dudakları keyifsiz bir tebessümle büzüldü. "Bir aşk çocuğu, annem beni hep böyle çağırırdı. Ama yine de gayrimeşru olmanın verdiği utancı hissetmediğim bir günüm dahi olmadı. Unvana sahip olmak saygınlığımı garantileyecekti, hatta anne babamla alakalı gerçek ortaya çıksa bile." Sesi o kadar alçaktı ki itirafı zar zor duyuluyordu. "Annem korku duymamı istemiyor ve benim toplum içinde hakkım olan konumumla daha fazla ilgileniyordu... Bunun kendi suçunu bertaraf etmek için çok önemli olduğunu söylemişti." Gözleri kederle uzaklara dalıp gitmişti, bu haliyle acı veren anıların içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. "Ona bunun önemli olmadığını söylüyordum ama o ısrar ediyordu. Ölürken elini tuttum ve annem bana unvan sahibi biriyle evlenmem için yemin ettirdi... Fakat sonunda sözümü tutamadım." Gözyaşları mavi gözlerini yakarken hafifçe ürperdi.

Kell onu kollarının arasına aldı. Bu yakın temasla ihtirasına şefkat, koruma ya da üzerine titreme arzusu karıştı. Raven'ın hayallerinin nasıl paramparça olduğunu fark etmek ve bundan Sean'ın sorumlu olduğunu bilmek yüreğini sızlatıyordu. Umursamazmış gibi davranıyordu ama umursuyordu... Hem de derin bir şekilde.

"Sözünü tutmadığın için suçlu değilsin," dedi usulca.

"Hayır," diye cevap verdi genç kız nahoş bir mırıltıyla. "Elimden bir şey gelmedi. Ama yine de kendime ettiğim yemini tutabilirim... Annemin yaptığı hatayı hiçbir zaman yapmamak, bir erkek için kendimi kaybetmemek ve güçsüz hale gelmemek. Aşkın hayatımı mahvetmesine asla izin vermemek."

Kell iç geçirip genç kızın saçlarının arasından konuştu ve yalan söyledi. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Aşkla ilgilenmediğimi sana söylemiştim." Geri çekilerek dirseğinin

üzerinde doğruldu. “Bana sadece bedenini vermen yeterli.”

Raven ne yapacağını bilemez halde duraksadı. Onun sözlerinin içinde uyandırdığı arzuya teslim olmak istiyordu. Fakat onunla sevişmeye devam ettiği sürece yakınlığından ve sıcaklığından daha fazlasını istemeyeceğinden emin değildi. Ve bu konuda kendine güvenemiyordu.

Hiç düşünmeden uzandı ve parmaklarıyla onun şehvetli dudaklarına, elmacık kemiklerine ve artık nadiren fark ettiği yara izine dokundu.

Raven sessiz kalınca, Kell onun bulanık düşüncelerini bölüp ondan uzaklaştı. Yataktan kalkarken genç kız ona şaşkınlıkla baktı. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı ve her zamanki gibi onun kaslı, pürüzsüz bedenini görmek nefesinin kesilmesine neden oldu.

Kell şömineye gitti ve ateşi canlanması için karıştırdı, sonra da bitişikteki giyinme odasına yöneldi. Bir süre sonra elinde süngerlerin olduğu saten çantayla geri döndü.

“Karar senin,” dedi çantayı uzatarak.

Örtülerin altına girip yeniden ona sokuldu, fakat ona dokunmadı. Uzun süre onu seyreterek orada yattı. Cevabını bekliyordu.

Raven odanın şimdi daha sıcak olduğunu fark etti. Veya belki de daha sıcak olan sadece kendisiydi. Kell’in gözlerindeki sıcaklık kendisini tutuşturmaya yetecek kadar yakıcıydı.

Sakin cevabını mırıldandığı zaman daha da sıcaklaşmıştı. “Belki de sadece bu seferlik.”

Kell gülümsedi ve onu kollarının arasına çekti, dudakları Raven’inkileri arıyordu.

“Kell...”

Lasseter onun itirazını kavurucu bir öpücükle susturdu. Raven ihtiyaçla ona boyun eğdiği zaman, dudakları genç kızın boynuna doğru kaydı.

“Bu sadece seks,” diye fısıldadı genç kızın bedeni arzuyla ürperirken. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandı Raven, içinde kabaran coşkunun duygulara teslim olarak.

On Sekizinci Bölüm

Yoğun kar yağışı sonunda durmuş, Londra’ya dönmelerine olanak tanımıştı. Kell gecelerini kendi odasında, gündüzlerini ise kulübünde geçirmeye devam ediyordu. Fakat Raven bu durumdan hiç memnun değildi, çünkü o yanında olmayınca daha çok yalnızlık çektiğini hissediyordu.

Ayrıca yeni yıl Napolyon’la olan savaşın yakında sona ermesi umudunu da beraberinde getirse de yakın zamanlardaki en soğuk kış yaşanıyordu. O kadar soğuktu ki Thames Nehri bile donmaya başlamıştı.

En yakın arkadaşlarının da şehirde olmaması genç kızın işini hiç kolaylaştırmıyordu. Kell’i ve onunla sevişmesini hatırlayacak çok fazla zamanı oluyordu. Beraber geçirdikleri tatil süresince onun en derin duygularını irdelemiş, en büyük acısını açığa çıkarmıştı ve şimdi sonuçla tek başına uğraşmak üzere yalnızdı. Gizli arzuları ve uzun süredir farkında olduğu korkular savaş halindeydi.

Kell de kendi savaşını veriyordu. Altın Post’taki işleri hem tatil, hem de soğuk kış nedeniyle önemli ölçüde hafiflemişti, bu yüzden Raven’la ilgili düşünceleri kafasından çıkarmasına yardımcı olacak ya da onun anne babasıyla alakalı itirafını unutturacak çok az uğraşı vardı.

Raven kendini çok fazla açığa vurmak istememişti, Kell bunu biliyordu. O kendini inciten tüm duyguları benliğinde saklı tutuyordu. Yine de gayrimeşru oluşundan bahsettiği zaman Kell onun sesindeki acıyı duymuş, annesine verdiği sözü bozduğunu söylerken gözlerindeki

kederi görmüş ve derin bir hassasiyetle sarsılmıştı.

Genç kızın yaşadıklarının kendisi için önemli hale gelmemesi için çaba göstermiş ancak başarısız olmuştu. Ve bu durumu telafi etmek istediğine karar vermişti.

En azından kardeşinin verdiği zararlardan bir kısmını telafi edebileceğine inanıyordu. Raven'a bir unvan satın alacak kadar zengindi. Kral Naibi'nin hazinesinin her zaman takviyeye ihtiyacı vardı, çünkü Parlamento onun ödenekleri için yaptığı aşırı talepleri sık sık geri çeviriyordu. Ve krallığın yeni unvanlar yaratacağı, hükmü bitmiş olanları yeniden bahşedeceği, yapılan hizmetler karşılığında asalet unvanı salık vereceği biliniyordu. Kell'in uygun fiyata şövalyelik unvanı alacağından ya da bir baron unvanıyla ödüllendirileceğinden hemen hemen hiç kuşkusu yoktu.

Ocak ayının sonunda Londra'ya döndüğü zaman Dare'e bu konu hakkındaki görüşünü sordu.

"Unvan edinmen zor olmamalı," diyerek tek kaşını kaldırıp cevap verdi Dare. "Blessingham kontluğunu Kral Naibi'ne ödenmesi hiç umulmayan bir borç vererek elde etti. Eğer istersen, Kral Naibi'ne konuyu çitlatabilirim. Yine de onun aristokratik tabakayı hor gördüğünü düşünüyorum."

Kell çarpık bir tebessümle karşılık verdi. "Anlıyorum. Fakat Raven isminin önüne bir unvan ekleyebilirse rahatlayabilir ve unvanlı biriyle evleneceğine dair annesine verdiği sözünü yerine getirmiş olur."

Dare sadece onaylarcasına başını salladı, ancak gözlerindeki memnuniyet parıltısı Kell'in böyle bir adım atacağına bile inanamadığını gösteriyordu.

Bu kararı vermek Kell'i de şaşırtmıştı. Sosyeteye dâhil olmaya hiçbir zaman hevesli olmamıştı, ama şimdi Raven'ın hatırı için elit tabakaya olan öfkesinden vazgeçmeyi, bile bile tercih ettiği dışlanmış biri olma mahkumiyetinden kurtulmayı düşünüp taşınyordu.

Doğrusu şu ki onunla evlendiğinden beri hayata bakışı tamamen değişmişti. Evliliklerinden önce onun sadece gülümsemesini görmek uğruna her türlü çareye başvurabileceğini tasavvur bile edemezdi.

Şubat ayının ilk günlerinde Thames Nehri donmuş, yüzeyi buzla kaplanmıştı ve Kell'in Raven'ı gazetelerin Buz Panayırı olarak adlandırdıkları panayıra çağırması hem kendisini hem de genç kızı şaşırtmıştı. Raven bu teklifi canı gönülden kabul edince de bunu genç kızın gerginliğine bağlamıştı.

Londra ve Blackfriars Köprüsü arasındaki sahne muazzam bir panayır alanına benziyordu, insanlar kalabalık gruplar halinde donmuş nehrin üzerindeki şenliğin keyfini çıkarıyorlardı. Yiyecek, alkollü içecek ve eşya satan pek çok büfe ve stant vardı. Salıncaklar ve atlıkarıncalar dikkat çekiyordu. İnsanlar çiftler halinde tempolu bir İskoç dansı yapıyorlar ve dokuz kuka oyunu oynuyorlardı.

Raven bu değişikliğe sevinmiş görünüyordu, özellikle de stantlarda sergilenen kumar oyunlarını gördüğünde.

"Kendi standını kurmak istemediğinden emin misin?" diye sordu Kell'e gülerek. "Kumar masanı buraya getirebilir ve muazzam bir kâr elde edebilirsin, buradaki satıcılar öyle yapıyor gibi görünüyorlar."

"Sorunlardan kaçınmak en iyisi. Don büyük bir ihtimalle uzun sürmeyecek ve pahalı kumar masamın Thames'in dibini boylamasını göze almasam da olur."

Etrafta dolaştılar, kıtır kıtır kızarmış peynir, sıcak kestane ve zencefilli çörek yediler. Büyülenen Raven patencileri seyretmek için Kell'i durdurdu. Kayanlardan bazıları çok hünerliydi, buzda adeta dansçı gibi zarafetle süzülüyordu, diğerleri ise amatörce sıçrayıp oynuyorlar, soyтары gibi hareketler yapıyorlar ve biçimsiz bir şekilde düşerek yere

seriliyorlardı.

“Batı Hint Adaları'nda asla böyle bir şey göremezdim,” diye zevkle mırıldandı Raven.

Kell sessiz bir hayranlıkla onun parlak siyah saçlarla çevrelenmiş kalp şeklindeki yüzünü seyrediyordu. Soğuktan pembeleşmiş yanaklarıyla, merakla parlayan gözleriyle, sosyeteye yeni tanıtılmış baş döndürücü bir güzelden çok büyüleyici bir kız gibiydi.

“Adanı özleyiyor musun?” diye sordu.

“Bazen,” diyerek neredeyse özlemle cevap verdi Raven. “Kesinlikle sıcaklığını özledim. Fakat annem artık yok ve o olmadan orası... Hem ben burada yeni bir hayat kurdum.”

“Bir gün oraya dönmek isteyebilirsin.”

“Belki de. İngiltere bana gerçekten evimmiş gibi gelmiyor.” Ona göz attı. “İngiltere’yi evin olarak kabul ediyor musun?”

Kell bu soruyu düşünceli bir şekilde yanıtladı. “Tam olarak değil. Herhangi bir yeri evim olarak düşünemiyorum.”

“İrlanda’yı da mı?”

“Hayır. En mutlu anılarım gençliğim esnasında İrlanda’da yaşandı, fakat annem öldükten sonra...” Sözlerini tamamlayamadı. “Bir yetişkin olduğum zaman büyü sona ermişti. Ve oradaki cehennemde iyi bir şekilde geçinmek zordu. Dublin Londra gibi değildir.”

“Fakat şimdi kulübün başarılı olduğuna göre, oraya geri dönmek istiyor musun?”

“Pek sayılmaz. Yarı İngiliz olmak orada sakıncalı bir durum. Mandalılar da İngilizler için daha iyi düşünmüyorlar.”

“Karayipler’i ziyaret etmeyi hiç düşünmüş müydün?”

“Olabilir.” Keli gülümsedi. “Sıcacık güneş ve ılık sahil hikâyelerin şu anda son derece çekici geliyor.”

Raven titremeye başlamadan önce Buz Panayırı’nda bir saat daha geçirdiler. Kell onu eve geri götürmek için ısrar edince, genç kız da onun çaya kalıp küçük bir mola vermesinin yerinde bir teklif olacağını düşünmüştü.

Kell yan sehpa da duran eskrim kılıcı setine - kendisine ait kılıç setine - gizlice bakmaya başladığında oturma odasında ateşin karşısına yerleşmişler, çaylarını yudumluyorlardı.

Raven kızardı. “Onları ödünç almamın sorun olmayacağını düşünmüştüm.”

“Yani sen eskrim mi çalışıyorsun?”

“Biraz. Fakat doğru yapıp yapmadığımdan emin değilim. Dare derslerime devam etmeyi teklif etti ama henüz zaman bulamadı.”

Kell’in gözlerinin bir an için kısıldığını gördü. “Derslerine birlikte de devam edebiliriz,” dedi kıskanmış gibi bir ses tonuyla.

“Zahmete girmek isteyeceğini düşünmemiştim.”

“Sadece bir davet bekliyordum. Şimdi bir ders ister misin?”

Şaşırmış olmasına rağmen Raven başını salladı. “Evet, elbette. Sadece keyif almak için değil, aynı zamanda ısınmak için her şeyi yaparım.”

Böylelikle kendini beklenmedik bir şekilde oturma odasında Kell’le hücumun, savuşturmanın ve karşı saldırının ilk adımlarını çalışırken buldu.

Genç kızın hatasını anlaması sadece birkaç dakika sürdü. Panayır alanına giderek fiziksel olarak - tesadüfi bakışmalar, yakınlaşmalar, ufak bir temas - ona uyum sağlamıştı ama şimdi cinsel farkındalığı şiddetlenmişti.

Kell ceketini ve yeleğini çıkarmıştı, üzerindeki gömlek omuzlarındaki ve kollarındaki kasları gözler önüne seriyordu. Bu görüntü dikkatini öylesine dağıtmıştı ki onun öğrettiği eskrim becerilerini hatırlamak için mücadele etmesi gerekiyordu. Ve ona acemice hücum edip uyluklarına değdiği zaman bunun tensel şoku düşüncelerini öyle feci bir şekilde tarumar

etmişti ki gardım tamamen indirdi.

Anında kendini silahsız buldu, onun kılıcının ucu boğazına dayanmıştı.

Kell sırttı, cüretkâr ve kışkırtıcı görüntüsü korsanını o kadar fazla andırıyordu ki Raven'in nefesi kesildi. Lasseter onu duvara yasladı, kara gözleri meydan okuyarak parıldıyordu. Kılıcı aşağı kayarak göğüslerinin kabartısına usulca dokunduğunda ise nabızı düzensiz bir ritimle atmaya başladı.

Sonra birdenbire kışkırtma sona erdi. Bakışları birbirine kenetlendiği zaman aralarında sıcak bir gerilim oldu, acımasız gereksinim dizginleri eline almıştı.

Kell pürüzlü bir sesle onun ismini fısıldadı ve kılıcını bir kenara attı. Gözleri için için yanıyordu.

Dudakları genç kızın dudaklarına değdiği andan itibaren öpüşü inanılmaz derecede şehvetliydi. Sert dudakları hararetle dudaklarının üzerinde geziniyor, uylukları uyluklarına baskı yapıyordu.

Raven inledi. Onunla sevişmeye niyeti yoktu ama dili ağzının derinlerine kaydığı an tereddüdü eriyerek benliğini sarstı. Onu içinde hissetmek istiyordu, vahşi tutkusunun sıcaklığına ihtiyacı vardı.

Kell uzanıp elbisenin düğmeli yüksek yakasını yırttığı, göğüslerini gözler önüne serdiği ve dudaklarını çıplak teninde gezdirdiği zaman sarsıldı, fakat itiraz edemeyecek kadar sersemlemişti.

Şaşırtıcı bir şekilde kendini bir anda halının üzerinde sırtüstü yataarken buldu. Kell onu adeta kuşatmıştı. Raven onu durdurması gerektiğini biliyordu ancak içinde giderek yoğunlaşan ihtiyacı bastırması çok daha acildi.

Kell onun eteklerini sıyırdı, gözleri kor gibi yanıyordu. İçine girdiği zaman Raven yay gibi büküldü ve zevkle inledi.

Lasseter bir korsanın tutkusuyla ona sahip olurken, Raven da ona kıvranarak karşılık veriyordu. O bir yangındı... Sıcaktı, bedenini kavuran bir alevdi.

Çok geçmeden inanılmaz yoğun bir doyum anını birlikte karşıladılar. Tutku dolu birleşmeleri sırasında Kell'in boğazından yükselen haşin sesler, genç kızın çığlıklarına karışıyordu.

Lasseter onun kollarının arasına yığılıp kaldı. Raven kuvveti tükenmiş, kımıltısız, onun sert bedeninin baskısını üzerinde hissetmekten hoşlanarak öylece yatıyordu. Parmakları hâlâ Kell'in simsiyah, yumuşacık, kalın telli saçlarına dolanmış haldeydi, sık nefesi genç kızın boynuna vuruyordu.

Raven derin bir nefes aldı. Yaptığından utanmalıydı. Kendinden geçerek bedenini Kell'e vermiş, kendini korumak için en ufak bir girişimde bulunmamıştı.

Nasıl bu kadar akılsız olabilirdi? Kell'le birlikte olduğu zaman, annesinin aşlamaya çalıştığı leydilere yakışır tüm görgü kurallarını unutuyordu. Onun tek bir dokunuşuyla sanki başka biri oluyordu, utanması ya da kısıtlamaları olmayan biri haline geliyordu. Dünyanın geri kalanı yok oluyor, zihnine ve bedenine sadece arzu hâkim oluyordu.

Raven gözlerini sıkıca yumdu, umutsuz bir kaçınılmazlıkla savaşıyordu. Gizli bir parçası bu adam tarafından bu kadar şiddetle arzu edilmekten, onun vahşi, tatlı egemenliğini deneyimlemekten keyif alıyordu, daha derin olan diğer yanı ise neredeyse umutsuzdu.

Kendine hâkim olması gerekiyordu. Duygusal bir karmaşaya izin veremezdi. Eğer dikkat etmezse, onun insafına kalabilir, aşktan etkilenebilir ve karşılığında acıdan başka bir şey elde edemeyebilirdi.

Fakat Lasseter başını kaldırıp gözlerinin içine sıcak bir şekilde baktığı zaman tüm direnci uçup gitti.

“Geceyi senin yatağında geçirmeye niyetliyim,” dedi Kell, sesi hâlâ tutkudan boğuk çıkıyordu.

Raven hiçbir şey söylemeden başını salladı, onu reddedemeyeceğini biliyordu.

Birkaç saat sonra Kell genç kızın yanında yatıyordu. Akşam yemeğinden sonra onun yatağına çekilmişler ve oturma odasında beklenmedik bir şekilde başlayan tutkulu uğraşlarına bıraktıkları yerden devam etmişlerdi. Kell ancak Raven uyuyakaldığı zaman onun kıvrımlarının alışılmamış sıcaklığını fark edebilmişti.

Mutluluk. Çocukluğundan beri ilk kez kendini mutlu hissediyordu. Ve bunun tek nedeni Raven’di.

Yalnızlığı yok olup gitmiş, evinde onun büyüleyici mevcudiyetiyle yeni bir hayat başlamıştı. Eşsizliği hayret verici, diye düşündü Kell, onun saçlarının mis kokusunu içine çekerek. Onunla atışmak bile başka kadınlarla sevişmekten daha neşeliydi... Ve onunla sevişmek... inanılmazdı.

Hayatı boyunca kaç sevgilisi olduğunu bilmiyordu, fakat şimdi hissettikleriyle kıyaslandığında aslında hiçbir şey yaşamamıştı. Bu kusursuzluk hissi. Bütünlük hissi. Raven onun neşe kaynağıydı, tek bir gülümsemesiyle bile adeta patlayacak gibi oluyordu.

Teninin ipeksi yumuşaklığının keyfine vararak parmaklarını hafifçe onun çıplak kollarına sürttü. Bu öğlen onunla sevişmeyi tasarlamamıştı, en azından öyle vahşi bir şekilde. Fakat ona dokunduğu anda hararetle bir ihtiyaçla dolup taşmıştı - ve Raven ona hevesle karşılık verince de azgın erkeksi güdülerini coşmuştu. Tutku dolu bir geceden sonra, şimdi bile, ona tekrar sahip olmak istiyordu.

Kendi arzularının ateşine yakalanmıştı, biliyordu... Ve daha fazla bir şeyler vardı. Bu aşk mıydı?

Bu düşünceyle sarsıldı. Sean’ın itham eden görüntüsü gözlerinin önüne gelince donup kaldı. Kardeşine olan sadakatinin Raven’a olan ilişkileriyle hiçbir alakası yoktu.

Peki onun için ne hissediyordu?

Onu tamamen tüketmek istiyordu, her yönüyle, bütünüyle. Ona olan arzusu bir ateş gibi yakıyordu içini. Güzeldi, baştan çıkarıcıydı, bu dünyada istediği her şeydi. Fakat onunla birlikte olmak, onunla gülmek ve tartışmak, onu korumak, mutlu etmek, onunla birlikte mutluluğu öğrenmek de hissettiği fiziksel arzu kadar kuvvetliydi...

İçinde uyanan istek o kadar güçlüydü ki gözlerini kapatması gerekmişti.

Aşk. Akin eden zapt edilemez duygunun ismi bu muydu? İhtiyacı olduğunu hiç düşünmediği bu duygunun?

Kell hakikati fark ederek yüksek sesle derin bir nefes aldı. Onu seviyordu. Bu korkutucu, neşelendirici, gerçek dışıydı. Kendisiyle yaptığı savaşı kaybetmişti.

Fakat Raven hâlâ mücadele ediyordu. Korkuyordu... Kendini vermekten, kendini kaybetmekten, sevmekten korkuyordu.

Raven tam o sırada çıplaklığını vurgulayarak uykusunda kıpırdandı. Kell’in arzusu öyle şiddetliydi ki dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Tamamen doyduktan sonra nasıl hâlâ bu kadar uyarılabilirli?

Alçak sesle inledi ve kendine hâkim olmasına rağmen açlığına yenildi. Raven’ın kadınsı kıvrımlarını okşadı, sonra elini düz karnına ve daha aşağılara kaydırды. Kadınlığının sıcaklığına dokundu ve o kaygan ıslaklığı hissedinceye kadar okşadı.

İçine doğru kaydığında Raven hâlâ uyuyordu ama inleyerek kımıldadı ve kendini istekle ona bastırdı.

Kell derin bir nefes aldı, ritmi yavaş ve yumuşacıktı. Ve bu ikisi için de tatlı, mest edici bir işkence haline gelinceye kadar geri çekilmedi.

Bir an için dayanamayacağını sandı. Titredi ve genç kızın kalçalarını hareket ettirmesiyle doyum anına yaklaştı. Tohumları genç kızın içini doldururken şiddetle sarsıldı.

Sonrasında Kell yüzünü onun saçlarına gömdü. Eşini bulmuştu, bundan zerre kadar şüphesi yoktu. Fakat Raven'ı buna ikna etmesi gerekiyordu.

Şimdiye kadar ilişkileri sadece cinsellikten ibaretti, karşılıklı olarak cinsel ihtiyaçlarını doyurmalarına dayanıyordu. Ama eğer gerçek bir evlilikleri olacaksa, Raven'in sevmek korkusunun üstesinden gelmesi gerekiyordu. Ve Kell bu konuda ona yol göstermeliydi.

Raven benliğini saran tutku dalgaları hafiflediği zaman yavaşça Kell'in kollarında dönerek kafasını kaldırdı. Dudakları sıcak ve yumuşaktı... Ve öpüşü öylesine tatlıydı ki Kell'in kalp atışlarını hızlandırıyordu. Onu kendine çekip saçlarının mis kokusuyla uzandığında içinden bir yemin etti. Bir gün gerçekten karı koca olacaklardı. Son nefesini vereceği güne kadar bile olsa Raven'ı kendisini sevmeye ikna edecekti.

Ziyaretlerinden kısa bir süre sonra buzların erimesiyle Buz Panayırı da sona erdi, fakat o gün evliliklerinin dönüm noktası olmuştu. Raven'in korktuğu üzere Kell gecelerini onun odasında geçirmeye başlamıştı. Kulübünden eve geç geliyor ve yatakta ona katılıyordu; onu uyandırıyor ve onu tutku dolu coşkunun derinlerine çekiyordu.

Gündüzleri de ona eşlik ediyordu. Raven parkta ata binmekten geri döndüğü zaman Kell'i çoğunlukla kahvaltı masasında sabah gazetelerini okurken buluyordu. Katılmayı seçtiği çeşitli sosyal etkinliklerde de ona eşlik ediyordu. Ve ara sıra onu kulübe bile davet ediyordu.

Raven kendisini uyanmış arzularına karşı umutsuzca mücadele ederken buldu. Kell içini coşku ve imkânsız arzularla dolduruyor, uyurken ve uyanırken düşüncelerine hâkim oluyordu.

Fantezilerine sığınmak istediği zamanlarda bile ona engel oluyordu. Korsan sevgilisinin düşünüyormuş o kadar uzun süre geçmişti ki onun hayalini canlandırmaya çalıştığı zaman gözünün önüne sadece Kell geliyordu.

Fantezi sevgilisi etten kemikten Kell haline gelmişti.

Ona karşı çok savunmasız olduğunu fark etmek Raven'ı korkutuyordu. Fakat Kell'in baştan çıkarmasına daha önce hiç maruz kalmamıştı ve onun kararlı cazibesine pek direnç gösteremiyordu. Kalbini kazanmaya çalışıyor gibiydi, savunma duvarlarını birer birer yıkıyordu.

Şubat ayının sonuna doğru savunması daha da fazla çökmüştü. Kell ondan çalışma odasında kendisine katılmasını istediği zaman kahvaltılarını henüz bitirmişlerdi.

Onun uzattığı ilk belgeyi incelediğinde Raven bunun bir tapu senedi olduğunu anladı, ikinci belge ise bir baronluk imtiyaznamesinin fotokopisiydi.

"Leydi Frayne," diye nazikçe reverans yaparak mırıldandı Kell.

Raven hayretle ona baktı. "Anlayamadım."

"Biz artık Baron ve Barones Frayne'iz. Sen unvanı olan bir centilmenle evlenmek istiyordun ve ben de senin isteğini yerine getirmeyi başardım."

"Fakat... Nasıl?"

"Beklediğimden daha az çaba gerektirdi," diye açıkladı alaycı bir şekilde gülümseyerek. "Dare haklıydı. Naibin hazinesi o kadar azalmış ki mali yardım teklifime hemen yanaştı. Akabinde Northumbarland'in ıssız bölgelerinde mülk satın aldım ve şimdi ona eşlik eden baronluk unvanına sahibim."

Raven şaşkınlıkla başını salladı, hâlâ buna tam olarak inanamıyordu. Kell şimdi Lord Frayne ve kendisi de onun leydisi miydi? Bu cömert davranışı ona bir servete mal olmuş olmalıydı - ve bu çabayı onun hatırı için yapmıştı, hem de unvan, sınıf ayrılıkları ve aristokratik ayrıcalık gibi şeyleri hor gördüğü halde.

“Sosyete kuşkusuz bize artık dalkavukluk edecektir,” dedi yavaşça. “Ama senin sosyeteden hoşlanmadığını biliyorum. Buna gerçekten gerek yoktu.”

Kell omuzlarını silktilti. “Bana göre bu sadece bir hitap şekli. Benim kim olduğumu değıştirmez.”

“Benim de kim olduğumu değıştiremeyeceğini düşünüyorum,” diye ekledi Raven, sesi düşünceliydi. “Bu beni gerçek bir leydi yapmaz. Ben daima bir piç olarak kalacağım.”

Kell tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Lanet olsun, babanın kim olup olmadığının gerçekten bir önemi var mı?” Raven cevap vermeyince sözlerine devam etti. “Baroneslik düşes olmak kadar şerefli değil, üzgünüm, fakat annene ettiğin yemini tutmanı sağlayacağını düşünmüştüm.” Raven’ın yüzü titrek bir gülümsemeyle aydınlandı. Elbette haklıydı. Gerçekten de bu sayede annesine verdiği sözü yerine getirmiş oluyordu.

Gözlerinin yaşlardan yandığını hissetti. “Kell... Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Annem bundan çok mutlu olurdu.”

Kell’in tebessümü buruktu. “Benim annem de memnun olurdu. O hiçbir zaman intikam alacak biri olmadı ama mütevazı kökeni yüzünden maruz kaldığı tüm küçümsemelerden sonra oğlunun bir Lord olduğunu görmek hoşuna giderdi. Keşke hayatta olup görseydi.”

Raven onun sesindeki üzüntüyü duymuştu ve Kell’in üzüntüsünü saklamak yerine dışa vurması ne kadar mesafe kaydetmiş olduklarının bir ölçüşüydü.

Genç kız bunun farkına varınca korkusunu saklamak için arkasını döndü. Korkutan bir açıklıkla kendisine izin verirse Kell’i sevebileceğini anlıyordu.

Ona âşık olamam, dedi kendi kendine. Kell’i sevmek pervasızlık, akılsızlık, çılgınlık olurdu. Bedeninden başka hiçbir şey istemediğini fazlasıyla netleştirmişti. O ebedi bir tutkuyla kalbini verecek bir erkek değildi, özellikle de ismini vermek için evliliğe zorlanmış olduğu bir kadına.

Kontrolünü kaybetmesi tamamen felaket olabilirdi. Hayatının geri kalan kısmını asla elde edemeyeceği bir şeyin özlemini çekerek geçirebilirdi.

Ama yine de başka hiçbir seçim şansının olmamasından korkuyordu.

Tam o sırada arkasında onun mevcudiyetini hissetti. Kell kollarını ona dolayıp burnuyla ensesini dürttüğü zaman Raven gerildi, karşılık vermemek için sahip olduğu iradenin her zerresine başvurması gerekecekti.

Neyse ki bunu yapması gerekmedi, çünkü kapı aralığından birinin boğazını temizlediğini duydular. Bu kesintiyle rahat bir nefes alan Raven geriye döndüğünde, gözlerini nazik bir şekilde başka yöne çevirmiş, kendilerini bekleyen kâhyayı gördü.

“Evet, Knowles?” diye sordu Kell sabırsız bir ses tonuyla.

Özür diler bir ifade takınan hizmetkâr ona katlanmış bir kâğıt uzattı. “Bayan Walsh’tan bir mesaj var, bayım.”

Raven Kell’in mektubun içeriğini gözden geçirmesini seyretti ve yüzünün esrarengiz bir şekilde gölgelendiğini gördü.

“O nedir?” diye sordu, endişe etmesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu.

“Öyle görünüyor ki kardeşim Londra’ya geri dönmüş,” dedi Kell usulca, göz göze geldiklerinde bakışlarındaki ifade belirsizdi.

On Dokuzuncu Bölüm

Kell kardeşinin dönüşünden memnun olmak isterdi, fakat bu haberde sevinecek hiçbir şey bulamadı. Bunun yerine görevlerini göz ardı ettiği için suçluluk duydu.

Geçmiş iki ay süresince kardeşini düşünmekten kaçınmıştı. Hatta iki hafta önce İrlanda'daki at çiftliğinden telaşlandıran bir şikâyet aldığı zaman bile hiçbir şey yapmamıştı. Vekilharca göre Sean paltosu kanlar içinde kalıncaya kadar bir kısrağı kırbaçlamıştı.

Kell o zaman İrlanda'ya gitmiş olması gerektiğini biliyordu, ancak kendisini karısının peşinden koşmaya o kadar kaptırmıştı ki kardeşine vakit ayıramamıştı. Yaptığı tek şey, yeni bir doktor araştırmak ve Sean gibi vahşi ruh haline sahip olan biri için sıra dışı tedavileri tahkik etmek olmuştu.

Ve Kell karısına âşık olduğunu inkâr edemediği zaman, kuşkusuz Sean'ın ruh hali daha da vahşileşecekti. Kendisini kesinlikle ihanete uğramış hissedecekti.

Kell konuyu baş başa özel olarak tartışabileceklerini umuyordu, fakat kardeşi ne kulüpteydi ne de mülkünde.

Kell bütün Londra'yı arayıp onu bulmaya karar verdi ve Raven'a yaptığı daveti - kendisine kulüpte eşlik edecekti - geri almak zorunda kaldı. Ondan sakınmaya niyeti yoktu ancak Sean'ın tepkisinden Raven'ı mümkün olduğu kadar uzak tutmak istiyordu.

Akşam olup kumar başladığı zaman içgüdüsel olarak kötü bir şeyler olacağını hissetmekten kendini alamıyordu.

Gecenin büyük bir kısmını tebrikleri kabul ederek geçirdi, çünkü yeni unvanının söylentisi etrafa yayılmıştı. Ne yazık ki kardeşi de bunun kokusunu şimdiden almıştı.

Sean gece yarısına yakın bir saatte kulübe geldiğinde, ayakta duramayacak kadar sarhoştı.

Kell kumar odasına girerken yolunu keserek onu durdurdu. "Tekrar hoş geldin," diyerek sabit durabilmesi için kardeşini dirseğinden tuttu.

Sean öfkeyle onun yardımını geri çevirdi. "Duyduğuma göre Tanrı'nın cezası bir Lord olmuşsun."

"Neden benimle birlikte yukarı gelmiyorsun, böylece bunu baş başa konuşabiliriz?"

"Ko-konuşmak istemiyorum!" Kızarmış gözleri cam gibi donuktu, etrafına göz gezdirdi. "O nerede?"

"Kim nerede?"

"Evlendiğin o sürtük. Se-seni parmağında oynattığını duydum."

"Sean... Bu kadarı yeter!"

Sean ona öfke ve acı dolu bir bakış attı. "Lanet olsun sana, Kell. Olacaklar için seni uyarıyorum."

Döndü ve sendeleyerek dışarıya çıktı. Kell ön kapıya kadar onu izledi ve kardeşinin yoldan çevirdiği kiralık bir at arabasına beceriksizce binmesini seyretti.

Kaygılarından sıyrılamayan Kell başka bir araba çağırdı ve kulübün koruma görevlisini tedbir olarak yanına aldı. Raven hizmetkârlarla birlikte evde yalnızdı.

Eve vardığında, Sean'ın müstehcen sözlerle avazı çıktığı kadar bağırarak ön kapıyı tokmaktadığını gördü. Kiralık arabadan hızla inerken birkaç pencerenin aydınlandığını gördü. Bir an sonra ardına kadar açılan kapının önünde O'Malley göründü.

Sean hızla seyisin üzerine atıldı. Onu boğmaya çabalayan ellerden kurtulmaya çalışan İrlandalı, Sean'ın çenesine onu sersemletip ön merdivenlere sırtüstü seren bir yumruk patlattı.

Sean yerinden doğrulmaya çabalarken birkaç kez yere yıkıldı ve sonra inleyerek

yüzükoyun döndü. Kell ona ulaştığı zaman, yine şiddetle sövüp sayıyordu, fakat her yardımını geri çevirdi ve yeniden doğrulmaya çalıştı.

“Af dilemeyeceğim, lordum,” diye bildirdi O’Malley, parmaklarını esneterek.

Kell seyise baktı, Lord diye hitap edilen kişinin kendisi olduğunu anlamıştı. Raven’ın kapıya doğru gelmekte olduğunu gördü. Elindeki şamdanı yukarı kaldırmış, diğer eliyle de sabahlığının önünü sıkıca kavramıştı. Saçları omuzlarından vahşi bir yele gibi dökülüyordu.

Sean dizlerinin üzerinde doğrularak seyise yumruklarını salladı. “Bunu ödeyeceksin!” diye gürledi, sonra Raven’ı işaret etti. “Sen de!”

Kell söverek kardeşinin ayağa kalkmasına yardım etti ve zor kullanarak ona tuttuğu at arabasına kadar refakat etti. Sarhoş centilmenin evine güvenle ulaşması için sürücüye her zamankinin iki misli para ödedi ve kendi adamı olan Belker’a sabah kendisi uğrayınca kadar Sean’a göz kulak olmasını emretti. Koruma görevlisi eski bir boksördü ve gerekirse kolaylıkla Sean’ın hakkından gelebilirdi.

Araba yola koyulunca, Kell diğer kiralık arabayı yolladı. Sonra Raven’ın seyisle ve kaygılı bir düzine kadar hizmetkârla birlikte beklediği eve geri döndü. Kell hizmetkârları yataklarına geri yolladı, fakat O’Malley kalmıştı.

“Elimi kullanmaktan başka çarem yoktu,” diye ısrar etti seyis savunmaya geçerek.

“Aynı fikirdeyim,” dedi Kell tarafsız bir şekilde.

“Ona zarar vermesine izin vermeyeceğim,”

“Umarım vermez. Onu koruduğun için sana minnettarım O’Malley.”

İrlandalı Kell’i tartan bir bakışla süzdükten sonra nihayet başını salladı.

Raven hâlâ öfkeliydi ama seyisinin yanında açık vermek istemiyordu. “Ben de minnettarım, O’Malley,” diyerek lafa karıştı. “Teşekkür ederim. Neden şimdi yatağına geri dönmüyorsun?”

O’Malley saygılı bir tavırla servis merdivenlerine doğru ilerleyip gözden kayboldu.

Yalnız kaldıkları zaman kocasına bariz bir kızgınlıkla baktı. “Kell, bir şeyler yapmalısın. Bu böyle devam edemez.”

Kell’in çenesi kasıldı. “Biliyorum.” Topuklarının üzerinde dönerek çalışma odasına gitti.

Raven neredeyse öfkeden titreyerek onu takip etti. İçeri girdiklerinde dikkatle kapıyı kapattı ve şamdanı yerine koydu.

“Sean’la alakalı ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

Kell içki sürahisinden kendine bir kadeh brendi doldurdu ve içkisine bakarak alçak sesle konuştu. “Sean’ın iyileşmesi için İrlanda’nın bir fırsat olacağını ummuştum, fakat görülen o ki orada zaman geçirmek ona yardımcı olmamış.”

“Hayır, olmamış! Davranışını savunmayı düşünmüyorsun, öyle değil mi? Donanma için yakalandığı zaman çok kötü dövülmüş olmasına rağmen bu şimdiki şiddetini mazur göstermiyor.”

“Hayır,” dedi Kell sertçe. “Artık ona bahane uyduramam. Fakat Sean donanma için yakalanmadan çok önce kendi delilikleriyle savaşıyordu.”

“Bu neyi değiştirir ki?”

Kell’in dudaklarında acı yüklü bir tebessüm belirdi. “Çünkü kendimi bu konuda affedemiyorum.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Pek hoş bir hikâye değil.”

Brendisinden büyük bir yudum aldıktan sonra koltuğa oturdu. Raven onun karşısında duran bir koltuğa yerleşti ve beklerken ellerini sıkıca kenetledi.

Kell haşin bir şekilde mırıldanarak konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. “Sean hep

böyle değildi. Onun şimdiki acısından büyük ölçüde amcam sorumlu. Bir seferinde bana yaramın ne zaman olduğunu sormuştun ve ben de sana amcam William’la kavga ettiğimi söylemiştim. Ama sebebini açıklamamıştım. Üniversiteye gittiğim zaman aylar boyunca ben uzaktayken amcam... Kardeşime sapıkça yaklaşmış. Sean o zaman sadece on üç yaşındaydı.”

Midesi kasılan Raven onun ses tonunda beliren tiksinti ve nefreti duyabiliyordu. Sapıklık ciddi bir suçtu ama küçük, savunmasız bir çocuğa bu şekilde yaklaşmak iğrençti.

Genç kız zorlukla yutkundu, ağzına gelen safra tadını alabiliyordu. Sean’ın geçmişinde işkence görmüş olduğundan hep kuşkulanmıştı, ancak o hayal edebileceğinin ötesinde acı çekmişti. Ve Kell de kardeşinden farksız değildi. Raven artık anlamaya başlıyordu.

Lasseter kadehine gözünü dikmiş körcesine bakıyordu. Yüzü kederle gölgelenmişti. “Utancıyla yaşamak... Sean’ı mahvetti. Fakat böyle olmasında ben de amcam kadar hatalıyım. Onu o piçle bir başına bıraktım.”

“Kell, amcanın yaptıkları için kendini suçlayamazsın.”

“Suçlayamaz mıyım?” Ona sert bir bakış atarken sözleri iğneleyiciydi. “Bunu anlamalısın, Raven. Sen annene bir söz vermiştin. Eh, ben de anneme bir yemin etmiştim. Kardeşimi korumak için yemin etmiştim. Fakat tamamen başarısız oldum. Ve o acı çekerken ben tüm yaşananlardan sağ salim kurtuldum.” Sesi yeniden alçalarak acı dolu bir mırıltıya dönüştü. “Onu bıraktığım için Sean beni hiçbir zaman affetmedi... Ve ben de kendimi affedemiyorum.” Raven sessizce alt dudağını ısırды. Kell’in ikilemini gerçekten açık bir şekilde anlayabiliyordu. Amcasının sapıklıklarından kurtulduğu, fakat küçük kardeşini koruyamadığı için muazzam bir suçluluk hissediyordu.

Kell’in bu histen sıyrılıp sıyrılamayacağını merak ediyordu, ama buna rağmen kardeşiyle ilgili fikirlerinde haklı çıktığını biliyordu. Sean çok tehlikeli biri haline gelmişti. Ve Kell’in bunu görmesini sağlamalıydı. Sean’ın daha yıkıcı olmasını önlemesi gerekiyordu, hatta kardeşinin acısı bir kılıç kadar yaralayacak olsa bile.

“Kell, Sean’a olanlar gerçekten korkunç,” dedi yumuşaklıkla. “Ama bu yine de onun şiddetini haklı çıkarmıyor. İnsanları tehdit etmeye devam etmesine izin verilemez. Ve korkarım onu kontrol edebilecek tek kişi sensin.”

“Biliyorum.” Sesi haşın bir fısıltı halindeydi. Kabaca gözlerini ovuşturdu. “Seni kaçırdığı zaman harekete geçmeliydim. Ancak seçenekler çok acımasızdı - hapishane veya tımarhane. Kardeşimi bir akıl hastanesine kapatmaya dayanabileceğimden emin değildim.”

“Şimdi başka bir seçeneğin olmayabilir,” dedi Raven usulca.

Kell’in bakışlarıyla karşılaştığı zaman kara gözlerindeki işkenceyi gördü. Fakat Lasseter söylenenleri yalanlamadı.

Bir süre sonra uzaklara bakmaya başladı. “Sean’ın akıl hastalıklarında uzmanlaşmış bir doktor tarafından tedavi edilmek üzere Londra dışında özel bir eve gitmesini ayarladım. Eğer bu da işe yaramazsa...” Sesi tatsızlaşmıştı. “Onu Bedlam’a emanet etmek zorunda kalacağım.”

Kell ertesi sabah kardeşini alıp ona yeni konutuna kadar eşlik etmek üzere yola çıktı.

Kendisiyle ilgili planları duyunca dudakları bembeyaz olan Sean hiddetle yumruklarını sıktı, yüz ifadesi açık bir şekilde öfkelenildiğini ortaya koyuyordu. Fakat tek bir kelime söyleyebilirdi.

“Hain!”

Fakat iki gece sonra Kell bu kararı almakta çok geç kaldığını anladı. Timmons eğilip kulağına bir şeyler söylediğinde kulüpteydi, kumar odasında oldukça büyük bir kalabalığı ağırlıyordu.

“Bay Lasseter... Lordum... Görmeniz gereken bir şey var.

“Kardeşim mi?” diye sordu Kell, yüreği hoplamıştı. İlk düşüncesi Sean’ın yeni doktorun gözetiminden bir şekilde kaçmış ve son sarhoşluk olayından daha kötü bir olay yaratmak üzere buraya gelmiş olduğuydu.

“Hayır, kardeşiniz değil.”

Vekilharç garip bir şekilde solgun görünüyordu, fakat Kell telaşını bastırdı ve koridor boyunca hizmetkârı izledi. Timmons ağzını bir mendille kapatmıştı ve konuşmakta zorluk çekiyor gibiydi.

“Pekâlâ, sorun nedir?” diye sordu Kell. “Söyle bakalım.”

“Bir adam var... Arka sokakta. Korkarım o... Ölü.”

“Ölü mü?” Kell’in midesi allak bullak oldu. “Kardeşim değil, öyle değil mi?”

“Hayır... Leydinizin seyisi O’Malley gibi görünüyor.”

Kell’in nefesi kesildi. Hızla dışarı çıkıp kulübün arkasındaki dar sokağa gitti. Hizmetkârlarından birkaçı bir araya gelmişti ve sokak lambasının ışığı altında ölü adamın gerçekten O’Malley olduğu seçiliyordu. Paltosu yoktu ve göğsünü koyu bir kan lekesi kaplamıştı.

Kell diz çöktü. Tanrım, bunu Sean mı yapmıştı? Şiddetle reddederek çenesini sıktı ama böyle bir canavarlığı ondan başka kim yapabilirdi ki? İki gece önce Sean kendisine vurduğundan ötürü ve geçen yaz donanma için yakalanmasına sebep olması nedeniyle İrlandalıya intikam yemini etmişti.

Kell yerde kan olmadığını gördü. Ceset bariz bir şekilde buraya, dar sokağa taşınmıştı. Yarayı incelemek için öne eğildi. Sean’ın Raven’in seyisiyle kasten bir kavga çıkarmak istemesi tam da ondan beklenecek bir davranıştı.

Parmaklarıyla ölü adamın göğsünün altındaki ufak deliği bulunca aniden donup kaldı. O’Malley bir tür bıçakla yara almıştı. Bu, William Amca’nın ölümcül yarasına çok benziyordu. Kell birdenbire kendini sersemlemiş hissetti, boğazı yanıyordu.

“Efendim?” Biri saygılı bir şekilde öksürdü.

Kell olup bitenin ciddiyetini kavramaya çalışırken sese doğru dönmek için zorladı kendini.

“Bedeni ne yapacağız?”

Konuşmakta zorlanıyordu. “Tabut yapımcısına... Yollayın... Ve papaza haber verin. Ona doğru dürüst bir cenaze töreni yapacağız.” Raven’a haber vermesi gerekiyordu...

Tam o sırada Emma görüş açısına girdi. “Kell,” diye başladı sözlerine fakat devam edemedi. “Ah, Tanrım...”

Kell uyuşmuş bir şekilde ayağa kalktı, şoke olmuş Emma’yı geriye itip bakışlarını ölü adamdan ayırmasını sağladı.

“Bu... Şey mi?”

“O’Malley.” Sertçe dönerek onu yeniden içeri götürdü. “Ne söyleyecektin?”

Emma bariz bir şekilde titriyor ve kendini toparlamaya çalışıyordu. “Raven... O burada... Ve sıkıntılı görünüyor. Yukarıda, senin odanda beklemesini söyledim.”

“Onun yanına gideceğim.” Tek söyleyebildiği buydu.

İçeri girdiğinde Raven’ı çalışma odasında gezinirken buldu. Yüz yüze geldiklerinde genç kızın ifadesi gergindi. “Kell, O’Malley için endişeleniyorum. Eve gelmedi... Aslında sabah ata bindiğimizden beri onu hiç görmedim. Hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolmak onun yapacağı bir şey değil.”

“Raven... Üzgünüm,” dedi Kell onu omuzlarından kavrayarak.

“Üzgün müsün?”

“Haberler pekiyi değil... O’Malley öldü.”

Raven ona bakakaldı. “Olamaz. Bu mümkün değil. O ölemez.”

“Biraz önce onun yanındaydım. Kulübün arkasındaki dar sokağa bırakılmış.”

Genç kız bir elini ağzına bastırdı, söylenenleri özümsemeye çalışıyor gibiydi.

“Hayııır.” Yadsıma çığılı acı dolu bir inlemeye dönüştü.

Kell onun acısının içine işlediğini hissediyordu. Umutsuzca teselli etmek isteyerek onu kollarına almaya çalıştı ama Raven buna izin vermedi. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Hıçkıra hıçkıra ağlarken omuzları sarsılıyor, acısını daha da çok vurguluyordu.

Uzun bir süre ağladı, az da olsa sakinleşinceye dek Kell çaresizlik içinde onu seyretti. Bedeni hâlâ sarsılırken acı içinde kıvranıyordu, fakat Kell elini omzuna koyduğu zaman itiraz etmedi. Lasseter onu yerden kaldırdı ve kucağına alıp bir koltuğa yerleştirdi.

318

Titreyen dudaklarını öptüğünde bile Raven ona bakmadı. Yanakları gözyaşlarıyla lekelenmişti, kara kirpikleri korkuyla kısılmıştı. “O’Malley’in gerçekten öldüğüne inanamıyorum. O benim için baba gibiydi. Beni ilk kez ata o bindirdi ve bana yüzmeyi öğretti... Ah Tanrım, buna dayanamıyorum...”

Yüzünü Kell’in omzunun kavisine gömdüğü zaman taze gözyaşları öfkeyle yanaklarından süzölmeye başladı.

Lasseter onu kollarıyla sardı “Özür dilerim,” dedi saçlarının arasından yumuşak bir sesle.

“Benim hatam. O beni korurken öldü.”

Kell onu daha sıkı tuttu, onun için kederli bir şefkat hissediyordu - ve kardeşi için de şiddetli, umutsuz bir öfke.

Titrek bir nefes almadan önce aradan epey bir zaman geçti. “Nasıl... Nasıl öldürölmüş?”

“Sanırım göğsünden bıçaklanmış.”

Kell genç kızın gerildiğini hissetti. “Emma amcanın da böyle öldüğünü söylemişti.”

Lasseter bu sözleri duyunca irkildi. Başından beri amcasının öldürölmesinin bir kaza olduğunu kabul etmişti. Şimdi ise bundan o kadar da emin değildi. İki ölüm arasındaki benzerlik tesadüf olamayacak kadar benzerdi.

Raven ona anlayışla bakıyordu. “Amcanı sen öldürmedin, öyle değil mi? Sean’dı.”

Kell gözlerini yumdu, cevap verememişti.

“Kardeşin için suçu üzerine aldın.”

“Sean’ın daha fazla acı çekmesini istemedim,” dedi Kell sonunda. “Ben söylentilere, ithamlara dayanabilecek kadar kuvvetliydim, fakat Sean kırılabilirdi.”

“Bu zamana dek... İnsanların senin bir katil olduğunu düşünmelerine izin verdin. Fakat gerçek katil Sean.” “Raven...”

“Hayır!” Kell’in göğsünü iterek serbest kalmaya çalıştı. Tutuşundan sıyrıldığı zaman hızla ayağı fırladı, kalbi kırılmış görünüyordu, fakat aynı zamanda öfkeliydi. “Yaptığı yanına kâr kalmayacak! Yemin ederim yakalayana kadar peşini bırakmayacağım ve cezalandırıldığını göreceğim!”

“Kardeşimin cezalandırıldığını göreceğim,” dedi Kell boğazından yükselen taze bir acıyla.

“Nasıl, Kell? Onunla başa çıkacağına nasıl inanabilirim? Tıpkı her zaman yaptığın gibi onu korumaya niyetlisin.” Gözlerinden yaşlar boşalırken çenesini kaldırdı. “Sean yetişkin bir adam, Kell! Kendi eylemlerinden kendisi sorumlu!”

Kell başını salladı, uçarı küçük kardeşine duyduğu sevgi ve hakikatle yüzleşme gereğı arasında kalmıştı. Sean’ın bu kadar kötü olabileceğine, canavarlaşmış olduğuna inanmak zordu. Ama eğer katilse...

Ve Raven haklıydı. Sean cinayet işleyip cezasız kalamazdı.

Kell tek kelime etmeden ayağı kalktı ve kapıya döndü.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Raven.

“Sean’ı bulmaya.”

“Ben de seninle gelmek istiyorum.”

“Hayır. Senin bir kilometre bile onun yakınında olmanı istemiyorum. Belki sana eve kadar eşlik edecek.” Kell’in sert bakışları onunkilerle karşılaştı. “Sana söz veriyorum, kardeşimle ilgileneyeceğim.”

Raven evin ön basamaklarından çıkarken kendini perişan hissediyordu. Kâhya nazikçe selam verip onu içeri alırken sadece başını salladı. Hizmetkârların hepsine O’Malley’in öldüğünü haber vermesi gerekecekti ama şimdi değil. Şu an bundan bahsedecek durumda değildi.

Tek başına acı çekmek için yukarıya yatak odasına gitti. Şöminede hafif bir ateş yanıyordu. Genç kız bir koltuğa oturup titreşen alevlere bakmaya başladı. Kendini yaralanmış, içi boş hissediyordu.

Tanrım, keşke bu sadece korkunç bir kâbus olsaydı. Her an uyanabilirdi...

O’Malley’in anıları kafasına üşüştüğü zaman gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti. Sözde babası onu bir piç olarak reddettiği ilk andan itibaren Raven seyisin teselli edici yakınlığıyla büyümüştü.

Kederinin külleri boğazına doluyor ve onu boğuyordu.

Başını eğdi, sessizce ağlıyordu.

Karanlıkta hıçkırık hıçkırık ağlıyordu.

Aradan ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu, fakat muhtemelen birkaç dakika sonra tam arkasında yumuşak bir kahkaha sesi işitti.

Donup kaldı.

“Sana yaptıklarını ödeteceğimi söylemiştim.”

Genç kız ağlamayı kesti, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Omzunun üzerinden arkasına göz attı. Sean göğsüne bir tabanca doğrultmuş, giyinme odasının kapısında duruyordu.

“Yerinde olsam bağırılmazdım,” dedi nazikçe. “Bunu diğer hizmetkârlarında kullanmam için beni zorlamak istemezsin.”

Raven koltuğun kollarını sıkıca kavradı. “Ne istiyorsun?”

“Seni rehin almaya niyetliyim, hayatım. Yan sokakta bekleyen bir arabam var.” Tabancayla kapıya doğru bir işaret yaptı. “On kapıdan çıkacağız, eğer istersen.”

Raven ayağa kalktı ve yüzünü can düşmanına çevirerek ona küçümseyici bir bakış attı. “Sana uysallıkla itaat etmemi mi bekliyorsun?”

“Ah, öyle yapacağını düşünüyorum. Aksi halde önüme çıkmanı öldüreceğim.”

“Bu yanına kâr kalmayacak,” dedi Raven meydan okuyan bir ses tonuyla. “Kell seni durduracaktır.”

Sean’ın gülümsemesi buz gibiydi. “Belki de. Umarım dener. Göreceksin, sevgili ağabeyime de ödeteceğim, seni bana tercih ettiği için.”

Yirminci Bölüm

Raven son bir saattir Sean'ın kendisini bağladığı sandalyede büzülmüş otururken, hayatında hiç bu kadar üşümediğini düşünüyordu. Sarsılarak ilerleyen bir at arabasında bütün gece yol aldıktan sonra Sean'ın kendisine ait olduğunu söylediği bir taşra evine gelmişlerdi. Sean bekçileri kaba bir emirle derhal defetmiş ve ısınması için üzerine pelerini bile vermeden Raven'ı soğuk bir odaya yerleştirmişti.

En azından onu bu kez ilaç verip uyuşturmamıştı ya da şuursuz hale getirmemişti. Ancak genç kızın tüm bedeni soğuktan uyuşmuş, neredeyse hissizleşmişti.

Sean bağları çözüp onu sadece bir kez yalnız bırakmış ve kapıyı kilitleyerek dışarı çıkmıştı. Ama bu durum genç kızın kaçma girişimini yeniden sorgulamasına neden olmuştu, çünkü kar yağışı fırtınaya dönüyordu. Bir şekilde ondan kurtulmayı ve evden kaçmayı başarsa bile bu havada muhtemelen bir kilometre bile gidemeden donarak ölürdü.

Bu nedenle Sean geri dönüp onu yeniden bağladığında mücadele etmedi. Ve o dışarıyı seyretmek için pencereye yanaştığında ihtiyatını korudu. Duyguları yakıcı bir öfke ve umutsuzluk arasında gidip geliyordu. Ona göz ucuyla bakmaya tenezzül edince, Raven onunla göz göze gelmemeye çalıştı, hiddetini dışa vurmanın daha fazla acıya sebep olmasından korkuyordu.

Sean ona daha fazla zarar vermekten kaçınmayacaktı, Raven'in bundan hiç kuşkusu yoktu. Buraya geldiklerinden beri Sean her türlü duygudan yoksun buz gibi bir sakinliğe gömülmüştü. Bakışları bile ruhsuzdu.

Sonunda sessizliği bozduğunda Raven'in irkilmesine neden oldu. "Kell'in gelmesi çok uzun sürmez," diyerek donuk bir şekilde mırıldandı, pencereden dışarıya karlara bakıyordu. "Kör bir adamın bile izleyebileceği bir iz bıraktım."

Neredeyse bir saatten beri onunla ilk kez konuşuyordu.

"Geldiği zaman ne yapacaksın?" diye sormaya cesaret etti Raven.

Sean ona soğuk bir bakış attı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Ona gerçekten zarar vermeyeceksin değil mi? Kendi kardeşine?"

Dudaklarının keskin bir şekilde kıvrılması Raven'ın yeniden ürpermesine neden oldu. "Ne kadar dokunaklı... Onunla ilgileniyormuş gibi görünüyorsun ama ben senin kalbinin buz kestiğini biliyorum."

"Tabii ki ilgileniyorum. O benim kocam."

Sean'ın gözleri kısıldığı zaman, genç kız hata yapmış olduğunu fark etti. Kell için ne hissediyor olursa olsun, Sean'ı daha fazla kışkırtmamak adına bunları açıklamaması gerekiyordu. "Fakat Kell benimle pek ilgilenmiyor..." diye mırıldandı. "Bizimkisi bir formalite evliliği, daha fazlası değil."

"Yalan söylüyorsun." Odayı birkaç adımda geçip yanına geldi, sakın bir şekilde yüzüne attığı tokatla Raven'ın başı arkaya doğru savruldu.

Raven acı dolu çığlığını bastırarak dişlerini sıktı.

"Kell senin için yanıp tutuşuyor. Onu baştan çıkardın ve o sana âşık oldu. Bunun bedelini ödeyecek."

Sesi çok sakindi, sanki hava durumu hakkında fikrini söylüyormuş gibiydi. Raven'ın midesi korkuyla kasıldı.

Sean'a tekrar meydan okumaya cüret etmemesi gerektiğini, onun ricalara karşı vurdumduymaz olacağını biliyordu, yine de kendini tutamadı. "Lütfen, Sean, her ne planlıyorsan, Kell incinmeyi hak etmiyor."

"O seni benden çaldı."

Raven dilini ısırды, daha fazla tartışmanın saçma olduğunu anlıyordu. Sean işkenceli geçmişiyile öylesine nefretle doluydu ki genç kız onun akıl sağlığını gerçekten sorguluyordu. Ama Kell'in göz göre göre bir tuzağa adım atmasına izin veremezdi.

"İstediyin nedir? Ben miyim? Eğer öyleyse..." Zorla yutkundu. "Bana sahip olabilirsin."

Sean'ın buz gibi gülümsemesi ürperticiydi. "Ah, fakat artık seni istemiyorum... Şimdi sessiz ol." Tekrar pencereye döndü. Dakikalar sonra sessizliğini bozdu. "Nihayet geliyor."

Bu açıklama Raven'ı telaşlandırdı ve Sean yanına geri döndüğü zaman irkildi.

El çabukluğuyla onu sandalyeden çözdü ama ellerini bağlı bıraktı. Onu acımasızca çekip ayağa kaldırdığı zaman genç kız inlemesine engel olamadı.

"Beni... Nereye götürüyorsun?" Zorla kapıya doğru sürüklenirken Raven'ın soluğu kesildi.

"Yakında göreceksin."

Kell, Lasseter mülkünün arkasındaki kar birikintilerini aşmak için mücadele ederken sövüyordu. Ev boştu, fakat dört hizmetkâr mutfakta bir araya toplanmıştı. Onlara gözden uzak olmaları söylenmişti, ama sorulunca, Sean'ın rehinesini götürdüğü arka çıkışı işaret ettiler hemen.

İzleri takip eden Kell jilet gibi keskin rüzgâra karşı ilerlemeye çalışıyordu, kalın paltosunun yakasını sıkıca iliklemişti. Girdap yaparak yağın kar görüşünü engelliyor olsa da kardeşinin nereye gittiğini biliyordu.

Bahçe köşkünün seçilme amacı belliydi, çünkü orası William'ın tacizlerinin başladığı yeri.

Her şeyin başladığı yere geri döndüğünü anlayan Kell'in midesi kasıldı. Birkaç dakika içinde köşkün narın kubbeli çatısı ve dantel gibi parmaklıkları görüş açısına girdi. Yan taraftaki süs gölünün üstü donmuştu, arkada hayalet bekçiler gibi çıplak dalları buz kristalleriyle kaplı karaağaçlar yükseliyordu.

Kell köşke daha da yaklaştığı zaman kanının donduğunu hissetti. Bir banka oturmuş iki figür vardı. Ve Sean Raven'ın boğazına bir kılıç dayamıştı.

Kell kendisini kardan kayganlaşmış merdivenlerden yavaşça çıkmaya zorlarken nefes nefese kalmıştı. Kalbi sanki çok uzun mesafe koşmuş gibi küt küt atıyor, duygu karmaşasından midesi kasılıyordu. Raven için korkuyordu. Küçük kardeşinin masumiyetini mahveden piç için nefret duyuyordu. Sean'ın kendisini yapmaya zorlayacağı şeyler için de ıstırap çekiyordu.

Sean ondan bir seçim yapmasını istiyordu, Kell bunu biliyordu. Kardeşi mi yoksa karısı mı?

Kell kardeşini kışkırtmak istemeyerek durdu ve karısını gözlemledi. Dudakları masmaviydi ve soğuktan sarsılıyordu, ancak bakışlarındaki ifadenin acıdan mı yoksa korkudan mı kaynaklandığından emin değildi.

"Sean, onun gitmesine izin ver. Senin kavgan benimle."

"Ah, evet, seninle sevgili kardeşim. Sen beni kilit altına almak istiyorsun."

"Yeterince kişiye zarar verdin. Başka birine zarar vermene izin verilemez."

"Peki ya ben? O piç beni taciz ettiği zaman ben de masumdum."

Kell içinde o tanıdık ıstırapın uyandığını hissediyordu. "Biliyorum."

"Biliyor musun?" Sözleri acı yüklüydü. "Lanet olsun, hiçbir şeyi bilmiyorsun Kell. Onun dokunuşuna tahammül etmenin, içimde baskı yapmasının ne demek olduğunu bilemezsin... Beni buraya getirmişti... Burada bana neler yapardı biliyor musun? Bana soyunmamı söyler, sonra da... İlk seferinde kustum, içimde ne varsa onun üzerine boşalttım. Bana çok kötü vurdu, bayıldım. Ondan sonra onun sapıklıklarına tahammül etmeyi öğrendim. Utancımı saklamayı. Onu öldürmek istememe rağmen." Dudakları kederle kıvrıldı. "Sonunda onu

öldürdüm. O piçe bana yaptıklarını ödettim.” Sesi alçaldı. “O’Malley’yi de öldürdüm, buna pek niyetim yoktu ama kendimi durduramadım.”

Raven’ın boğazından boğuk bir ses yükseldi ve Sean bıçağı onun tenine daha sert bastırdı.

Kell ağrıyana kadar dişlerini sıktı. Kardeşinin üzerine atlamamak için tek yapabildiği şey buydu.

Sean’ın sesi daha da hafifleyerek boğuk bir fısıltıya dönüştü. “Senin de bunun bedelini ödemeni istiyorum, Kell. Sen benim kardeşimdin. Beni ondan korumalıydın. Bunun için senden nefret ettim.”

Bu suçlama bir bıçak kadar keskindi. Sean’ın aldığı yara yıllar içinde iltihap toplamıştı ve şimdi de zarar kaçınılmaz olmuştu. “Sean, benim kendimden ne kadar nefret ettiğimi bilmiyorsun.”

Genç adam kafasını salladı. “Hayır. Ben hatalıyım. Beni kurtaramazdın. O zaman yapamazdın...” diyerek kırılganlıkla fısıldadı. “Fakat şimdi yapabilirsin. Bana yardım etmen lazım, Kell.”

“Sana elbette yardım edeceğim.”

Sean’ın yeşil gözlerinde kederli bir ifade belirdi. “Nasıl? Beni hapse attırarak mı?”

“Bir akıl hastanesinin daha insancıl olacağını düşünmüştüm.”

Sean başını salladı, gözleri soğuk ve umutsuzdu. “Hayatımın geri kalanını kilit altında geçiremem.”

“Senin özgür kalıp birilerini tekrar öldürmene izin veremem.”

“Beni durdurman için tek bir yol var, Kell. Bunu biliyorsun.” Sean başıyla bankta duran ikinci bir kılıcı işaret etti. Amcanın düello kılıcıyla...

“Seninle düello mu yapmamı istiyorsun? Senin çok az eskrim deneyimin var. Sana zarar vermek istemiyorum.”

“Başka seçeneğin yok.” Rehinesine göz attı. “Eğer onun boğazını kesmemi istemiyorsan, benimle çarpışmak zorundasın, kardeşim.”

Kell duraksadı, Sean’ın imasıyla içini korku kaplanmıştı. Fakat Raven’ın daha fazla incinmesine izin veremezdi. “Pekâlâ.”

Sean, Kell’in hareket edebileceği kadar ufak bir boşluk bırakarak diğer kılıcı almak için eğildi.

Fakat o hareket edemedi. Raven bağlı ellerini kaldırdı, açıkça onun dengesini bozmayı umarak Sean’ın omzuna vurdu. Ancak bu sadece kötü bir darbe almasına yaramıştı. Sean kolunu açtı ve kafasına vurarak Raven’ı tahta zemine devirdi.

Kell öfkeyle ilerlemeye başlamıştı, fakat Sean’ın kılıcının ucunu Raven’ın ensesine dayamış olduğunu görünce aniden durdu.

“Silahını al,” diye emretti boğuk bir sesle.

Kell’in bakışları kardeşinin kılıcına sabitlenmişti. “Bu şekilde olması gerekmiyor, Sean.”

“Gerektiğini biliyorsun. Buna son vermen gerekiyor.” Dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sen bana daima baktın. Lütfen... Son bir kez daha yap. Kılıcını al.”

Kell razı olarak sertçe kılıcını kaldırdı. “Öyleyse, gardını al.”

Sean kendi silahını kaldırdı ve ileri atıldı.

Raven korkuyla iki kardeşin ölümle sonuçlanabilecek çarpışmasını seyrediyordu. Kell’in becerisinin kardeşinkinden fazla olduğu ilk bakışta belli oluyordu. Sean’ın hareketleri beceriksiz, yavaştı, sanki savunmasını kasten bırakıyormuş gibiydi. Sadece birkaç dakika sonra Kell kardeşinin kılıcını yakaladı, güçlü bir şekilde bileğini burkarak fırlatıp attı.

Sean’ın gözlerindeki parıltı neredeyse zafer kazanmış gibi, diye düşündü Raven.

Çarpışmayı kaybetmek istemişti, ölmek istemişti, Kell'in kendisini öldürmesini istemişti.

Tam o sırada Sean başını eğdi ve harekete geçerek Kell'e azgın bir boğa gibi saldırdı, keskin kılıcın hedefi olmak istediği belliydi. Kell son anda kılıcı çekmeyi başardı, fakat Sean ona çarpınca ikisi birlikte ahşap parmaklıklara çarpıp donmuş zemine serildiler.

Raven, Sean'ın çarpışmayı hâlâ kazanabileceğini fark ederek, korkuyla nefesini tuttu. Acıyla ayağa kalkmaya çalışarak parmaklıklara doğru sendeledi. Kısa mesafeli bir düşüş olmasına rağmen iki adam da soluksuz kalmış ve sersemlemiş görünüyordu, kılıcı ele geçirmek için savaşıarak buzlu toprak setten donmuş göle doğru yuvarlanırlarken ikisi de soluk soluğa kalmıştı.

Soğuktan olduğu kadar korkudan da titreyen Raven bağlarını zorlayarak çıkarmaya çabaladı. Umutsuzca Kell'e yardım etmek istiyordu, fakat onların dikkatini dağıtmadan bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Sean gözü dönmüş şekilde ağabeyine yumruk atınca bağırdı, fakat Kell başını çevirerek bu acımasız saldırıyı savuşturdu. Hatta bir şekilde kılıcı eline almayı bile başarmıştı.

Ama Raven'ın memnuniyeti uzun süreli olmadı. Sean Kell'in elmacık kemiğine isabet eden vahşi bir yumruk savurdu ve onu yere yuvarladıktan sonra ayağa kalkarak kar kaplı buzun üzerinde yalpalayarak ilerlemeye başladı. Küçük gölün merkezine doğru gidiyordu.

Kell onun peşinden gitti. Raven'ın kulaklarına çatlayan buzun meşum çatırtısı ulaştığında, Lasseter kardeşini neredeyse yakalamak üzereydi. Önce bir bacağı, sonra diğeri donmuş yüzeyi yarıp geçerken Sean aniden öne doğru sendeledi.

Raven parmaklıkları sımsıkı kavradı, Sean buzlu sulara kaybolurken kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

"Sean!" Çığlığı rüzgârda kaybolup giden Kell dizlerinin üzerine çöküp buzdaki çentikli yarığa doğru emeklemeye başladı.

Sean'ın başı göründü, kollarını sağa sola sallayıp havayı döverek nefes almaya çalışıyordu. Keli boylu boyunca uzanıp ona erişmeye çabalıyordu.

Döne döne yağan kar Raven'ın görüşünü engelliyordu, fakat Kell'in kardeşine ulaşmak için uzandığını, uzatılan eli tutması için Sean'ı zorladığını görebiliyordu.

Bir an için başaracakmış gibi göründü, ancak sonra Sean şiddetle sağa sola yumruklar sallayarak kendisini kurtarmaya çalışan kardeşiyle savaşılmaya başladı.

"Sean!" Kell vazgeçmedi, kardeşinin gömleğini yakalayarak mücadelesini sürdürdü.

Sean direniyordu, iki eliyle Kell'i savuşturmak için onun kolunu yakaladı. Raven acı içinde güçlkle nefes alıyordu, Sean'ın kendisiyle birlikte Kell'i de suyun dibine çekebileceğini, ikisinin de boğulabileceğini biliyordu.

Kalp sıkıştıran bir süre boyunca ikisi de teslim olmadı. Raven kanatıncaya kadar dudaklarını ısırды, ancak yapabildiği tek şey iki kardeş arasında şiddetle devam etmekte olan savaşı dehşetle seyretmekten ibaretti.

Raven, Sean'ın ağzının "Lütfen..." der gibi bir şekil aldığını gördüğü zaman Kell bir koluyla buzdan destek alıyor, diğer koluyla da kardeşini çekmeye uğraşıyordu.

Genç kız onun serbest bırakılmak için yalvardığını fark etti.

Dişleri kenetlenen Kell kardeşinin ricasını reddetti, fakat ani bir sarsıntı oldu. Deliğin kenarı kopmuş, dengesini altüst etmişti. Sean ani bir hareketle sertçe geri çekilip serbest kaldı. Bir an sonra ölümcül suyun yüzeyinden dibe batarak gözden kayboldu.

Kell donakalmıştı, Raven onun gözlerini dikmiş suya baktığını görüyordu. Kardeşinden hiçbir iz olmadığını idrak edene dek aradan uzun süre geçince gözlerini ısırap içinde sıkıca yumdu. Boğazını parçalayan çığlık yaralı bir hayvanın ağıtına benziyordu.

Gölün yüzeyinden başka bir meşum çatırtı duyulunca Raven hıçkırıklara boğuldu. Buz

Kell'in ağırlığı altında kırılıyordu. Aman Tanrım, eğer suya düşerse, soğuk su Sean gibi onu da içine çekip yutacaktı...

Kulakları tırmalayan bir sesle Kell'in ismini haykırdı, aceleyle yerinden fırladı, telaşından neredeyse düşüyordu. Dengesini sağlayıp karın içinde yavaş yavaş ilerledi, sonra toprak setten aşağı kayıp donmuş göle doğru ilerledi.

"Tanrı aşkına Raven, olduğun yerde kal! Yüzey her an çökebilir."

Genç kız kararsızlıkla bocalayarak duraksadı. Buz ikisinin toplam ağırlığına dayanamayabilir ve ikisini birden aşağı çekebilirdi. Fakat eğer hiçbir şey yapmazsa, Kell'in hayatta kalması çok düşük bir ihtimaldi.

Göz ucuyla bir an için uzakta bir hareketlenme görür gibi oldu - evdeki hizmetkârlar olduğunu fark etti. Ama yardım için asla zamanında yetişemezlerdi. Kell'i tek başına kurtarmak zorundaydı.

Kell'in yaptığı gibi yere diz çökerek ileriye doğru emeklemeye başladı, tüm bu süre boyunca çok geç kalmamak için bedeninin her zerresiyle dua ediyor, hıçkırarak ağlıyor ve elindeki bağlara lanetler yağıdırıyordu.

"Kahretsin, Raven, ölebilirsin!"

Bu onunla birlikte boğulmak anlamına gelse bile Kell'i bırakamazdı. Onu canından bile çok seviyordu.

Kell'in bacakları kendisine çok yakındı, kör eden gözyaşlarının arasından görebiliyordu. Çizmelerinin tabanlarının bir metreden bile daha yakın olduğunu seçebiliyordu.

"Kell... Bacağını uzat bana."

Kell amansız bir küfür savurdu, fakat Raven'ın isteğini yerine getirdi. Genç kızın parmakları soğuktan o kadar hissizleşmişti ki çizmenin ucunu güç bela yakalayabildi.

Raven nefes almaksızın Kell'in bacağını çekti, aynı zamanda kaygan yüzeyde kendini sabit tutmaya çalışıyordu. Neredeyse imkânsızdı; Kell bir santim bile kıpırdamamıştı.

"Tekrar dene!" diyerek onu teşvik etti Kell.

Raven hıçkırıklarını bastırarak onu yeniden çekti, tüm gücüyle çabalıyordu. Bu sefer çabasında başarılı olmuştu; Kell neredeyse yarım metre kadar kıpırdamıştı.

İçten içe dua etmeye devam ederek kuvvetinin her zerresini bu işe adadı. Gelişme son derece yavaştı, ancak kolları ağrıyıp ciğerleri zorlansa da Kell'i adım adım tehlikeli kenardan daha sağlam buzun üzerine çekmeyi başardı.

Ebediyet kadar uzun gelen bir süreden sonra Raven kendilerini kavrayan eller tarafından sonunda emniyete çekildiklerini hissetti. Hizmetkârlar, diye fark etti, bitkinlik son kalan iradesini de tüketmek üzereydi.

Kell de bitap düşmüştü. Banka ulaştığı zaman daha fazla ileri gidemeyerek dizlerinin üzerine çöktü.

Raven insanüstü bir çabayla yardım eden elleri üzerinden silkeledi ve sendeleyerek onun yanına gitti. Onun önünde çömelerek ellerindeki bağların izin verdiği ölçüde sımsıkı boynuna sarıldı, gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve buza dönüşüyordu.

Kell onu kollarıyla sardı, yüzü saçlarına gömülmüştü, onu hiç konuşmadan tutarken omuzları sarsılıyordu.

O da ağlıyordu, Raven bunu biliyordu. Kurtaramadığı kardeşi için ağlıyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Raven kütüphanenin kapısında durmuş, içeri girecek cesareti kendinde bulmaya çalışıyordu. İki saatten beri Kell'i görmemişti ve onun kendisinden kaçındığı her an endişesi daha da artıyordu.

Kell bahçeye bakan Fransız kapıların önünde duruyordu, sırtı ona dönüktü ve dışarıdaki karlı manzarayı izliyordu. Kıyafetini değiştirmişti, çikolata renkli paltosu ve devetüyü renginde pantolonu ölümüne bir çatışmadan henüz çıkmış olduğunu hiç belli etmiyordu.

Raven da kendine çekidüzen vermişti. Hizmetkârlar ona sade görünümlü ama kuru giysiler bulmuşlardı. Ve yaralı bilekleri sarılmıştı. Yine de hiçbir merhem kalbindeki acıyı yatıştıramazdı.

Bitkindi, yüreği sızlıyordu, acıyla doluydu. Yaptığı kötülüklerden sonra Sean için yas tutmak onun için çok zordu. Ama Kell için üzülmüyordu.

Çok uzak, çok ulaşılmaz, yürek sızlatacak kadar yalnız görünüyordu.

Raven ona bakarken yaşaran gözlerinin görüşünü bulandırdığını hissediyordu. Kell'i seviyordu.

Hakikati fark etmek Raven'ı şaşkına çevirmişti. Onu ne kadar derinden sevdiğini öğrenemeden ölmüş olabileceğini düşününce sarsılmıştı. Fakat bunu ona şimdi söyleyemezdi. Kell onun hislerini duymak istemeyecekti, kardeşinin ölümüyle bu kadar yıkılmışken bu hiç uygun olmazdı.

Hiçbir zaman söyleyemeyebilir ve karşılığında kendisini sevip seveyemeyeceğini öğrenemeyebilirdi. Sean'ın ölümü hayatlarını sonsuza dek gölgeleyecek miydi?

Kindar kardeşi aralarındaki herhangi bir sevgi umudunu yok etmiş olabilirdi.

Varlığını hissetmiş gibi Kell omzunun üzerinden ona baktı, çürümüş yanağını, boğazının sıyrılmış derisini, sargılı kollarını gözden geçirdi. Bakışları bir an için gölgelendi. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diyerek yalan söyledi Raven, onu rahatlatmak istiyordu.

"Seni incitmesine izin verdiğim için üzgünüm," dedi, sesi alçaktı.

Seni incittiği için ben daha fazla üzgünüm, diye düşündü Raven. "Çürükler iyileşir, Kell. Hem sen onun ne yapacağını bilemezdin."

Kell'in çenesi kasıldı, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Seni koruyacağıma dair söz vermiştim. Onu koruyacağıma dair söz vermiştim." Arkasını dönerken, Raven onun kederini hissedebiliyordu.

Genç kız ona doğru bir adım attı. Umutsuzca ona sarılmak, onu teselli etmek istiyordu, fakat nereden başlayacağından pek emin değildi.

"Sen elinden gelen her şeyi yaptın, Kell," dedi sonunda. "O kurtarılmak istemedi. O... O azabının sona ermesini istedi."

Kell cevap vermedi ama suskunluğu ıstırap doluydu.

Raven kurumuş dudaklarını ıslattı. "Kendini suçlayamazsın. Kendi hayatını kardeşininki için feda etmen beklenemezdi."

"Öyle mi?" diye usulca sordu. Başını eğmişti.

Yaşlar gözlerine batarken Raven aşağıya, kenetlenmiş ellerine baktı. Onun için kalbi parçalanıyordu. Onun acısı, mutlak yalnızlığı içini sızlatıyordu. Onun ıstırapı açık, kanayan bir yaraydı ve kendi kendine iyileşmesi mümkün değildi.

Birdenbire William Lasseter'a karşı yenilenen şiddetli bir öfke dalgasının kabardığını hissetti içinde. William Lasseter, Sean'ın hayatını paramparça ettiği kadar Kell'in hayatını da vahşice mahvetmişti.

Yutkunarak tekrar denedi. “Kell, yapılacak başka bir şey yoktu.”

“Ona yardım etmek için daha fazla çabalayabilirdim. Daha fazlasını yapmalıyım.”

“Yapmana izin vermeyecekti. Sean ölmek istedi, Kell. Sana hiçbir seçenek bırakmadı.”

“Bana bir seçenek bıraktı.” Kell’in sesi fısıltı halindeydi. “Ben seni seçtim.”

Sesindeki acı yüklü tını genç kız bir tokat gibi sarstı. Kell kardeşinin ölümü için onu mu suçluyordu? Kuşkusuz bu yadsınamazdı. Doğruyu söylemek gerekirse, evlilikleri Sean’ı ölüme götürmüştü, en azından dolaylı olarak. Eğer kendisi iki kardeşin arasına girmeseydi, Sean hâlâ hayatta olabilirdi. Eğer Kell en başından onunla evlenmeseydi...

“Benden nefret mi ediyorsun?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Hayır. Senden değil.” Cevabı çok sakindi, Raven ona inanıp inanamayacağını merak etti.

“Kendimden nefret ediyorum,” diye ekledi Kell. “Kendimi affedemiyorum.”

“Kell...”

Lasseter sanki başka bir kelime duymaya dayanamayacakmış gibi elini kaldırdı.

Kell suçluluk duyuyordu, Raven bunu biliyordu. Teselli edilemeyecek bir haldeydi. Genç kız ne onun incinmesini yok sayabilir ne de kardeşinin trajik sonu için kendini savunabilirdi.

En azından Kell cinayetle suçlanmayacaktı. Sean’ın ölümünde şahitler vardı; yarım düzine hizmetkâr iki kardeş arasındaki çarpışmaya şahitlik edebilirdi. Buna rağmen Michael O’Malley cinayetiyle alakalı bir soruşturma muhakkak olacaktı ve büyük bir ihtimalle Sean’ın seyisin katili olduğu açığa çıkacaktı.

Hatta William Lasseter’in ölümünün de sonunda açığa çıkması mümkündü. Gerçi Raven Kell’in şikâyetle bulunacağından şüpheliydi. Lasseter kardeşinin suçlarını kesinlikle açıklamayacak, herkesin kendisini bir katil olarak düşünmeye devam etmesine izin verecekti.

Fakat şimdi onunla bu gibi uzak olasılıklar üzerinde tartışma zamanı değildi.

Ancak Kell’in sonraki sözcükleri Raven’in korkuyla irkilmesine neden oldu. “Senin eve gitmeni istiyorum, Raven. Arabamla seni eve yollayacağım.”

Genç kız elini midesine götürdü ve içini bulandıran huzursuzluğu bastırmaya çalıştı. “Sen benimle gelmeyecek misin?”

“Hayır, gelemem.”

“Peki sen ne yapacaksın?”

“Sean’ın bedenini bulmam gerekiyor... Cenazesi için bazı düzenlemeler yapmam lazım. Sanırım onu İrlanda’ya geri götüreceğim. Belki ruhu orada huzur bulur.”

Peki sen huzur bulabilecek misin? Raven bunu ona sormak istedi. “Peki ya sonra.

“Bilmiyorum.”

Belki de korkum yersizdir, dedi Raven kendi kendine. Muhtemelen Kell’in kardeşinin yasını tutmak için zamana ihtiyacı vardı. Kendi kötü ruh haliyle yüzleşmek, kendi suçluluğuyla ve üzüntüsüyle başa çıkmak için zamana.

Veya belki de bu kötü bir şeyin alametiydi. Artık onunla hiçbir şey yapmak istemediği için onu uzağa yolluyor olabilirdi. Sık sık kaba davranmasına rağmen Kell kibar bir adamdı. Eğer onu görmeye tahammül edemeyecekse, bunu asla dile getirmezdi.

O sırada Kell döndü ve ona doğru ilerledi. Raven’in nefesi kesildi ama Lasseter durmadı. Tek kelime etmeksizin ya da onun yüzüne bile bakmaksızın hızla yanından geçip odayı terk etti.

Genç kız başını eğdi ve ağlamamaya çalıştı. Belki de Sean kazanmıştı, ölmüş olsa bile.

Raven şiddetle titredi. Bir daha ısınabileceğini düşünemiyordu.

Genç kız Kell’in isteği üzerine Londra’ya yalnız döndü. Yolculuk neredeyse son yolculuğu kadar perişan ediciydi. Fakat bu kez perişanlığı fiziksel değildi. Kaçırılması sırasında işkence dolu saatler geçirmiş olsa da yaşadığı acı ve korkunun şu anda kalbini sızlatan azapla

kıyaslanması mümkün değildi. Çünkü Raven kocasını kaybetmiş olduğu kanısından kurtulamıyordu.

Londra'ya varması tam anlamıyla bir kriz yarattı. Seyisinin öldürülmesi, kaçırılması, kayınbiraderinin ölümü, kocasının onu terk etmesi... Bunlardan hiçbirisi sessizce hasıraltı edilemezdi.

Teselli bulacağı pek fazla dostu da yoktu, çünkü en yakın arkadaşları hâlâ uzaktaydı. Lucian'ın işi nedeniyle sık sık Londra'da bulunması gerekse de Brynn kocasıyla birlikte hamileliğinin son aylarını geçirmek üzere Wycliff ailesinin konutunda inzivaya çekilmişti. Söylenenlere göre Dare de kuzeyde hovardalık peşindeydi.

Şehirde sadece Raven'in halası Catherine kalmıştı ve üç ay önce yaşanan sahneden sonra çileden çıkan yaşlı leydi yeğeninden elini eteğini çekmişti.

Emma desteğini sunmak için birkaç kez aramıştı, fakat genç kadın kumarhanenin yeni kötü şöhreti nedeniyle birdenbire dikkate değer bir şekilde meşgul oluvermişti. Altın Post şimdi yüksek sosyetenin hovarda takımı arasında çok popüler olmuştu; modada iddialı olan herkes orada görünmek istiyordu.

Raven kumarhaneden uzak durmanın en iyisi olduğunu düşündü, çünkü varlığı sadece skandalı daha fazla harekete geçirecekti. Ayrıca kulüp ona Kell'e ait çok fazla acı dolu anıyı hatırlatacaktı.

Onu sevdiğini, bunca zamandır hislerini körcesine inkâr ettiğini anlayınca dehşete düşmüştü. Onu kendinden uzak tutmaya, ilgisiz davranarak kendini korumaya çalışmıştı, böylece aşkın sunabileceği korkunç incinmeye karşı savunmasız olmayacaktı. Fakat acınacak bir şekilde başarısız olmuştu. Ve şimdi nihayet kalbinden geçenleri anlamışken... Çok geç olabilirdi.

Kell'in yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğu için uzaklaşmasını istediğine umutsuzca inanmak istiyordu. Fakat ondan tek bir kelime bile duymadığı sürece Raven onun kasten bunu tercih ettiğini, kardeşi yüzünden onu asla affetmeyeceğini düşünüyordu.

En azından Londra'ya varmasından iki gün sonra büyükbabası yanına gelmişti. Yolculuk Lord Luttrell'in sağlığını ciddi bir şekilde zorlamıştı ve Raven onun için kaygılanıyordu. Yaşlı adam iyi olduğunu söyleyip ona güvence verdiği halde genç kız üzölmeye devam ediyordu.

Ata binmeye de gidemiyordu. Bu zamana dek ona hep O'Malley eşlik etmişti ve farklı bir seyisle yaptığı kısa gezinti sadece kederinin daha da fazla içine işlemesine neden olmuştu. Atlarına uygun şekilde egzersiz yaptırılmasını güvenceye almıştı, fakat O'Malley'in mezarını düzenli olarak ziyaret etmenin dışında evde kalıyordu.

İki hafta sonra Lord Luttrell hâlâ onun için endişeleniyordu. Raven'ı East Sussex'e kendisine eşlik etmesi içim ikna etmeye çalıştı, ancak Raven kocasının beklenmedik bir şekilde gelme olasılığına karşılık Londra'da kalmak istedi.

Fakat sonunda büyükbabası gidince yine yalnız kalmıştı. Günler yavaş yavaş geçiyordu, fakat Kell'den hâlâ haber alamamıştı. O olmadan ev çok boş geliyordu. Kendisini çok yalnız hissediyordu.

Fantezi âşığı bile kendisini teselli edemiyordu, çünkü artık korsanını istemiyordu, tek istediği Kell'di.

Buzlar eriyor, şehir çetin geçen kıştan kurtulmaya başlıyordu, fakat onun ruhundaki soğukluk hafiflemiyordu bile. Ona mektup yazmaya çalıştı. Ne söyleyecekti?

Kell onu sevdiğini duymak istemeyecekti. Onunla zaten vicdanını rahatlatmak ve kardeşinin cezalandırılmaması için evlenmişti. Ve şimdi kardeşi ölmüştü. Kuşkusuz kederi ona karşı duyacağı herhangi bir sevecenlik duygusunu bile gölgeleyecekti.

Kell yavaş yavaş kederine alışsa, ondan nefret etmese ya da yaşanan trajedide oynadığı

rol nedeniyle onu suçlamasa bile Sean'ın ölümü üstesinden gelemeyeceği kadar ağırdı, çünkü kaybını daima onunla bağdaştıracaktı. Raven daima ona kendi suçluluğunu hatırlatacaktı.

Kell'in kendisine yazmasını, ne düşündüğü hakkında bir ipucu vermesini isterdi. Raven umutsuzca içini yiyip bitiren korku ve belirsizliğin sona ermesini diliyordu. Onun iyi olup olmadığını veya planlandığı gibi İrlanda'ya gidip gitmediğini bile bilmiyordu. Kell onu tamamen hayatının dışında bırakmıştı.

Raven, Emma'ya Kell'in planları hakkında ne bildiğini sorma cesaretini gösterdiğinde, nihayet bahar kendini göstermeye başlamıştı.

Raven genç kadını eve davet ettiğinde ve Emma'yla çayın servis edilmesini beklerken sonunda dayanamayarak aklından geçen soruyu sordu. "Kell'den haber alma fırsatın oldu mu?"

Emma neredeyse utanarak bakışlarını ondan kaçırdı. "Dürüst olmak gerekirse, oldu."

Raven içinde büyük bir acı hissetti. "İrlanda'da mı?"

Bir an için Emma şaşkınlıkla ona baktı. "Evet, at çiftliğinde. Bildiğini sanıyordum."

"Hayır. Benimle iletişime geçmedi." Titrediğini fark etti ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Ne zaman Londra'ya dönmeyi tasarladığını biliyor musun?"

"Raven, ben... Dönüp dönmeyeceğinden pek emin değilim. Kell kulübü bana satmaları için avukatlarına talimat verdi... Daha doğrusu Halford'a."

Raven Emma'nın tatsız açıklamasını sindirmeye çalışarak ona bakakaldı. "Kell Londra'ya dönme niyetinde değil mi? Dük Halford mı?"

Emma'nın dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı. "İnanılması zor görünüyor. Fakat Halford gerçekten çok nazik bir erkek," dedi Raven'ın bir zamanlar dükü tanımlamak için kullandığı sözleri tekrarlayarak. "Kulübü benim için satın alıyor."

Raven titremesini önlemek için dudağını ısırды.

"Çok üzgünüm Raven. Kell acı dolu anılar nedeniyle Post'tan kurtulmak istiyor sanırım."

"Hayır, üzülmemelisin, Emma," diye mırıldandı genç kız. "Suçlu kesinlikle sen değilsin... Eğer Kell..." Parmaklarını gözlerine bastırdı.

"İyi misin?"

Raven silkelenerek çenesini kaldırdı. "Evet, harikayım. Neden bana kulüple alakalı planlarını anlatmıyorsun? Satın almayı Halford'ın finanse ettiğini mi söylemiştin? Bu demektir ki ikiniz çok iyi geçiniyorsunuz."

Gülümsemesi çekingen olsa da Emma'nın dükle ilişkisinden ve kumar dünyasındaki beklentilerinden mutlu olduğu belliydi. Raven onun adına mutlu oldu ama kalbi böylesine karmaşa içindeyken aklını sohbete vermekte zorlanıyordu.

Emma sonunda veda ettiği zaman, Raven öylece kalakaldı. Kell'in dönmeye niyeti yoktu.

Hiç ona söylemeyi düşünmüş müydü? Eğer onunla birazcık ilgileniyor olsaydı, Londra hayatını bırakmaya niyetlenmek gibi hayati bir konuyu ona bildirir ve dolaylı olarak bilgi sahibi olmasına izin vermezdi. Gelecek günlerde onun hayatında istenmediğine dair Raven'ın başka bir kanıtı ihtiyacı yoktu artık.

Hiçkırıklara boğulmamak için elini ağzına bastırdı. Kell kardeşine olanlardan dolayı onu suçluyordu. Artık onunla ilgisinin olmasını istemediği belliydi. Raven için hiç umut yoktu.

Ancak çok geçmeden umutsuzluktan sıyrılıp kendini suçlamaya başladı genç kız. Asla yapmayacağına yemin ettiği bir şeyi yapmıştı: Annesinin izinden yürümüştü. Kalbini vermemesi gereken bir adama âşık olmuştu - ve bu da mümkün olacağını bile düşünemediği kadar acı getirmişti.

Raven yakıcı gözyaşlarını silerek hızla ayağa fırladı.

Annesi gibi olmayacaktı! Onun gibi yapmayacaktı! Bir adamın arkasından yas tutarak hayatını boşa harcamayacaktı. Ne pahasına olursa olsun bu kötü kaderden kurtulacaktı. Geleceğini yönlendirmek için başka bir yol izlemeliydi.

Kendini kafese konmuş bir hayvan gibi hissediyordu. Odayı adımlamaya başladı. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Artık burada kalamazdı, bu aşikârdı. Her köşe aklına Kell'i getiriyordu. Eğer onu unutmaması gerekiyorsa onunla bütün bağları koparmalıydı. Londra'yı terk etmesi gerekecekti.

Fakat Tanrı aşkına, nereye gidebilirdi ki? Büyükbabasına elbette gidebilirdi, fakat onun evinde bile Kell'in anılarından - acıdan - kaçamazdı.

Belki de İngiltere'yi tamamen terk etse daha iyi olurdu. Hayatı zaten mahvolmuştu. Bir yerlere gidebilir ve yeni baştan başlayabilirdi. Sıcak bir yere, kalbinin her gün her an harap olmayacağı bir yere.

Kell'in olmadığı bir yere.

Gözleri yine yakıcı gözyaşlarıyla doldu. Belki böylesi Kell için de en iyisi olacaktı. Eğer onu terk ederse, baştan beri hiç istemediği bir evliliği feshetmek için ona fırsat vermiş olacaktı. Lasseter acımasızca pahalı olan boşanma işlemlerine girecek kadar zengindi nasıl olsa.

Gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Artık onun isminde veya unvanında bir hakkı olmayacaktı. Ve boşanmış bir kadın bir piçten bile daha kepaze kabul ediliyordu. Ama eğer Kell olmayacaksa başkalarının kendisi için ne düşündüğünün ne önemi vardı ki?

Raven yüzünü ellerine gömdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Kafasına koyduğu planı yürürlüğe koyamayacak kadar umutsuzdu. Ancak ayrılışını ertelemek için bir sebep göremiyordu. Ve İngiltere'yi ne kadar çabuk terk ederse, Kell'i unutmaya ve hayatına devam etmeye o kadar çabuk başlayabilirdi.

Raven büyükbabasının bu karardan mutlu olmayacağını biliyordu. Ama başka bir skandala karışarak onu zaten yenilgiye uğratmıştı. Ona sadece burada daha fazla kalmaya dayanamadığını anlatabilmesi gerekiyordu.

Gideceği yer büyümüş olduğu Montserrat Adası olacaktı. En rahat edeceği yer orasıydı, çünkü Batı Hint Adaları'nda hâlâ pek çok arkadaşı, tanıdığı vardı ve orası sıcaktı. Okyanusa bakan küçük bir ev alabilir ve sakin bir şekilde yaşayabilirdi.

Planına en büyük engel İngiltere'nin hala Amerika'yla acımasız bir savaş içinde olmasıydı, bu ise açık denizlerde gemi yolculuğunu tehlikeli hale getiriyordu. Çeşitli ticaret filosu şirketlerinde yolculuk programıyla alakalı soruşturma yaptığı zaman, Batı Hint Adaları'na birkaç hafta boyunca yolcu gemisinin gitmesinin planlanmadığını öğrenmiş, cesareti kırılmıştı.

Neyse ki tam o sırada Lucian Londra'ya dönmüştü. Lord önemli bir ticaret filosuna sahipti ve onun Karayipler'e dönme konusunda tamamen ciddi olduğunu anlayınca yolculuk için silahlı gemilerinden birini ödünç vermek için ısrar etti.

Onun rehberliğinde Raven gidişini ertesi haftaya ayarladı ve arkadaşlarıyla akrabalarına veda mektupları yazmaya başladı.

Büyükbabasının cevabı neredeyse hemen geldi:

Kararın bana son derecede acı verdi, sevgili kızım, fakat fikrini değiştirmeye çalışmayacağım, çünkü dışlanmış bir kişi olarak burada kalırsan karşılaşacağın zorlukları biliyorum.

Seni tahmin bile edemeyeceğin kadar çok özleyeceğim. Son aylarda hayatıma getirdiğin neşe için sana teşekkür ederim. Söylememin bir faydası olur mu bilmem ama dualarım seninle.

Dare'in mektubunu Londra'daki evine göndererek ona yollanmasını istedi.

Brynn'a yazdığı mektup sayfiyeye Lucian tarafından elden teslim edildi ve genç kadın derhal cevap verdi; şahsen veda etmek için Londra'ya döneceğini söylüyordu.

Raven alışılmış görgü kurallarına uymak ve eğer yapabilirse barış yapmak arzusuyla tereddütle halasını ziyaret etti. Reddedilmeyi bekliyordu, fakat Leydi Dalrymple kendisini kabul edince şaşırdı.

"Böylesi daha iyi," dedi yaşlı leydi, Raven'ın İngiltere'den gitme kararını onaylayarak. "Artık kibar topluluklarda yüzünü gösteremezsin ve sadece bedbaht olursun."

Raven bedbahtlığının amaçlamış olduğu elit tabaka tarafından reddedilmekle hiç alakası olmadığını söyleyerek cevabı yapıştırmamak için dudaklarını ısırды. Onların kabullenmesinin şu anda kendisine pek bir şey ifade etmediğini söylememek için kendisini zor tuttu. Bunun yerine büyükbabasının yokluğunun üstesinden nasıl geleceği konusundaki kaygılarını ifade ederek konuyu değiştirdi.

Halford haberi duyunca ziyaret ederek Raven'ı şaşırttı. Ona karşı davranışı geçmiş görüşmelerine nazaran çok daha cana yakındı. Terk edildiği için onu hâlâ tamamen affetmemiştı ama Emma onu teselli ediyordu.

"Unvanım göz önüne alındığında onunla evlenemem, fakat benim için teselli oluyor," dedi Halford beklenmedik bir neşeyle. Raven'a hafif bir tebessümle bakıyordu. "Olayların bu hale gelmesi garip."

"Evet, gerçekten çok garip," diye mırıldandı Raven, pişmanlıklar veya olabilecekler üzerine düşünmemeyi tercih ediyordu.

Kell'e yazdığı mektup en zor olanıydı, bu yüzden bunu en sona bırakmıştı. Mektupta kardeşinin kaybı için üzüntüsünü ve Kell'in hayatına girdiği için pişmanlığını belirtiyordu. Boşanma talebini net bir şekilde bildiriyordu. Mektubunu Londra'dan ayrılmadan iki gün önce postalamıştı.

Son iki gün toplanmakla ve son detayları düzenlemekle geçti. Hizmetçisi Nan Karayipler'e onunla birlikte gitmeyi seçmişti, böylece uzun yolculukta yanında bir refakatçi olacaktı. En büyük tasası atlarıydı, fakat Halford onları en mükemmel ahırlarına koymayı teklif etmişti, böylece Raven rahat bir nefes alabilecekti.

Bunun dışında içinde bir yara gibi acıyan kederini hissetmemek veya düşünmemek için kendisini fazlasıyla meşgul tutmaya odaklanmıştı.

Lasseter'ın hizmetkârlarının onu gerçekten özleyecek gibi görünmeleri içine çok dokunmuştu. Ve şaşırtıcı bir şekilde veda etmek üzere kendisini pek çok arkadaşı ziyaret etmişti.

Sali akşamı yemeği Londra'daki evlerinde Brynn ve Lucian'la birlikte yemiş, sonra da eve geri dönmüştü. Artık yapacağı bir şey kalmamıştı. Wycliff'ler yarın onu yolcu etmeyi planlamışlardı. Bagajı şimdiden limana nakledilmişti, öğleden sonra gemiye binecek ve akşam yola çıkacaktı.

Dare'e veda etmek isterdi ama hâlâ şehirden uzakta olduğu belliydi, çünkü ondan tek bir kelime bile duymamıştı.

O gece yatmaya hazırlanırken kalbi sızlıyordu. Uyumak için yatağa uzandığında, gözlerini kapatmak ve Kell'e dair işkence verici düşünceleri görmezden gelmek için kendisini zorladı.

Ertesi gün mutluluğu ve gönül yarasını öğrenmiş olduğu İngiltere'ye sırtını dönecekti. Geçmiş geride bırakacak ve yeni hayatına başlayacaktı. Ve Kell'i unutmak için her şeyi deneyecekti.

Fantezi sevgilisi o gece yanına geldi. Çıplak bir halde yatağa, yanına uzandı. Eli usulca bedeninin üzerinde geziniyor, göğüslerini okşuyordu.

Genç kız dokunuşuyla ürperip birden geri çekilince, doğrulup keskin bir şekilde ona baktı.

Sorularla dolu olan kara gözleri gerçeği fark edince acıyla doldu. Hoş karşılanmamıştı.

Raven tek kelime etmeksizin ona arkasını döndü.

"Yani bu bir veda mı?" diye fısıldadı adam, sesi boğuktu. "Beni başından mı atıyorsun?"

"Üzgünüm."

Genç kızın yüzünü kendisine çevirerek yanağını okşadı. Parmakları yürek parçalayıcı bir yumuşaklıkla dudaklarına dokundu. "Benim için üzülüyorsun. Artık bana ihtiyacın yok. Ona ihtiyaç duyuyorsun. Onu seviyorsun."

"Evet, Tanrı yardımcım olsun, onu seviyorum."

"Ama ona sahip olamazsın. Veya onun sevgisine."

"Hayır." Kafasını onun göğsüne gömmeye niyetlenecek oldu ama birden irkildi. Sevgilisi ortadan kaybolmuştu.

Gözlerini sıkıca yumdu, içindeki özlem bir bıçak gibi keskindi, dayanılmazdı. Sadece zaman içinde acının hafifleyerek uzak bir ant haline gelmesini ve hayali âşığı kadar hayali olmasını umabilirdi.

Yirmi İkinci Bölüm

Brynn rıhtımda Raven'la vedalaşırken, "İstedığinin gerçekten bu olduğuna emin misin?" diye sordu.

Brynn'in hamileliği nedeniyle Lucian karısının gemiye binmesine izin vermemişti, bu nedenle iki kadın Wycliff arabasının mahremiyeti içinde vedalaşıyorlardı.

Hayır, emin değilim diye cevap vermek isterdi Raven. Ayrılışı yaklaştıkça, midesi kuşkuyla daha fazla kasılıyordu. İngiltere'yi terk ederek hata mı yapıyordu?

"Biraz daha beklemen gerektiğini düşünmüyor musun?" diye usulca ekledi Brynn. "Kell'in planlarını bilmek istemez miydin?"

Raven başını salladı. Bunun artık pek bir önemi yoktu. Kell onu affetmeyecek ya da onu onun sevdiği gibi sevmeyecekti. Kardeşinin ölümü yüzünden onu suçluyordu ve bu sevginin üstesinden gelemeyeceği büyük bir engeldi. Gidişi Kell'in evliliklerini feshetmesini kolaylaştıracaktı.

"Bu ikimiz için de daha az sancılı olacak," dedi sonunda.

Brynn Raven'a sıkıca sarıldı. "Seni çok özleyeceğim."

"Ben de seni," diye yanıtladı Raven, gözlerinin yaşlarla dolmaya başladığını hissediyordu.

Gözyaşlarını kararlı bir şekilde sildi ve el çantasını topladı. "Bana sık sık yazmaya söz vermelisin, ayrıca bebek doğar doğmaz kız mı erkek mi olduğunu hemen haber ver."

Huzurlu bir şekilde gülümseyen Brynn elini karnına koydu. "Bu bir erkek; hiç şüphem yok."

Raven arkadaşının mutluluğuna imrenerek güç de olsa arabadan indi, Lucian dışarıda onu bekliyordu.

"Hazır mısın?" dedi kolunu uzatarak.

"Evet," diyerek yalan söyledi Raven.

Lucian onu iki direkli yelkenliye götürdü ve binmesine yardım etti. Genç kız kaptanın rehberliğinde yelkenliyi zaten daha önce dolaşmıştı ve Nan aşağıdaydı, beş altı haftalık okyanus yolculuklarında dünyaları haline gelecek olan iki küçük kamarada eşyaları açıyordu.

Lucian onu kaptana teslim ederek kıymetli kargosuna iyi bakmasını tembihledikten sonra Raven'ı kardeşçe kucakladı.

Raven ona uzun bir süre sarıldı, geri çekildiğinde mavi gözlerinde araştıran bir bakış yakaladı. Neyse ki Lucian karısının sorduğu irdeleyen sorulardan hiçbirini sormadı ve onu

sadece yanaklarından öptü.

“Kendine iyi bak hayatım. Ve Nick’e de çok selam söyle. Büyük ihtimalle onu benden önce göreceksin.”

Raven bu düşünceyle gülümsemeyi başardı. Üvey erkek kardeşi Virginya’ya yerleşmişti, fakat İngiliz birlikleri tehditkâr bir şekilde çok yakınlarına gelmişti, bu nedenle Nicholas ailesini Karayipler’deki Amerikan adalarından birine götürmüştü. Genç kız onu ve karısı Aurora’yı tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu. Bu onun karalık günlerindeki birkaç ışık hüzmelerinden biriydi.

“Söyleyeceğim,” diye söz verdi.

Korkuluklara giderek Lucian’ın gemiden inmesini ve arabasına binmesini seyretti. Brynn’in veda eden el sallayışına karşılık verirken gözleri buğulandı, arkadaşları uzaklaşırken boşluğun içe işleyen sızısıyla doldu. Onları nasıl da umutsuzca özleyecekti! Yine de İngiltere’de özleyeceği fazla bir şey yoktu, özellikle de soğuğu.

Şiddetli Mart rüzgârında titreyerek pelerinine sıkıca sarındı ve hareketli rıhtıma bakarak durdu. Geçen baharda buraya nasıl geldiğini hatırlıyordu. İngiltere’ye geleceğini kurmak üzere gelmişti. Fakat hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti. Karşılığında kendisini sevmeyecek olan bir adama, isteği dışında aptalcasına âşık olmuştu.

Yine de eğer yapabilseydi kaderini değiştirir miydi? Kell’le hiç karşılaşmamış olmayı tercih eder miydi? Onun dokunuşunu hiç bilmemeyi? Sevgi denen perişanlığı hiç tanımamış olmayı? İstirabına rağmen onu hiç sevmemiş olmayı istediğine ikna edemiyordu kendini.

Kaptan tesellisi olmayan düşüncelerini keserek, “Leydi Frayne,” dedi yanından. “Aşağı inebilir misiniz? Yarım saat içinde demir alacağız.”

Raven başını sallayarak adama itaat etti, yelkenleri açmak ve halatları çözmekle uğraşan mürettebatın ayakları altında dolaşmak istemiyordu.

Güverteyi terk ederek küçük kamarasına gitti ve içerisinin mangalla ısıtılmış olduğunu fark edince memnun oldu. Eldivenlerini ve pelerinini çıkarıp bir kenara koydu, ardından içinde kaban umutsuzluk dalgasıyla mücadele ederek annesinin mücevher kaplı kitabını alıp okumak üzere yatağa oturdu. Bakışları annesinin sayısız kez okumasıyla iyice eskimiş olan bir sayfaya takıldı.

Sevgi hem büyük mutluluktur, hem de azap. Sevgi beni vahşi bir sevinçle ve sancılı bir korkuyla dolduruyor...

Raven günlüğü aniden kapadı, daha fazla dayanamayacaktı. Onun için, sevgi mutluluktan ziyade işkenceydi.

Yatağa uzanarak dizlerini göğsüne çekti. İçinin derinliklerinde bir sızıyla ürperdi. Aşkı şimdi anlıyordu. Annesinin nelerle karşılaştığını, gerçekte ne istemiş olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyordu.

İngiltere’ye annesinin hayallerini gerçekleştirmek için gelmişti, fakat şimdi başka birinin hayallerini yaşayamayacağını anlıyordu. Kendi hayatını sadece kendisi için yaşayabilirdi. Annesinin hayalleri ona ait değildi.

Ayrıca bir unvan kazanma amacını gerçekleştirmek ona daha fazla doyum sağlamamıştı. Bir unvanın önemli olduğunu düşündüğü için çıldırmış olmalıydı.

Bunun bir piç olmanın acısını ve utancını ortadan kaldıracağını, kendisini annesini reddetmiş olan sosyeteye katılacak kadar iyi hale getireceğini düşünmüştü. Bir bakıma bütün hayatı yeterince iyi olduğunu kanıtlamaya çalışmakla geçmişti. Fakat artık kim olduğundan utanmayacaktı; o bir aşk çocuğuydu. Şimdi aşkın ne olduğunu gerçekten bildiğine göre, sadece kutsanmış olduğunu düşünebilirdi.

Artık özlemini duyduğu şeyi de inkâr edemezdi. Kell’in çocuğunu istemişti. Fakat şimdi

bunun ihtimali dahi yoktu.

Raven gözyaşlarının akmak üzere olduğunu hissederek gözlerini kapadı. Çok geçmeden hıçkırıklara boğulduğunda, yüzünü yastığa gömdü. Uzun süredir kendisine ağlama izni vermemişti. Bu duruma düşmekten nefret ediyordu. Annesi ağlayarak o kadar çok gece geçirmişti ki...

Birdenbire annesinin kayıp aşkının ardından gözyaşı döken imajı belirdi ve Raven derin bir nefes aldı. Ah Tanrım. Tıpkı annesi gibi mi olmuştu?

Şiddetle gözyaşlarına hâkim oldu. O annesinden farklıydı. O zorluklarına meydan okumak yerine hayatın kendisini etkilemesine izin veren çaresiz bir kurban değildi.

Peki kaçarak ne yapıyordu? Korkaklık etmiyor muydu?

Raven yaşların akmasını durdurmaya çalışarak sertçe yutkundu. O'Malley çarpışmadan teslim olduğu için onu ayıplardı - ve aniden kendisinden utandı. Kell'i kaybetmekten doğan zalim kalp yarasını inkâr edemezdi, ama bununla nasıl başa çıkacağını seçebilirdi.

Kaçmak cevap değildi.

Gitme konusunda fikrini değiştirmek için çok geç değildi. Ve eğer kalırsa? Kell'i aramaya gidebilirdi. En azından ona onu sevdiğini söyleyebilirdi.

Hakkında ne hissettiğini kesin olarak öğrenmeden sinsice kaçmak ödleklilikten başka bir şey değildi. Kendisini affedemeyeceğini, hiçbir zaman sevemeyeceğini, onu hayatından çıkarmak istediğini yüzüne söylemesini isteyebilirdi.

Ya tüm bunları söylerse? Bu olasılıkla Raven'ın midesi kasıldı.

O zaman fikrini değiştirmesi için elinden geleni yapacaktı. Aşkını kazanmak için savaşması gerekecekti. Fakat önce onu bulmalıydı. Kaptana yola çıkamayacağını söyleyecekti ki...

Tam o sırada yatağa, hemen yanına yerleşen bir ağırlık hissetti.

Raven donakaldı, kendisini kaldıran ve sıcak göğsüne yaklaştıran kolları, yavaşça şakağına dokunan ateşli dudakları hayal ettiği kesindi...

"Raven, Tanrım, sevgilim... Ağlama."

Kell.

Gözyaşları dinen Raven, yüzünün heykel gibi yontulmuş hatlarını araştırarak ona bakmaya başladı. Tanrım, hayali ona korkunç oyunlar mı oynuyordu? O bir hayal miydi?

Nefes almaktan korkarak onun yaralı yanağına dokunmak için uzandı, zalim kabartıyı, teninin sıcak yapısını hissediyordu. O sahiden gerçektir.

Her tarafına ürkütücü bir sevinç yayılmıştı, fakat koşulları hatırlayınca derhal umutsuzluğa düştü.

"Burada ne yapıyorsun?"

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şu anda seni kucaklıyorum."

"Hayır, demek istiyorum ki... Neden buradasın?" Koyu gözlerinde hiç tereddüt yoktu. "Çünkü güzel karımın beni bırakıp gitmeye niyetlendiğini öğrendim ve umutsuzca onu durdurmaya umuyorum."

Raven yatağa oturdu ve yeniden gözyaşlarına boğuldu. Kell gemi duvarına yaslandı ve ona bakarak, "İrlanda'daydım, Londra'ya dönme planları yaparken Dare beni almaya geldi," dedi.

Genç kızın gözleri büyüdü. "Dare seni bulmak için İrlandaya'mı geldi?"

"Evet... Ve öyle görünüyor ki tam zamanında. Sen yola çıkmadan yetişmek için deli gibi at sürdüm."

Raven onun çamur lekeli kıyafetini, uzamış kara sakalını, kanlanmış gözlerini yeni yeni fark ediyordu.

Lasseter'ın yüzünden bir gölge geçti. "Çok geç kalmaktan korktum. Fakat öyle olsaydı,

seni takip edecektim.” Raven gözlerini sıkıca yumdu, söylenenleri nasıl yorumlayacağını bilmiyordu. “Kardeşini kaybetmene sebep olduğum için benden nefret ettiğini düşünmüştüm.”

“Ah Tanrım, senden hiçbir zaman, asla nefret edemem, Raven. Gel buraya.”

Kell uzanıp onu yeniden göğsüne çekti ve çenesini başının üzerine yerleştirdi. “Zihnimdeki bazı konuları çözmem gerekiyordu. Sean’ın ölümünü kabullenmem gerekiyordu.”

Raven derin bir nefes aldı, ümit etmeye korkuyordu. “Peki yapabildin mi?”

Kell içini çekti. “Mümkün olduğu kadar. Sean azap çeken bir ruhtu, biliyorum, fakat ona yardım edemediğim için ben de azap çekiyordum. Şimdi ise ona yardım edemediğim için kendimi cezalandırmaya çalıştığımı görüyorum.”

Raven bir an için sessiz kaldı, kalbinin hızla attığını duyabiliyordu. Kell’in kederi ve suçluluk hissiyle uzlaştığına inanmaya cesaret edebilir miydi? Kendini suçlama yükünden vazgeçebildiğine inanabilir miydi? “Emma senin sıkıntıda olan birini kurtarmaya şiddetle gereksinim duyduğunu söylemişti, ancak Sean’ı kurtarmak için hiçbir şey yapamazdın.”

“Bunu şimdi fark ediyorum. Yıkıcı davranışları yüzünden suçlanacak kişi Sean.” Kell onun yüzünü çevirip gözlerinin içine baktı. “Sana yaptığı her şey için özür dilerim, Raven. O’Malley için de üzgünüm...”

Bu sözler üzerine Raven acıyla kalbinin burkulduğunu hissetti. O’Malley’in ölümü daima onunla birlikte olacaktı, fakat dostunun hayatını kendisi için yas tutarak geçirmesini istemeyeceğini biliyordu. “Onu hiçbir zaman unutmayacağım,” dedi usulca elini göğsüne koyarak. “Onun anısını daima burada, kalbimde taşıyacağım.”

Kell eliyle onun elini örttü, ifadesi ciddiydi. “Kalbinde benim için de bir yer bulabilir misin Raven? Lütfen bana çok geç kalmadığımı söyle.”

Genç kızın içini bir umut kıpırtısı kapladı. Umut, özlem ve sevinç. “Hayır.” Boğuk bir sesle fısıldamayı başardı. “Geç kalmadın.”

Uzun kirpikleri Kell’in kara gözlerini vurguluyordu. “Ama yine de beni terk etmeyi planladın. Aramıza bir okyanusluk mesafe koymaya kalkıştın.”

Raven uzaklara bakmaktan kaçındı. “Çünkü benden nefret ettiğine inanırken burada kalmaya dayanamazdım. Gidişimin boşanma davası açmanı kolaylaştıracağını düşündüm.”

“İstediyin bu mu? Boşanmak mı?”

“Hayır,” dedi vurgulayarak. “Hiç istemiyorum. Sadece karın olmazsam senin daha mutlu olacağını düşünmüştüm.”

Parmakları onunkilere kenetlendi. “Seni kaybetmek yerine kalbimi söküp atmak daha iyi, Raven. Sensiz yaşamaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Özellikle de seni bu kadar severken.”

Genç kızın nefesi kesildi. “Ne dedin?”

“Seni seviyorum dedim.”

Bakışları kenetlendi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Seni uzun süredir seviyorum.” Kell onun yüzünü ellerinin arasına aldı. “Kendini bana sevdirdin. Kalbimi altüst ettin ve hayatıma ışık getirdin. Seni nasıl sevmem?”

Her yanını sevinç sarsa da Raven suskun kaldı.

“Sana daha önce söylemeliydim,” diye mırıldandı Kell, parmaklarını kör bir adamın yapacağı gibi usulca onun yüzünde dolaştırıyordu. “Seni ürkütmemek adına hislerimi itiraf etmeye cesaret edemedim, korktum. Bana pek çok kez birinin sana âşık olmasına izin vermeyeceğini söylemiştin, senin direncini nasıl kıracağımı bilemedim. Benimle sadece skandaldan kaçmak için evlendin. Ve ben Sean’ın seni tekrar incitmesine izin verdim. Onun

yüzünden O'Malley'i kaybettin. Beni affedebileceğini veya affedilmeyi hak ettiğini düşünmüyordum."

"Kell, affedilecek bir şey yok. Sen kardeşine bekçilik yapamazdın."

"Artık bunu biliyorum. Sean çok fazla acıya neden oldu," dedi usulca. "Fakat bir bakıma ona minnettarım. Bana seni verdi. Eğer o olmasaydı, bırak evlenmeyi, hiçbir zaman karşılaşmayacaktık." Duraksadı. "Gittiğini öğrenince, riski göze almak zorunda kaldım. Evliliğimizin gerçek bir evlilik olmasını istiyorum, Raven. Gerçekten karım olmanı istiyorum. Senin kocan olmak, çocuklarının babası olmak istiyorum. Lütfen bana bir şans daha vereceğini söyle."

Kell'in gözlerindeki açlık ruhunun derinliklerinden geliyordu ve Raven onun endişelerini giderip güvence vermek için özlem duyuyordu. "Evet, Kell. Ah, evet."

Kell'in yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi, sanki Raven onu az önce ölümden kurtarmıştı. "Ben sadece... Tanrı'dan bir gün senin de beni sevebilmeni diliyordum. Bundan ne kadar korktuğunu biliyordum ve..."

Raven dudaklarına dokunmak için uzanıp onu susturdu. "Ben seni zaten seviyorum, Kell. Bütün kalbimle." Lasseter'ın gözlerinde bir alev parladı. Onu öpmek için başını eğerken boğazından boğuk bir ses yükseldi. Dudaklarını özlemle, istek ve umutla dudaklarına bastırdığında, Raven öpüşüne aynı coşkuyla karşılık verdi.

Sonunda dudakları ayrıldığında ikisi de nefes nefese kalmıştı. Fakat Kell onu bırakmadı. Daha sıkı tutarak kendisine çekti.

Raven yüzünü onun omzuna yaslayarak içini çekti. "Seni tekrar görebileceğimi ummuyordum. Dönmeyi düşündüğünü bilmiyordum. Emma kulübü ona devredeceğini söylemişti."

"Hayır, Dare gelmemiş olsaydı bile Londra'ya dönmeyi planlıyordum. Seni benimle başka bir yere gitmeye ikna edebileceğimi umuyordum."

"Başka bir yer mi?" Genç kızın kafası karışmıştı. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bir yerlere... Kardeşimin anısının olmadığı herhangi bir yere. Aslında Batı Hint Adaları ideal bir yer gibi geliyor. Sana eşlik etmemin bir sakıncası var mı?"

Raven kalbinin sevinçle dolduğunu hissetti. "Hiçbir şeyi bu kadar çok isteyemem."

"Londra'yı ardında bırakmaya aldırıyor musun?"

"Hayır. Artık burada kalmak istemiyorum?"

"Peki ya hayallerin? Sosyete de hakkın olan konuma sahip olmanın senin için çok önemli olduğunu düşünüyordum."

"Artık değil. Bunun bana ne kadar az şey ifade ettiğini son zamanlarda çok iyi anladım." Yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "Geçen birkaç ayda pek çok hakikatin farkına vardım, Kell. Annemin benim için olan hayallerini gerçekleştirmenin mutluluk getireceğini, istediğim şeyin bir unvan kazanmak olduğunu düşünüyordum. Fakat benim için gerçekten önemli olan şey senin sevgine sahip olmak. Eğer izin verirsen, seve seve gösterişsiz bir şekilde Bayan Lasseter olurum."

Kell tek kaşını kaldırdı. "Peki ya fantezi âşışın?"

Genç kız parmak uçlarıyla Kell'in çenesini gölgeleyen sakalına hafifçe dokundu. "Onu uzun zamandır istemiyorum. Bütün istediğim sensin."

Kell Raven'in avcunu kendi yanağına bastırdı. "Öyleyse, anlaştık mı? Evliliğimize Montserrat'da başlayacağız. Geçmiş arkamızda bırakacak ve yeni bir başlangıç yapacağız."

"Evet, anlaştık."

Kell'in gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. Onu vaat ve gelecek beklentisiyle dolu bir şekilde öptü. Geri çekildiği zaman kara gözleri arzuyla doluydu.

Raven başını salladı. “Hâlâ hayal gördüğümü zannediyorum. Beni gerçekten seviyor musun?”

“Hayatımdaki her şeyden daha kesin.” Dudakları dokunaklı bir tebessümle kıvrıldı. “Sanırım beni vurduğun andan beri seni seviyorum.”

Yüzü kızaran Raven gözlerini kapadı. “Lütfen bunu hatırlatma.”

Gülümseyen Kell onu kollarıyla daha sıkı sardı; onu tutmanın yoğun zevkiyle mest olmuştu. Onu canından çok seviyordu. Fakat bunu kanıtlaması lazımdı. Onu inandırmalıydı. Ve uzun yolculuk süresince bunu ona gösterecek zamanı olacaktı.

Sevecen bir şekilde alnını öptü. “Bundan önce sevgime güvenmen için sana çok az sebep sunduğumu biliyorum, fakat sana yemin ederim bunu telafi edeceğim.”

“Bana tekrar söyler misin?”

“Seni seviyorum, sevgilim. O kadar fazla ki içim acıyor.”

Raven içini saran muhteşem duygu karşısında gülümsedi. “Ben de öyle hissediyorum.”

“O zaman söyle bana.” Genç kızın yüzünü kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Bunu duymaya ihtiyacım var.”

“Seni seviyorum, Kell.” Raven onun kollarının arasında olmanın verdiği neşeyle sözlerini sürdürdü. “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum...” Ve Kell’in şehvetli öpücüğüne teslim oldu.

Sonsöz

Montserrat, İngiliz Batı Hint Adaları, Temmuz 1814

Kell kıyıya vuran köpüklü dalgaların arasında belirlediği zaman Raven’in nefesi kesildi, olağanüstü çıplak bedeni turkuaz renkli denizde hayal gibiydi... O kadar güzeldi ki güzelliği genç kızın içini sızlatıyordu.

Sahilde bir palmyenin altında yatan Raven neşeyle gülümsedi. Korsan sevgilisi etten kemikten Kell haline gelmişti ve tıpkı fantezilerinde olduğu gibi kadınının kalbine sahip olmak üzere denizden çıkıyordu.

Kopkoyu gözleriyle karşılaştığı zaman genç kız ona olan sevgisinin acı verecek kadar yoğun olduğunu hissetti. Ona güneş ve hava gibi ihtiyaç duyuyordu.

Onun aşkını kaybetmeye ne kadar da tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı! Annesinin yaptığı gibi kendisini kaybetmekten, tutkunun bezdiren gücüne yenik düşmekten çok korkuyordu. Fakat korkmakla hata etmişti. Sevgi hayatın çok önemli bir parçasıydı: Tutku bir zevkti.

Kell’de bulduğu ruhunu titreten sevgi acıya katlanma riskine değdi. Risk olmadan gerçek aşkın coşkusu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Aslında geçmişte yaşadıkları acı ve üzüntüler genç kızın Kell’e duyduğu hislere çok daha fazla derinlik ve yoğunluk katmıştı.

Ve kendisine bir zamanlar önemli gelen şeyler - servet, mal, unvan, mevki - eğer yalnızsanız, eğer sevilmiyorsanız tamamen değersizdi.

Bunu ona Kell göstermişti. Raven sosyetenin kendisinden beklediği biri haline dönüşmeye çalışmıştı ama Kell onu hayatına hükmeden sahte kavramlardan ve baskıcı kısıtlamalardan kurtarmıştı.

Kell’in tutkusu onun hapsolmuş, yalnız kalbini özgürleştirmişti... Onu bundan fazla sevemezdi.

Lasseter gümüşü köpüklerden sıyrılıp kristal gibi ışıldayan kumda uzun adımlarla yürürken, Raven onu arzu dolu bir beklentiyle seyrediyordu. Kell karşısına geçip durdu... Hayat doluydu, çekiciydi, saçları altuni gün ışığında kapkara görünüyordu, bakışları

şehvetliydi, erkekliği tutkusunu açıkça ortaya koyuyordu. Onun erkeksi bedenine bakmak bile genç kızı uyardırmaya yetiyordu.

Kell onun üzerinde nasıl bir etki yarattığının farkındaydı. Onun yanına çömelirken gözlerinin karanlık derinliklerinde arzu dolu kıvılcımlar görölüyordu.

Buraya, yeni evlerinin aşağısındaki özel koylarına, lagunda dalmak, batık gemi aramak veya sahili tarayıp gömülü korsan hazinesi bulmak için sık sık geliyorlardı.

“Hiç şansın oldu mu?” diye sordu Raven, Kell onun yanına uzanırken.

“İhtiyacım olan tüm şans burada,” diye mırıldandı Kell, sesi boğuktu. “Kendimi gömmek istediğim hazine sensin.”

Islak, parlak kaslı bedeni onun aşırı ısınmış bedenine göre serindi, fakat çıplak göğüslerini öpmek için eğildiğinde dudakları sıcacıktı.

Raven’ın boğazının derinliklerinden bir zevk iniltisi yükseldi. Onun dokunduğu her yerde teni keskin bir şekilde duyarlı hale geliyordu ve o her yerine dokunuyor, okşamaları tehlikeli bir şekilde vahşice bedeninde geziniyordu.

Çok geçmeden Kell dudaklarını o en hassas noktaya doğru kaydırıldı. Raven nefes nefese ona doğru kıvrıldı ve saçlarını kavrıldı. Kell’in dudakları güneşten bile daha sıcak geliyor, tenini kavuruyordu. Ve dili... Raven’ın sızlayan bedenine zevk dalgaları yolluyordu.

Raven onu uzaklaştırmaya çalıştığı zaman Kell onun ellerini yakalayarak yanına indirdi. Dili derinlerine kaydığında genç kız keskin bir inilti çıkardı.

Ve bu ilkel saldırıya daha fazla dayanamayacak hale gelinceye kadar onunla mücadele etti. “Kell... Ah Tanrım... Lütfen...”

Kell kafasını kaldırıp ona baktı, gözleri zorla dizginlediği tutkuyla yanıp tutuşuyordu. Raven’in bedenini kendi bedeniyle kuşatırken bilmiş bir şekilde gülümsedi ve usulca derinlerine gömüldü.

Raven öylesine uyarılmıştı ki zevk dolu bir çığlık attı ve umutsuzca bacaklarını onun kalçasına sardı. Kell’in dudakları dudaklarının üzerinde gezinirken açlıkları birbirine karışıyordu.

Bu ateşli yakınlık Raven’ı doyuma gittikçe daha da yaklaştırıyordu. Nefes nefese kalmış bir halde ikisi de ihtiyaçla kıvranıyordu. Kell onu sadece almamış, ona sahip olmuş, onu kuşatmıştı. Onun özü ateşti, benliğini sarsan dayanılmaz bir ateş.

Zevkin doruğuna çıktıklarında Kell onun üzerine yığıldı, ateşli açlıklarını şimdilik bastırmışlardı.

Gün batımından sonraki kızılıklıta, ısınmış bedenlerini denizden gelen ılık bir meltem okşadı. Kell kollarıyla onu sararken Raven doyunlukla iç geçirdi. Birleşmelerinde güzel, vahşi bir tutku vardı, fakat birlikteliklerindeki ezici saadeti sağlayan aralarındaki sevgiydi.

Genç kızın kalbi sevgiden ve hassasiyetten sancıyordu, avcuyla Kell’in yaralı yanağına yavaşça dokunmak için uzandı. Ona aitti. Ona nefes almak kadar ihtiyaç duyuyordu.

Uzun bir süre sonra Raven düşüncelerinin karıştığını, geriye, gelişlerinden bu yana geçen aylara doğru sürüklendiğini fark etti.

Montserrat Adası’na yerleşmelerinin iyi bir seçim olduğu kanıtlanmıştı. Buradaki geniş İrlandalı nüfus Kell’i memnuniyetle karşılamıştı. Ve skandal dedikoduları kendilerini takip ettiği halde, buradaki yüksek tabaka İngiltere’deki yüksek sosyetenin daha çok kabullenmeye meyilliydi. Unvan elbette yardımcı olmuştu. Baron ve Barones Frayne her yere davet ediliyordu, karşılığında ise onların davetleri sabırsızlıkla bekleniyordu.

Karayıpler’in muhteşem manzarasını görebilen büyük bir ev almışlardı ve bir yuvanın sıcaklığını taşıyordu. Kell ahırları öyle doldurmuştu ki böylece Raven doya doya ata binebilecekti.

Kell kardeşini veya onun ölümünde oynadığı rolü unutamamıştı, fakat kendisini affetmeyi öğreniyordu. O'Malley'e gelince, Raven onu korkunç bir şekilde özlüyordu. Yine de İrlandalı için küçük bir anıt dikmişlerdi ve genç kız oraya sık sık çiçek götürüyordu.

Raven diğer arkadaşlarını da özlüyordu, ama hem Brynn'dan hem de Emma'dan ve büyükbabasından almaya başladığı mektuplar onu keyiflendiriyordu. Dare'e gelince... Ondan hiçbir haber almamışlardı, muhtemelen çok meşguldü.

Kell Dare'in zamanını neyle geçirdiğini anlatınca Raven şaşırmıştı; bir haini, Caliban diye bilinen tehlikeli bir İngiliz'i kovalıyordu. Büyüleyici, Zevk Prensi diye tanınan bütünyle uçarı bir hovardanın casusluk işlerine daldığını hayal etmek bile zordu. Fakat anlatılanlara göre Dare Lucian'ın isteği üzerine arama işine karışmıştı. Kell'i alıp götürmek için aramasına ara vererek İrlanda'ya gitmişti ve Kell birlikte yolculuk yapmak üzere zamanında yetiştiği için Raven ona ancak minnet duyabilirdi.

Okyanus yolculuğu büyüleyici geçmişti. Sadece sevişerek ve tutkulu zevklere dalarak değil, aynı zamanda birbirlerini gerçekten tanıyarak uzun saatler geçirmişlerdi: Sırları, umutları, korkuları, en derin duyguları. Sevgileri her geçen gün artıyor gibiydi.

Raven bundan fazla mutlu olabileceğini hiç sanmıyordu.

Ancak Kell'den pek emin değildi. Lasseter onu derinden seviyordu, genç kızın bundan hiç kuşkusu yoktu, fakat sevginin bile yıllar boyunca onu memnun etmeye yeterli olmayacağından endişeleniyordu. Boş bir centilmen yaşamıyla daha şimdiden huzursuzluğu artırmış gibi görünüyordu.

Daha fazla bir şeylere ihtiyacı vardı, Raven bunu biliyordu. Tıpkı yeni görevinin söylentilere göre Dare'e bir amaç vermiş olması gibi.

"Kell... Ben düşünüyordum da..." dedi genç kız sonunda.

"Hımmm?" Hatif mırıltısı neredeyse uyumuş olduğunu akla getiriyordu.

"Kimsesiz çocuklar yurdu kurmaya ne dersin?"

Kell gözlerini açtı, aniden uyanmıştı. "Yetimler için mi?"

"Evet. Batı Hint Adaları'nda ailesini kaybetmiş çok fazla çocuk var. Hayatta kalmak için yiyecek peşinde koşmalarının gerekmesi kesinlikle canice. Hatta bazıları ticari gemi güvertelerinde çalışmaya zorlanıyor."

Lasseter meraklanmıştı, Raven'in çıplak vücudundan uzaklaşarak ona bakmak üzere bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Burada, Montserrat'da bir yurt kurmayı mı istiyorsun?"

"Olabilir, ancak daha büyük adalardan birini tercih etmek sanki daha mantıklı, çünkü orada öğretmen ve personel tutmak daha kolay olur... Antigua belki de."

Mavi gözlerinin ne kadar ciddi olduğunu fark eden Kell birkaç saniye boyunca düşündü. "Bunu epeydir düşünüyormuşsun gibi görünüyor."

"Şey, itiraf etmeliyim ki senin için endişeleniyorum. Bir yurt kurmak senin için bir meşguliyet olacaktır. Zamanını geçirecek kulübün olmadığı için buraya gelişimizden beri genellikle boşluktasın."

Kell gülümsedi. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun, hayatım?"

"Hayır, hiç alakası yok. Ben sadece sana amaç sağlayan bir mücadelen olursa daha mutlu olacağını söylemeye çalışıyorum. Sıkıntıda olanları kurtarmak senin en sevdiğin iş. Aynı zamanda büyük ölçüde hayır işlemiş de olursun." Kell ona huşuyla baktı, onu hak etmek için ne yapmış olduğunu merak ediyordu. Belki de kardeşinin yıkıcı entrikaları sonucunda yatağına bağlanmış olması gerçekten de kaderdi.

Onun hayat dolu güzelliğine hayrandı. Yüzüne dökülen muhteşem siyahlıktaki buklelerine hafif bir meltem vuruyordu.

"Tabii ben de yardım ederim," diye ekledi Raven, Kell sessiz kalınca. "Çocuk yetiştirmek

hakkında pek fazla şey bilmiyorum ama bir evin nasıl idare edileceğini bilirim. Ve bu doğacak çocuklarımız için de mükemmel bir pratik olacaktır.”

Bu düşünce Kell’i ısıtmıştı. Sadece Raven’in çocuk sahibi olmak istemesi değil aynı zamanda fikrini değiştirmiş olması yüzünden. Genç kız üvey babasının elinden çektiği acı deneyimlere hiçbir çocuğun maruz kalmaması konusunda çok katıydı. Kendisini çocuklarının babası olarak istemesi, ona yeterince güveniyor olması Kell’i gerçekten çok memnun etmişti.

Kendisini gerçekten seviyor olması onu şaşırtmıştı. Büyük bir ciddiyetle onun görüntüsünü özümseyerek vücudunun baştan çıkarıcı her bir kıvrımını gözden geçirdi. Raven’in kalbini daima güvende tutacağına dair yemin etmişti ve onun boynuna sokulmak üzere eğilirken sessizce yeminini tekrarladı.

Ancak Raven hâlâ konuşmaya çalışıyordu. “İlk başta erkek çocuklarla başlayabiliriz, sonra eğer başarılı olursak, kızlar için de binaya bir kanat ekleyebiliriz... Hatta eğer istersen binaya Sean’ın adını bile verebiliriz...”

Kell onun fildişi tenini tadarken zevk dolu bir ses çıkardı.

“Kell, beni dinliyor musun?”

“Evet, heyecanla dinliyorum.”

“Peki ne düşünüyorsun?”

“Gerçekten çok şaşırtıcı olduğunu düşünüyorum.”

“Kell, ben ciddiym.”

“Ben de sevgilim. Ben de ciddiym.” Raven’in yüzünü ellerinin arasına aldı. “Son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi sana söylemiş miydim?”

“Son birkaç saattir hiç söylemedin.”

“İyi, o zaman kusurumu düzeltmeme izin ver.” Dudakları genç kızın sağ göğsünün pembemsi ucunu bulmuştu.

“Kell, sanırım geleceğimizi tartışmamız gerekiyor...” Dudaklarının baskısını hissedince içini çekti.

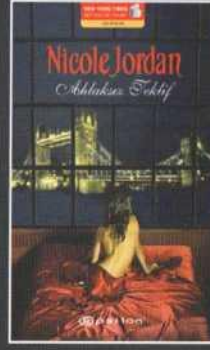
“Geleceğimizi tartışacak yeterince zamanımız olacak,” diye fısıldadı Kell boğuk bir sesle. “Fakat tam şu anda güzel karımla sevişmek istiyorum, bu nedenle tartışmaya son verdiğin için sana çok teşekkür ederim.”

“Ben mi tartışıyorum?” Kocasının istekli okşamalarına teslim olurken Raven’in gülüşü bir iç çekiş haline gelmişti.

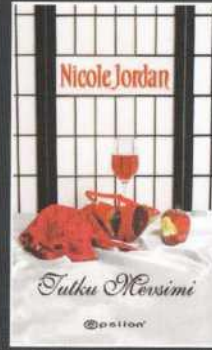

Nicole Jordan, şimdiye dek yirmiden fazla aşk romanına imza attı ve tutku dolu romanları her zaman Amerika'nın en çok satan kitap listelerinde üst sıralarda yer aldı. Gerçek hayattaki kahramanı olan eşiyle Georgia'da yaşayan Jordan, okuyucuları için aşk ve ihtiras dolu romanlar yazmaya devam ediyor.

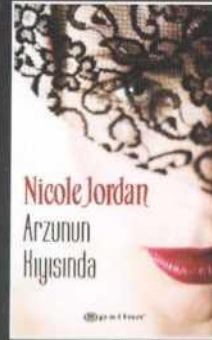
Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları: *Ablaksız Teklif*, *Tutku Mevsimi*, *Arzunun Kıyısında*.

"Göz kamaştırıcı karakterler, muhteşem bir hikâye."
The Romance Journal

"Büyüleyici."
Romantic Times

"Nefes kesici ve kışkırtıcı."
Romance and Friends